DEBBIE MACOMBER

Bir Cedar Cove Romanı

Pasifik Bulvarı

92

NOVELLA

DEBBIE MACOMBER

Dm

Bir Cedar Cove Romanı

Sevgili okur,

Her ne kadar bunu söylemekten hicran duysam da sevgili şerifimiz Troy Davis aşkta hayal kırıklığı yaşıyor, hem de kasabaya dönen ve artık birlikte olmamaları için hiçbir sebep kalmayan eski sevgilisi Faith sebebiyle. Bir yerde bir yanlış anlaşılma olsa gerek.

Yetmezmiş gibi kasaba kırsalında bir mağarada insan kemikleri bulunuyor, Faith'in evine birileri izinsiz giriyor, üstelik bir kere de değil. Anlayacağınız bizim Şerif Troy'un işi başından aşkın. Bana gelince, kemoterapiye devam ediyorum. Olaysız gün geçmeyen küçük kasabam sağ olsun, aklımı meşgul edecek bir sürü yeni gelişme var.

En iyisi Pasifik Bulvarı 92 numaradaki Troy'un evinde buluşalım da ne var ne yok anlatayım.
Acele edin.

Olivia Lockhart-Griffin
Cedar Cove, Washington

THC 0239722 GNE
2017
22.00 ₺
6-280-4
9 786051 862804
online sipariş: okuoku.com
NOVELLA
/novellayayinlari
/novellayayinlari
/novellayayinlari

Pasifik Bulvarı

© Debbie Macomber
Özgün Adı: 92 Pacific Boulevard

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Ajans aracılığıyla
Novella Yayınları'na aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. Baskı: Mayıs 2017
ISBN: 978-605-186-280-4
Yayınevi Sertifika No: 12330

Yayın Yönetmeni	: Şahin Güç
Çeviren	: Nilgün Birgül
Editör	: A. Deniz Topaktaş
Sayfa Tasarım	: Elif Aydın Yavuz
Düzelti	: Merve Akıncı
Kapak Tasarım	: Filiz Odabaş

Baskı
MY Matbaacılık San. Tic. Ve Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F
Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 34191 Tel: 0212 674 85 28

NOVELLA YAYINLARI
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8 Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Novella Yayınları bir Martı Yayın Dağıtım San. Tic. A.Ş. markasıdır.

DEBBIE MACOMBER

Pasifik Bulvarı

Çevirmen: Nilgün Birgül

NOVELLA

Eylül 2009

Sevgili Dostlarım,

Dokuzuncu kitabın bende ayrı bir yeri var. Her şey cebir dersi profesörünün final sınavını geçmek için isteyenlerin, matematikle ilgili herhangi bir makale yazabileceklerini söylemesiyle başladı. Bu fırsatın hemen üstüne atladım, rakamlarla uğraşmanın tansiyonumu yükselttiğini söylememe gerek var mı? Makale yazmak kolaya kaçmak gibi görünüyordu, ta ki sınıfımdaki diğer öğrencilerle konuşana kadar. Genç bir delikanlı II. Dünya Savaşı'nda matematik yazmaya, bir diğeri yaşadığımız süre içinde karmaşık bir varsayımı çözme ihtimali üstüne karalamaya karar vermişti. Yutkunarak kasabadaki kütüphanenin yolunu tutup bir ilham kaynağı için dua ettim. O ilhamı dokuzuncu kitapta buldum. Evet, bütün makalemi dokuz sayısı ve edebiyatta, yazımda, sınıfta ve günlük yaşamda kullanımı üstüne oluşturdum. Makalem tam not almakla kalmadı, aynı zamanda hocamız ortaya koyduğum her şeyi sınıfla paylaşmamı istedi. Gördüğünüz gibi, dokuzuncu kitapla özel bir bağım var.

Belki o yüzden Cedar Cove serisindeki dokuzuncu kitabın özel olması şaşırtıcı değil çünkü şahane yayıncım bu kitapla aynı anda, Charlotte Jefferson Rhodes'un (benim de yardımımla) yazdığı *Debbie Macomber's Cedar Cove Cookbook*'unu da yayımladı. Charlotte, ailesinin ve Cedar Cove'lu dostlarının paylaştığı tarifleri, bir süre önce Victorian Tea Room'u açan torunu Justine Gunderson'ın isteği üzerine derlemiş, kendine yakışır biçimde Justine'in hayal bile edemeyeceği bir koleksiyonla bu isteğe karşılık vermişti. Eğer söylememde bir sakınca yoksa, kitap inanılmaz. Sadece harika tariflerle dolu güzel bir kitap değil, içinde aynı zamanda Charlotte'un Cedar Cove sakinleriyle yemek tarifleri hakkındaki kişisel yorumları da var. Bu kitaptan önce ciltli baskısı yayımlanan *A Cedar Cove Christmas*'ın, içinde *5-B Poppy Lane* adlı kısa romanın da yer aldığı karton kapaklı baskısının *Christmas in Cedar Cove* adıyla yayımlandığını bilmek de ilginizi çekebilir.

Tarif kitabının yanı sıra Cedar Cove'la ilgili haberler de var. Bütün Cedar Cove (yani Port Orchard, Washington) 2009 Ağustosu'nun 26'sından 30'una kadar Cedar Cove günlerini kutladı. Küçük kasabamız son iki yıldır bu etkinlik için hazırlık yapıyordu. Ne kadar heyecan verici bir olay olduğunu, sizi her zaman gerçek Cedar Cove'da ağırlamaktan ne kadar mutlu olduğumuzu anlatamam.

Gördüğünüz gibi, bu yıl seri için özel bir yıldı. Şerif Troy Davis kasabada olan bitenlerle hayli meşgul. Faith ilişkilerini sona erdirmenin daha iyi olacağına karar verdiğinde kalbi kırılmıştı. Bir yandan da kasabanın dışındaki mağarada bulunan iskeletin esrarını çözmeye çalışıyor. Olivia kemoterapiye devam ediyor, durumu iyi; Grace ise kütüphanede yeni ve harika bir programa başladı... ar-

kanıza yaslanın, bir bardak buzlu çay alarak Troy Davis'le Cedar Cove'daki diğer dostlarınıza katılın.

Debbie Macomber

Not: Okurlarımla haberleşmeyi seviyorum. Bana iki şekilde ulaşabilirsiniz: İnternet sitem aracılığıyla veya postayla.

Sitem: (www.debbiemacomber.com)

Adresim: (PO. Box 1458, Port Orchard, WA 98366).

Cedar Cove Günleri hayalini gerçeğe dönüştüren
Cindy Lucarelli ile Jerry Childs'a,

Ve buna olanak sağlayan
yönetim kurulu üyelerine:

Gil ve Kathy Michael,
Dana Harmon ve John Phillips,
Gerry Harmon,
Mary ve Gary Johnson,
Shannon Childs,
ve
Ron Johnson

Cedar Cove, Washington sakinlerinden bazıları

Olivia Lockhart Griffin: Cedar Cove'da görevli yargıç. **Justine** ile **James**'in annesi. *Cedar Cove Chronicle*'ın editörü **Jack Griffin**'le evli. Deniz Feneri Yolu 16 numarada yaşıyorlar.

Charlotte Jefferson Rhodes: Olivia ile **Will Jefferson**'ın annesi, eski dul **Ben Rhodes**'la evli. Ben Rhodes'un **David** ve **Steven** adında iki oğlu Cedar Cove'da yaşamıyor.

Justine (Lockhart) Gunderson: Olivia'nın kızı, Leif'ın annesi. **Seth Gunderson**'la evli. Aile, bir süre önce kundaklanan Deniz Feneri Restoran'ı işletiyordu. Justine kısa süre önce Victorian Tea Room'u açtı. Gundersonlar Rainier Karayolu 6 numarada yaşıyorlar.

James Lockhart: Olivia'nın oğlu, Justine'in erkek kardeşi. Donanmada görevli. Ailesiyle birlikte San Diego'da yaşıyor.

Will Jefferson: Charlotte'un oğlu, Olivia'nın ağabeyi. Eskiden Atlanta'da yaşayan Will, boşanıp emekli olduktan sonra Cedar Cove'a dönerek kasabadaki sanat galerisini satın aldı.

Grace Sherman Harding: Olivia'nın en iyi arkadaşı. Kütüphaneci. **Dan Sherman**'ın dul eşi. **Maryellen Bowman**'la **Kelly Jordan**'ın annesi. Olalla'da at çiftliği olan emekli mühendis **Cliff Harding**'le evlenen Grace, daha önce Gül Ağacı Sokağı 204 numarada yaşıyordu.

Maryellen Bowman: Grace'le Dan Sherman'ın büyük kızı. **Katie**'yle **Drake**'in annesi. Fotoğrafçı **Jon Bowman**'la evli.

Zachary Cox: Muhasebeci, **Rosie**'yle evli, **Allison**'la **Eddie**'nin babası. Aile Pelikan Çıkmazı 311 numarada yaşıyor. Erkek arkadaşı **Anson Butler** orduya katılan **Allison**, Seattle'da üniversiteye gidiyor.

Rachel Pendergast: Get Nailed güzellik salonunda çalışıyor. Kısa süre önce **Jolene**'in babası dul **Bruce Peyton**'la evlendi.

Bob ve Peggy Beldon: Emekli, Kızılçık Burnu 44 numarada bulunan Thyme & Tide adındaki pansiyonun sahipleri.

Roy McAfee: Özel dedektif, Seattle emniyetinden emekli. **Linnette** ile **Mack** adında iki yetişkin çocuğu olan **Corrie**'yle evli. McAfee çifti Liman Caddesi 50 numarada yaşıyor.

Linnette McAfee: Roy'la Corrie'nin kızı. Cedar Cove'da yeni kurulan sağlık ocağında çalışan asistan hekim, artık Kuzey Dakota'da yaşıyor.

Mack McAfee: İtfaiyeci ve paramedik olan Mack, Cedar Cove'a taşındı.

Gloria Ashton: Cedar Cove'da şerif yardımcısı. Roy ile Corrie McAfee'nin biyolojik kızı.

Troy Davis: Cedar Cove şerifi, **Megan**'ın babası.

Faith Beckwith: Troy Davis'in lisedeki kız arkadaşı olan dul hanım. Tekrar Cedar Cove'a taşınarak Gül Ağacı Sokağı'ndaki 204 numaralı evi kiraladı.

Bobby Polgar ve Teri Miller Polgar: Bob uluslararası satranç şampiyonu, Teri ise Get Nailed'de kuaförü. Evleri Sahil Bulvarı 74 numarada.

Christie Levitt: Teri Polgar'ın Cedar Cove'da yaşayan kız kardeşi.

James Wilbur: Bobby Polgar'ın şoförü ve arkadaşı.

Peder Dave Flemming: Kasabanın Metodist Kilisesinin papazı. **Emily**'yle evli.

Shirley Bliss: Dul tekstil sanatçısı, **Tannith (Tanni) Bliss'in** annesi.

Shaw Wilson: Anson Butler, Allison Cox ile Tanni Bliss'in arkadaşı.

Mary Jo Wyse: Bir önceki yılbaşı arifesinde Mack McAfee'nin yardımıyla Cedar Cove'da bebeğini dünyaya getiren genç bir kadın.

Linc Wyse: Daha önce Seattle'da yaşayan Linc, Mary Jo'nun erkek kardeşi. Cedar Cove'da oto tamirhanesi açtı.

Lori Bellamy: Bölgedeki zengin ailelerden birinin kızı. Bir süre önce nişanı bozdu.

Louie Benson: Cedar Cove Belediye Başkanı.

Bir

Troy Davis iş hayatının büyük bir kısmını Cedar Cove'un emniyet şubesinde geçirmişti. Bu kasabayla bu insanları tanıyordu; kendisi de onlardan biriydi. Tam dört kez, büyük bir oy çoğunluğuyla şerif seçilmişti.

Kasvetli bir ocak günü masasında oturmuş, zihni düşüncelere dalarken bayat kahvesini yudumladı. İstediği kadar yeni demlenmiş olsun, ofisteki her şeyin tadı berbattı. Otururken, otuz yıldan fazla bir süre karısı olan Sandy'yi düşündü. Karısını önceki yıl MS'e bağlı komplikasyonlar yüzünden kaybetmiş, onun ölümüyle hayatında büyük bir boşluk olmuştu. Elindeki vakaları sık sık onunla tartışır, karısının önsezilerine büyük değer verirdi. İnsanların neden suç işlediğine dair Troy'un dikkatini çeken kendince düşünceleri vardı.

Elindeki son vakalardan biriyle ilgili olarak Troy onun görüşünü almayı çok isterdi. Bölge sakinlerinden iki genç, kasaba çıkışındaki yoldan fazla uzakta olmayan bir mağarada bir insan iskeletinin kalıntılarını bulmuşlardı. Kısmi otopsi sonuçları nihayet gelmişti ama bunlar olayı aydınlatacağına daha çok soruya neden olmuştu.

Devam eden incelemelerden daha fazla bilgi edinebilirdi. Sadece umut edebiliyordu... cesedin bunca zaman keşfedilmeden nasıl kaldığına inanmak zordu, görünüşe göre kimse onu tanımıyordu.

Kafa bulandıran –ve buz gibi– bu vakaya, kuşkusuz, eşinin ölümüne rağmen, Troy'un şükredeceği şeyler vardı. Rahat bir hayat sürüyordu, iyi arkadaşları vardı, tek kızı Megan iyi bir delikanlıyla evliydi. İşin gerçeği, Troy bile kızı için Craig'den daha iyi bir koca seçemezdi. Birkaç aya kadar, Megan ona ilk torununu verecekti.

Mali açıdan da Troy'un şikâyeti yoktu. Ev ile arabanın ödemeleri bitmişti. İşini seviyordu, camiayla sıkı bağları vardı.

Yine de... mutsuzdu.

Bu mutsuzluğun tek kaynağı vardı.

Faith Beckwith.

Troy lisedeki sevgilisiyle tekrar bir araya gelmiş, ne olup bittiğini anlayamadan ona tekrar âşık olmuştu.

İkisi de fevri karaktere sahip değildi, aklı başında yetişkinlerdi; ne istediklerini, ne yaptıklarını biliyorlardı.

Derken, umut vadeden bu ilişki birden sona ermişti, kızının tepkisiyle Troy'un inkâr edilemeyecek kadar kötü muhakemesi nedeniyle.

Annesinin ölümünden bu kadar kısa bir süre sonra babasının tekrar biriyle görüştüğünü öğrenen Megan çok üzülmüştü. Troy kızının duygularını anlayabiliyordu. Sandy'yi gömeli *sadece* birkaç ay olmuştu; bununla beraber, Sandy yıllardır hastaydı, bir anlamda çok uzun süre önce vedalaşmışlardı. Fakat Troy'un Faith'le olan ilişkisini kızından saklaması ortalığı daha da karıştırmaktan başka işe yaramamıştı.

Troy'un Faith'i ilk kez ziyarete gidip öptüğü gece hastaneye ye-

tiştirilen Megan düşük yapmıştı. Craig'le birlikte hastanedeyken Troy'a ulaşmayı başaramamışlardı çünkü ceptelefonu kapalıydı. Faith'le geçirdikleri vaktin yarıda kesilmesini istemiyordu.

Suçluluk duygusu Troy'u tüketmişti. Özellikle Sandy'nin ölümünden kısa süre sonra, bu bebeğin Megan'la Craig için anlamı büyüktü.

Geriye dönüp baktığında Troy durumu eline yüzüne bulaştırdığını görüyordu. Megan'ın düşük yapmasının hemen ardından Faith'le ilişkisini sona erdirmişti. Acımasızca bu kararı alırken Faith'in duygularını hiç hesaba katmamıştı, kadının yaşadığı şok ve acı bugün hâlâ Troy'un peşini bırakmıyordu.

O günden beri kendisini kızına ve onun ihtiyaçlarına adamıştı. Bu, artık Faith'i düşünmekten vazgeçtiği anlamına gelmiyordu; tam tersine. Uyanık olduğu her an, Faith'ten başka bir şey düşünmüyordu.

Faith zaten karmaşık olan durumu biraz daha zorlaştırmak ister gibi, oğlu Scott'a –Troy'a da– daha yakın olmak için Seattle'daki evini satarak Cedar Cove'a taşınmıştı. Bugünlerde kasabada Faith'e rastlamak işkenceden beterdi. Troy'la hiçbir işi kalmadığını açıkça ifade etmişti ve Troy bu konuda onu suçlayamazdı.

"Kayıp dosyasını getirdim Şerif." Cody Woodchase içeri girerek klasörü Troy'un masasına bıraktı.

"Teşekkürler," diye mırıldandı Troy. "Tarihleri kontrol ettin mi?"

Cody uysalca başıyla onayladı. "Hiçbir şey çıkmadı. Kendi adıma ciddi diyebileceğim tek vaka birkaç yıl önce Daniel Sherman'ın kaybolması."

Troy bu olayı çok iyi biliyordu. Eski lise arkadaşı, görünür hiçbir

sebep olmaksızın ailesini terk edip gitmişti. Öylece ortadan yok olmuştu. Bu dava, bir yıldan fazla bir süre Troy'un vaktini almış, sonunda Dan'in intihar ettiği ortaya çıkmış, cesedi ormanda bulunmuştu.

"O dava çözüldü," diye belirtti Troy.

"Hatırlıyorum," dedi Cody. "Yine de bütün kayıp dosyalarını toparlayıp sizin için bilgisayardan çıktı aldım."

"Teşekkürler." Cody odadan çıkar çıkmaz Troy klasöre uzandı. Suç oranının düşüklüğü açısından Cedar Cove şanslı bir kasabaydı. Eh, zaman zaman kamusal şikâyetler, aile içi şiddet, sarhoş bir sürücü veya hırsızlık oluyordu; bütün kasabalarda yaşanabilecek türden sıradan suçlar. Ara sıra esrarengiz bir dava da oluyordu. Aklına gelen en büyük olay Beldonların pansiyonu Thyme & Tide'da yaşanmış, yabancı bir müşteri gece talihsiz bir biçimde ölmüştü. Adam aslında bir cinayete kurban gitmişti, bu vaka da çözülerek sona erdirilmişti.

Ve şimdi... tam yılbaşı öncesi bir insan cesedi bulunmuştu.

Otopsi raporlarına göre ceset on dört-on yedi yaşları arasında genç bir delikanlıya aitti. Kemiklerden anlaşılır bir ölüm sebebi çıkmamıştı. Örneğin şiddete bağlı bir travma yoktu ve öleli yirmi beş, otuz yıl kadar olmuştu.

Yirmi beş-otuz yıl!

Troy o günlerde şubede kendini kanıtlamaya çalışmakla meşguldü. İki düşüğün ardından Sandy tekrar hamileydi, bu kez bebeği doğuracağı konusunda umutluydu.

70'lerin sonu veya 80'lerin başında kayıp bir genç ihbarı yapılmış olsa, Troy bunu hatırlayacağından çok emindi. Cody'nin çıktısını aldığı dosyalar onu doğruluyordu. Kız ya da erkek, çözülmemiş hiçbir kayıp vakası yoktu.

Her ihtimale karşı beş yıl öncesiyle beş yıl sonrasını da kontrol etti. O dönem, çoğu evden kaçan, on iki oğlanın kayıp ihbarı yapılmıştı. Hepsi bulunan çocuklardan bazıları kendi istekleriyle dönmüş veya arkadaşları, akrabaları ya da yetkililer tarafından yerleri tespit edilmişti.

Bu delikanlının onu merak edip endişeyle bekleyen bir ailesi, bir annesiyle babası olduğuna kuşku yoktu. Troy gözlerini kapatarak o dönemden tanıdığı çocukları düşünmeye çalıştı. Aklına gelişigüzel isimler ile yüzler geliyordu.

Hatırladığı kadarıyla, 1985 civarında Cedar Cove Lisesi beysbolda eyalet şampiyonluğunu kazanmıştı. İlk kaleciyi, galiba Robbie'ydi, ayrıca şu andaki memurlarından takımın yıldız atıcısı Weaver'ı gözünde canlandırdı. Troy bütün maçlara gitmiş, Sandy aslında beysbol hayranı olmadığı halde ona eşlik etmiş, alkış tutup var gücüyle tezahürat yapmıştı.

Of, Sandy'yi nasıl özlüyordu...

Troy tatil süresince iki kez onun mezarını ziyaret etmişti. Vücudunun ona ihanet ettiği ve MS'in saygınlığını büyük ölçüde elinden aldığı son anlarda bile neşesini kaybetmemişti. Troy onun hayattaki basit şeylere verdiği değeri özlüyordu.

En azından, Megan'la birlikte *ilklerin* üstesinden gelmişlerdi; Sandy'siz ilk Şükran Günü. İlk yılbaşı. İlk doğum günü, evlilik yıldönümü ve anneler günü... *bunlar, onun kaybının acısının* asla azalmayacağını hissettiren, kendisinin de kızının da artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını bildiği önemli günlerdi.

Ona seslenen birinin sesiyle irkilen Troy daldığı düşüncelerden sıyrıldı.

"Önemli bir şeyi bölüyor muyum?" diye sordu kapı aralığında duran Louie Benson.

"Louie." Troy ayağa kalktı. Cedar Cove belediye başkanı her gün ziyaretine gelmezdi. "İçeri gel. Seni gördüğüme sevindim." Masasının önündeki koltuğu işaret etti.

"Mutlu yıllar," diyen Louie oturdu, bacak bacak üstüne atarak rahatça koltuğa yerleşti.

"Sana da," diyen Troy kendi yerine döndü. "Senin için ne yapabilirim?" Belediye başkanı meşgul bir adamdı, gereksiz ziyaretlere ayıracak vakti yoktu. İşin aslı Troy, Louie'nin en son ne zaman kendisini aradığını hatırlamıyordu. Tamam, sık sık karşılaşıyorlardı, aynı hükümet binasında çalıştıkları için bu kaçınılmazdı. Sosyal anlamda ahbaplardı, Louie'yi kentsel görevlerde ya da ara sıra bir partide görüyordu.

Yüz ifadesi ciddileşen Louie öne doğru eğildi. "Seninle konuşmak istediğim birkaç şey var."

"Elbette."

Louie yere baktı. "Öncelikle, kasım seçimlerinde yeniden aday olacağımı hatırlatmak isterim. Desteğini bekliyorum."

"Senindir." Adamın konuyu senenin başında gündeme getirmesi Troy'u şaşırtmıştı. Üstelik önceki kampanyalarında da Louie'yi desteklemişti, değişen bir şey yoktu. Bildiği kadarıyla, karşısına şimdilik başka bir aday da çıkmamıştı.

"Desteğin çok değerli," dedi Louie. "Kuşkusuz, benden de sana tam destek." Bakışları Troy'un masasına kaydı. "Aklıma gelmişken... geçenlerde ortaya çıkan kalıntılarla ilgili ne söyleyebilirsin?"

"Otopsi raporu birkaç gün önce geldi," dedi Troy. "Jack Griffin hafta sonu *Chronicle*'da konuyla ilgili bir makale yazdı. Konu hakkında bilgisi olan birileri çıkar diye ummuştum. Diş delilleri de işe

yaramıyor çünkü karşılaştırmak için elimizde bir isim yok. Şu ana kadar, elde var sıfır."

Louie koltuğuna yaslanarak Troy'un masasında açık duran dosyaya baktı. "Yani... o talihsizin kim olduğuna dair hiçbir ipucu yok..."

"Şimdilik hiç."

Belediye başkanı bu haberden memnun olmuşa benzemiyordu. "Bu konuda sana baskı yapma sebebim Seattle'daki bir gazeteden gelen telefon. Anlaşılan Jack orada birilerini meraklandırmış. Kimliği meçhul kalıntılarla ilgili haber yapmak istiyorlar." Belediye başkanı kaşlarını biraz daha çattı. "Muhabiri konudan uzak tutmaya çalıştım ama kadın bir şeyler bulma konusunda azimli görünüyor. Ona senin iletişim bilgilerini verdim, o yüzden ararsa şaşırma."

"Anlaşılan haber kıtlığı var." Troy bu ön bilgi için minnettardı. "Uyardığın için teşekkürler." Geçen yıllar içinde defalarca basınla uğraşmış, muhabirlerle başa çıkmayı öğrenmişti. Üstlerine vazife olmayan şeylere burunlarını sokmayıp yanlış haber basmadıkları sürece onlarla bir alıp veremediği yoktu.

"Benim korkum şu," diye sözlerine devam etti Louie, "olumsuz bir öykü Cedar Cove'un ismini lekeleyebilir. Biz turistleri çekmeye çalışıyoruz... kasabamız hakkındaki uğursuz senaryolarla itmeye değil."

"Şu anda yazabilecekleri hiçbir şey yok," diyerek onu ikna etmeye çalıştı Troy.

"*Hiçbir şey* bulamadın mı?" diye üsteledi Louie.

"Pek sayılmaz." Troy omuz silkti. "Jack'in köşe yazısındaki kadar. Kalıntılar on dört-on sekiz yaşları arasında bir erkeğe ait. Üç aşağı beş yukarı 1980'lerde ölmüş. Nasıl öldüğüne dair belirti yok."

Louie ayrıntılarla ilgilenir gibi görünmüyordu. "Durum şu, Cedar Cove'un kötü üne ihtiyacı yok. Bu seneki girişimimiz bölgeye daha fazla turist çekmek olacak. Kasabamızın kimliği meçhul kalıntılar ve çözülmemiş gizemlerin ürkütücü öyküsünün anlatıldığı bir merkez olduğunu düşünmek bile istemiyorum."

Troy başıyla onayladı. "Evet, seni anlıyorum."

"Güzel." Louie ayağa kalktı. "Bu vakayı olabildiğince çabuk çözmek için elinden geleni yap."

Troy da ayağa kalkıp belediye başkanına zaten elinden geleni yaptığını söylemek üzereyken buna fırsat bulamadı.

"Hiçbir şeyi halının altına süpürmeni istediğimi söylemiyorum, anlıyor musun?" dedi belediye başkanı.

"Elbette yapmayacağım."

"Güzel." Louie elini uzattı, Troy onunla tokalaştı. "Sansasyonel ya da yanıltıcı hiçbir haberin yayınlanmasına izin verme, tamam mı? Dediğim gibi, Cedar Cove'un turistik bir merkez olmasını istiyorum, ucube gösteriler merkezi değil."

"Muhabirin adını hatırlıyor musun?" diye sordu Troy.

"Unutacağımdan şüpheliyim. Kathleen Sadler."

"Kathleen Sadler," diye tekrarladı Troy. "Endişelenme, aklını başına getiririm."

"Teşekkürler." Louie rahatlayarak gülümsedi. "Sana güvenebileceğimi biliyordum."

Belediye başkanı çıktıktan sonra Troy masasındaki evrak işine döndü. O gün öğleden sonra telefon sık sık çaldığı halde muhabirden ses çıkmamıştı. Troy onun olay mahallini araştırmayı kendine vazife edinmeyeceğini umuyordu. Mağaranın girişinde hâlâ güvenlik bandı vardı ama bir parça sarı suç-mahalli şeridi azimli

muhabirleri uzak tutma konusunda her zaman yeterince caydırıcı olmayabiliyordu.

Troy cesedi bulan iki gencin isimlerinin *Chronicle*'da yayımlanmasına izin vermemişti ama bu Sadler'ın onlara ulaşamayacağı anlamına gelmiyordu.

Gençler kalıntıları bulduktan sonra Troy onlarla iki kez konuşmuştu. Philip "Shaw" Wilson ve Tannith Bliss'in ona bildikleri her şeyi, ki zaten fazla bir şey yoktu, anlattıklarından emindi. Görüşme gayet açık geçmişti. Tannith –Tanni– olayı umursamaz gibi görünse de Troy onun hayli sarsıldığını söyleyebilirdi. On altı yaşındaki kızı, annesine gönderdiği için memnundu.

Tanni'nin ihtiyacı olan son şey Seattle basını tarafından sorgulanmaktı. Shaw ondan biraz daha büyüktü, Troy bu delikanlının soru yağmuruyla başa çıkabileceğini düşünüyordu. Bu ikisini önceden uyarmakta bir sakınca yoktu.

Telefonu çaldı, ahizeyi kavrarken Troy kendini Kathleen Sadler'ın sesini duymaya hazırladı. "Şerif Davis."

"Şey, umarım sizi gereksiz yere rahatsız etmiyorumdur." Arayan Cody Woodchase'ti.

Troy onun sesindeki tereddüdü fark etti. "Hayır. Sorun nedir?"

"911 telsizinden bir çağrı aldım, anlaşılan hırsızlık için Gül Ağacı Sokağı 204 numaralı eve girilmiş."

"Faith?" Aniden tepki gösteren Troy ayağa fırladı. Faith kısa süre önce bu adresteki eve taşınmıştı, orada yaşamaya başlayalı iki aydan biraz fazla olmuştu.

"Ben onun... arkadaşınız olduğunu duymuştum."

"Evet," dedi Troy kısaca, boğazında kaslar düğümlenmişti.

"Bilmek istersiniz diye düşündüm."

"Haklısın Cody. Teşekkürler." Birkaç saniye içinde Troy paltosunu giymiş, şapkasına uzanıyordu. Ofisin kapısından çıkarken aklında Faith'ten başka bir şey yoktu. Ona bir zarar gelmediğini, güvende olduğunu bilmek zorundaydı.

İki

Faith Beckwith daha evine yaklaşırken bir terslik olduğunu anlamıştı. Mutfak kapısını açmadan önce önsezisi onu durdurdu. Gün boyunca aralıklarla yağmur yağdığı, soğuk kışlık mantosunu delip geçtiği halde, ürpermesinin nedeni ocak ayının nemli ayazı değildi. Kararsızlığı uzun sürmedi, silkinerek anahtarı çevirince bir kargaşaya adımını attı.

Mutfak zemini çöp içindeydi. Biri çöp kovasını yerdeki muşambanın üstüne devirmişti. Öğütülmüş kahve, yumurta kabukları, boş, dondurulmuş portakal suyu kaotik bir görüntü oluşturuyor, ayak izleri kahve tozlarını salona taşıyordu.

Faith hiç düşünmeden telefona uzandı. Uzun süre önce ezberlediği Troy Davis'in numarasını çevirmemek için kendini zor tuttu, onun yerine işten dönmüş olması için dua ederek oğlunun ev numarasını tuşladı.

Scott'un tanıdık sesiyle öylesine rahatladı ki bacaklarının kesildiğini hissetti. "Scottie... evime biri girmiş."

"Anne? Ne demek istiyorsun?"

"Evime biri girmiş," diye tekrarladı. Geçirdiği şokla titrediği halde sesinin düzgün çıkmasına şaşırmıştı.

"Emin misin?"

"Mutfak zemini çöple kaplı!"

"Anne," dedi Scottie sakin bir sesle, "telefonu kapayıp 911'i ara, sonra bana geri dön."

"Of, elbette." Bunu düşünmesi gerekirdi. Normalde aklı başında bir kadındı, yine de karşılaştığı keşmekeş sağlıklı düşünmesine engel olmuştu.

"Sonra hemen beni ara."

"Tamam," dedi Scottie'ye, sonra kapama tuşuna bastı. Derin bir nefes alarak acil durum numarasını çevirip operatörün cevap vermesini beklemeye başladı.

"Burası 911. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Evime girmişler," diye patladı Faith. "Mutfaktan öteye geçemedim. Burada her kim varsa ortalığı darmadağın etmiş."

"Mütecavizin hâlâ evde olmadığından emin misiniz?"

Faith bunu düşünmemişti bile. Of, Tanrım...

"Hayır..." Kısa süre önceki ürperti geri döndü. Ayakları sanki buz tutup zemine yapışmıştı. Bütün bildiği, diğer odada birinin olma ihtimaliydi.

"Taşınabilir bir telefonda mısınız?" diye sordu operatör, zihninden geçen felaket senaryolarının arasına dalarak.

"Evet..."

"Dışarı çıkıp hatta kalın," diye devam etti operatör.

Faith hızla kapıya gitmek için kendini zorladı. Olabildiğince sessiz hareket etmeye çalışması komikti çünkü zaten telefonda normal ses tonuyla konuşuyordu. Sorumlu kişi halen evdeyse onu çoktan duymuş olmalıydı.

"Dışardayım," diye fısıldadı Faith.

"Güzel," dedi operatör, güven veren bir ses tonuyla. "Bir devriye aracı oraya doğru yola çıktı."

"Teşekkürler."

"Memur Weaver'ın oraya varma süresi yaklaşık üç dakika."

"Şerif Troy Davis'in arkadaşıyım," diyen Faith, bunu söylediği anda pişman oldu. Troy hayatından çıkmıştı. Yine de eve birinin girdiğini anladığı anda aramak istediği kişi *oydu*. "*Arkadaşıydım*," diye düzeltti.

Bipleyen telefon başka biri tarafından arandığını gösteriyordu.

"Sanırım oğlum arıyor," dedi Faith operatöre. "Suçu ihbar eder etmez onu arayacağıma söz vermiştim." Bunu nasıl ifade edeceğini bile bilemiyordu.

"Onu hemen arayabilirsiniz," dedi operatör. "Memur Weaver oraya ulaşmak üzeredir."

Faith köşeden dönen devriye aracını görünce rahatlayarak soluğunu bıraktı. "Geldi bile."

Telefon tekrar bipledi. "Buna bakmak zorundayım yoksa Scottie endişelenecek." Operatöre teşekkür eden Faith hattı kapatarak oğluyla iletişim kurmak için bekledi.

"Anne, her şey yolunda mı?"

"Memur Bey burada," diyerek oğlunu rahatlatmaya çalıştı Faith.

"Tamam. Ben de hemen çıkıyorum." Ne yazık ki Scott'un evi Gül Ağacı Sokağı'na hayli uzaktı, gelmesi en az on beş dakika sürerdi.

Scott'un yola çıktığını öğrendiği halde kendini yığılacak gibi hissediyordu. Ayakta duracak gücü kalmamış gibiydi.

Memur, arabasını kaldırım kenarına park edip Faith'le konuştuktan sonra silahını çekerek eve doğru ilerlemeye başladı.

Çantasını sımsıkı kavrayan Faith garaja giden yolda bekliyordu.

Çok daha uzun gibi gelse de bir dakika geçmeden Memur Weaver tekrar göründü.

"Temiz," dedi Faith'e.

Başıyla onaylayan Faith eve yöneldi ama Memur Weaver kolunu tutarak onu engelleyerek, "Buralarda akrabanız var mı?" diye sordu.

Faith bir kez daha başıyla onayladı. "Oğlum Scott yolda."

"O halde içeri girerken size eşlik etmesi için beklemenizi öneririm," dedi memur.

Faith anlayamadı. "Fakat niçin? Bunu yapan her kimse artık evde olmadığını söylediniz."

Memur duraksadı. "Tek başına görmek istemeyeceğiniz bir manzara olduğuna inanıyorum," dedi. "Ben de sizinle girebilirim..."

Faith onun söylediklerini anlamakta güçlük çekiyordu. "Demek istediğiniz... hasar çok mu büyük?"

"Buna kendiniz karar vermelisiniz."

"Ya." Faith buna nasıl karşılık vereceğini bilemedi.

"Size düşmanlık besleyen biri aklınıza geliyor mu?" diye sordu memur.

"Hayır," diyen Faith başını iki yana salladı, soru onu şaşırtmıştı. "Sadece iki aydır burada yaşıyorum. Burası kiralık bir ev. Ben... ben satın alacak bir ev ararken oğlumla ailesini rahatsız etmek istemedim."

Memur Weaver düşünceli bir biçimde başını salladı.

"Neden?" diye sordu Faith endişeyle.

Memurun bakışı şefkat doluydu. "Bunu söylediğim için üzgünüm ama çok kişisel görünüyor."

"*Kişisel mi*? Tanrım, mümkün değil! Yıllar önce Cedar Cove'da

yaşamıştım ama artık buradakilerin çoğunu tanımıyorum. Sağlık ocağında çalışıyorum ve şey..." Troy Davis'in arabasının yaklaştığını gören Faith sözlerini bitiremedi.

Troy arabasını Memur Weaver'ın aracının arkasına park ederek indi, Faith ona doğru koşmamak için kendini zor tuttu.

Troy'un bakışları anında Faith'e kilitlendi, bütün çabasına rağmen Faith'in gözleri dolmaya başladı. Onu en son yılbaşından önce görmüş, Troy'la ilgili anıları zihninden kovmak için büyük mücadele vermişti. Ne yazık ki bu çabasında fazla başarılı olamamıştı, aklına onu getirmediği günler sayılıydı. Bu bile bir gelişmeydi ama yine de bu kriz anında aramak istediği ilk kişi Troy'du.

Memur Weaver öne çıktı, Troy'la kısaca konuştular. Ardından memur yavaşça yan eve doğru uzaklaştığında Troy, Faith'e doğru yürüdü.

"İyi misin?" diye sordu, hızla onu inceleyerek.

Faith, onu gördüğü için ne kadar memnun olduğunu belli etmektense bakışlarını aşağı indirdi. "Ben... henüz bilmiyorum." Kendini zorlayarak gülümsemeye çalıştı ama muhtemelen Troy'u kandırmayı başaramamıştı.

"Scott biliyor mu?"

"Ben... ben hemen onu aradım. Polise haber vermemi o söyledi. Ofisten çıkıyormuş."

"Güzel."

"Ama on dakikadan önce burada olamaz."

"Onu beklemek ister misin, yoksa şimdi birlikte eve girelim mi?"

Durum kötü olmalıydı. "Bana eşlik eder misin?" diye sordu, fısıltı gibi çıkan sesiyle.

Troy onun dirseğini kavradı, birlikte mutfak kapısının yolunu

tuttular. "Sanırım durum berbatmış." Memurun tepkisi öyle olduğunu gösteriyordu.

Troy, Faith'e dokunmak ilişkilerine verdikleri ağır darbeyi hatırlatmışçasına elini çekti. Üstüne çöken yoksunluk hissini saklamaya çalışan Faith, çamaşırlığın yanındaki dar dolabı açarak paspasa uzandı.

"Temizliğe başlamadan önce hasarı gözden geçirmemizi öneririm."

"Of, evet. Elbette."

Troy salona girdi, onu izleyen Fatih soluğunun kesildiğini hissetti. İçeriden bir kasırga geçmiş, her yeri kasıp kavurmuş gibiydi. Mobilyalar devrilmiş, piyanosuyla kitaplığına sarı sprey boya sıkılmıştı.

En üzücü kısım ise şömine rafında sergilenen aile fotoğraflarına yapılanlardı. Şok geçiren Faith iki eliyle ağzını kapattı.

"Bu kişisel bir şey olmalı," diye mırıldandı Troy. Scott'un karısı ve çocuklarıyla birlikte çekilen fotoğrafına uzandı. Her yüzün üstüne parlak kırmızı mürekkeple kocaman bir çarpı atılmış, Faith'in kızı Jay Lynn'le ailesinin fotoğrafı da aynı akıbete uğramıştı. Fakat Faith'in ölen kocası Carl en acımasız tahribata maruz kalmış, görüntüsü tamamen yok edilmişti.

"Kim böyle bir şey *yapabilir*?" diye haykırdı Faith.

"Son zamanlarda kimseyle tartıştın mı?" diye sordu Troy.

Bu, Memur Weaver'ın da sorduğu ilk soruydu, cevabı değişmemişti. "Hayır..."

"Düşün Faith," diye üsteledi Troy. "Bundan sorumlu olan kişi –bir kişiden fazla da olabilir– seni incitmeye çalışıyor."

"O halde," diye terslendi Faith, "başardılar."

"Olanlar için son derece üzgünüm." Troy'un sözleri nazikti, samimiydi. Bir an Faith'i kollarına almak ister gibi göründü.

Zayıf ve kırılgan durumdaki Faith kendini memnuniyetle onun kollarına bırakabilir, Troy'un sunacağı huzuru, güven ve rahatlamayı kabullenebilirdi.

Neyse ki Troy artık birlikte olmadıklarını, Faith'e dokunmasının uygunsuz kaçacağını hatırlamıştı. Kolunu indirerek bir adım geri çekildi. "Peki yatak odası?" diye sordu Faith, kararsızlığını gizlemeye çalışarak.

"Buna hazır olduğuna emin misin?" diye sordu Troy.

Kim olabilirdi ki? "Ben... ben er ya da geç bunu göze almak zorundayım."

"Doğru." Troy bir kez daha öne düştü.

Koridora sürüklenen çekmecelerin, koltuk minderlerinin, lambalarla kitapların –Fatih'in sahip olduğu tüm kıyafetler gibi görünen her şeyin– üstünden atlayarak ilerlemek zorunda kaldılar. Evde ne var ne yoksa koridora yığılmış gibiydi.

Yatak odasındaki karmaşayı gören Faith'in gözleri yaşlarla doldu, daha fazla bakmaya tahammül edemedi. Hıçkırarak dönüp hızla odayı terk etti.

Faith'in içinde bir öfke dalgası kabardı. Bunu kimin yaptığını tahmin edemiyordu. Her kim ise, Cedar Cove'a taşındığından beri ulaşmak için büyük çaba gösterdiği huzur ve dinginliği yerle bir etmek istemişti.

"Herhangi bir şeyin alınıp alınmadığını söyleyebilir misin?" diye sordu Troy. Faith onun kendisini yaşadığı çöküntüden uzaklaştırmaya çalıştığını düşündü.

Salona girip birkaç kez derin soluk aldı. "Hayır... henüz söyle-

yemem." Bu olayın barbarlıktan öte bir anlam taşıyabileceği gerçeği onu bir kez daha altüst etti. Mütecavizler değerli her şeyini almış olabilirdi.

Hedef neden *kendisiydi*? Bazılarını taktığı birkaç pahalı mücevherden başka bir şeyi yoktu. Diğer şeyler –alyansı ve annesine ait inciler– bankada bir kasada duruyordu.

"Gözle görülür bir kayıp var mı?" diye devam etti Troy.

Faith başını iki yana salladı.

"Yapmanı istediğim ilk şey kilidi değiştirmen," dedi ön kapıyı inceleyen Troy. "Sürgülü olsun. Bir alarm sistemini de düşünmeni öneririm."

"Düşüneceğim." Troy'un önerileri bir an onu olanlardan uzaklaştırmış ama bu fazla uzun sürmemişti.

"Ailem," diye fısıldadı, çocuklarıyla torunlarının fotoğraflarına bakarak. "Güvendeler mi?"

Troy huzursuzca omuz silkti. "Bunun bir korkutma taktiği olduğunu düşünüyorum."

"Ama neden?"

Kaşlarını çatan Troy'un yüzü kırıştı. "Buna cevap veremem. Keşke sana söyleyebilseydim ama yapamam."

"*Sebebini* bilmek istiyorum..."

"Ben de öyle," dedi Troy, "ve sana söz veriyorum, sorumluyu bulmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Bu iyiydi ama Faith'in en büyük endişesi hâlâ ailesiydi. "Neden biri yüzlerine çarpı işareti koymak istesin? Eğer torunlarımın tehlikede olduğuna dair en ufak bir şüphe varsa gece asla uyuyamam... bütün bunlar benim yüzümden," dedi telaşla. "Bunu hak etmek için ne yapmış olabilirim?"

Troy onun omuzlarını kavradı, Faith'i tutması yığılmasına engel oldu.

"Dinle Faith," dedi sert ve resmi bir sesle. "Her şey yoluna girecek. Senin ve Scott'un evinin önüne devriye arabası göndereceğim. Endişelenmeni istemiyorum, anlıyor musun?"

Faith'in bütün yapabildiği başıyla hafifçe onaylayabilmek oldu.

"Anne!" Öndeki verandadan Scott'un sesi duyuldu.

Faith hemen cevap veremeyince Troy onun adına, "İçerideyiz," diye seslendi. Faith'i bırakarak açmak üzere ön kapıya ilerledi.

İçeri dalan Scott durumu kavramaya çalışırken dili tutuldu, gözleri şok ve dehşet içinde fal taşı gibi açıldı. Kendine gelir gelmez, daha önce Faith'in de yaptığı gibi, sorularına cevap bulmak amacıyla Troy'a döndü.

Faith oğluna uzandı. Çocukları ve torunlarıyla yakındı ama onlara yük olmak istemiyordu. Özgürlüğü onun için çok önemliydi, bunu sürdürmeye de kararlıydı. Carl'ın ölümünden sonra dul hayatına alışmış, Seattle'daki o kocaman evinde kendi halinde yaşamaya başlamıştı. Şimdi Cedar Cove'a geri dönmüştü ama elinden geldiğince, çocuklarına muhtaç olmadan, kendi ihtiyaçlarını karşılamaya çalışıyordu.

Şimdiye kadar iyi götürmüştü, ama bu... evine saldıran bu canavar sadece mobilyalarını değil, tüm dünyası ile huzurunu altüst etmişti.

"Memur Weaver komşularla konuşuyor," dedi Troy. "Onunla görüşüp bir gelişme varsa size haber vereyim."

"Bunu yapan kişi ön kapıdan mı girmiş?" diye kuşkuyla soran Scott, kolunu Faith'in omzuna doladı. Faith onun desteği için minnettardı.

"Öyle görünüyor," diye cevapladı Troy.

"*Güpegündüz* mü? Yoldaki evlerde kimse yok muymuş?"

Faith ona baktı. "Vesseyler kışı geçirmek için Arizona'ya gittiler ve... ve" –hafifçe kekeleyerek devam etti— "diğer herkes ya işte ya da okulda."

"İyi olacak mısın?" diye soran Troy'un gözlerinden gitmeye gönüllü olmadığı anlaşılıyordu ama artık Scott geldiğine göre kalması için bir sebep yoktu. Görevini yapmıştı. Hayır, görevinin gereğinden çok daha fazlasını yapmıştı.

Faith bütün gücünü toplamaya çalışarak –sahip olduğunu bile bilmediği bir oyunculuk yeteneğiyle– ikna etmek için Troy'a gülümsedi. "Ben iyiyim. Teşekkürler Troy. Bizzat gelmen çok... çok önemliydi."

Troy, Scott'a döndü, şapkasının kenarına dokunarak başıyla onu selamladıktan sonra kapıdan dışarı çıktı.

Üç

Olivia Griffin çorbasının dibini kaşıklayıp boş kâseyi mutfak evyesinin içine koydu. Fesleğenli domates en sevdiği çorbalardan biriydi, annesi her hafta fazlasıyla içmesi için elinden geleni yapıyordu. Öğle yemeğini bitirdiği için Jack mutlu olacaktı. İlk kemoterapi seansını önceki hafta almıştı, umduğundan daha iyi geçmişti.

Oysa beklentileri hiç iyimser değildi. Birkaç ay önce göğüs kanseri teşhisi konduğunda, Olivia hayatının sona erdiğinden korkmuştu. Bu haberin onu şok ettiğini söylemek bile hafif kalırdı. Her zaman sağlıklı beslenen, düzenli spor yapan, önerilen bütün vitaminlerini alan bir kadındı.

Kanserin hiç adil olmadığı, bu hastalıkla ilgili aldığı önemli bir dersti; dolayısıyla *hayat* adil değildi, onun yaşında bu kesinlikle bilmesi gereken bir şeydi. Biliyordu da. Çocuklarından birini on üç yaşında kaybetmek, başarısız ilk evliliği... ama bir şekilde, doğru şeyleri yaparsa bedeniyle sağlığını kontrol edebileceğini sanmıştı. Bu kontrolü kaybettiğini kabullenmek zordu ama başka şansı yoktu.

Çevresini titizlikle çekip çevirmeyi başarabilen bir kadındı;

onun evi asla dağınık olamazdı. Jordan'ın ölümünden sonra bu durumun daha da arttığının farkındaydı.

Aile hâkimi olarak çalıştığı işinden izin almıştı, gelecek üç ay boyunca devam edeceği tedavi için hem fiziksel hem de duygusal olarak mücadeleye hazırlanıyordu. Bazı kişilerin kemoterapi sürecinde çalışmaya devam ettiklerini biliyordu ama herkes çalışmaması için ısrar etmişti. "Biraz ara ver," demişti Jack, Olivia da öyle.

Kapanan bir araba kapısının sesi Olivia'ya yalnız olmadığını hatırlattı. Mutfak penceresinden dışarı göz atınca ziyaretçisinin annesinden başkası olmadığını gördü. Şaşıracak bir şey yoktu. Charlotte'un yalnız geldiğini gören Olivia hafifçe kaşlarını çattı. Annesi yıllar önce Ben'le evlenmişti, neredeyse her an beraberdiler. Karayipler'e gittikleri gemi yolculuğundan yılbaşında dönmüşlerdi, annesi o günden beri düzenli olarak her gün ziyaretine geliyordu.

Charlotte'un evin yanına park ederek arka girişi kullanmayı tercih ettiğini bilen Olivia mutfak kapısını açtı.

İçeri giren annesi ona gülümsedi. "Öğle uykusundan önce seni yakalamayı umuyordum," dedi. Masanın üstüne bir sepet bırakıp çabucak mantosunu çıkardı, çantasıyla birlikte kapıdaki askıya astı. Charlotte, genelde evde yaptığı yiyecek bir şeyler olmadan nadiren uğrardı.

"Anne," diye dalga geçti Olivia, "dört yaşımdan beri öğle uykusuna yatmıyorum, unuttun mu?"

"Biliyorum hayatım," dedi Charlotte alınganlık göstermeden, "ama dinlenmen gerek, özellikle şu sıra."

"Sabah uyudum." Olivia normalde sabah altıda kalıp sekiz otuzda adliyede olurdu. Geceleri saatin alarmını kurmadan yatma lüksünün alışkanlık haline gelebileceğini düşündü.

"Kaça kadar uyudun?" diye soran Charlotte sepetin kırmızı ekoseli örtüsünü katlayıp içinden teneke bir kurabiye kutusuyla Jack'in en sevdiklerinden biri olan portakallı keki çıkardı.

"Neredeyse sekize kadar."

Annesi omzunun üstünden ona bakarak nefesi kesilmiş gibi yaptı. "Vay canına, *ne kadar da* geç."

Olivia güldü. "Eh, benim için öyle; muhteşemdi ama."

"Jack işe gitmek için kendi başına hazırlanıp seni uyandırmadı mı?"

İşin aslı, Jack onu *uyandırmıştı* ama son derece romantik bir biçimde. Kocası ona bir fincan taze kahve getirmiş, sonra gazetedeki işine gitmeden önce onu –defalarca– öpmüştü. Derin uykusundan uyandıran öpücükleri hatırlayınca Olivia'nın içini sıcacık bir mutluluk dalgası sardı.

"Biraz çay ister misin?" diye sordu Olivia. Genellikle sabahları sadece kahveyi tercih eder, çayı sonra içerdi.

"Ben yaparım," dedi Charlotte.

"Yatalak değilim," diye itiraz etti Olivia ama tartışmanın işe yaramayacağını biliyordu. Karşılık beklemeye gerek duymadan bir sandalye çekip oturdu, annesinin mutfakta koşuşturmasını izlemeye başladı.

Olivia bugünlerde annesiyle Jack'in onu şımartmasına izin verme eğilimindeydi. İkisinin de onun için yapmayacağı şey yoktu, bu tür küçük göz yummalar –yatakta kahve, evde pişirilmiş hediyelikler– onların da kendini iyi hissetmesini sağlıyordu.

"Ben nerede?" diye sordu Olivia, annesi suyu kaynatmak için koyup çay poşetlerini demliğe atarken.

"Evde, yatar koltuğunda," dedi Charlotte. "Biraz keyifsiz."

"Ona tavuklu çorbandan yaptın mı?" Bu çorba, Charlotte'un sevdiği herkese her konuda iyi gelen mucize bir iksirdi.

Charlotte başıyla onayladı. "Şu anda elektrikli tencerede kaynıyor." Konuşurken dolaptan iki fincanla tabaklarını çıkardı. "Deniz yolculuğu Ben'i yordu; sonra şey, David ve bebekle ilgili konular onu gerçekten üzdü."

Yılbaşı arifesinde Mary Jo Wyse adında genç bir kadın Ben'in küçük oğlu David Rhodes'u aramak üzere Cedar Cove'a gelmişti. Çocuğunun babası David'di; saf, genç kadına bir dolu yalan söylemişti. Daha ciddi yalanlar bir tarafa –onu sevdiğini, bebeği istediğini söylemek gibi– Mary Jo'nun tatili Charlotte ve Ben'le geçireceğine inanmasını sağlamıştı. David babasıyla üvey annesinin gemi yolculuğuna çıkacağını gayet iyi biliyordu; anlaşılan, Mary Jo'nun onu aramaya çıkmayacağından çok emindi.

David'in tahminlerinin aksine, kadın kasabaya gelmekle kalmamış, doğum yaparak kızını Cedar Cove'da dünyaya getirmişti. Olivia'yla en iyi arkadaşı Grace Harding'in uzun süre hafızalarından silinmeyecek mucizevi bir geceydi.

"Ben, David'i aradı mı?" diye sordu Olivia. Bildiği kadarıyla, hiç kimse Mary Jo'nun bir kız bebek doğurduğunu haber vermek için David'le görüşmemişti.

Charlotte başıyla onaylarken çaydanlık ıslık çalmaya başladı. Charlotte çaydanlığı alıp demliğe su doldurdu, üstüne bir kılıf geçirerek mutfak masasına götürdü. Ardından fincanları ve tabakları masaya getirdi. Olivia, yıllardır onun mutfakta başkalarını rahat ettirmeye yönelik bütün davranışlarının ne kadar hesaplı, ne kadar titiz olduğunu düşündü.

"Korkarım keyifli bir sohbet değildi," dedi Charlotte içini çeke-

rek. "Oğlu, Ben için tam bir hayal kırıklığı."

Ne yazık ki bu ilk kez olmuyordu. Aksine...

"David, Mary Jo'yu tanıdığını bile inkâr etmeye çalıştı."

Aşağılık. Pislik! Sorumluluklarından kaçmak kuşkusuz tam ona göreydi. Olivia'nın David'i ilk keşfetmesi, Charlotte'u birkaç yüz dolar dolandırma teşebbüsü sırasında olmuş, neyse ki Olivia'nın kızı Justine onu engellemeyi başarmıştı.

Charlotte tekrar içini çekti. "David'le Ben'in tartıştığından endişeleniyorum. Ben fazla bir şey söylemedi, ben de ısrar etmedim ama neler hissettiğini tahmin etmek zor değil."

"Yine de bunca karmaşanın ortasında güzel bir kız torunu var," diye hatırlattı Olivia annesine.

"Of, evet. Noelle onu çok etkiledi. Vasiyetinde şimdiden düzeltme yaptığını biliyorum."

"Mary Jo'dan haber aldın mı?" diye sordu Olivia.

"Haftada iki gün onunla konuşuyoruz. Sesi iyi geliyor, bebek sağlıklıymış."

"Bu iyi haber."

"Ağabeyleri de Noelle için deli oluyormuş."

Yılbaşı arifesinde küçük kız kardeşlerini bulabilmek için Grace'le Cliff'in çiftliğini basan Wyse biraderleri hatırlayan Olivia gülümsedi. Puget Sound bölgesinin altını üstüne getirmişler, sonunda yeni doğan yeğenlerini görmek için tam zamanında yetişmişlerdi. Mary Jo doğum yaptığında, Cliff'in çiftliğindeki ahırın üst katında bulunan evde kalıyordu.

"Dün konuştuğumuzda, Mary Jo bebeği görmek için Mack McAfee'nin uğradığını söyledi," dedi Charlotte.

"Yani Seattle'a mı gitmiş?" Genç itfaiyeci doğum sürecinin bü-

yük bir bölümünde Mary Jo'nun yanında kalarak bebeğin doğmasını sağlamıştı. Bu, Mack'in gerçekleştirdiği ilk doğumdu, Olivia onun ne kadar heyecanlandığını gayet iyi hatırlıyordu. Yüzü sevinçten öylesine parlıyordu ki gören, bebeğin babasının Mack *olduğunu* sanırdı.

"Evet, üstelik Mary Jo'nun dediğine göre Noelle'e bir de tüylü oyuncak götürmüş." Charlotte örtüyü kaldırıp demliği aldı, her birine bir fincan yeşil çay doldurdu. Başını keyifle iki yana sallayarak Olivia'ya baktı. "Mack'le Mary Jo'nun ağabeyleri arasında, bebeğin büyüyene kadar yeterince oyuncağı olacak."

"Bu çok hoş," diyen Olivia fincanına uzandı.

"Faith Beckwith'i duydun mu?" Charlotte teneke kutuyu açıp Olivia'ya yulaflı üzümlü kurabiye ikram etti.

"Kasabaya döndüğünden mi söz ediyorsun?" Bildiği kadarıyla bu eski bir haberdi. Her zamanki gibi mükemmel olan kurabiyeden bir ısırık aldı.

"Hayır," dedi Charlotte çayını yudumlarken. "Evindeki eşyaların tahrip edildiğinden söz ediyorum."

"Yoo!" Olivia dehşete düşmüştü. "Aman Tanrım, Grace'in haberi var mı?"

Kiralık ev, satmakla tutmak arasında kararsız kalan en iyi arkadaşına aitti. İlk kiracıları, genç bir denizci çift olan Ian'la Cecilia Randall, Ian başka bir yere tayin olunca eve yerleşmeye bile fırsat bulamamışlardı. Sistemin açıklarından yararlanarak kira ödemeden olabildiğince uzun bir süre orada kalmaya azimli olan bir sonraki kiracılarından kurtulmak aylar sürmüştü. Anlaşılan kiracı çift ve onlarla birlikte yaşayan asalaklar ne yaptıklarını gayet iyi biliyordu.

Zavallı Grace için korkunç bir deneyim olmuştu. Neyse ki beleşçi çetesinin evi boşaltması için oldukça yaratıcı bir çözüm bulan Jack'le Grace'in eşi Cliff sayesinde kiracılar kendi istekleriyle evi terk etmişti.

"Ah, Tanrım," diye mırıldanan Charlotte fincanını kenara koydu. "Unuttum. Grace sana söylemememi rica etmişti."

"Nedenmiş o?"

"Üzülmeni istemediği için."

Olivia'nın ailesiyle arkadaşlarından istediği bir şey varsa, en küçük kötü haber karşısında bile bayılacağını sanmaktan vazgeçmeleriydi.

"Grace'le daha sonra konuşurum ama önce Faith'ten söz et."

Annesi fincanını iki eliyle kavradı. "Kendisi iyi. Olayı duyar duymaz evi temizlemeye yardım etmek için oraya gittim. Kuşkusuz, Cliff'le Grace ve Corrie'yle Peggy de oradaydı. Ev karmakarışıktı." Charlotte yüzünü buruşturdu. "*Felaket* derecede karışık."

"Faith bununla başa çıkabiliyor mu?"

Annesi sandalyesine yaslandı. "Faith'i bilirsin. Güçlü bir kadındır ama bu olay onu çok sarstı. Tanrı'ya şükür eve döndüğünde zorba gitmişti."

Olivia bu durumun Faith'i ne kadar huzursuz ettiğini anlayabiliyordu. "Alınan bir şey var mı?" diye sordu.

"Onu gördüğümde emin değildi, hepimiz evi temizlemeye öylesine dalmıştık ki söylemesi zor. Her şeyi incelemeden anlayabileceğini sanmıyorum."

"Yardıma başka kimler geldi?" Olivia'nın Cedar Cove'la ilgili sevdiği şeylerden biri buydu. Komşular komşudan öteydi; ihtiyaç anında her an yardıma hazır arkadaşlardı.

"Şey, doğal olarak oğluyla karısı."

"Elbette."

"Megan Bloomquist de oradaydı."

"Troy'un kızı mı?"

"Evet. Faith'le Megan hayli sıkı fıkı olmuşlar."

Bu şaşırtıcıydı. "Peki ya şerif ile Faith?"

Charlotte fincanını tabağa koydu, düşünceli bir biçimde kaşlarını çattı. "Ne yazık ki bu hassas bir durum. Bir daha görüşmeme kararı aldıklarını duydum."

"Gerçekten mi?" Olivia buna üzülmüştü. İkisinin lisede flört ettiklerini biliyordu. Son günlerde tekrar bir araya geldiklerine dair dedikodular vardı, Olivia bunun ne kadar hoş bir fikir olduğunu düşünmüştü. Her şeyin yolunda gitmediğini fark etmek içini acıttı ama her aşk romanının mutlu sonla bitmediğini çok iyi biliyordu.

İkisi de kısa süre sessiz kaldılar. "Ben oradayken çilingir geldi," dedi Charlotte. "Troy ev için sürgülü bir sistem önermiş, Grace hemen yaptırdı."

"Güzel."

"Ön ve arka kapılar, aynı zamanda garaj kapısı." Annesi sırıttı. "Lloyd o eve tekrar girmek isteyene meydan okuyacağını söyledi."

Lloyd Copeland kasabanın çilingiriydi, yirmi yıllık tecrübesi vardı. Eğer evin güvenli olduğunu söylüyorsa doğruydu. İçeri girmenin tek yolu pencereler olabilirdi ama Olivia, Grace'in alt kattakilere ekstra güçlü camlar taktırdığını hatırladı.

"Sevindim," dedi Olivia. "Faith'in biraz huzura ihtiyacı var."

"Katılıyorum." Charlotte çayını bitirerek fincanını evyeye götürmek üzere ayağa kalktı. "Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı Olivia?"

"Ben iyiyim anne. Teşekkürler."

"Ağabeyin yakın zamanda uğradı mı?" diye soran Charlotte kapıya yöneldi.

"Will bu sabah telefonla aradı."

Ani kaş çatışı, Olivia'ya annesinin hoşnut olmadığını söylüyordu. Annesine kalsa, derdini paylaşıp elini tutmak için Will'in haftada en az üç kez uğraması gerekirdi.

"Anne," diye itiraz etti Olivia. "Will meşgul. Galeriyi ayağa kaldırıp işletmeye uğraşıyor, ayrıca yaşadığı yerin tadilatını yapıyor."

"Bu mazeret değil."

Olivia tartışmaya gerek duymadı.

"Fakat yılbaşından sonra görüştünüz, değil mi?"

"Elbette." Aslında, Will yılbaşında uğradığında canı biraz sıkkın görünüyordu. Shirley Bliss'in evine gitmiş, onu orada bulamayınca hayal kırıklığına uğramıştı. Ağabeyinin büyük bir egosu vardı, dünyanın kendi etrafında döndüğünü sanıyordu. Birlikte çalıştığı sanatçılardan, iki çocuk annesi dul Bayan Shirley'nin evde oturup *hevesle* onu beklemekten başka bir işi olamazdı. Olivia, ağabeyinin bundan bir ders çıkarmış olmasını diliyordu.

"Sana portakallı kek getirdiğimi unutma."

"Unutmama imkân yok." Nasılsa çoğunu Jack yiyecekti. "Beni şişmanlatmaya çalışıyorsun, değil mi?"

Annesi inkâr etmedi. "Bir sonraki sefere sana özel lazanyamdan pişireceğim."

"Anne, "dedi Olivia gülerek. "Böyle devam ederse hiçbir kıyafetimin içine giremeyeceğim." Aslında bu konuda endişelenmesi için daha uzun bir süre vardı. Yılbaşı öncesi ciddi bir enfeksiyonla mücadele ederken aşırı kilo kaybetmişti, giydiği her şey üstünden

dökülüyordu. Bununla beraber, yaptığı her şeye değer vermesine karşın Olivia, annesinin artık iyileşme yolunda olduğunu bilmesini istiyordu.

"İzin ver de seni biraz daha şımartayım," dedi annesi. "Lütfen tatlım?"

Olivia gülümseyerek teslim oldu. "Tamam anne."

Charlotte mantosunu giydi, çantasıyla boş sepeti aldı. "Bess'i görmeye gidiyorum." Bess onun sayısız arkadaşlarından biriydi. "Bir ihtiyacın olursa arayacaksın, değil mi?" diye sordu. "Söz mü?"

"Elbette," diyerek ona garanti verdi Olivia.

Annesi kapı kolunu kavradı. "Ve lütfen Jack'in bütün keki yemesine izin verme, beni duydun mu?"

Olivia tekrar güldü. "Elimden geleni yapacağım anne."

Laubali bir el sallayışla annesi kapıdan dışarı çıktı. Charlotte'un yaşına ulaştığında, Olivia mükemmel annesi kadar enerjik, iyimser ve çekici olmayı umuyordu.

Dört

Banyo lavabosunun önünde durmuş dişlerini fırçalayan Christie Levitt ön kapının çaldığını duydu. Ağzını çalkalayıp fırçasını düzgünce fırçalığın içine koydu, sonra yüzüne soğuk su çarptı. Sabahın köründe kapısında kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Bekle biraz," diye bağırıp ardından acıyla yüzünü buruşturdu. Zonklayan başı korkunç bir ağrıya dönüşecek gibiydi.

Kapıdaki kişi her kimse, kesinlikle ısrarcıydı. Koridordan yatak odasına geçerken ödediği faturaları aklından geçirdi. Evet, elektrikle su şirketlerinin çeklerini gönderdiğinden kesinlikle emindi.

İki sayaç da daha önce kapatılmıştı, Christie bu şirketlerin ne kadar alçak olduklarını biliyordu. Şimdiye kadar, en azından hatırladığı kadarıyla, kapısına gelen olmamıştı.

Sabahlığını kaptığı gibi kollarını geçirdi, kemerini bağlarken zonklayan başını göz ardı etmeye çalıştı.

"Kim o?" diye sordu, kapının kilidini açarken. Başı ağrıyor, gözleri batıyordu. Şu anda ihtiyacı olan tek şey sert bir kahveydi. Ne kadar sert olursa o kadar iyiydi ama şimdilik ufukta öyle bir şey

yoktu. İçine pamuk tıkıştırılmış kadar kuru bir ağızla uyandığı için ilk olarak dişlerini fırçalamıştı. Kahve ikinci aşamaydı.

Daire kapısını açar açmaz ablası hızla yanından geçip içeri girdi.

Christie inledi. Teri'yle karşılaşmamaya çalışıyor, ablasının ısrarlı telefonlarını açmıyordu. Teri'nin kapının altından attığı notu okumaya gerek duymadan yırtıp atmıştı. Gerek yoktu, ne yazdığını biliyordu. Davranışlarından Teri'nin çıkarım yapmayacağını bilmesi gerekirdi.

"Ne istiyorsun?" Başına mızrak gibi saplanan ağrıyla bir kez daha yüzünü buruşturdu.

Üçüzlerine beş aylık hamile olan Teri alev saçan gözleriyle ona baktı. "Berbat görünüyorsun."

"Teşekkürler." Christie mutfağa yürüyerek cezveye uzandı. "Lafı dolandırma."

"Daha önce hiç yapmadım, şimdi de başlamaya niyetim yok." Teri onu takip ederek teklif beklemeden bir sandalye çekip oturdu. "Zahmet olmazsa çay suyu koyuver," dedi. Ellerini otomatik olarak şişkin karnında kavuşturdu, bir süre kalmaya niyetliymiş gibi ayaklarını karşısındaki sandalyeye uzattı.

Harika. Aman ne güzel. Ağrıyan başı yetmiyormuş gibi, Christie şimdi de Teri'yle baş başa kalmıştı. Küçük bir başkaldırı hareketiyle çay suyunu doldurup mikrodalgaya atarak hızla kapağını kapatmadan önce kahveyi hazırlamaya başladı, zamanlayıcının düğmesine öfkeyle dokundu.

"Burada ne işin var?" diye sordu, sebebini tahmin ettiği halde. Bu ziyaretin, Teri ve Bobby'nin eski şoförü James Wilbur'la bir ilgisi olmalıydı. Adamın ismini aklından geçirmek bile bir anda acıya boğulmasına sebep oldu.

Alçak.

Dönek.

Christie âşık olduğuna *inanmıştı*. Derinden, gerçek bir aşk. Of, daha önce de sevmişti, hepsi akılsızcaydı. Evlenip boşanmış, onu sevdiğini söyleyen bir sürü adamla birlikte olmuştu... budala Christie de onların hepsine inanmıştı.

James'le her şey farklıydı, bu kez her şey doğru görünüyordu. Fakat sonra James de bütün erkeklerin ona yaptığını yapmış, Christie'yi başından atmıştı. Şifreli bir mesaj bırakarak tüymüş, bu süreçte Christie'nin zaten yaralı olan kalbini tamamen kırmıştı.

Eh, buraya kadardı. Bir daha asla olmayacaktı.

Christie'nin erkeklerle işi bitmişti.

Tamamen.

Bu kez ciddiydi. Birini, bir erkeği sevmek fazlasıyla acı veriyordu.

"Araban The Pink Poodle'ın önünde," dedi, onun mutfaktaki hareketlerini dikkatle takip eden Teri.

"Yani?" diye saygısızca karşılık verdi Christie. Arabasını nereye park edeceği ablasını ilgilendirmezdi. Mikrodalganın biplemesini umursamadı.

"Yani," diye aynı müstehzi tavırla tekrarladı Teri, "tekrar içmeye başlamışsın."

"Ne olmuş? Arkadaşlarım orada." İş çıkışı arkadaşlarıyla iki bira atmak büyütülecek bir şey değildi. Poodle'da geçirdiği birkaç saat monotonluğu kırarak yalnızlığını savuşturuyordu. Boş bir daireye dönüp geceyi televizyonun başında geçirmek için acele etmesine gerek yoktu.

"Bu adamlar arkadaşın mı? Tabii, ne demezsin."

"Dinle, kafa ütülemeye geldiysen nefesini kendine sakla. Duymak istemiyorum."

Teri kaşlarını çattı. Birbirlerine çemkirmek, eskiden kalma bir alışkanlıktı. Büyük ölçüde James'le Teri'nin satranç oyuncusu kocası Bobby Polgar sayesinde, ilişkileri son bir yıldır gelişme göstermişti.

Teri gözlerini kaçırdı, başını öne eğip iç çekti. Ya gücenmiş ya da canı yanıyor gibiydi, Christie hangisi olduğuna karar verememişti. Ancak bu tepki, dili sözünü geçen dobra ablasının tarzı değildi, o yüzden Christie endişelendi.

"Sorun nedir?" Aklından çeşitli ihtimaller geçiyordu. Gebelikle ilgili komplikasyonlar, Bobby ile sorun veya her neyse, küçük kardeşleri Johnny hakkında bir sıkıntı. Veya...

"Gebelik," diye yumurtladı Teri. Gözlerini kapadı. "Zaman zaman başım dönüyor. İyiyim. Sadece, üç bebek taşımak etkisini gösteriyor."

Christie endişeyle sarsıldı. "Bebeklerde bir sorun mu var?"

"Hayır," dedi Teri elini havada sallayarak. "Sorun bende."

"Sen mi..."

"Doktor tansiyonumun dalgalanabileceğini, kendimi kötü hissedeceğim günler olabileceğini söyledi. Anlaşılan bugün o günlerden biri, ufaklıklar orada bulunduklarından emin olmamı sağlıyorlar ama endişelenecek bir şey yok."

Ablasının içini rahatlatma çabasına karşın, Christie *endişeliydi*. Teri'nin ona ulaşma çabalarını göz ardı etmemeliydi. Sonunda ablası onu aramaya gelmişti. Her koşulda, Teri evden çıkarak doktorun önerilerine kulak asmamıştı; bunun sebebi, Christie'nin telefonlarını açmayı reddetmesiydi.

Kahve makinesinden kahvenin hazır olduğunu işaret eden gurultu geldi. Christie bir fincan aldı, kahve doldurmadan önce

temiz olup olmadığını kontrol etti. Teri'nin çay suyunu mikrodalgadan çıkarıp kafeinsiz bitki çayı poşetiyle birlikte masaya getirdiğinde ablasının karşısına oturdu.

"Tamam, konuş benimle," diyen Christie kahvesinden bir yudum aldı, dudakları yanınca nefesi daraldı.

Teri yavaşça soluk alıp verdi, gözleri kapalıydı. "Bunun için seni suçluyorum."

"Beni mi? Ben ne yaptım?" Zaten kendini suçluyordu ama bunu itiraf etmeye hazır değildi.

"Sadece... sadece kendini düşünüyorsun." Bir an Teri'nin gözyaşlarına boğulacağını düşündü. Sesi çatallaşmış, altdudağı titremeye başlamıştı.

Christie gözlerini kırpıştırdı. Teri ailenin güçlü ve iradeli kişisiydi, duygusal patlamalar yaşadığı pek görülmezdi. Christie uçarı kız kardeşti, bu rol değişimi onu huzursuz etmişti.

Teri'yi rahatsız eden şey her neyse, dile getiremiyor gibiydi.

"Ne yaptım?" diye tekrarladı Christie.

Teri bir kâğıt mendil çıkarıp mendili tekrar çantasına tıkıştırmadan önce gürültüyle sümkürdü. "Bobby'nin ya da benim neler hissettiğimizi hiç düşünmedin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Biz de James'i özlüyoruz. Bobby ne yapacağını bilmez bir halde. Canı yanan bir tek sen değilsin."

Ablası haklıydı. Christie, James'in gidişinin Bobby'yle ablası için ne anlama geldiğini düşünmemişti. James yıllardır Bobby'nin en yakın arkadaşıydı, onun şoförü olduğu kadar aynı zamanda sırdaşıydı.

Bir süre önce uyanık bir muhabir, James'in kendisinin bir sat-

ranç dehası olduğunu, genç yaşlarında duygusal bir çöküntü yaşayarak akıl hastanesinde tedavi gördüğünü, James'in daha sonra satranç dünyasından kaybolduğunu açıklamıştı. Haber ortaya çıkınca Bobby'nin arkadaşı paniğe kapılarak kaçmıştı.

James'in Christie'yi, Bobby'yle Teri'yi terk etmesi yeterince acımasızdı, Christie onları rahatlatmak için pek bir şey yapmadığını biliyordu çünkü başına gelen şey kendisini fazlasıyla yıkmıştı. Ona âşık olmamak için uğraşmış, defalarca terslemiş ama adam yine de Christie'nin peşini bırakmamıştı.

James tanıdığı hiçbir erkeğe benzemiyordu. İstese seve seve yapacağı halde, Christie'yi yatağa atmaya çalışmamıştı. Yapmamıştı. Aksine, yavaş yavaş, iddiasız, sabırla, nezaketle onun direncini kırmıştı. Duygusal anlamda ne kadar güçlü olursa olsun, hiçbir kadın böylesi şefkatli bir muameleye karşı koyamazdı. Christie de yapamamıştı.

James ortadan kaybolmadan önce Christie ona açılmış, geçmişiyle ilgili hiçbir şey saklamamıştı. Birlikte olduğu erkekleri, alkolizm ve fiziksel taciz yüzünden yıkılan evliliğini, her şeyi anlatmış, gizli tek nokta bırakmamıştı. Eğer James onu sevip hayatının bir parçası olacaksa, bir gün aniden karşısına çıkabilecek karanlık sırları kalsın istemiyordu.

James sessizce onu dinlemiş, sarılıp öpmüştü; kendi geçmişiyle ilgili tek bir söz bile söylememişti.

Christie ona bir daha asla başka bir erkeğe vermeyeceğine yemin ettiği bir şeyi, güvenini sunmuştu; hatta James'le evlenip ondan çocuk doğurmayı düşünmeye başlamıştı... ama en çok, geçmişini kendisiyle paylaşmadığı için incinmişti.

Neyse, hepsi bu kadardı. Acı bir ders daha almış, James artık hayatından çıkmıştı.

Sonsuza kadar.

Herkes er ya da geç onun döneceğini varsayıyor gibiydi ama dönse de fark etmezdi. Christie için bitmişti.

"Yılbaşında gelmedin," diye söylendi Teri. Anlaşılan Christie'nin büyük aile buluşmasını kaçırmış olması hâlâ içine dert oluyordu ama Christie için, ayak takımı ailesiyle yemek büyük bir kayıp değildi.

"Gönüllü çalışıyordum, unuttun mu?" Bu doğruydu ama bu anlaşmayı yapmadan *önce* Teri'yle Bobby'nin evine gitmemeye karar vermişti.

Teri kahverengi iri gözleriyle safça ona baktı. "Sen... gönüllü müydün?"

"Evet. Sana söylemiştim. Tacoma'daki evsizler yurdunda yemek dağıtıyordum."

"Of. Evet."

"İhtiyaç sahibi ailelere hediye sepetleri de dağıttım ama o yılbaşından önceydi."

Teri'nin birden gülmeye başlaması Christie'yi şaşırttı. "Hem ben, bana ilgi göstermediğin için seni suçladım. Senin kadar kötüyüm. Ne yaptığını tamamen unutmuşum. Bobby ve benimle olacağına, bir bara gitmeyi tercih ettiğini düşünmüştüm."

"Asla." Bu konuda konuşmak istemiyordu ama yılbaşında duygusal anlamda hâlâ sarsıntı geçiriyordu. Bobby'yle Teri'nin yanında olmak riskliydi; ablasının evinde James'le ilgili çok fazla hatıra vardı, o ikisini güzel evlerinde romantik bir ortamda izlemek zordu. Acısı her an su yüzüne çıkmaya hazırdı. Şimdi daha iyiydi, uzun zamandır olmadığı kadar güçlüydü.

"Öyleyse neden telefonlarıma çıkmadın?"

Christie'nin buna verecek cevabı yoktu. Tamam, belki de düşündüğü kadar güçlü değildi.

"İçiyor musun?"

"Birkaç bira. Endişelenme, sarhoş olmadım." Yine de baş ağrısından öldürecek kadar alkol almıştı. Son zamanlarda içmediği için içkinin onu bu kadar etkilediğini düşünüyordu.

"Araba kullanamayacak kadar sarhoştun."

Christie bunu inkâr etti. Budala değildi, sınırlarını biliyordu.

Teri ona inanmış gibi görünmüyordu. "Öyleyse araban neden The Pink Poodle'ın önünde?"

"Çalışmadığı için." Christie o hurda yığınını düşünmek istemiyordu. Marş bastığı her gün, şükredilecek bir gündü.

Birkaç ay önce James onu geçici olarak tekrar çalışır hale getirmişti ama araçta telafi edilemeyecek kadar çok kusur vardı.

"Eve nasıl döndün?"

"Beni bıraktılar."

Teri'nin bakışları yatak odasına kaydı.

"Gece kimse kalmadı, eğer merak ettiğin buysa."

Teri'nin mahcubiyeti samimiydi. "Biri kalsa da bu ilk olmazdı," diye mırıldandı.

Christie bu konuda tartışacak değildi. Erkekler söz konusu olduğunda başarı ortalaması sıfırdı. Teri'nin bir zamanlar dediği gibi; dondurmacı, çocukları nasıl çekiyorsa Christie de ezikleri aynı biçimde kendine çekiyordu. Teri'nin konuşmaya hakkı olduğundan değildi tabii, Bobby'yle tanışarak bir seri zararlı ve işe yaramaz ilişkiden kurtulma alışkanlığını kırması büyük şanstı. Christie, James'in kendi Bobby'si olduğuna öyle inanmıştı ki... ama değildi.

Teri çayından biraz içip Christie'ye gülümsedi. "Yılbaşında yalnız olmadığına sevindim."

"Ben de. Biliyor musun, işe yaradı." Christie dikkatle kahvesinden bir yudum aldı.

"Biliyorum," dedi Teri.

"Evde oturup kendime acıyacağıma, inisiyatifi ele alıp başkaları için bir şeyler yaptım."

Teri tam olarak yumuşamış görünmüyordu. "Günü Bobby ve benimle geçirebilirdin. Johnny geldi, annem de öyle. Keşke sen de olsaydın," diye ekledi hüzünle.

Geri dönüp baktığında, bir görünmesinin o kadar kötü olmayacağını düşündü. "Annem nasıl?" diye sordu, ablasının dikkatini dağıtmayı umarak.

"Boşanmak için başvurdu."

"Yine mi?"

Christie yıllar içinde gelip geçen üvey baba ve "amca" sayısını artık tutamaz olmuştu. "Bu adamlarla neden evlendiğini anlayamıyorum." Annesinin beşinci ya da altıncı kocası olmalıydı, Christie onların ismini ezberleme çabasından vazgeçmişti çünkü hiçbiri bunu dert edecek kadar uzun sürmüyordu. İşin gerçeği, annesini bir yıldan uzun bir süredir görmemişti.

"Onlarla neden evlendiğini ben de bilmiyorum," dedi Teri. "En azından bu kez kafası tütsülü değil. Belki ismi-neydi yanında olmadığı için."

"Bobby çantasını yine kapının önüne koydu mu?"

Teri bu anıyla sırıttı. Christie'nin hatırlattığı gibi, annesi bir daha dönmeyeceğine yemin etmişti. Bu yemin, daha önceki yıllarda olduğu gibi, bir anlam ifade etmiyordu.

"Sanırım Bobby anneme kapıyı göstermek niyetindeydi ama hatırım için kendini zor tuttu."

"İyi bir adam."

Ablasının gözleri yumuşadı. "Öyle," diye kabul etti.

"Johnny nasıl?" Küçük erkek kardeşlerinin Christie'nin kalbinde özel bir yeri vardı. İki kız kardeş onu aralarında büyütmüşlerdi.

Johnny, Washington Üniversitesi'ne kabul edildiğinde Christie bir anne kadar gurur duymuştu. Bobby Polgar'ın eniştesi olması onu incitmemişti. Teri fazla bir şey söylemese de ikiyle ikiyi toplamak için üniversite diploması gerekmiyordu. Johnny okul harcıyla diğer masrafları asla tek başına karşılayamazdı, bursu da yoktu.

"Şeref listesine girmiş."

"Onun adına çok sevindim!" Bir an önce Johnny'yi arayıp kutlamalıydı.

"Ben de." Teri çayını yudumladı. "Senin için endişelendim."

"Biliyorum." Christie'nin güç ve bağımsızlık söylemlerinin çoğu göstermelikti. Cuma akşamı The Pink Poodle'da olması bunun kanıtıydı. Akşamdan kalma uyanmak hayatının geri kalanında yapmak istediği bir şey değildi. Öyle bir niyeti de yoktu.

"Ne düşünüyordum biliyor musun?" dedi Christie biraz süklüm püklüm, Teri'nin gülmesinden çekinerek.

"Hayır, söyle."

Sıkılarak omuz silkti. "Yardım sepetlerini şu Metodist kilisesindeki grupla birlikte dağıttık."

"Evet, bunu söylemiştin."

"Güzel insanlar."

Teri güldü. "Bu kadar şaşırmana gerek yok."

Aslında şaşırmıştı. Christie kilise insanlarının onun yaşam biçi-

miyle ilgili yorum yapacaklarını düşünmüştü. Oysa herkes samimi ve candan davranmıştı. Tekrar oraya gitmemişti, bunun nedenini bilmiyordu.

"Kiliseye gideceğim." Yeterince söylediğini düşünerek soluğunu tutup Teri'nin tepkisini bekledi.

"Neden bu şekilde söylüyorsun?" diye sordu Teri şaşkın bir sesle.

"Nasıl yani?"

"Sanki bir AA toplantısına gitmiş de itirafta bulunuyor gibisin. Pek çok insan kiliseye gider, bunu biliyorsun."

"Ya sen?"

"Ara sıra giderim, sonrasında daima iyi hissederim. Kiliseye gitmek konusunda ters bir düşüncem yok, senin de olmamalı."

"Daha iyi bir hayat sürmek istiyorum," dedi Christie, hayır sepetlerini dağıtırken neler hissettiğini hatırlayarak. Bencil, kendi kaybının derdine düşmüş biri olmak yerine çok daha şanssız olanlara yardım etmeye çalışmıştı.

"Ben de aynı şeyi istiyorum," diye tekrarladı Teri. "Annemizinkinden daha iyi bir hayat, çocuğum için... şey, çocuklarım için daha iyi bir hayat," dedi sırıtarak.

"Peder Flemming gönüllü olduğum için bir teşekkür notu yazmış," dedi Christie. Not mutfak tezgâhının üstünde duruyordu, Christie gidip onu aldı. Mektup geldiğinde kendini kötü hissediyordu, içindeki nota üstünkörü göz atmıştı. Hatırladığı tek şey, kilisenin sponsor olduğu bir piknik programıyla ilgiliydi. Ne olduğunu bulmaya karar vermişti.

"Pazar günü benimle birlikte kiliseye gelir misin?" diye sordu Christie.

Teri tereddüt bile etmedi. "Elbette."

"Teşekkürler."

"Ayağa kalkıp sana sarılmak isterdim," dedi Teri, "ama oturduğum yerde çok rahatım."

Christie bir kahkaha atıp uzanarak ablasının ellerini kavradı.

Beş

Şerif Troy Davis, Faith'in evine girilmesiyle ilgili dosyayı kapattı. Ne yazık ki hiçbir gelişme olmamıştı, moral bozucu bu haberi bizzat vermeyi uygun görmüştü. Devriye arabasını Gül Ağacı Sokağı'na doğru sürerken olayla ilgili bildiği az şeyi aklından geçirdi.

Konuyla ilgili en iyi dedektifiyle görüşmüş, Dedektif Hildebrand, Troy'un ekibinin elinden gelen her şeyi yaptığı konusunda ona güvence vermişti; komşular sorgulanmış, Cedar Cove'la çevre bölgelerde işlenmiş benzer suçlar karşılaştırılmıştı.

Hildebrand'le yardımcılarının Faith'i aramasına ya da ziyaret etmesine izin vermektense, Troy bu işi kendisi yapmaya gönüllü olmuştu. Ne de olsa Faith arkadaşıydı. En azından bir zamanlar öyleydi. Bu ziyaretin asıl amacı, eve zorla girilmesinin ardından Faith'in nasıl olduğunu görme ihtiyacıydı.

Evin önüne park ettiğinde, kendini bu görüşmeye duygusal olarak hazırlamak istediğinden arabasından hemen inmedi. Onu görmenin zor olacağını biliyordu. Faith onunla bir daha görüşmek istemediğini açıkça belirtmişti; bu isteğine saygısı vardı. Ancak şu anda

yaptığı resmi bir vazifeydi, her ne kadar *kendi* vazifesi olmasa da.

Ön kapıya uzanan basamakları çıktı, zili çalıp şapkası elinde beklemeye başladı.

Faith kapıya ihtiyatla cevap verdi, onu görünce gözleri parladı. Bununla beraber o kıvılcım hemen yok oldu; yerini boş, duygusuz, dalgın bir bakışa bıraktı. O anda Faith'i kollarına alarak bir şans daha vermesi için yalvarmamak büyük mücadele gerektiriyordu. Faith'e ihtiyacı vardı, onu seviyordu, onunla evlenmek istiyordu... ve bunun gerçekleşme ihtimalini tamamen yok etmişti.

"Soruşturma memurunun raporu geldi," dedi, bunun arkadaşça bir ziyaret değil polis gereği olduğunu ifade eden kuru bir sesle.

"Ah, güzel." Faith tel kapının kilidini açarak Troy'un girmesi için kapıyı tuttu.

Troy kilidi kontrol etmek için duraksadı, tavsiyesine uyan Faith'in sürgülü kilit taktırdığını görünce rahatladı. Bunu ev sahipleri Grace ile Cliff Harding de ayarlamış olabilirdi. Grace'in gördükleri karşısında dehşete düşmüş olması şaşırtıcı değildi. Burası onlarca yıldır onun eviydi; Faith onun arkadaşıydı. Megan, hem Grace'in hem de Cliff'in temizlikte yardımcı olduklarını söylemişti.

Ev bir kez daha derli topluydu, normal haline geri dönmüştü. Muhtemelen kolay olmamıştı. Mutfaktan gelen kokular Troy'a öğle tatilinde çalıştığını hatırlattı.

"Fırından yeni çıkmış yulaflı çörek var. Bir tane ister misin?" diye sordu Faith.

Troy uzun zamandır evde pişirilmiş bir şey yememişti. Karnının gurultusunu duyduğu için mi yoksa eve girdiğinde neredeyse kendinden geçeceğini fark ettiğinden mi Faith'in bu teklifi yaptığından

emin olamadı. Belki sadece kibar davranmaya çalışıyordu. Sebep ne olursa olsun, bunu geri çevirecek değildi. "Harika olur," dedi, sesinin normal çıktığını umarak.

"Kahve de var. Bir fincan vereyim mi?"

"Lütfen." Mutfağa giden Faith'i izledi, kahveyi fincana doldurup tepsiden aldığı çöreği tabağa yerleştirirken onu seyretti. Bir sandalye çekip yerleşmeden önce onun karşısına oturmasını bekledi. Faith'in yüzüne bakması fazlasıyla uzun sürdü, ona doğru kısa bir bakış atıp gözlerini yere çevirdi.

"Ne buldunuz?" diye sorarken ellerini düzgünce kucağında birleştirdi.

Troy onunla paylaşabileceği olumlu bir şeyler olmasını dilerdi. "Ne yazık ki haber... sonuçsuz."

"Ne demek istiyorsun? Adamların burada saatlerce parmak izi aradılar. İşleri bitene kadar hiçbir şeye dokunmama izin vermediler. Memur yeterince sağlam izler bulduklarını söyledi." Bakışları bu kâbusa bir açıklama getirmesi için adeta yalvarıyordu. Troy bunu yapabilmeyi çok isterdi, Faith'e onun kahramanı olduğunu ispatlamayı dilerdi... böylece Faith ona tekrar güvenebilirdi.

"Haklısın. Suç mahalli teknisyeni parmak izleri almayı başarmış."

"Hepsi bana mı aitmiş?"

"Hayır," dedi Troy. "Hepsi değil ama net olanlar sıra dışı değil. O yüzden eliminasyon denetimi yaptık." Omuz silkti. "Mütecavizin lastik eldiven giydiğini tahmin ediyoruz."

Faith'in kafası karışmış gibiydi. "O halde bir profesyonel."

"Bu noktada bunu bilemeyiz. Tahminimce, bu kişinin girdiği ilk ev değil."

Faith'in omuzları çöktü. "Umuyordum ki; o kadar iz alınınca... en azından izlerden biri bunu yapanı ortaya çıkarabilir sanmıştım."

"Her parmak izini teker teker inceledik, hepsi tespit edebildiğimiz izlerdi."

"Of." Faith hayal kırıklığını gizlemeye gerek duymadı.

"Dedektif Hildebrand için bir kayıp listesi oluşturabildin mi?"

Faith başıyla onayladı. "Hiçbir şey ifade etmiyor."

"Ne anlamda?"

"Alınanlar. Genellikle manevi değeri olan şeyler. Daha önce dediğin gibi, bu saldırı... kişisel görünüyor."

"Örnek ver."

Faith ellerini açıp umutsuzca kaldırdı. "Torunlarım doğduğunda oluşturduğum bir fotoğraf albümü. Carl'ın fotoğrafına ne yaptıklarını gördün. Bir de... of, söylemeye değmeyecek kadar saçma."

"Hayır, değil."

Kendini toparlamadan önce Faith'in altdudağı titredi. "Oyuncak bir tren... Carl'ın çocukluğundan. Yatak odasındaki şifoniyerin üstünde duruyordu. Beni ziyarete geldiklerinde Scottie'nin oğlu oynamayı seviyordu ve..."

"Çalınmış mı?"

Faith tekrar başıyla onayladı. "Onun değerli bir antika olduğunu hiç düşünmemiştim ama anlaşılan öyleymiş."

"Peki mücevherler, nakit para?"

"Değerli hiçbir şeyi evde saklamam."

"Bu zekice." Faith'in ona söylediklerini tekrar düşünen Troy çöreğinin üstündeki kâğıdı yırttı. Hâlâ parmaklarını yakacak kadar sıcaktı, biraz soğumasını beklerken kahvesiyle oynamaya başladı.

"Bunun benim başıma geldiğine inanamıyorum!" diye sızlandı

Faith sakinleşmek için derin bir soluk alarak. Tekrar konuşmaya başladığında sesi hafifçe titriyordu. "Gerçekten anlayamıyorum."

Troy onun duygularını paylaşıyor, neler hissettiğini anlayabiliyordu; öfkeliydi, taciz edilmişti, korkuyordu. "Sorumluyu bulmak için şubenin elindeki her imkânı seferber ettiğini bilmeni isterim," dedi.

"Neden ben?" diye sordu Faith, gözleri soran bir ifadeyle kocaman açılmıştı.

Troy masanın üstünden uzanıp onun elini tutmak için yanıp tutuşuyordu. "Keşke buna cevap verebilseydim ama senin de dediğin gibi, bütün bunlar hiçbir şey ifade etmiyor. Bunun rasgele bir saldırı olayı olduğunu düşünmek istiyorum ama öyle değil gibi görünüyor. Bunu kim ve neden yaptıysa, sen kolay bir hedeftin. Bu noktadan itibaren, artık öyle olmayacaksın."

"Hayır, olmayacağım." Faith doğruldu, bir daha evine girmek isteyen olursa meydan okuyacağını ifade etmek ister gibi omuzlarını dikleştirdi. Troy onun bu kararlılığına birden fazla kez şahit olmuştu; gazabını hak eden her kimse, ona acıyordu.

"Bana söyleyebileceğin başka bir şey var mı?" diye sordu. "Ne kadar önemsiz görünürse görünsün, küçücük bir bilginin nerelere varacağını bilemezsin." Yıllar önce, hâlâ memurken yaşadığı bir vakayı hatırlıyordu. Yine bir eve girilmiş, Troy otobüs durağında bekleyen birkaç çocuğa alışılmışın dışında bir şey görüp görmediklerini sormak için durmuş, sekiz ya da dokuz yaşından daha büyük olmayan bir oğlan beyaz bir Jeep'ten söz etmişti. Arabayı kullanan adam Mariners' takımının beysbol şapkasını takıyordu ve uzun, sarı saçları vardı. Çocuğun söylediğine göre "sıkı" bir adamdı.

Bir-iki gün sonra Troy benzin istasyonuna park eden beyaz bir Jeep görmüştü. İçinden inen sürücünün Mariners' şapkası, uzun sarı saçlarını kapatıyordu. Aracın plakasını sorgulatan Troy, Jeep için çalıntı kaydı olduğunu öğrendi. Hiç düşünmeden adamı takip ederek onu tutukladı. Daha sonra, aynı adamın Cedar Cove çevresindeki bir dizi hırsızlıktan sorumlu olduğu anlaşıldı. İşin en iyi yanı, çalınan değerli eşyaların çoğu bulunmuştu.

Bu soru karşısında Faith tereddüt etti. "Bir anlama geliyor mu emin değilim," dedi.

"Bırak buna ben karar vereyim."

"Tamam." Üstüne kırılgan bir ifade çöktü. "Eve giren adamın geri döndüğünü hissediyorum."

Troy duyduğu paniği dışa vurmadan sordu: "Bunu söylemene sebep nedir?"

Faith ayağa kalktı, mutfak evyesine doğru yürüyüp pencereden dışarısını işaret etti. "Garajın arkasında bir duvar yazısı vardı."

"Göster," dedi Troy tereddütsüz.

"Ertesi gün onu hemen boyadım... çok çirkin sözlerdi, torunlarımın görmesini istemedim. Ya da başka herhangi birinin."

"Yine de göster."

Faith kapının arkasından bir ceket alıp Troy'u dışarı çıkardı. Garajın diğer tarafına doğru yürüyen Faith'i izlerken, Troy iliklerine işleyen ocak ayazında titredi. Yeni boyanmış beyaz boya katını görebiliyordu. "Utandırıcı olduğunu düşünsen de bana mesajda tam olarak ne yazdığını söyle."

Faith bakışlarını yere çevirerek sözleri tekrarladı. Haklıydı, çok çirkin ifadelerdi. Keşke Faith bundan daha önce bahsetseydi, bir ipucu çıkarabilirlerdi. Oysa şimdi, çok geçti.

Troy kaşlarını çattı. "Bunu yapanın evine giren kişi olduğunu mu düşünüyorsun?" Kesinlikle mantıklı bir varsayımdı.

Faith başıyla onayladı. "Geçen gece... gürültüler duyarak uyandım. Başlangıçta, kıpırdayamayacak kadar dehşete düşmüştüm. Tekrar eve girildiğinden korkuyordum. Sesin garajdan geldiğini anlamam birkaç dakika sürdü." Sesini kontrol etmek için büyük çaba gösterdiği açıktı ama yine de titremesine engel olamıyordu.

"911'i aramalıydın," dedi Troy telaşla.

"Biliyorum... keşke arasaydım. Of Troy, çok korkmuştum."

Troy, Faith'in üzüldüğünü görmeye dayanamıyordu. Gayri ihtiyarı ona sarıldı, Faith de itiraz etmeden kendini Troy'un kollarına bıraktı. Kadının nasıl titrediğini hissedince onu biraz daha sıkı sardı. Böyle bir şeyin bir daha asla tekrarlanmayacağına dair ona güvence vermek istiyordu.

"911'i aramalıydın," diye tekrarladı.

"Fakat ya hiçbir şey olmasaydı? Zihnim bana oyun oynuyor olabilirdi."

"Sonra duvar yazısını gördün..."

"Ertesi sabah," diye onayladı Faith, "hemen yetkilileri aramadığım için kendimi budala gibi hissettim."

"Aramalıydın," dedi Troy. Faith biraz utanmayı göze almamak için lafı eveleyip gevelerken olanlar hakkında söylenecek bir şey yoktu.

"Faith, beni dinle." Faith'in yüzünü avuçlarıyla kavrayıp onu kendisine bakmaya zorladı. "Artık huzur bulmanı istiyorum. Geceleri evinde birinin olduğundan endişelenerek uykusuz kalmanı istemiyorum."

Faith'in gözlerine yaşlar doldu. "Geceleri uyumuyorum... o günden bu yana bir seferde iki-üç saatten fazla uyumamışımdır."

"Faith..."

"Budalaca davrandım, farkındayım. Bir daha hiçbir gürültüyü göz ardı etmeyeceğim."

"Birden fazla mı oldu?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum... sanmıyorum. Artık uykum çok hafif. Tekrar birinin içeri gireceğinden korkuyorum... bütün duygularım çarpık, şu halime bak. Ben zayıf bir kadın değilim! Kırılgan olmaktan nefret ediyorum. Her an gözyaşlarına boğulacak gibiyim çünkü uzun zamandır uykusuzum. Korkarım, bu durum işteki becerimi de etkileyecek. En kötüsü" –duraksadı— "korku. Gece olduğu anda tekrar dehşete kapılıyorum."

Troy elini onun başına bastırdı, parmaklarını siyah, gür saçlarının arasından geçirdi. Taptaze temizlik kokusunun cazibesi neredeyse aklını başından almıştı. Faith'i, kendine bile itiraf edemeyecek kadar çok özlemişti.

Keşke onu rahatlatmanın bir yolunu bilseydi ama ne kadar isterse istesin, beylik sözler fısıldamayacak ya da tutamayacağı vaatlerde bulunmayacaktı.

Faith düşündüğünden daha fazla konuştuğunun farkındaydı. Onun kollarından kurtulup dalgın bir biçimde sokağa baktı, birden ürpermiş gibi ellerini beline sardı.

"Bu konuyu içeride konuşalım," dedi Troy, kolunu tekrar ona sararak eve doğru yönlendirdi.

İçeri girdiklerinde Faith ceketini kapıya astı, önce oradaki ayakkabı ve çizmeleri düzeltti, sonra kahveleri tazeledi. Troy onun bu hamaratlığının kendini toparlama çabasından kaynaklandığının farkındaydı.

Kendi adına, soğuk bir ocak günü sadece yolu seyredecek bile

olsa, gelecek on yılı Faith'e sarılarak geçirmekten mutlu olurdu. Sevdiği kadın kollarında olduğu sürece fiziksel rahatın bir önemi yoktu. Rutubetiyle soğuğu hissetmezdi bile; Faith kollarından ayrılmadığı sürece.

"Bir çörek daha ister misin?" diye sordu Faith. Cevabı beklemeden ekledi, "Yanılmıyorsam bu tarif annemden kaldı. İstersen kızına verebilirim. Geçen gün Megan'ı gördüm. Sana söyledi mi?"

"Faith." Troy ıslak ceketini çıkarıp sandalyenin arkasına astı.

"Tatlı bir kız Troy."

"Faith," dedi, bu kez daha yüksek sesle.

Faith iki eliyle mutfak tezgâhını kavradı.

"Ne kadar gergin olduğunu biliyorum."

Faith bu sözler abartılıymış gibi kahkaha atmaya çalıştı. "Ben iyiyim, gerçekten. Yorgunum ama... tamam, bu saldırının sinirlerimi bozduğunu itiraf ediyorum ama kimin bozmazdı ki?"

"Elbette herkesin. Şimdi, içeride biri olduğuna şüphelendiğin anda 911'i arayacağına söz ver."

"Ben..."

"Faith," dedi, tatlı bir tonda.

"Yaparım," dedi Faith sonunda, "gerçekten biri olduğuna inanırsam."

Troy bu yarım yamalak sözden daha fazlasını alamayacağının farkındaydı.

Bir süre karşılıklı bakıştılar, ikisi de bir şey söylemek istemedi.

"Bir akşam uğramamı ister misin?" diye sordu, kabul etmesini umarak. Belki ara sıra uğramasına izin verirdi, zamanla da onun güvenini tekrar kazanabilirdi.

Faith bir süre düşündü, sonra yavaşça başını iki yana salladı.

"Bana göz kulak olmak istediğin için minnettarım ama... bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Oysa Troy'a göre harika bir fikirdi.

"Sabah seni arayıp nasıl olduğunu sormamda bir sakınca var mı?" Belki şansını zorluyordu ama denemek zorundaydı.

"Olabilir... ama sadece bu kez."

"Sadece bu kez," diye tekrarladı Troy. "Yarından sonra bir daha aramayacağım." Faith'in onu hayatından uzak tutma azmindeki çözülme zorlukla fark ediliyordu ama vardı.

Uzanıp ceketiyle şapkasını alan Troy çöreğinin bir kısmını tabakta bıraktığını gördü, alıp ağzına tıkıştırarak dudağının kenarıyla Faith'e sırıttı. Yutkundu, teklif edildiğinde ikinci çöreği almadığı için pişman oldu. "Megan'a tarifi senden almasını söyleyeceğim," dedi kapıya doğru giderken.

"Memnuniyetle paylaşırım."

Troy kapının önünde oyalandı ama söyleyecek başka bir şey yoktu. Faith'ten ayrılmak asla, hiçbir zaman kolaylaşmayacaktı.

Altı

Will Jefferson, eğer Shirley Bliss'le bir ilişkisi olmasını istiyorsa kartlarını dikkatli oynaması gerektiğini biliyordu. Georgia'dan resmen boşandığından beri özgür bir adamdı. Kuşkusuz, parmağındaki alyansın geçmişte ona fazla zararı dokunmamıştı. Gurur duyulacak bir şey değilse de sayısız ilişkisi olmuştu. Bu sadece... bir gerçekti. Georgia her defasında onu bağışlamış, Will her defasında sadık kalacağına *söz vermişti*. Olabildiğince iyi niyetliydi ama sonra cazibesine karşı koyamadığı biriyle tanışıyordu ve, şey, konu güzel kadınlar olunca iradesi sıfırlanıyordu. Bu konuda söyleyebileceği başka şey yoktu. Kendini savunmaya bile teşebbüs etmezdi; işin gerçeği, ortada iki kişinin yaşadığı bir sorun varsa bundan ikisi de sorumluydu, tabii başka şeylerden de.

Karısını –eski karısını– aldattığı için vicdan azabından öte şeyler hissediyordu. Asla evlenmemeleri gerekirdi. Evlilik ikisine de yaramamıştı. Birbirlerine uygun değillerdi, zaman içinde onları bir arada tutan şeyler giderek azalmıştı. Georgia'nın ona gücenmediğini umarak en mutlu yıllarını geçirdiği memleketi Cedar Cove'a

dönmüş, yeni bir hayata başlamıştı. Yine o mutlu insan olmak, kendini ailesine, arkadaşlarına, öncelikle kendisine affettirmek istiyordu. Belki Shirley Bliss ona yardım edebilirdi...

Dul olan Shirley'yle sanat galerisini alırken tanışmış, anında onun cazibesine kapılmıştı ama dahası vardı. O dul bir kadındı, o yüzden müsaitti, böylece başkalarıyla ilişkisi olan kadınları baştan çıkarmanın ötesine geçmiş sayılırdı. Yoldan sapma dürtüsünün sebebi ne olursa olsun –can sıkıntısı, elde etme heyecanı, erkekliğini ispatlama– bunu aşmak istiyordu. Bunun yanında, Shirley'ye gerçekten ilgi duyuyordu, yeteneğinden çok etkilenmişti.

Will masasına doğru yürüdü. Liman Caddesi Sanat Galerisi iyi gidiyordu, umduğundan bile başarılıydı. Buna Shirley'nin katkısı inkâr edilemezdi. Kadın ona mükemmel öneriler getirmiş, Will bunların çoğunu uygulamıştı. Yeni vitrinler de onun fikriydi. Will'in bütçesini aşsa da her kuruşuna değmişti.

Yardımlarına olan minnetini göstermek amacıyla, Will tekstille uğraşan Shirley'yi ocak ayının öne çıkan sanatçısı yapmıştı, sergilenen en büyük eserini hafta sonunda sattığını ona söylemekten büyük keyif alacaktı. Onun için bir çek hazırlamıştı, bu satışın en az kendisi kadar onu da heyecanlandıracağını düşünüyordu.

Telefonu eline aldığında beklentileri vardı. Onun ve aynı zamanda kendi başarısının yanı sıra, kadının kendisine meydan okuduğunu hissediyordu. Bu yalnızca potansiyel sevgili anlamında değildi. Onu daha iyi tanımak için bu mükemmel bir fırsattı. Shirley şimdiye kadar onunla ilgilendiğini belli eden bir şey yapmamıştı, bu şaşırtıcıydı. Böbürlenmek istemiyordu ama yakışıklı olduğunu biliyordu, altmış yaş ona çok yakışmıştı. Zekiydi, Georgia dahil diğer pek çok kadının söylediği gibi doğal bir cazibesi vardı.

Shirley'nin hâlâ ölen kocasına âşık olma ihtimali mevcuttu. Will'in anladığı kadarıyla, adamın trafik kazasında ölmesinin üstünden yaklaşık bir yıl geçmişti.

Will kendi gücünü de zayıflıklarını da biliyordu. Niteliklerinin farkına varmadan, onları kullanmadan bunca yol kat edemezdi. Genellikle her istediğini elde eden bir adam olduğunu itiraf etmekten çekinmiyordu, bu özelliğinin her zaman işe yaramadığını da itiraf ediyordu. Georgia ona "seri zampara" derdi; sadece elde edemeyeceği kadınları ister, elde ettiği zaman onlara ilgisini kaybederdi. Bu gerçeği inkâr etmiyor ama Shirley'le durumun değişeceğini umuyordu.

Kadının numarasını çevirip beklemeye başladı. Dört kere çaldıktan sonra telesekreter devreye girdi. Sonra, tam Will mesaj bırakmak üzereyken telefonun açıldığını duydu.

"Alo," dedi Shirley soluk soluğa.

"Alo," diye karşılık verdi Will gülümseyerek, irtibat kurabildiği için memnundu.

"Kimsiniz?" diye soran Shirley'nin sesi rahatsız olmuş gibiydi.

"Will. Liman Caddesi Sanat Galerisi'nden Will Jefferson," dedi. Shirley sesini tanımadığı için egosu yara almıştı. Tüm suskunluğuna karşın, onun da kendisini düşündüğünü umuyordu. Anlaşılan durum öyle değildi.

Shirley'nin uzun süreli tereddüdünü fark etmemek imkânsızdı. "Terslediysem üzgünüm."

Will onu bağışlamaya çoktan razıydı. "Sanırım kötü bir zamanda aradım."

"Genellikle Tanni okuldayken çalışmaya gayret ediyorum."

Tanni, Shirley'nin ergen kızıydı. Onunla iki kez karşılaşmıştı.

Kız, garip bir ismi olan genç bir delikanlıyla flört ediyordu. Shank? Shiver. Shaw... evet buydu. Shaw.

Çocuk yetenekliydi. Tanni de öyleydi ama Will'e göstermek için Shaw'un işlerini getirmişti. Shaw'un özellikle portreleri büyük gelecek vaat ediyordu. Çocuğun eserlerini bir süre önce Seattle'da olan eski bir arkadaşına, başarılı ve etkili sanatçı Larry Knight'a göstermişti. Larry, Will'in değerlendirmesini teyit etmişti. Tahmin ettiği kadarıyla, Shirley yardımları için Will'e minnet duyacaktı, Shirley'nin minnettarlığını kazanmayı kesinlikle istiyordu.

"Anlıyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Ya sabah erken ya da akşam yemeği saatine yakın aramam gerektiğini aklımda tutacağım."

"Çok memnun olurum."

"Sergin çok iyi gitti," dedi Will.

Sessizlik.

Sohbeti sürdürmeye eğilimli gibi değildi, o yüzden Will devam etti. "Bu akşam uğrasam uygun olur mu, diye sormak istedim."

Kadın yine tereddüt etti. "Bir sebebi var mı?"

Bu soru Will'i hafifçe gerdi, daha sıcak bir karşılama bekliyordu. Bir mazeret bulmak zorunda kaldığı için hayal kırıklığına uğramıştı, demek Shirley hakkında şimdiden yanlış bir varsayımda bulunmuştu. "Evet, çok iyi bir sebebim var," dedi. "Senin için bir çek. Kır çiçeği panosu bu hafta sonu satıldı." Tekstil kolaj olan bu çalışma, muazzam bir eserdi. Panoyu gören herkes, Will dahil, adeta büyülenmişti.

Shirley neşeyle haykırdı. "Satıldı mı! Gerçekten satıldı mı?"

"Evet." Will onun sesini hiç bu kadar çekincesiz duymamıştı. "Satın alan kadın başka parçalarla da ilgileniyor."

"Bu harika!"

"Sevineceğini tahmin etmiştim," dedi Will. "İstersen çekini bırakabilirim." Baskı yaptığını düşünmesini istemiyordu.

"Şey... ne yazık ki bu akşam için planlarım var."

"Daha uygunsa yarın akşam da uğrayabilirim." Sırnaşmaya çalışmıyordu ama planlarının ne olduğunu da merak etmiyor değildi.

"Şey..." dedi Shirley ihtiyatla. "Belki postaya bırakmak en iyisi."

Will'in başı dönmeye başlamıştı. Kadın onu görmek istemiyordu ya da evinde istemiyordu. Bu tam bir hayal kırıklığıydı. "Daha iyi bir fikrim var. Neden galeriye gelip kendin almıyorsun?"

Shirley bu önerinin üstüne atladı. "Elbette... harika olur."

"Ne zaman uygun?" diye sordu; kendisinin de meşgul olduğunu, bu görüşme için bir ayarlama yapması gerektiğini ima etmeye çalışıyordu.

"Sanırım bugün öğleden sonra kasabaya gelebilirim," dedi Shirley.

Dört buçukta karar kıldılar, Will gülümseyerek ahizeyi yerine koydu. Shirley'nin isteğiyle –ya da onayıyla, her neyse– kızının erkek arkadaşı için bir sürü zahmete katlanmıştı. Shaw yetenekliydi ama yetenek ucuzdu. Bu delikanlıya arka çıkıyordu, Shirley'nin de onun bu çabasına, bir arkadaşından yardım istemesine değer vermesi gerekiyordu.

Görüşmeyi ayarlamanın rahatlığıyla Will galeriyi yarım saat erken kapattı, saçlarını tarayıp gömleğini değiştirmek için kendine vakit ayırdı. Galerinin ana salonuna dönmeden önce aynada kendisine bir bakış attı.

İyi göründüğü için normalde kendine güveninin tam olması gerekirdi ama Shirley'nin isteksizliği bir şekilde bu güveni sarsıyordu; bu, alışık olduğu bir duygu değildi.

Shirley'yi beklerken iki dakikada bir saatine bakıyordu. Galerinin önüne park ettiğini görünce rahatlayarak derin bir nefes aldı. Shirley arabadan indi, girişe doğru yürümeye başladı, sonra duraklayıp arabasına geri döndü.

Will onun çekip gitmesine izin verecek değildi. Koşup ön kapıyı açtı.

"Shirley," diye seslendi. "Gelsene."

Kadın arkasına döndü. "Tabelada galerinin kapalı olduğu yazıyordu."

Will neşeyle güldü. "Senden başka herkes için."

"Ya..."

Will kapıyı biraz daha açarak eliyle içeri girmesini işaret etti.

"Çek yanında mı?" diye sordu Shirley, eşikten içeri adımını atar atmaz. Sonra, kabalık ettiğinin farkına vararak ekledi, "Ben, şey, ne kadar yoğun olduğunu biliyorum, seni meşgul etmek istemedim."

"Ofiste." Onun kımıldamadığını görünce tekrarladı. "Gelsene."

Kısa bir tereddütten sonra Shirley içeri girdi.

Will kapıyı kapayıp küçük ofisine doğru yürümeye başladı, Shirley hemen arkasındaydı. İçinde çek olan beyaz zarfı Shirley'e uzattı. "Biliyor musun, tatilde kapına bıraktığım şarap-ve-peynir sepetini alıp almadığından haberim yok."

"Evet, aldım... özür dilerim. Bir teşekkür notu göndermem gerekirdi."

Pişmanlığı samimi görünüyordu. Will o sepet için bir servet ödemişti. Sıradan bir şarap-peynir ikilisi değildi. Her şey Fransa'dan ithal edilmişti.

"Sorun değil, sadece aldığından emin olmak istemiştim," dedi ilgisiz bir şekilde.

"Ne zaman getirdin?" diye sordu Shirley.

"Yılbaşı gecesi," dedi Will.

"Of, umarım yılbaşında yalnız değildin."

Will bakışlarını çevirdi. "Öyleydim ama önemli bir şey değil. Birkaç davet almıştım, ama... kendimi iyi hissetmiyordum." Bu davetleri –Olivia'yla yeğeni Justine'in daveti– o günü Shirley'le birlikte geçirebileceğini düşündüğü için reddettiğini söylemeye gerek duymadı. Onun da kendisi gibi evde tek başına olacağını sanma yanılgısına düşmüştü. Çocuklarının orada olabileceğini tahmin ediyordu ama o yaştaki gençler anneleriyle takılmayı sevmezdi. Yanlış varsayımlarının sonucunda kendini Olivia'nın evinde akşam yemeği yerken, sonra da kendi evinde *White Christmas*'ı yirminci defa seyrederken bulmuştu.

"Teşekkür mesajı yollamadığım için özür dilerim," dedi Shirley bir kez daha.

"Sorun değil. Sadece hediyeyi aldığını bilmek istemiştim." Gülümsedi. "Ama..." dedi şakacı bir ses tonuyla "...bunu telafi edebilirsin." Bunu kolay, rahat bir biçimde halledebilirdi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Shirley hemen kaşlarını çatarak. "Nasıl?"

"Dul olduğunu biliyorum."

Onunla konuşmak istediği konu bu değilmiş gibi Shirley geriye doğru bir adım attı. Sorun değildi, zaten Will'in kadının ölü kocasını gündeme getirmek gibi bir niyeti yoktu. Saptamak istediği şey onun –ve kendisinin– müsait olma durumuydu.

"Daha önce söylediğim gibi, ben de yalnızım. Bir akşam bir araya gelebileceğimizi düşünmüştüm," dedi, "ya da bir öğleden sonra buluşabiliriz."

Shirley geriye doğru bir adım daha attı. Çekini aldığına göre, bir an önce gitmek ister gibiydi.

"Resmi bir şey değil, anlıyor musun," diye açıkladı Will. "Öğle yemeği veya bir kahve. O tür bir şey."

Shirley hafifçe gülümsedi. "Flört etmeye hazır olduğumdan emin değilim."

"Bu flört değil," dedi Will. "Sadece kahve içerken gevezelik etmek, birbirini-daha-iyi-tanıma seansı, hepsi bu. Galeriyle ilgili daha fazla fikrini almak isterim," diye ekleyerek, daha önce sonbaharda yaptıkları sohbetleri hatırlatmak istedi. "Şu anda bir işin yoksa benim de yok. Pot Belly Şarküteri'de mükemmel kahve ve çay seçenekleri olduğunu duydum."

"Yani şimdi mi demek istiyorsun? Hemen şimdi?"

"Eğer uygunsa. Tepeden aşağı yürürüz. Uzak değil." En azından hemen reddetmemişti, bu bile cesaret vericiydi.

"Belki başka zaman," dedi Shirley, uzun bir süre sonra.

"Elbette, ne zaman istersen." Will reddedilmeyi omuz silkerek geçiştirdi.

"Ben seni ararım," dedi Shirley ardından, sanki onun kendisini *aramamasını* tercih eder gibi.

Pekâlâ, B planına geçme zamanıydı. "Shaw'la ilgili bir haberim var," dedi, davetini kabul etmesi için onu özendirme umuduyla.

"Sahi mi?"

İlgisini çektiğini görebiliyordu. Bu iyiye işaretti. Suiistimale başvurmak hoşuna gitmiyordu ama kadın ona fazla seçenek bırakmıyordu. Geçmişte nadiren bu kadar arsız davranmak zorunda kalmıştı.

"Shaw'un işleriyle ilgili bir arkadaşımla görüştüm." Will bun-

dan başka bilgi vermedi. Vermeye de niyeti yoktu. Shirley ayrıntıları öğrenmek istiyorsa kahve teklifini kabul etmek zorundaydı.

Shirley elinde çekle bir süre mahcup bir biçimde bekleyip de Shaw'la ilgili başka bilgi gelmeyince izin istedi.

"Seni uğurlayayım," dedi yanında yürüyen Will.

"Bunu yapmana gerek yok."

Will konuşmayı uzatmak, gitmesini geciktirmek istiyordu. Onun ilgisini çekebilecek sayısız konu açabilirdi, bununla beraber hiçbir şey söylemedi.

"Tekrar teşekkürler," diye mırıldanan Shirley kendini alacakaranlığa bıraktı.

"Bir şey değil." Will kapıyı kapatıp arkasından sürgüledi, Shirley'nin kilit sesini duyacağını biliyordu. Bunu kasten yapmıştı. Ona yalvardığını ya da umutsuzca beraber olmak istediğini sanmasını istemiyordu. Yine de hissettiği şey tam anlamıyla buydu. Kadın onda ilgi uyandırıp cezp etmiş, Will'in sezgileri birbirlerine uygun olduklarını söylemişti. Ayrıca, azıcık utanarak da olsa, peşinden koşma heyecanını yaşamaktan keyif aldığını itiraf etmek zorundaydı.

Shirley'nin çekingen davranma sebebini merak ediyordu, acaba kendisiyle ilgili bir dedikodu mu duymuştu? Kaşlarını çattı. Grace Harding'in internet ilişkilerinden söz ettiğini sanmıyordu. Kız kardeşi de yapmazdı. Hayır, sebep bu olamazdı.

Grace'le olanlardan pişmanlık duyuyordu. O zamanlar Will birkaç sene içinde Cedar Cove'a geri döneceğini bilemezdi. İnternette hafif bir macera olarak başlayan durum süreç içinde çok tatsız bir hale dönüşmüştü, bunu geride bıraktığı için seviniyordu. Grace'den samimi olarak hoşlanmıştı, hâlâ öyleydi. Kocası iyi bir adam-

dı; yoluna çıkmak istemeyeceği bir adam. Will, Grace'in evliliğinin yürümesinden memnundu. Ayrıca, tabiri caizse, kendi kuyusunu kazmak istemezdi.

Will galerinin ışıklarını söndürüp yukarıdaki küçük dairesine çıktı. Daha önce yaşadığı yerden çıkarak üstteki yere taşınmıştı çünkü eski dairesini kiralayacak birini bulmuştu. Caddenin sonundaki Özel Dedektif Roy McAfee'nin oğlu Mack, Cedar Cove'un itfaiye teşkilatına katılmıştı, yani zamanlama mükemmeldi.

Galerideki küçük dairesinde yapılacak daha çok iş vardı ama şimdilik idare ediyordu. İçini çekti, bir kadeh şarapla rahatlamaya karar verdi. Telefonun zili onu yerinden hoplattığında, ne kadar zamandır televizyonun karşısında oturduğunu bilmiyordu.

Arayan numara, Shirley Bliss olduğunu gösteriyordu.

Bilmiş bir tebessümle televizyonun sesini kısarak ahizeye uzandı. "Merhaba Shirley."

"Bay Jefferson."

"Lütfen bana Will de."

"Pekâlâ Will... Kahve davetin hâlâ geçerli mi?"

"Elbette." Will ne kadar memnun olduğunu belli etmemek için elinden geleni yapıyordu.

"Harika." Shirley'nin sesi, onu görmeye çok hevesli gibi geliyordu.

"Ne zaman görüşmek istersin?" Şarap kadehini kenara bırakarak koltuğuna yaslandı.

"Önerdiğin gibi bu akşam olur mu?"

"Mükemmel," dedi Will. "Biraz geç oldu, seni akşam yemeği için ikna edebilir miyim?"

"Hayır." Beklenmedik bir cevaptı. "Bu akşam olmaz... daha önce dediğim gibi, başka bir sözüm var."

"Of evet, unutmuşum. O halde kahve."

"Mocha Mama's uygun mu?"

"Elbette." Nereye gidecekleri umurunda değildi. Onu kıvama getirmek, her şey umduğu gibi giderse de akşamın ilerleyen saatlerinde şu "başka söz"ü unutturmak niyetindeydi.

"On beş dakikaya kadar diyelim mi?" diye sordu Shirley.

"Bunu yapabilirim." Will ayaklarını puftan indirdi.

"Kızımı da getirmemde sakınca var mı?"

Harekât planında kesinlikle bu yoktu. "Neden olsun... elbette."

"Shaw çalışıyor. Tanni'ye, Shaw'la ilgili bir haberin olduğunu söylediğimde onu aramış, Shaw da bize katılmayı arzu ediyor."

"Ama eğer çalışıyorsa..."

"Çalışıyor," diye araya girdi Shirley. "Mocha Mama's'ta. On beş dakikaya kadar görüşürüz," dedi neşeyle.

"Tamam," diye karşılık verdi Will. "Orada olacağım." Fakat Shirley telefonu çoktan kapatmıştı.

Yedi

Rachel Peyton, Grace Harding'in saçlarına hafifçe sprey sıktıktan sonra modelin tamamını görebilmesi için koltuğu etrafında döndürdü. Grace elindeki aynayı havaya kaldırdı, sonra başını iki yana sallayarak saçlarının dalgalanmasını seyretti.

Rachel'a kısa, havalı ve bakımı kolay yeni bir model istediğini söylemişti. "Beğendim," dedi gülümseyerek.

Bir müşteriyle aynı fikirde olmak Rachel'ı daima rahatlatırdı. "Bu zamana kadar kullandığın en kısa saç modeli." Başlangıçta bu kadar hareketli bir modelin kasabanın kütüphanecisi Grace'e uyacağından şüphesi vardı ama yanıldığını görüyordu.

"Olivia'nın saçları da artık kısa olduğuna göre, benim de kestirmem uygun geldi. Biz daima en iyi arkadaşlarız." Grace güldü. "Aslında Olivia şu an tamamen dazlak. Onu seviyorum ama o kadarına da cesaret edemem."

"Saçı tekrar uzayacak," dedi Rachel, "ama rengiyle dokusu değişebilir." Olivia hafta başında gelerek kalan saçlarını kazımasını istemişti. Kemoterapi seanslarına gidiyordu, ikinci seanstan sonra saçı

tutamlar halinde dökülmeye başlamıştı. Rachel, kemoterapi öncesi saçlarını kısacık kestiği için değişiklik o kadar da göze batmamıştı.

"Benim gördüğüm kadarıyla," diye devam etti Grace, "Olivia'yla birlikte saçlarımızı tekrar uzatabiliriz, tabii bu modeli çok sevip değiştirmekten vazgeçmezsem."

Rachel önlüğün tokasını açıp Grace'in omuzlarından aldı.

"Bruce Peyton'la evlendiğinizi duydum," dedi Grace ayağa kalkarken. "Tam yılbaşına denk geldi, değil mi?"

"Evet. Yılın o gününde evlenmek çılgıncaydı ama beklemek istemedik."

"Peki ya balayı?"

"Henüz plan yapma fırsatımız olmadı. Sonra bakacağız, muhtemelen Sevgililer Günü'ne denk getiririz." Aslında nikâh tarihini o gün düşünmüşlerdi. "Bruce'un iş takvimi, Jolene'in okuluyla benim işlerim arasında, herkese uyan bir tarih bulmak zor."

Grace içtenlikle gülümsedi. "Cliff'le ben de aynı sorunu yaşadık, sonunda kaçarak evlendik ama bunu kimseye önermem." Başını iki yana salladı. "Ne yazık ki pek çok kişiyi üzdük ama sonradan büyük bir parti verdiğimizde her şey yoluna girdi."

"Anlaşılan biz de aynı şeyi yaptık," dedi Rachel. Salondaki kızlar dışlandıkları için gücenmişlerdi. Her şey aceleye gelmişti, geriye dönüp baktığında şubata kadar beklemenin daha uygun olacağını düşünüyordu. Ne yazık ki koşullar bunu engellemişti çünkü kiralık evinden çıkacağını bildiren Rachel'ın dairesine yeni bir kiracı bulunmuştu. Bruce bir an önce onunla evlenmek istiyordu, Rachel da aynı duyguları paylaşıyordu. Rachel'ın tereddütlerine karşın yola devam etmişlerdi ama şimdi doğru karar verdiklerinden bile emin değildi.

"Bu tür şeyler kendiliğinden gelişiyor," dedi Grace. "Biz Cliff'le mutluyuz, sendeki yeni-gelin ışıltısına bakılırsa sizin de mutlu olduğunuzu söyleyebilirim."

"Öyleyiz."

"Bu harika." Grace çantasına uzandı, bankoya gidip saç kesiminin ödemesini yaptı. Aynı zamanda mart başı, yani yaklaşık altı hafta sonrası için randevu aldı.

Rachel küçük bir fırçayla kesim koltuğunun etrafına dökülen kahverengi bukleleri süpürdü. Mutlu olduğunu söylerken abartmıyordu. Öyleydi, hem de çok, ama aynı zamanda cinsel anlamda hüsran yaşadığını hissediyordu. Bruce da öyleydi, bu durum ilişkilerinde hızla gerginlik yaratmaya başlamıştı.

Rachel'ın –ve Bruce'un– beklemediği şeyse, Jolene'in evliliklerine gösterdiği tepkiydi. On üç yaşındaki Jolene hayatındaki bu ciddi değişikliğin onu tehdit ettiğini hissediyordu.

Bruce'un kızı yıllardır Rachel'ın en özel arkadaşlarından biriydi. Stephanie Peyton'ın bir araba kazasında trajik ölümünün ardından görüşmeye başlamışlardı. Jolene o zaman sadece beş yaşındaydı ve hayatında şiddetle bir kadına ihtiyacı vardı. Rachel kızın saçını kestiğinde ona sımsıkı bağlanmıştı.

Annesi de Rachel küçük yaştayken ölmüş, Rachel hiç evlenmemiş teyzesi tarafından büyütülmüştü. Annesiz bir çocuk olmanın anlamını bildiğinden Rachel memnuniyetle gönüllü olmuştu, ikisi kısa sürede yakınlaşmışlardı.

Jolene, Bruce'la Rachel arasında sık sık çöpçatanlık oynamaya kalkardı ama birbirlerine âşık olurlarsa başına gelecekleri hiç düşünmemişti...

Rachel'la Jolene'in babasının evliliği aile içi dinamikleri değiş-

tirmişti. Jolene bunu kabullenemeyecek kadar toy ve kırılgandı. Dışlanmaktan ya da Bruce'un hayatındaki yerini kaybetmekten korkuyor, nikâhtan beri mantıksız ve müşkülpesent davranıyordu.

Rachel'la Bruce'un yalnız kalabildiği anlar nadirdi. Jolene' in uykusu daima hafif olmuştu ve en küçük bir gürültüde uyanıyordu. Zamanlaması kusursuzdu, sadece bir önceki hafta tam üç kez yanlışlıkla ön sevişmelerini yarıda kesmişti. Yoksa yanlışlıkla *değil* miydi? Her durumda, Jolene yatmaya geri döndüğünde Bruce ya uyuyakalmış ya da ortam bozulduğu için fazlasıyla sinirlenmişti.

"Bir sonraki müşterin arayıp randevuyu iptal etti," dedi resepsiyondaki kız Joan.

"Saç boyasıydı, değil mi?"

Joan önündeki randevu listesine göz attı. "Aynen."

Bunun anlamı iki boş saatti. Beklenmedik tam iki saat. Saatine bakan Rachel'ın kalbi hızla atmaya başladı. "Bugün öğleden sonra başka randevum yok, değil mi?"

Joan tekrar baktı. "Gördüğüm kadarıyla yok."

Kafasında bir fikir oluşmaya başlamıştı. "Harika. Teşekkürler." Çantasını kaptı, ceptelefonunu çıkarıp Bruce'un numarasını tuşladı.

İkinci çalışta Bruce cevap verdi. "Ben Bruce."

"Ne yapıyorsun?" diye sordu heyecanla.

"Çalışıyorum, sen ne sanıyordun?" Bruce'un iki eleman çalıştırdığı küçük bir bilgisayar destek işletmesi vardı.

"Benimle evde buluşabilir misin?"

"Olabilir... evde olmamı gerektiren özel bir sebep var mı?"

Rachel kıkırdadı, sesinin liseli kızlar gibi çıktığına kuşku yoktu. "Of evet, *çok* özel bir sebep var. Son müşterim randevusunu iptal etti, Jolene de okuldan sonra basketbol çalışmasına gidecek."

Bruce hemen anlamıştı. "*Yalnız* kalabileceğimizi mi söylüyorsun?"

"Öyle düşündüm." Tekrar kıkırdadı.

"Bana on dakika ver."

"Verdim gitti." Rachel telefonu kapatıp sırıtarak göğsüne bastırdı. Joan kaşlarını kaldırmış onu izliyordu.

"Anladığım kadarıyla günün kalanında sana randevu almamı istemiyorsun?"

"Lütfen." Rachel hızla arka odaya gidip ceketini aldı. Şu an misyon sahibi bir kadındı.

Önce eve gidip yatak odasına koştu, perdeleri çekerek üstündekileri çıkardı, kendini duşa attı. En iyi arkadaşı Teri Polgar ona evlilik hediyesi olarak henüz giymediği incecik bir gecelik vermişti. Rachel nihayet açılışı yapabilecekti.

Ön kapı açıldığında Bruce içeri daldı. "Rachel?"

"Buradayım," diye seslendi, olabildiğince seksi ve tutkulu bir tonda. Yatağa çıkıp onunla yüz yüze karşılaşacak şekilde uzandı. Çenesini bir eline yaslamıştı, üstündeki kışkırtıcı siyah gecelik saklaması gerekenden fazlasını sergiliyordu. Odaya giren Bruce birden donakaldı.

"Birini mi arıyorsun?" diye mırıldandı Rachel.

Bruce güçlükle yutkundu, "Duş almam gerek," diye hırıldadı.

Rachel sırtüstü uzandı. "Acele et."

"Deneyeceğim." Banyoya doğru ilerlerken üstündekileri çıkarmaya başlamıştı. Gömleği yatağın yanındaki halının üstüne düştü. Telaşla çözdüğü düğmelerin kopmayışı ürünün kalitesinin kanıtıydı. Sonra ayakkabılar çıktı; biri yatağın altına gitti, diğeri duvardan zıplayıp banyoya düştü.

"Farkında mısın, bütün öğleden sonra bize ait," dedi Rachel. "Bir kadeh şampanya?"

Duşun kapısı açıldı. "Şampanya mı?"

"Bobby'yle Teri'den bir diğer hediye."

"Elbette..." Bakışları Rachel'a kilitlendi. "Çok güzelsin."

"Öyle hissetmemi sağlıyorsun," diye fısıldadı Rachel.

Bruce duş alırken Rachel mutfağa gitti. Geceliğiyle tam bir tezat oluştursa da pencereden görülme riskine karşın üstüne eski sabahlığını geçirdi. Buzdolabını açtı, süt, yoğurt ve yumurtaların arasından rafın en dibine sakladığı şampanyaya uzandı. Tadına bakmayı aklına bile getiremeyeceği bir Moët et Chandon.

Bruce'u duyduğunda flüt kadehleri dolaptan çıkarıp birkaç kokulu mum yakmıştı. Müzik dışında her şey hazırdı. Uygun bir CD bulup taktı.

Bir ya da iki dakika sonra Bruce mutfağa geldi. Yalınayaktı, beline sardığı havlu dışında çıplaktı. Siyah saçları ıslak filizler gibi dökülüyor, boynuyla omuzlarını ıslatıyordu. Rachel onu daha önce hiç bu kadar seksi görmediğini düşündü.

Rachel mahcup bir tebessümle onu selamladı. Şampanya şişesini alıp tel kapağını çıkardı. "Bir zamanlar birisi, şampanya şişesini açmanın doğru yolunun kapağı değil şişeyi çevirmek olduğunu söylemişti. Doğru açılırsa sesi doyuma ulaşmış bir kadın gibi çıkarmış."

Bruce bakışlarıyla onu kesti. "Doyuma ulaşmış bir kadın sesi duymak için sabırsızlanıyorum."

"Şampanya mı ben mi?" diye sordu Rachel.

Bruce sırıttı. "İkisi de."

Rachel şişenin açma talimatını uygulamaya çalışınca mantar umduğundan çok daha gürültülü bir biçimde patladı.

"İstediğin kadar ses çıkarabilirsin," diye dalga geçen kocası şişeyi elinden aldı, flüt kadehleri doldurup birini Rachel'a uzattı. Kendi kadehini kavrayıp uzanarak ağzını Rachel'ınkine bastırdı. Dudakları birbirine kenetlendiğinde öpücükler giderek derinleşmeye başladı.

Sadece ağızları birbirine dokunduğu halde Rachel'ın bedeni karşı konulmaz bir biçimde tepki vermeye başladı.

Bruce inleyerek şampanya kadehini bıraktı. "Belki bunu içeriz?" dedi tanınmaz bir sesle.

"Aklından ne geçiyor?" diye sordu Rachel, kocası elindeki kadehi alıp tezgâhın üstüne koyarken.

"Sence de burası fazla sıcak değil mi?"

"Hmm. Ne demek istediğini anlıyorum."

"Üstünde çok fazla giysi var."

Rachel gülümsedi. "Haklı olabilirsin." Mutfak penceresinden dışarı baktı, kimseyi görmeyince sabahlığını sıyırdı.

Bruce onu yatak odasına giden dar koridora yönlendirip sonra kucağına aldı.

"Bruce, çok ağırım," diye yalandan itiraz etti Rachel.

"Eh... yatak fazla uzak değil," diyen Bruce ayağıyla kapıyı itip yarım açtı.

Kollarını kocasının boynuna dolayan Rachel onun kulakmemesini emmeye başladığında bütün vücudunun heyecanla titrediğini hissetti. Rachel da heyecanlanmıştı. Jolene'i uyandırma ya da rahatsız etme korkusu olmadan özgürce sevişmek büyük mutluluktu.

Bruce onu saygıyla yatağa bıraktı, gözleri aşk ve şaşkınlıkla parlıyordu. "Şu son birkaç hafta..."

"Biliyorum, biliyorum." Uzanıp kocasını kendine doğru çekti. Rachel soluksuz kalana kadar tutkuyla öpüştüler. "Bruce," diye içini çekti Rachel. "Seni çok istiyorum."

Sözcükler dudaklarından döküldüğü anda ön kapının açılıp kapandığı duyuldu.

Bruce donakaldı.

Rachel da.

"Jolene'in evde ne işi var?" diye fısıldadı Bruce öfkeyle.

"Basket antrenmanında olması gerekiyordu."

"Rachel?" diye seslendi Jolene. "Evde misin? Baba?"

"Hemen geliyorum," diye karşılık verdi Rachel, Bruce üstünden kalkmaya çalışırken. Kızı kapıda göründüğünde havluyu kaparak sarınma fırsatını ancak bulmuştu.

Jolene dehşet içinde bakakaldı, yüzünü buruşturarak haykırdı. "İğrenç!"

"Jolene." Rachel bir yastık kaparak aceleyle geceliğini örtmeye çalıştı. "Burada ne işin var?"

"Burada yaşıyorum, unuttun mu?" İki yanına saldığı ellerini yumruk yapmıştı.

Rachel yanaklarının utanç içinde yandığını hissedebiliyordu.

"Lütfen bizi birkaç dakika yalnız bırakır mısın?" dedi Bruce sıktığı dişlerinin arasından. Eli beline doladığı havluda olduğu halde yatak odasının kapısına doğru yürüyüp kapıyı tamamen kapadı.

"Böyle olacağını biliyordum," diye haykırdı Jolene diğer taraftan. "Sanki ben artık burada yaşamıyor gibiyim. Düşündüğünüz tek şey... *işte o.*"

Anlaşılan, *işte o,* seksin eşanlamlısı olarak kullanılıyordu.

Kız sert adımlarla koridoru geçerek odasına gitti, kapıyı çarparak kapadı. Ses bütün evde yankılandı.

"Jolene, bu doğru değil." Çocuk, evlendiklerinden beri Bruce'la yaşadıkları gerginliğin farkında bile değildi.

"Onu kendi haline bırak," dedi Bruce, bezginlikle iç çekerek. "Bu durum giderek daha gülünç olmaya başladı."

"Biliyorum." Rachel da hayal kırıklığına uğramıştı. Bruce'un arkasında durup kollarını beline doladı. "Uyum sağlamak için zamana ihtiyacı var."

"Zamanı vardı."

"Bir ay bile olmadı."

"Evlenmemizi *istediğini* sanıyordum," diye itiraz etti Bruce.

"İstiyordu. Sadece, seninle olan ilişkisi konusunda endişeleri var."

"Değişen bir şey yok," diye mırıldandı Bruce. Rachel'dan uzaklaşıp pantolonunu giydi.

"Ama Bruce, değişti. Görmüyor musun?"

"Açıkçası, hayır." Her hareketinden öfkesi ve hayal kırıklığı belli oluyordu. "Evliyim, karımla sevişmek istiyorum. Jolene'in anlamasından korkarak gizli saklı iş çevirmemiz doğru değil. Bilmesi *gerek*. Evli çiftler bunu yapar."

"Dinle Bruce, ben de senin kadar hayal kırıklığı yaşıyorum ama Jolene'in duygularına karşı hassas olmalıyız. Bu işi aceleye getirmemeliydik."

Bruce ona döndü, yüzü gözü karışmıştı. "Yani artık benimle evlendiğine pişman mısın?"

"Hayır!" diye üsteledi Rachel. "Senle Jolene'i ifade edemeyeceğim kadar çok seviyorum. Sadece Jolene'e evinize yerleşeceğim gerçeğine alışacak kadar zaman vermiş olmayı dilerdim." Rachel kocasının bir an bile evlenmek istemediğini düşünmesine tahammül edemezdi. "Yedi yıl boyunca sadece ikiniz vardınız, ben sadece Jolene ziyarete gelmek ya da gevezelik etmek istediğinde el altındaydım. Oysa şimdi yedi-yirmi dört buradayım, tehdit altında olduğunu hissediyor."

Bruce yatağın kenarına oturup yüzünü ovuşturdu. "Bu işkence."

Rachel adamın yanına oturup omuzunu onunkine yasladı. "Benim için de öyle ama unutma. Her günün bir gecesi var."

"Bütün istediğim," dedi Bruce, "seninle sevişirken yatağın gıcırdamasından endişe etmemek."

Komik değildi ama Rachel gülmekten kendini alamadı. "Bir yolunu buluruz."

"Umarım bir an önce buluruz." Bruce yatak odasından çıktı, birkaç dakika sonra Rachel ön kapının kapandığını duydu. İşyerine geri dönmüş olmalıydı.

Üvey kızına en doğru nasıl yaklaşabileceğini düşünen Rachel geceliğini çıkarıp günlük kıyafetini giydi. Sonra hafifçe Jolene'in kapısını tıkladı.

"Jolene?"

Tepki yoktu.

"Hadi konuşalım."

"Git buradan."

"Okuldan sonra basketbol çalışmanız olduğunu sanıyordum," dedi.

"Pazartesi günü."

"Notta bugün olduğu yazıyordu."

"Tamam, değil işte. İptal edildi çünkü koç hastalandı."

"Ya."

"Defol."

"Konuşana kadar olmaz."

"Konuşmak istemiyorum."

Rachel uzun bir süre üvey kızının kapısında bekleyerek konuyu tartışmak üzere dışarı çıkması için ikna etmeye çalıştı.

Bir süre sonra Jolene ona cevap vermeyi bıraktı.

Rachel kapı kolunu kavradı, eğer Jolene gelmiyorsa o Jolene'e gidecekti.

Fakat ne yazık ki odasının kapısı kilitliydi.

Sekiz

Belediye başkanı Benson konuşmak için kendisine doğru gelmeye başladığında Troy hâlâ belediye sarayının otoparkındaydı. Kasabadaki Rotary kulüpte yaptığı konuşmadan henüz dönmüştü ama onun dışında iyi bir gün geçirmemişti. İki memuru telefonla hasta olduklarını bildirmişlerdi. Grip salgını şubeyi fena vurmuştu, Troy artık sınırları zorlamaya başlamıştı. Seattle muhabiri Kathleen Sadler'la görüşmesi de keyfini yerine getirmemişti. Kadın, cevabını bilmediği sorular sormakta ısrar ediyordu. Belediye başkanının öfkeli yüzünü görünce, Troy gününün daha beter olacağını anladı.

"Senin için ne yapabilirim Louie?" diye sordu.

"Az önce telefonda Kathleen Sadler'la konuştum."

Troy gözlerini kapatıp inlemek istedi. Anlaşılan, kadın istediği bilgiyi ondan alamayınca doğruca Louie'yi aramıştı. Başkanın bu kadar öfkeli olması boşuna değildi.

"Kathleen Sadler," diye tekrarladı Başkan Benson. "Bu konuyla ilgileneceğini sanıyordum. Bu hikâyeyi insanların gözünden uzak tutmanın ne kadar önemli olduğunu söylemiştim."

"Onunla konuştum," dedi Troy. "Ona anlattıklarımı kabullenmek istemedi. Sürekli öykünün devamı olması gerektiğini söylüyor."

"Benim korkum da tam olarak bu." Louie yumruklarını açıp kapatıyordu.

"Onunla görüşmek istemiyorsan çağrıyı bana yönlendirmeliydin." Troy, özellikle baş belası olduğunu belli ettiğinden beri Louie'nin neden kadınla konuşmak zorunda hissettiğini anlamıyordu. O kalıntıların ardında bir öykü *olsaydı*, gerçekler er ya da geç ortaya çıkardı ama bu aşamada ikisinin de kadına söyleyebileceği bir şey yoktu.

"Seninle konuşmasını söyledim," dedi Louie, "ama Rotary kulüpteki toplantıdaymışsın, aptal gibi telefona cevap verdim."

Troy'a kalırsa bu, başkanın sorunuydu. "İstersen onunla tekrar konuşurum."

"İsterim. Anlaşılan çarşamba günü Cedar Cove'a geliyor, cesedi bulan gençlerle görüşmek istiyor."

"Öyle bir şey olmayacak." Troy bunu sağlamak için sahip olduğu bütün yetkileri kullanırdı. Shaw olarak tanınan Philip Wilson reşitti ama ismi basından saklı tutulmuştu. Diğer genç Tanni Bliss ise hâlâ lisedeydi. Troy onun ebeveynleriyle görüşüp bu muhabir hakkında uyarmalıydı. Troy'un hatırladığı kadarıyla iki genç de sarsılmıştı, Tanni, Philip'ten daha kötü görünüyordu.

"Güzel," diyen Louie başıyla onayladı. "Bununla sen ilgilen."

"Öyle yapacağım."

"Bir an önce yap. Anladığım kadarıyla mağaranın fotoğrafını çekmek için bir fotoğrafçı getiriyor. Bu konuda bir makale yazacakmış; turizm girişimlerimiz düşünülürse, zamanlama bundan kötü olamazdı. Rapor edilecek bir şey olmadığına dair onu ikna etmelisin."

Troy omuz silkti. "Sence neden bu kadar ilgileniyor?"

"Nereden bileyim?" diye parladı Louie. "Daha önce söylediğim gibi, zamanlama kötü. Jack *Chronicle*'da turizm konulu bir makale hazırlıyor, bu kadının yazısı onu gölgeleyecek. Cedar Cove'un negatif tanıtıma ihtiyacı yok." Başını iki yana salladı. "Üstelik bu kadar da değil. Belediye meclisi, bölgemizde turizmin geliştirilmesi amacıyla devlet fonu talep etmiş." Gökyüzüne doğru baktı. "Neden bütün bunlar *şimdi* oluyor?"

Troy'un ona verebilecek bir cevabı yoktu. "Savuşturmak için elimden geleni yapacağım."

Louie biraz yatışmış gibi görünüyordu. "Minnet duyarım." Troy'un eline bir parça kâğıt tutuşturdu. "İhtiyacın olursa muhabirin telefonu burada. Onunla sen başa çık."

Troy içini çekti. Muhabirlerle ilgili tespit ettiği bir şey vardı: Ne kadar titizlenirse ilgileri o kadar artıyordu. Onlara verdiği bilgiler asla yeterli olmazdı, daima daha fazlasını isterlerdi ve sonra, aradıklarını bulana kadar –ya da işlerine gelen bir faks mesajı alana dek– eşelemeye devam ederlerdi. Geçen yıllar içinde, Troy en doğru yöntemin hiçbir şey söylememek olduğunu öğrenmişti, ya da önemli bir şey söylememek. Nazik ve samimiydi ama dudakları mühürlüydü.

Belediye başkanı gittikten sonra Troy ofisin yolunu tuttu. Ceptelefonu şakımaya başladığında masasına yeni oturmuştu. Kişisel çağrılara nadiren bakardı, şöyle bir göz attığında arayanın kızı olduğunu gördü.

"Merhaba tatlım," dedi.

"Selam baba. Sana Faith'i gördüğümü söylemek istedim."

Faith'in adını duyunca içinde aniden bir umut kıvılcımı parladı, onu hemen bir pişmanlık dalgası takip etti.

"Bana senin için bir şey verdi."

Troy oturduğu yerde doğruldu. "Öyle mi?" Sesinde yankılanan beklentiye gıcık olmuştu.

"Yulaflı çörek tarifi."

"Ya." Bütün umutları bir anda sönüp gitmişti.

"Onun evine gittiğinden söz etmemiştin."

"Rutin bir ziyaretti. Evine zorla girildikten sonra olayın takibi için uğradım."

"Birinin Faith'e bunu yapabilmesi çok korkunç."

Troy aynı fikirdeydi.

"Son zamanlarda onunla görüştün mü?" diye sordu kızı. Profesyonel bir dedektiften eğitim alıyor gibiydi.

"Sadece saldırıdan sonra bir kez."

"Anlıyorum," dedi Megan. "Faith iyi görünüyordu, değil mi?"

Troy'a kalırsa Faith daima iyi görünüyordu. "Evet, öyle," diye mırıldandı.

"Çörekleri gerçekten beğendiğini, senin için pişirmem gerektiğini söyledi."

Hatırladığı kadarıyla, Troy o sabah hiçbir şey yemeyip öğle yemeğini atlamıştı. İşin gerçeği, Faith talaş tozu ikram etse yine yerdi.

"Senin için bu çöreklerden pişirip akşam getirebileceğimi düşündüm."

"Harika, teşekkür ederim." Faith'i hatırlatacak herhangi bir şey, ihtiyacı olan son şeydi.

"Akşam yemeğinden sonra getirsem olur mu? Demek istediğim, evdesin değil mi?"

"Başka nerede olabilirim?"

Açıkça Faith'le olup olmadığını araştıran bir soruydu.

"Craig'in bu akşam halletmesi gereken birkaç angarya var,

onunla çıkıp sana uğrayabiliriz diye düşündüm. Gelmeden önce arayayım mı?"

"Gerek yok. Evde olacağım."

"Tamam." Kızı hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Yedi gibi görüşürüz. Fazla kalmayacağız."

"Her zaman başımın üstünde yeriniz var Megan. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum," dedi.

Troy telefonu kapatıp kılıfına koymadan önce birkaç dakika daha gevezelik ettiler. Sandy'nin ölümünden beri kızının sesi giderek daha iyi geliyordu. Troy onun annesini özlediğinin farkındaydı, ama tıpkı kendisi gibi, Megan artık acısını kabullenmişti.

Troy eve gitmeden önce Kathleen Sadler için Seattle gazetesine not bıraktı. İkinci kez, bütün aramaları kendisine yönlendirmesini istedi. Kadın muhtemelen Louie Benson'ın kolay bir hedef olduğunu düşünmüştü ama Troy buna bir son vermek niyetindeydi. Başkanın onu bir kez daha otoparkta sorgulamasını istemiyordu.

Dönüş yolunda Gül Ağacı Sokağı'ndan geçmeye karar verdi. İçinden öyle gelse de Faith'le karşılaşacağını düşünmüyordu. En son konuşmalarının ardından en az bir hafta geçmişti.

Tesadüf bu ya, onun ağır alışveriş poşetlerini arabanın arka bagajından indirip sürüklemeye çalıştığını gördü. Yavaşça yanından geçerken Faith ona baktı. Artık arabasını gördüğü için Troy kaldırımın kenarına çekip park etti.

"Sana yardım edeyim," dedi ona doğru yürüyerek.

"Ben iyiyim." Fakat bunu söylerken bile, iki ağır poşete teslim olmuştu.

Troy arka basamaklardan mutfağa kadar onu izledi, sonra poşetleri tezgâhın üstüne koydu.

Faith ellerini arkada birleştirip ocağa yaslandı. "Teşekkürler."

"Rica ederim." Sokakta birbirleriyle karşılaşan yabancılar gibi, gayet nazik ve resmiydiler.

"Evinin önünden geçmeyi alışkanlık haline getirdiğimi düşünmeni istemem Faith," diye açıkladı. "Memur Walker'dan vardiyası sırasında buradan geçmesini istedim."

"Teşekkür ederim," dedi bir kez daha. Yerde çok ilgi çekici bir şey varmış gibi bakışlarını aşağı çevirdi.

"Uyuyabiliyor musun?" diye sordu Troy. Gitmeye hiç gönlü yoktu.

Faith hemen cevap vermedi. "Daha iyi," dedi sonunda.

"Açıklanamayan sesler var mı?"

Karşılık yoktu.

"Faith, bir sorun varsa duymak isterim. Sen kafadan uyduran bir kadın değilsin."

Faith omuz silkti. "Muhtemelen bir şey değildi."

"O halde bir şey *duydun*?"

"Dün gece..."

Devamını getirmeyince Troy onu zorladı. "Ne olmuş dün gece?"

"Ben... ben yan bahçede birinin olduğunu duydum. Kalkıp sundurmanın ışığını yaktım ve..."

"Sakın bana kendin araştırmaya kalktığını söyleme!"

"Of, işin gerçeği Troy, budala değilim. Fırtınayı beklerken, gotik kahramanlar gibi bir mum yakıp uçurumun kenarına gidenlerden değilim, eğer kastettiğin buysa. 911'i aradım ve devriye aracını beklerken evin ışıklarını yakıp sanki içeride on kişi varmış gibi gürültü yaptım."

Troy'un dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı. "Bunu tam olarak nasıl yaptın?"

"Şey," dedi Faith sırıtarak. "Birkaç saksı düşürdüm, televizyonun sesini açtım, profesyonel bir güreşçi olan hayali oğlumla yüksek sesle konuşmaya başladım."

Troy bir kahkaha attı.

"Memur geldiğinde, dışarıdaki kişi her kimse –eğer dışarda biri *varsa*– çoktan gitmişti."

Troy bu yüzden olaydan haberi olmadığını düşündü. Olayın ciddiyetini küçümsemek istemiyordu ama Faith'i endişelendirmenin de gereği yoktu. "Bir dahaki sefere saldırganın dikkatini dağıtma da bırak memur işini yapsın. Bunu yapan her kimse onu yakalamak istiyoruz Faith."

Kadının cevap vermesi uzun zaman aldı. "Evet... sadece... şey, hiçbir şey yapmadan beklemek çok zor. Bu... bu mütecavizin benim gönüllü bir kurban olduğum fikrine kapılmasını istemiyorum."

"Polisi beklerken bir şey yapmak istiyorsan beni ara." Düşüncesizce yapılmış bir öneri gibi görünse de Troy ciddiydi. Faith'in güvende olduğunu bilmek zorundaydı.

Faith başını iki yana salladı. "Bunu yapmam."

"Bu bir seçenek Faith. Gelirim ve hiç soru sormam."

Faith içini çekti. "Öyle yapacağını biliyorum." Sanki gitme zamanını işaret eder gibi bakışlarını arka kapıya çevirdi.

Troy bu imadan anlaması gerektiğini biliyordu ama yapamıyordu. "Bugün Megan aradı," dedi.

"Of, evet. Seni arayacağını tahmin ediyordum." O anda telefon çaldı, Faith hemen açtı, konunun bölünmesinden memnun olduğu çok açıktı. "Alo," dedi. "Alo?"

Troy, Faith'i aradığı dönemleri ve telefonu açtığında kalbinin nasıl çarptığını hatırladı. Troy'un sesini duymaktan hep çok mutlu olurdu...

Bir an sonra Faith telefonu kapadı. "Sanırım yanlış numara."

"Son zamanlarda çok sık oluyor mu?" diye sordu şüphelenen Troy.

Faith hafifçe soluğunu bıraktı. "Şimdi sen söyleyince düşündüm de her zamankinden daha sık gibi."

Troy kaşlarını çattı. "Ekranda ne görünüyor?"

"Gizli numara olduğunu söylüyor. Daha önce de öyleydi."

"Hmm..."

"Numaram rehberde yok," dedi Faith telaşla.

"Bu işe yaramaz Faith."

"Neden?"

"Sana ulaşmak isteyen biri bunu yapabilir. Numaranın rehberde bulunmaması ulaşılmaz olduğu anlamına gelmez."

"Of Tanrım."

"Biraz bilgisayar becerisi olan biri istediği her bilgiye ulaşabilir." Bunu söyleyen Troy telefonun yanına gidip geri arama tuşuna bastı. Hiçbir şey olmadı. "Otomatik geri arama yok mu?"

"Hayır," diye itiraf etti Faith. "Bunun gerekli olduğunu düşünmemiştim."

"Hemen talep et, yine arayıp kapatan biri olursa telefon numarasını al."

Faith'in alnı kırıştı. "Geri aramamın iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?"

"Hayır! Numarayı bana ver, ben gerisini hallederim." Gözlerindeki endişeyi görünce Troy onu korkutup korkutmadığını düşündü. "Bunu yapacak mısın?"

İnatçı bakış geri gelmişti.

"Kendi huzurun için değilse bile benimki için yap."

"Pekâlâ, eğer ısrar ediyorsan," dedi Faith omuz silkerek.

"Ediyorum."

Faith bir kez daha kapıya baktı.

Troy o tarafa doğru yürüdü, "İyi akşamlar Faith," diyerek vedalaşmak için şapkasının kenarına dokundu.

"Sana da."

Faith onu kapıya kadar uğurlayıp uzaklaşmasını seyretti. Troy kadının bakışlarını sırtında hissediyor, kendisi kadar pişmanlıkları olup olmadığını merak ediyordu. Faith'in kendisinin yarısı kadar bile olsa, onu özleyip özlemediğini merak ediyordu.

Pasifik Bulvarı'ndaki evine döndüğünde ortalık zifiri karanlıktı. Troy içeri girdi, düşünmeden televizyonun uzaktan kumandasına uzandı. Aslında pek televizyon seyretmezdi, çoğunlukla ses olsun diye açardı.

Troy paltosunu asarken yerel Seattle haber ekrana geldi. Elinde mikrofon olan bir muhabirin çok tanıdık bir bölgeden yayın yaptığını gördüğü zaman dolabın kapağını kapatmak üzereydi.

Troy gözlerini dikti. İskelet kalıntılarının bulunduğu mağaranın önüydü.

"Ben Jean Everson, ocak ayından çok Cadılar Bayramı'na yakışacak bir öyküyle karşınızdayım," diyordu genç kadın, kısık ve boğuk bir ses tonuyla. "Tam arkamdaki mağarada genç bir adamın tanımlanamamış kalıntılarının bulunduğu Cedar Cove'dan bildiriyorum. Genç bir adam. Cedar Cove'da kimse söz etmiyor. Bu genç adamın kim olduğunu kimse bilmiyor gibi. Otopsi raporu yaklaşık otuz yıldır bu mağarada kapalı kaldığını söylüyor. Bununla beraber, yerel emniyet güçleri bu trajik olayın çözülmesinde herhangi bir yol kat etmiş gibi görünmüyor."

Troy'un bütün umudu Louie Benson'ın bu haberi görmemiş olmasıydı. Kadının monoton sesi giderek uzaklaştı, son cümlelerle haberi bitirdi "... karanlık sırların kimliği meçhul kalıntılarla birlikte gömülmüş olduğu sessiz bir kasaba. Burası Kanal 7 Görgü Tanığı Haberleri. Jean Everson, Cedar Cove, Washington'dan bildiriyor."

Geçirdiği günün ardından Troy'un televizyonda görmek istediği bu değildi.

Daha bir dakika geçmeden telefon çaldı. Kim olduğunu anlamak için arayanın numarasına bakması gerekmiyordu. Louie Benson aynı gün içinde ikinci kez kendisiyle konuşmak istiyordu.

Dokuz

Mack McAfee, hafta boyunca Mary Jo Wyse'la yeni doğan kızını görmek için sabırsızlanıp durmuştu. Mack bebeği yılbaşı arifesinde Hardinglerin çiftliğinde doğurtmuştu; Mary Jo, kızına Noelle adını vermişti.

Bu, Mack'in dahil olmak bir yana, şahit olduğu ilk doğumdu. Mary Jo'nun yanında olmak, Noelle'i tutan ilk kişi olmak hayatındaki en duygu yüklü anlardan biriydi. Daha sonra ebeveynlerine yeni yıl ziyaretine gittiğinde hiç durmadan bu konuda konuşmuştu. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti; bu coşku, bu neşe ve *önem* duygusu. Karşılaştırdığında, diğer her şey önemsiz kalıyordu. O anın gücüyle şaşkına dönmüştü.

Mack, Acil Yardım eğitimi olan bir itfaiyeciydi. Yıllar içinde sayısız işe girip çıkmış ama Cedar Cove'daki itfaiye teşkilatının kendisine en uygun yer olduğunda karar kılmıştı. Oraya ait olduğunu, bu işin kendisi için biçilmiş kaftan olduğunu hissediyordu.

Seattle yolunda, Tacoma'daki Narrows Bridge'den geçerken radyoyu kapattı. Düşünceleri yoğun ve darmadağınıktı, Mary Jo'yu

tekrar görmeden önce sakinleşmesi gerekiyordu. Noelle'in bir aylık olmasına iki gün kalmıştı. İki hafta önceki ziyaretinden bu yana çok şey değişmiş olabilirdi.

Son konuşmalarında Mary Jo'nun sesi iyi geliyordu ama kötü haberler vardı. Çalıştığı sigorta şirketi küçülmeye karar vermiş ve kendisine kıdem tazminatı sunulmuştu. Gelecek belirsizdi, Mack onun iyimser olmak için elinden geleni yaptığını biliyordu. Onu yüreklendirmek adına, son ziyaretinden beri Mack iki kez telefon etmişti, sohbetleri kısa sürse de iyi gitmişti. Yine de ona yardım etmenin bir yolunu bulmak istiyor ama aklına bir şey gelmiyordu. Mack'ten maddi yardım kabul etmezdi, ağabeylerinden almak bile hoşuna gitmiyordu.

Ağabeyleriyle yaşamayı tercih etmediğini biliyordu ama fazla seçeneği yoktu. Özellikle işsiz kaldığından beri. Giderek artan umutsuzluğunu azaltmaya çalışsa da Mack onun neler hissettiğini anlayabiliyordu.

Hayatının büyük bir bölümünü Seattle bölgesinde geçirdiği için Mary Jo'nun adresini bulmakta bir sorun yaşamamıştı. Kısa süre önce keşfettiği gibi, güzel bir mahallede sevimli bir evdi. Kadının bu evde, dört çocuğun en küçüğü olarak büyütüldüğünü biliyordu. Ağabeyleri kendilerini onun koruyucusu gibi görüyorlardı, ebeveynleri bir otomobil kazasında öldüğünden beri bu görevi sürdürüyorlardı.

Satın aldığı devasa oyuncak ayıyla birlikte eve uzanan patikaya saptı. Zili çalmadan önce, kalbi çarparak uzun süre ön kapıya baktı.

Mary Jo hemen karşılık verdi. Kucağında omzuna yasladığı Noelle vardı. Bebek küçük kafasını titreterek inlemeyle karışık bir çığlık attı.

"Selam," dedi Mack.

"Selam," diye karşıladı Mary Jo gülümseyerek.

Mary Jo'nun görüntüsü... berbattı. Söylenecek başka bir söz yoktu. Güzel giyinmiş, saçlarını fırçalamıştı ama makyajı solgun tenini veya gözlerinin altındaki morlukları gizleyemiyordu. Yine de o yorgun gözler Mack'i görünce parlamıştı.

Mack'in içeri girebilmesi için kenara çekildiğinde Mack evin derli toplu olduğunu gördü. Kanepeye yakın bir yere beyaz bir beşik konmuş, sehpanın üstüne tek kullanımlık çocuk bezleri istiflenmişti.

"Üzgünüm," dedi Mary Jo. "Noelle'i yıkamayı planlamıştım... ama kötü bir sabah geçirdi." Noelle'in sırtını sıvazladı. "Sonuç olarak ben de."

"Özür dileyecek bir şey yok," dedi Mack.

Mary Jo esnemesini bastırmak için yarım yamalak gayret gösterdi. "Noelle bütün gece beni ayakta tuttu. Sabaha yorgun düşeceğini sanıyordum ama ne gezer. Kucağımdan ne zaman bıraksam yine ağlamaya başlıyor."

"Hasta mı?"

Mary Jo başını iki yana salladı. "Hemşireyle konuştum. Klasik gaz sancısı vakasıymış. Genellikle üç haftadan itibaren görülürmüş." İçini çekti. "Noelle'in işi gücü ağlayıp yaygara koparmak. Gece bir saatten fazla uyuyabildiğimi sanmıyorum."

"Telefon etmeliydin. Programı değiştirebilirdik." Hayal kırıklığına uğrardı ama yine de başka zaman gelebilirdi.

"Belki öyle yapmalıydım," diye kabul etti Mary Jo, "ama onu son gördüğünden beri Noelle'in ne kadar değiştiğini göstermek istiyordum."

İlk ziyaretinde, Noelle başındaki minik, pembe triko beresiyle huzur içinde uyuyordu. Orada kaldığı sürece hep uyuduğundan, hayranlıkla onu seyretmekten başka bir şey yapamamıştı.

Mack oyuncak ayıyı kenara koyduğunda Noelle'in şimdiden en az bir düzine tüylü oyuncağı olduğunu gördü.

"Ağabeylerim onu çok fena şımartıyorlar," dedi, aslan, köpek ve ayı yığınını işaret eden Mary Jo. "Özellikle Linc. En büyüğümüz o ve şimdiye kadar çoktan kendi ailesini kurmalıydı. Onun sorunu, sorumluluklarını –daha doğrusu kendi sorumluluğu olarak gördüğü her şeyi– fazla ciddiye alması. Sanırım ayrılık sebebi... of, bunları dinlemek istemezsin." Başıyla kanepeyi işaret etti. "Lütfen evindeymiş gibi davran."

Noelle, annesinin kollarında eğilip büküldü.

Mack oturdu. Kendini tuhaf hissediyordu çünkü Mary Jo hâlâ ayaktaydı. Kadın bebeğin sırtını sıvazlayarak volta atıyordu ama Noelle öyle bir çığlık attı ki Mack olduğu yerde zıpladı.

"Onu almamı ister misin?" diye sordu.

"İşe yaramaz."

Mary Jo neredeyse ayakta uyuyacak gibi görünüyordu.

"Bırak deneyeyim."

Kadın içini çekti. "Tamam. Teşekkürler. Kahve hazırlayayım. Günün geri kalanı için kafeine ihtiyacım var." Noelle'i Mack'in kollarına bıraktı.

Mack bebeklerle pek vakit geçirmemişti, –aslında hiç geçirmemişti– o yüzden bu da tamamen yeni bir deneyimdi. Noelle yaygara koparıp kollarını, bacaklarını sallamaya devam ediyordu. Mack ona baktı. Kucağında uzanırken minik yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. Onu nasıl sakinleştireceğini bilemediğinden parmağını

uzattı, bebek hemen kavradı. Bunun üstüne Mack kocaman elini onun karnına koydu, annesinin ona söylediğini hatırladığı bir ninni mırıldanmaya başladı. Sözleri hatırlamıyordu ama melodi hâlâ aklındaydı.

Noelle ona bakıp gözlerini kırpıştırarak sesini kesti, ardından gözlerini kocaman açtı. Olacak iş değildi ama nedense Mack bebeğin onu tanıdığını düşündü.

Mary Jo kafasını odaya uzattı. "Ne *yaptın*?" diye sordu. "Onu susmaya nasıl ikna ettin?"

"Ben... mırıldandım," diye cevap verdi, biraz utanarak. "Sesimi duyar duymaz ağlamayı kesti. Galiba beni hatırladı." Eğer parmağını sımsıkı kavraması bir işaretse Noelle onu gördüğüne sevinmişti. Duyguları karşılıklıydı.

Mary Jo ikisini izledi. "Kesinlikle çok beceriklisin," dedi. "Minnettarım."

Mack bakışlarını bebeğe çevirdiğinde onun gözlerini kapayıp uykuya daldığını gördü. Zavallı çocuk muhtemelen annesi kadar yorgundu. "Kadınlar üstünde büyüleyici bir etkim olduğunu çok sık duyarım," diye dalga geçti.

Mary Jo gülünce Mack de ona gülümsedi. David Rhodes ona yalan söyleyip kötü davrandığı için üzülüyordu. Adam sadece pislik değildi, Mary Jo gibi harika birini terk ettiği için aynı zamanda budalanın tekiydi.

Birkaç dakika sonra içinde kahve dolu iki fincan, şeker ve krema olan bir tepsiyle geri geldi. Tepsiyi kanepenin önündeki sehpaya koydu, sonra Noelle'i Mack'in kucağından alıp beşiğine yatırdı.

Mary Jo bebeği örgü battaniyesiyle örterken Mack kahvesine krema ekledi.

"Saat beşten beri ilk kez uyuyor," diye fısıldadı Mary Jo, bebeği uyandırmaktan korktuğu belliydi.

"Sadece bir ayda ne kadar büyüdüğüne inanamıyorum."

Mary Jo'nun bakışları uyuyan kızına kaydı. "Biliyorum... anneliğin ne kadar zor olduğuna ise *inanamıyorum*."

"Ağabeylerin yardımcı olmuyor mu?"

Mary Jo kanepenin diğer ucuna oturdu, hafifçe gülerek kahvesine uzandı. "Dalga geçiyorsun, değil mi? Üç ağabeyimin de Noelle'den ödü kopuyor," dedi, kahvesine koyduğu şekeri karıştırırken. "Linc'in onu bir kereden fazla tuttuğunu sanmıyorum, her defasında dehşete düşmüş görünüyor."

"Peki Mel ile Ned?"

Mary Jo'nun yüzündeki tebessüm biraz daha yayıldı. "Noelle geğirse bile koşarak bana geliyorlar. Bez değiştirme konusuna gelince, unut gitsin."

Mack onların korkusunu anlayabiliyordu. Noelle çok minik, çok kırılgan, çok çaresizdi. Onu düşürebileceğini düşünmek çok kolaydı...

Sohbet azalınca Mack kafasındaki konuyu açtı. "David Rhodes'tan haber aldın mı?"

Mary Jo gözle görülür biçimde gerildi. "Hayır, bunun için de memnunum."

Mack, bu adamın çocuğunun sorumluluğundan kaçmasını hazmedemiyordu, o yüzden yorum yapmadan edemedi. "O adam Noelle'in *babası*."

Mary Jo, David Rhodes'un onu üzmesine ihtiyacı yokmuş gibi başını iki yana salladı. "Onun hakkında konuşmak istemiyorum," dedi kısaca.

"Elbette." Anlaşılan böyle tatsız bir konuyu gündeme getirmesi kibar bir davranış değildi.

"Bu kadar enayi olduğum için utanıyorum," diye devam etti Mary Jo, "ve onun yalanlarını kabullenmeye bu kadar meraklı olduğum için."

Mack sadece başıyla onayladı. Noelle'in babası hakkında konuşmak istemediğini söyleyen Mary Jo'ydu ama bir kez başlayınca kendine engel olamıyor gibiydi.

"Beni sevdiğine, bebeği istediğine dair bir sürü maval okudu. Hamile kaldığım için ne kadar heyecanlı olduğunu, ekonomik durumunu düzeltir düzeltmez benimle evleneceğini iddia etti."

Konuştukça daha da sinirleniyordu. Mack, bütün bunları anlatmak zorunda olmadığını söylemeye çalıştı ama kadın öyle coşmuştu ki araya girmesine izin vermiyordu.

"Tabii sonunda ondan haftalarca haber alamadım. Hatta doğum kurslarını bile erteledim çünkü konuştuğumuzda bebek doğacağı zaman yanımda olmayı çok istediğini söylemişti. Evet, tabii. Ve sonra... "duraksadı, ürpererek derin bir soluk aldı, " ve sonra, yılbaşında ailesiyle birlikte Cedar Cove'da olacağını söyledi; ikimizin de bildiği gibi, bu da koca bir yalandı."

Kaşlarını çattı. "Babasıyla üvey annesi bir gemi seyahatine çıkmışlar, kasabaya geldiğimde ortalıkta kimseler yoktu; ben yabancıların iyiliğine sığınmak zorunda kaldım. Bu aşamada, onun söylediklerini sorgulayacak kadar kafamın çalışacağını düşünebilirsin. Peki, öyle mi oldu? Yo, hayır. Diğerleri gibi *bu* yalanı da yuttum."

Daha fazla oturmaya tahammülü yok gibi ayağa fırladı. "Noelle doğduktan sonra Ben, David'e bir kızı olduğunu haber verdi. Benimle bağlantı kurması gerektiğini sanabilirsin ama öyle olmadı."

Kollarını sımsıkı kavuşturup volta atmaya başladı. "Gerçi ondan haber almak *istediğimden* değil, hatırlatırım. Zor öğreniyor olabilirim ama bir şeyi anladığım anda bir daha unutmam." Parmağını Mack'e doğru salladı. "Yaşadığım sürece bir daha David Rhodes'u ne görmek ne de sesini duymak istiyorum ve bu konuda ciddiyim."

"Şey, ben..."

"Ayrıca Ben Rhodes'tan bir kuruş almayı bile reddediyorum. Teklif etti, anlarsın ya. Oğlu onun için tam bir baş belası. Kendisi açıkça söylemedi ama eminim. Ona teşekkür ettim –yaptığı çok saygıdeğerdi– ama Noelle onun sorumluluğunda değil, David'in sorumluluğunda. Her ne kadar onun *doğru bir şey* yapacağını düşünmesem de. Ben de düşünmüyor olmalı. Yoksa böyle bir teklifte bulunmazdı." Bir kez daha hızlı bir soluk aldı. "Noelle için bir sigorta hesabı açmasına izin verdim ama hepsi bu kadar."

Konuşmaya teşebbüs etmeden önce Mack biraz bekledi. Mary Jo'nun atıp tutmasının bittiğinden emin olunca yorum yapmaya cesaret edebildi. "Bana kalırsa, Noelle'in hayatında David olmasa çok daha iyi."

"Sana katılıyorum! O konuda bir sıkıntım olduğundan değil. David'in onunla –ya da benimle– bir işi yok, iyi ki de öyle ama kesin olan bir şey var."

"Neymiş o?"

Mary Jo yavaş ve kararlı bir biçimde başını salladı. "Bir daha o kadar kolay kanmayacağım. Erkeklere güvenilmez, özellikle yakışıklı ve tatlı dilli olanlara. David gibiler sözleriyle yılanı deliğinden çıkarır!"

"Ağabeylerin..."

"Bana *onlardan* başlatma," diye araya girdi Mary Jo. "Linc her-şeyi-bilen bir inatçıdır; Mel'le Ned'e gelince, dünyadan haber-

sizdirler. Ağabeylerimden biriyle ilişkiye girecek kadının aklından zoru olması gerekir." Soluk almak için uzun süre ara verdi. "Beni yanlış anlama, ağabeylerimi severim. Noelle konusunda mükemmel davrandılar ama bir şeyden anlamazlar."

"Şey, ben..."

"Of, böyle konuşmamalıydım," dedi Mary Jo. "Sadece, bütün gün tamirhanedeler ve çalıştıkları yerde fazla kadınla karşılaşmıyorlar. Tabii arabalarını getirenler dışında. Ve *üçü de* hepsine hayran kalıyorlar." Mary Jo gözlerini devirdi.

"Onunla tanıştığımda ben de Linc'e hayran kalmıştım." Mack bunu söylemek zorunda olduğunu hissetti. Ambulans Mary Jo'yla Noelle'i hastaneye götürdüğünde Linc'le yaklaşık yarım saat konuşmuşlardı. Bütün bu zaman sürecinde hem Mack hem de Linc çok heyecanlıydı. Linc dayı oluyordu ve bu düşünceyle yerinde duramıyordu.

"Elbette ağabeylerimin tarafını tutacaksın," diye mırıldandı Mary Jo. "Sen de erkeksin."

"Şey, ben..."

"Yo, erkeklerle işim bitti. Tamamen. Sonsuza kadar. Dedikleri gibi, bir kez başımı yaktım, o kadar. Hâlâ üçüncü derece yanıklarım var, yaşadığım sürece bir daha hiçbir erkeğe güvenmeyeceğim."

Mack duyduklarından pek hoşlanmamıştı. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?" diye sordu.

Kadının bakışı her şeyi anlatıyordu. "Bilmek istemezsin."

"Aslına bakarsan, isterim."

"Hayır, istemezsin çünkü erkek türünü savunmak zorunda olduğunu hissedersin, sonunda sadece anlaşamadığımız konusunda anlaşırız. Bana Linc'in *zaten söylediği şeyin dışında bir şey* söyleyebileceğini sanmıyorum."

"Ne gibi?"

Tekrar kollarını kavuşturan Mary Jo içini çekti. "Bütün erkeklerin David'e benzemediği gibi."

"Benzemezler."

"Bunun farkındayım. Babam mükemmel bir eş ve babaydı, dünyada hâlâ birkaç düzgün adam var. Örneğin Cliff Harding."

Mack *kendi* adının geçmediğinin farkındaydı ama bunu kişiselleştirmemeye karar verdi. "Buna inanıyorsan," dedi, "neden erkeklerle işin bitti?"

"Çünkü," dedi Mary Jo öne doğru eğilerek, "iyi adamlar olduğunu biliyorum. Sorun bu değil. Sorun, kimin iyi kimin hıyar olduğunu anlayabilmek. Ne yazık ki benim hıyar detektörüm arızalı."

"Bence kendine haksızlık ediyorsun."

"Hayır. Neden biliyor musun? David ilki değildi."

Mack'in gözleri kısıldı.

"Demek istediğim... hiç bu kadar ileri gitmemiştim... yani David'le olduğu kadar ama onunla tanışmadan önce işyerinde aklımı başımdan alan biri vardı. Ta ki adamın evli olduğunu öğrenene kadar. Gerçek anlamda flört etmedik ya da başka bir şey yapmadık, sadece yemeğe çıktık veya iş sonrası bir şeyler içmeye gittik. Daha fazla değil. Fakat onun da yalan söylediğinden hiç kuşkulanmadım. Her neyse, izin verdiğim için yalan söylüyordu." Volta atarken omuzunun üstünden Mack'e baktı. "Başka kadınlarda bu filtre var, anlarsın ya. Erkeklerin dürtülerine göre ayar yapan bir içgüdü. Bende yok, o yüzden erkekler konusunda kendime güvenemem. Yeni bir ilişki için riske girmeye değmez."

Kahve fincanını bırakan Mack onun söyledikleri üzerine bir süre kafa yordu. "O halde sanırım buraya kadar."

"Buraya kadar. Bir kızım var, bundan sonra sadece ikimiz olacağız. Bir iş bulur bulmaz ev bakacak, oraya taşınıp ağabeylerimden uzak, erkeklerden tamamen uzakta tek başıma yaşayacağım."

Mary Jo bir şeyler söylemesi için meydan okurcasına Mack'e baktı.

"O halde sana çıkma teklif etmek için hiç uygun bir zaman değil, öyle mi?"

Mary Jo başını şaşkınlıkla geri çevirip gülümsedi. "Sen ciddi misin?"

Mack de sırıtarak ona baktı. "Aslına bakarsan, ciddiyim."

On

Kısa süre önce işe aldığı Sally Overland yarı açık kapısını kibarca tıklattığında, Grace Harding kütüphanedeki küçük odasında çalışıyordu. Grace, sürekli engellenirse önündeki evrak yığınına nasıl dikkatini verebileceğini düşündü. Sabah çoktan geçmişti, işi hiç azalmamıştı.

"Gelsene," diye seslendi. Yardımcılarından hiçbiri iznini beklemezdi.

Sally başını içeri uzattı. "Olivia isminde biri sizi görmek istiyor. Arkadaşınız olduğunu söyledi."

Ayağa fırlayan Grace neredeyse sandalyesini deviriyordu. "Olivia burada mı?"

Genç ve biraz güven sorunu olan Sally'nin gözleri kocaman açıldı. "Evet. Umarım doğru yapmışımdır. Meşgul olduğunuzu söyledim ama sorun etmeyeceğinizi söyledi."

"Elbette sorun etmem."

Sally kenara çekilince üstünde uzun, yünlü siyah mantosu ve parlak kırmızı triko beresiyle Olivia içeri girdi.

Grace masasının arkasından çıkıp kadim dostuna dikkatlice sarıldı. Olivia solgundu ama zaten aylardır öyleydi. Solgun, zayıf... ve şimdi de keldi.

"Burada ne işin var?" diye sordu Grace.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Olivia aynı ses tonuyla. "Bir kütüphane kitabını iade etmeye geldim, yemek yedin mi diye merak ettim."

"Hayır. Kendini dışarı çıkacak kadar iyi hissediyor musun?"

"Evet, yoksa burada olmazdım," dedi Olivia kusursuz bir mantıkla. "Nereye gitmek istersin?"

"Sen seç," dedi Grace. Olivia'nın iştahı olmadığını biliyordu, onun canı ne istiyorsa kendisine uyardı.

Olivia omuz silkti. "Her yer uyar. Bir fincan çay kulağa güzel geliyor."

"Hepsi bu mu?"

"Belki biraz çorba."

"Pot Belly Şarküteri?"

"Harika."

Olivia gülümsedi, Grace mantosunu, atkısıyla çantasını aldı. Birlikte kütüphanenin ana kapısına doğru yürürken Grace, Sally'ye nerede olacağını söyledi.

Şarküteri üç sokak ötede olduğu halde Grace arabayla gitmekte ısrar etti. Kanser tedavisi yüzünden bağışıklık sistemi hasar görmüş olan Olivia'nın soğuk almasından endişeleniyordu, ayrıca yürüyerek yorulmasını da istemiyordu.

Yılbaşından hemen önce Olivia ciddi bir enfeksiyon yüzünden hastaneye kaldırılmıştı. Onu kaybetmeye ne kadar yaklaştıkları aklına gelince sırtı korkuyla ürperdi. Hayır, işi şansa bırakmayacaktı.

"Bana porselenden yapılmışım gibi davranıyorsun," diye söylendi Olivia ama Grace onun çok ciddi olmadığını hissetti.

"Tartışarak nefesini tüketme."

"Her zaman patronluk taslarsın," diyen Olivia yolcu koltuğuna yerleşti.

"Hı-hı." Grace arkadaşının son sözü söylemesine izin vermeyecekti.

Neyse ki tam şarküterinin karşısında boş bir park yeri buldular. Saat, öğle kalabalığı dağılacak kadar ilerlemişti, böylece masa seçme şansları da vardı.

Oturur oturmaz Grace genç garson kıza gülümsedi. "Bugün hangi çorba var?"

"Kremalı brokoli," dedi on sekizinden fazla göstermeyen kız.

"İkimiz de alalım," dedi Grace.

"Çayla birlikte," diye ekledi Olivia. "Earl Grey, lütfen."

Kız bloknotuna siparişleri not alıp uzaklaştı. Onun duyma mesafesinden çıktığını gören Olivia öne doğru eğildi. "En iyi brokoli çorbasının tarifi annemdedir. Sanırım ilk kez burada denedikten sonra eve gidip kendi formülünü geliştirmiş. Bence annem bir yemek programı yapmalı, ne dersin?"

Grace güldü. "Düşünsene... Şef Charlotte çörek pişirirken ünlü konuklarıyla sohbet ediyor." Atkısını çıkarıp mantosunun düğmelerini açtı, sonra ikisini de sandalyesinin arkasına astı. "Muhteşem olurdu. Ayrıca pişirdiği *her şey* nefis oluyor."

Olivia başıyla onaylayarak gülümsedi. "Sırrının kaliteli malzeme olduğuna inanır... ve sevgi."

"Gemi yolculuğundan beri anneni sadece bir kez geçerken gördüm. İyi vakit geçirmiş mi?"

"Evet. Ben de iyi vakit geçirmiş, üstelik eve döner dönmez David'in bebeğiyle ilgili haberi alıp üzüldükleri halde."

"Bu çok kötü," dedi Grace sert bir tonda. David'i suçluyordu. Belki hamilelik yüzünden değildi, çünkü bunda iki kişinin de rolü vardı ama o zavallı kıza niyetiyle ilgili yalan söylediği çok açıktı. Üstelik bebeği kabullenmeyip baba olarak sorumluluklarını alma konusunda sonradan gösterdiği tavır çok iticiydi.

"Sanırım Ben söz konusu olduğunda bu, bardağı taşıran son damlaydı," dedi Olivia, peçetesini kucağına sererken. "Anlaşılan, yolculuktan döndükten sonra David'le sadece bir kez konuşmuş. Anneme, eğer David arayacak olursa onunla görüşmek istemediğini söylemiş."

"Ben'in üzüntüsünü gayet iyi anlayabiliyorum."

"Ben de öyle," dedi Olivia. "Bu durum ona çok koyuyor. Ben o kadar onurlu bir adam ki oğlunun Mary Jo gibi tatlı bir kızı ayartarak kandırması durumu daha da sancılı hale getiriyor." Başını iki yana salladı. "Neyse, buraya David'i konuşmaya gelmedim. Bu konu moralimi bozuyor."

"Benim de."

"Annemin bir süredir ne yaptığını söyledim mi?"

"Seni ziyaret etmek dışında mı?" diye dalga geçti Grace. Charlotte'un kontrol amaçlı sık sık Olivia'ya gitmeyi alışkanlık haline getirdiğini herkes biliyordu.

"Justine'in çayevi için en sevdiği tarifleri bir araya getiriyor. Yani, ilk kez bu tariflerin bir kısmını yazıya dökmüş oluyor."

Grace o sabah inşaat alanının önünden geçtiğinde bir ay içindeki gelişme onu şaşırtmıştı. "Bina giderek ortaya çıkıyor, değil mi?"

"Kızım bir şeyi kafaya koyduğunda, onu yapacak demektir."

"Yeni bir Charlotte iş başında."

"O ve ötesi," dedi Olivia. "Yepyeni bir işe başlıyor; bunu, hem ailesinin bakımıyla dengeliyor hem de bebek için hazırlık yapıyor..."

"Kendini nasıl hissediyor?"

"Çok iyi hissettiğini söylüyor. Karnı görünmeye başladı, umarım bu sefer kız olur." Birden ne söylediğinin farkına varmış gibi duraksadı. "Elbette ikinci bir oğlanı da aynı coşkuyla karşılarız."

"Buna kuşku yok."

"Senin kızlar nasıl?" diye sordu Olivia.

"Maryellen ile Kelly harika," dedi Grace.

O anda kapı açıldı ve içeri Şerif Troy Davis girdi, onları görünce her zamanki alışkanlığıyla şapkasının kenarına dokunarak selamladıktan sonra bankoya giderek kahve sipariş etti.

Grace çocuklarıyla ilgili son gelişmeleri Olivia'ya aktarırken, Troy fincanını iki eliyle kavrayarak masalarına yaklaştı.

"İkinizi de gördüğüme sevindim," dedi. Olivia'nın beresine kaşlarını hafifçe çatarak baktı, sonra gözlerini başka yana çevirdi.

Grace, Olivia'nın gülmemeye çalıştığını fark etti. "Hadi şerif, o kadar endişelenme. Yaşayacağım."

"Bunu duyduğuma sevindim. İkiniz burada..." Dikkatle saatine baktı. "Günün ortasında ne yapıyorsunuz?"

"Ben izindeyim," dedi Olivia, şerifin bunu gayet iyi bildiğini tahmin ettiği halde.

"Ben gecikmiş bir öğle yemeği yiyorum," diye ekledi Grace.

Şerif ön pencereye doğru hareketlendi. "Engellilerin park alanındaki senin araban mı?"

"Of... benim mi?"

"Sanırım işareti görmedin?"

"Of Tanrım. Ceza yazdınız mı?" Grace genellikle bundan daha dikkatliydi.

"Hayır ama memurlarımdan biri görmeden önce oradan çekmeni öneririm."

Grace çantasını kaptı, uyarı için minnettardı. "Hemen dönerim."

"Acele etme," dedi Troy. Grace uzaklaşırken onu izler gibiydi.

Grace kapıdan çıkar çıkmaz Troy'un onun yerine oturduğunu gördü. Arabasına ulaşana kadar engelliler alanının park ettiği yerden hayli uzakta olduğunun farkına varmadı. Kendisi kesinlikle yasal yere park etmişti.

Böyle bir hata yapmanın Troy'a göre olmadığını düşünen Grace, tam geri dönerken Troy'un onu Olivia'yla baş başa kalmak için bilerek uzaklaştırdığını hissetti. Öyle olması ihtimaline karşı, şerifin isteğine ayak uyduracaktı.

Grace arabasına bindi, sokağın çevresinde iki kez dönüp yakınlarda yeni bir boşluk tespit etti. Troy'un kafasında ne varsa ona yeterince zaman verdiğini düşünüyordu. Baş başa kaldıkları anda konu hakkında Olivia'yı sorguya çekeceğine kuşku yoktu.

Geri döndüğünde, çaylarla çorbaların bir sepet ekşi mayalı ekmek eşliğinde servis edildiğini gördü. Troy onu görünce ayağa kalkıp kadınlarla vedalaştı.

Kapı şerifin arkasından kapanır kapanmaz Grace konuya girdi: "Engelliler alanına park etmemişim."

"Biliyorum."

"Troy benden kurtulmak istedi."

Olivia kaşığını alıp çorbasını karıştırmaya başladı. "Bunu da biliyorum. Senden özür dilememi istedi."

Grace bir açıklama bekledi ama hiçbir şey gelmedi. Arkada-

şının neden birdenbire ağzı sıkı olmaya karar verdiğini anlamış değildi. "Neden seninle yalnız konuşmak istediği hakkında bana bir şey söylemeyecek misin?"

"Henüz karar vermedim," dedi Olivia, abartılı bir biçimde içini çekerek.

"Olivia! Benden saklamaya çalışma."

"Tamam, tamam," dedi Olivia, sırıtmamak için elinden geleni yaparak. "Biraz tavsiyeye ihtiyacı varmış."

"Ne konuda?" Grace gözlerini kıstı. "Troy'la senin bu kadar sıkı fıkı olduğunuzu bilmiyordum."

"Değiliz. Sadece, kürsüde geçirdiğim yıllardan dolayı, o beni daha iyi tanıyor."

"Beni de tanıyor! Tanrı aşkına, hepimiz on iki yıl aynı okula gittik. Sana söyleyip bana söyleyemeyeceği ne olabilir?" Troy'un kendisi yerine Olivia'yı tercih etmesine gücenmiş gibiydi.

"Pekâlâ, *illa* bilmek istiyorsan," dedi Olivia, "bana Faith Beckwith'i sordu."

Grace başını iki yana salladı. "Faith bizim kiracımız, unuttun mu? Bir şey öğrenmek istiyorsa bana sorabilirdi."

"Şey, bana ikisi arasında bir şeyler olduğunu söyledi ve..."

"Bu yeni bir haber değil! Gerçi şu aralar görüşmüyorlar gibi, ne olduğunu merak ediyorum..." Devamını getirmedi, boşlukları Olivia'nın dolduracağını umuyordu.

"Ne yazık ki Troy'un ayrıntıya girecek fırsatı olmadı," dedi Olivia. Grace'e alaycı bir bakış attı. "Park edecek yer bulman *birazcık* daha uzun sürebilirdi, anlarsın ya."

Grace'in buna karşılık vermeye niyeti yoktu, gerçekleri istiyordu; hemde hemen. "Tamam, aralarında 'bir şey' varmış, sonra ne olmuş?"

"İlişkiyi bitirmeye karar verip pişman olduğundan, geri dönmek istediğinde de Faith'in ilgilenmediğinden başka bir şey söylemedi."

"Bu anlaşılabilir."

"Belki, ama ikimiz de Troy'un yanardöner olmadığını biliyoruz. Faith biraz daha esnek davranabilirdi, ne dersin?"

Grace bunu düşündü. "Duruma bağlı." Öykünün devamı olduğu bu kadar açıkken, Troy'un verdiği kararın doğru veya yanlış olduğunu tartışacak değildi. "Başka?" diye üsteledi.

"Dediğim gibi, ayrıntıya girecek zamanı olmadı." Kaşlarını havaya kaldırdı ama Grace görmezden geldi.

"Yani şimdi Troy üzgün çünkü Faith'i seviyor, onu geri istiyor." Tam bir erkeğe göre!

Olivia, Troy'un tarafını tuttu. "Kadın onun kalbini kırmış."

Grace şefkat gösterirmiş gibi yapmaya çalıştı ama onun hak ettiğini bulduğunu düşünüyordu. "Zavallı Troy," dedi göstermelik bir tonda.

"Aslında benimle konuşmak istediği tam olarak bu değildi."

Aha! Durum ilgi çekici bir hal almaya başlıyordu. "Faith'le ilgili akıl danışmadı mı?"

"Şey, bir anlamda. Onu gerçekten şaşırtan başka bir şey olmuş."

Olivia hemen devam etmeyince Grace tersledi: "Tanrı aşkına, susmasana! Ne olmuş?"

"Geçen akşam eve dönerken Troy, Faith'in başka bir adamla yemek yediğini görmüş."

Grace kaşığını aldı, sonra tekrar bıraktı. Bu konu kremalı brokoli çorbasından daha ilgi çekiciydi. "Onu başka biriyle görmüş ne demek? Ne yapıyormuş, ekip arabasıyla restoran kapısının önünde devriye mi geziyormuş?"

"Elbette hayır. Karnı açmış, canı Çin yemeği çekmiş, o yüzden Wok 'n' Roll'dan paket yemek istemiş. Siparişini almak için içeri girmiş...ve kimi görmüş dersin?"

"Faith," diye cevap verdi Grace.

"Evet, Faith; bir... adamla. Arkası dönükmüş ama Troy o olduğunu anlamış, gördüğü kadarıyla da çok iyi vakit geçiriyormuş."

Grace'in bir sorusu daha vardı. "Peki, bu adam kimmiş?" diye sordu sesini alçaltarak. "Faith'in yanındaki adam?"

Olivia, Grace'i duymamış gibi davranıyordu. "Zavallı Troy yıkılmış. Masaya gidip bu adama... Faith'ten uzak durmasını söylememek için kendini zor tutmuş."

"İyi bir fikir değil."

"Ben de aynısını söyledim."

"Peki, ne yapmış?" diye sordu Grace.

"Fazla bir şey değil. Yemeğin parasını ödemiş, oradan çıkıp akşamın geri kalanını öfkeden kudurarak geçirmiş. Tavrına bakılırsa, bu durum onu hâlâ rahatsız ediyor."

"Pekâlâ, Faith'in ateşli sevgilisinin kim olduğunu söyle."

Olivia duraksayınca Grace'in içi daraldı. "Evli, değil mi? O yüzden bana söylemek istemiyorsun."

"Hayır, sorun bu değil. Aslında, ismini söyleyince şaşıracağını sanmıyorum."

Demek Olivia onun tahminde bulunmasını istiyordu. Bu haksızlıktı ama sonra birden anladı. Ellerini masaya yaslayıp hafifçe doğruldu. "Olamaz."

Olivia, Grace'in tahmin ettiğini hemen anlamıştı. Gözlerini kapadı, başıyla hafifçe onayladı.

"Ağabeyin Will Jefferson, Faith'le mi flört ediyor?"

Olivia sert bir soluk aldı. "Öyle görünüyor."

"Şey... adam boşanmış, Faith dul bir kadın. O yüzden bir yanlışlık göremiyorum."

"Fakat son duyduğuma göre," dedi Olivia, "Shirley Bliss'le ilgileniyordu."

Grace bir parça ekmek kopardı. "Will'in ağabeyin olduğunu, onu sevdiğini biliyorum ama onunla ilgili temel bir gerçek de biliyorum. Kesinlikle tek kadınla yetinecek bir adam değil."

Olivia içini çekti. "Bunu inkâr edemem, en azından deneyimlerimiz söz konusu olduğunda."

"Faith'e bir şey söyleyecek misin?" diye sordu Grace.

Olivia başını iki yana salladı.

"Öyleyse ben de bir şey söylemeyeceğim."

On Bir

Bu çok utanç vericiydi. Ne yazık ki, Christie'nin başka şansı yoktu. Bir araca ihtiyacı vardı, yoksa işe gitmek için yürümek ya da bisiklete binmek zorunda kalacaktı. Bahar geldiğinde bisiklet sorun olmayabilirdi, bir tane elden düşme alabilirdi ancak şu anda işe yaramazdı. Soğuk ve kar yağışı anlamında, kış mevsimi bütün rekorları kırmak üzere iş başındaydı. Sert rüzgârda çamura bata çıka yürümeye de hevesli değildi.

Üzücü de olsa, bütün geçici müdahalelere karşın arabasının öldüğü gerçeğini kabullenmek zorundaydı, tekrar hayata döndürme ihtimali yoktu. Hurdacı ona bir yüzlük teklif ettiğinde Christie kabul etmişti. Bununla beraber, söz konusu yüz dolar ona güvenilir bir ulaşım aracı sağlamayacaktı. Borç istemekten başka çaresi yoktu, bunu yapabileceği tek kişi ablası Teri'ydi.

Midesine bir yumru oturmuş halde Christie numarayı çevirdi. Teri bu kadar çabuk cevap verdiğine göre telefonun yanında oturuyor olmalıydı.

"Konuşabilir miyiz?" diye sordu, endişesini sesine yansıtmamaya çalışarak.

"Elbette. Ne oldu?"

"Yüz yüze görüşmeyi tercih ederim," dedi Christie. Ağlamak istiyordu, onun için bu anormal bir durumdu. Duygularına kolayca teslim olmazdı. Tabii ki kendi payına düşen gözyaşlarını dökmüştü ama bunu adam edeceğine inandığı aşağılık bir herif banka hesabını boşalttığında kriz geçirirken yapmıştı. O zaman bir kova dolusu ağlamıştı, bir de boşandığında. Onu bu kez üzen, sebebin bir adam değil de aptal bir araba olmasıydı.

"Hadi gel," dedi Teri. "Yanımda olman hoşuma gider."

"Zaten sorun... bu. Arabam yok."

"Ne oldu?"

Christie şu anda bütün ayrıntılara girmek istemiyordu. "Bobby yeni bir şoför tuttu mu?"

"Henüz değil. Bobby hâlâ James'in döneceğine inanıyor. Ben..."

"Lütfen James'ten söz etme," diye araya girdi sertçe. Adamın ismini duymak bile gerilmesine sebep oluyordu.

"Tamam. Eğer istediğin buysa."

"Evet bu."

"Taksi tut gel, parasını ben öderim."

Christie bu teklif için minnettardı ama reddetmek zorundaydı. "Otobüse binerim."

"Christie, saçmalama."

"Sorun değil. Günün bu saatinde düzenli otobüs var."

Teri hâlâ tereddütlüydü. "Gelip seni kendim alırdım ama doktor araba kullanmamı istemiyor."

Christie buna şaşırmamıştı. Teri'nin mayısta doğurması bekleniyordu ama üçüzler yüzünden muhtemelen erken doğum yapacaktı. "Araba kullanamayacağını ne zaman söyledi?"

"Son ziyaretimde. Doktorlar tedbiri elden bırakmak istemiyor. Tamam, haklı olabilirler, ama evde oturmaktan *çıldıracağım*. Kesinlikle beni meşgul edecek bir şeylere ihtiyacım var."

"Elimden geldiğince çabuk orada olmaya çalışacağım."

"Taksiye bin," diye ısrar etti Teri.

"Düşüneceğim." Aslında, Christie bunu çoktan düşünüp anında vazgeçmişti. Teri'den borç istemeye gidiyordu; daha konuşmaya başlamadan, ablasının cüzdanını taksi ücretini ödemek için açmasını istemiyordu. Üstelik mecbur değilken, zor kazanılan bir on beş doları harcayamazdı!

Otobüse binmekte bir terslik yoktu. Bunu işe gitmek için de düşünebilirdi ama Wal-Mart'ta erken vardiyada çalışıyordu, sabahın o saatinde otobüs seferleri çok sınırlıydı.

Bobby ile Teri'nin evine uzanan yolda yürürken midesi biraz düzelmişti. Eve yaklaştığında gözü gayriihtiyarı garaja ve üstündeki James'in bir zamanlar yaşadığı daireye kayınca Christie baktığı için kendini azarladı.

James hayatından çıkmıştı, hepsinin hayatından çıkmıştı. Şoförü ve en iyi arkadaşının döneceğine dair Bobby kendini kandırmaya devam edebilirdi. En iyi arkadaş artık şaka gibi geliyordu. James herhangi bir arkadaştı!

Kapıya ulaşıp zili çaldığında burnunu artık hissetmiyor, kışlık ceketi, bıçak gibi kesen rüzgâra karşı pek fayda sağlamıyordu. Isınmak için ellerini ceplerine gömdü.

"Donmuşsun!" diye çığlık attı onu gören Teri. "Sana taksi tutmanı *söyledim*."

Tartışmaktansa, Christie boyun eğdi. "Evet, öyle yapmalıydım."

"Hadi, gel çabuk." Teri onu içeri çekip ceketi ile eldivenlerini çıkarmasına yardım etti.

Christie mutfağa giden ablasını sessizce izledi, bir fincan bitki çayını memnuniyetle kabul etti. İlk yudum boğazına kadar yol boyunca her yeri yaktı ama aldırış etmedi. Çayın tadı ve kokusu onu yeniden canlandırmıştı.

Kahvaltı masasında bir tabureye çöktü, dirseklerini yaslayıp sanki ablasından borç istemek için en iyi pozisyonmuş gibi fincanını iki eliyle kavradı. Umduğundan daha zordu. Hayatını düzene sokmak için bu kadar çok çalışırken kendini beceriksizin teki gibi hissetmesine sebep oluyordu. İtibarı, değiştirilebileceğini sandığı yeni bir pislik yüzünden bir kez daha sarsılmıştı. Tamam, bir değişim gerçekleşmişti ama olumsuz yönde. Adam çok daha aşağılık çıkmış, onu tepeden tırnağa tüketmişti. Neden bu tür dersler çok sancılı oluyordu ve etkileri yıllarca sürüyordu?

Teri onun bir şey söylemesini bekler gibiydi.

"Tavsiyene uydum," dedi Christie, muhabbet olsun diye.

Teri fincanını tezgâha koyup onun karşısındaki tabureye tırmandı. "Hangi tavsiye?"

"Hayatımda olumlu değişiklikler yapmam gerektiğini söylemiştin, hatırladın mı? Haklıydın. Bremerton'daki devlet okulunda iki kursa kaydımı yaptırdım."

"Gerçekten mi?" Teri etkilenmiş görünüyordu.

Aslında Christie de bizzat etkilenmişti. "Bu yaşta bir üniversite kampusunda takılabileceğimi sanmazdım."

"Sen yaşlı değilsin."

Christie güldü. "Oradaki çocuklarla karşılaştırınca çoğundan yaşlıyım." Başını iki yana sallayarak içini çekti. "Biz hiç o kadar genç olduk mu?"

"Biz yaşlı doğduk," dedi Teri hüzünlü bir bakışla. "Bizim aldığımız eğitim tarih veya edebiyat değildi, hayat dersiydi."

Bu doğruydu. Alkolik bir anne, bir dizi "amca" ve üvey babayla büyüyen Christie, ikisinin de çocukluğunun çalındığını biliyordu.

"Peki, söyle bakalım..." Teri konuyu değiştirdi "Hangi dersleri alıyorsun?"

Christie'nin kalbi heyecanla çarpmaya başladı. "Fotoğrafçılık."

Teri'nin gözleri büyüdü. "Neden fotoğrafçılık? Bu alana ilgin olduğunu bilmiyordum."

"Kısa süre öncesine kadar ben de bilmiyordum." Her şeyi anlatabilirdi. "Araba sigortamı ödemek üzere –tabii hâlâ arabam varken– ajansa gittiğimde adam telefonla konuşuyordu." Christie'nin sonradan farkına vardığı gibi, önüne aniden bir fırsatın çıktığı o nadir anlardan biriydi. "Kasabada ev sigortaları için eşya envanterini belgeleyecek biri olmadığından yakınıyordu."

"Yani..."

"Yani, telefonu kapatınca ona bu işi öğrenmek için ne yapmak gerektiğini sorduğumda bana anlattı. Onun tavsiyesiyle Temel Fotoğrafçılık ile İşletmeye Giriş için kayıt yaptırdım. Eğer bu işin sonunu getirmeye gönüllüysem, bana verebileceği iki anlaşmanın gelmek üzere olduğunu söyledi. Ayrıca, bunu kasabadaki diğer ajanslara da haber verecek."

"Bu harika!"

Christie omuz silkti. "Geçen hafta derslere başladım, olay fotoğraftan çok daha öte. Sadece kadraja bakıp çekmekten ibaret değil. Işık, mercek ve bunun gibi şeyleri de öğrenmek zorundayım."

"Ama bunu yapacaksın."

Teri'nin güveni ona moral vermişti. Christie çayından bir yudum daha alarak bunu daha fazla geciktiremeyeceğine karar verdi. Derin bir soluk alarak ablasına baktı.

"Neden burada olduğumu biliyor musun?"

Teri cevap vermedi, onun yerine kendi naneli çayına uzandı. Siyah saçlarını ensesinde toplamış, makyaj yapmamıştı. Normal koşullarda Teri saçlarını şekillendirip rujunu sürmeden kendini çıplak sayardı. Bunlar onun asgarisiydi.

"Gerçekten tahmin oyunu oynamak istiyor musun?" diye sordu ablası.

"Hayır." Christie doğrulup onun gözlerinin içine baktı. "Borca ihtiyacım var."

İşte, sözcükler boğazında düğümlense de sonunda söyleyebilmişti.

"Ne kadar?"

"Uygun bir araca ihtiyacım var."

"Yeni bir arabadan mı söz ediyorsun?"

"Evet. Yani hayır. Kullanılmış bir arabadan."

"Buldun mu?"

"Henüz değil..."

"Beş bin yeter mi?" diye sordu Teri.

Christie neredeyse küçük dilini yutacaktı. "Hayır."

"On?"

"Hayır, hayır. Demek istediğim, beş bin çok fazla." Christie bu paranın her kuruşunu faiziyle birlikte geri ödemeye niyetliydi. Eğer itibarı sarsılmış olmasaydı banka kredisi için başvururdu. Ancak şu anda bu mümkün değildi. Ticari itibarı yeniden kazanmak düşündüğünden daha uzun sürüyordu.

"Üç bin?"

"Ben bin dolar civarında bir şeyler düşünüyorum," dedi Christie. Aldığı miktarı uygun bir zaman sürecinde geri ödeyebilmesi gerekiyordu.

"Bu yeterli değil! Kendine yine bir hurda alacaksın. Beş binle başlayacağız," diye ısrar etti Teri.

"Teri... yapamam."

"Yaparsın, yapacaksın da. Konu kapanmıştır."

Kararsız kalan Christie dudağını ısırdı. "Bunu Bobby'yle konuşmak zorunda kalacaksın."

Teri çayını yudumladı. "Zaten konuştum. Tek bir şartı var."

Belki ablasının onun ziyaret sebebini bilmesi Christie'yi şaşırtmalıydı, ama şaşırmadı. "Nedir?"

"Birinin sana yardımcı olmasına izin vereceksin."

"Hangi konuda?"

"Doğru arabayı bulman konusunda."

"Tamam." Araç satın alma konusunda ne kadar yetersiz olduğunu itiraf etmek istemiyordu. Genellikle arabanın içine bakardı. Aracın temizliği ile görüntüsü, önceki sahibinin motora nasıl davrandığının da bir göstergesiydi; en azından Christie'nin teorisi buydu. Belki karar vermek için uygun bir temel oluşturmuyordu ama Christie zaten mekanik konusunda hiçbir şey bilmiyordu.

"Kim?"

"Bobby'nin bu araştırmayı yapmaya gönüllü bir arkadaşı var?"

"Adı ne?"

"İşin içinde biri. Bırak bu işi Bobby halletsin, olur mu?"

"Tamam." Christie'nin buna bir itirazı yoktu, aslında minnettardı. "Bana uyar. Eğer bu adamın bir itirazı yoksa bırakın seçimini yapıp satın alsın. Orada olmam bile gerekmez," dedi ablasına. Ayrıca, Wal-Mart'taki işiyle fotoğraf ve işletme kursları arasında, etrafta koşuşturup kullanılmış arabaları araştıracak vakti bile yoktu.

Sonra, minnetini yeterince ifade etmediğinden korkarak ekledi: "Teşekkür ederim." Sesi titriyordu.

"Yardım etmek *istiyorum*," dedi Teri. "Sen benim kardeşimsin."

"Bir ablam olduğu için çok mutluyum." Çok uzun süre birbirlerine rastlamamak için ellerinden geleni yapmışlardı.

"Borç senedi imzalayacağım." Christie'nin de kendi şartı vardı. Bu bir hayır işi değildi, parayı hediye olarak kabul etmeyeceğini Teri'nin bilmesini istiyordu. "Parayı faiziyle birlikte geri ödeyeceğim."

"Canın nasıl isterse." Teri'nin sesinden bu geri ödemeyle ilgilenmediği anlaşılıyordu.

"Ne istediğimden daha öte bir şey Teri," dedi Christie. "Doğru olan bu."

Teri çayına bakarak gülümsedi.

"Komik olan nedir?" diye sordu Christie.

"Küçük kız kardeşim nihayet büyümüş."

Bu yoruma gücenmek çok kolaydı çünkü Christie'nin olgun olmadığını ima ediyordu; en azından daha önce. Bununla beraber, ablasının para konusundaki iyi niyeti ona engel oldu. Kaldı ki dürüst olmak gerekirse, Christie bu yoruma tamamen karşı çıkacak durumda değildi.

O sırada içeriye Bobby girdiğinde bakışları anında karısına çevrildi. Sanki Christie'nin orada olduğunun bile farkında değildi.

"Selam Bobby," dedi Christie, onun dikkatini çekecek kadar yüksek bir sesle.

Bobby başıyla hafifçe onu selamladı. "Ona söyledin mi?" dedi, soruyu Teri'ye yönlendirerek.

Bobby Polgar konuşkan biri değildi ama onun ablasını sevdiğinden Christie asla şüphe etmemişti. Küçük yaşından beri Bobby'nin dünyası satrançtan ibaretti, Teri'yle karşılaşana kadar başka bir şey bilmiyordu. Teri'ye göre ilişkilerindeki dönüm noktası,

Bobby'nin tek varoluş sebebinin *düşünmek* olduğunu itiraf ettiği gündü. Satranç için strateji, kafa yorma ya da öngörü becerisi gerekiyordu. Bobby bu beyinsel yeteneğini hayatının her yönüne aktarmıştı. Oysa Teri onun *hissetmesini* sağlamıştı.

Christie, James'in onda tam ters etki yaptığını fark etmişti. Yetişkin hayatı boyunca kararlarını duyguları yönlendirmişti ama James onun düşünmesini sağlamıştı. Onun nasıl yaşadığını tekrar gözden geçirmesini sağlamıştı; günlerini sadece haftayı tüketip bira içmeye Poodle'a gitmek için harcıyordu. James yüzünden bir amacı, ulaşmak istediği hedefleri olmuştu. Adamın onu terk etmesi kararlılığını daha da artırmıştı. James onu incitmişti, üstelik çok kötü incitmişti ama bu kez, ilk kez, bir erkek yüzünden çektiği acıyı Christie öğrenip büyümek için kullanıyordu.

Christie bu düşünceyi kafasından savdı. James artık hayatının bir parçası değildi.

Teri onun bakışlarını yakaladı. "Telefon etti."

Anlamazdan gelmek tek seçeneğiydi. "Kimden söz ettiğini bilmiyorum."

"James," dedi Bobby heyecanla.

Christie onun nerede yaşayıp ne yaptığını sormamak için kendini zor tuttu. Washington'dan uzak bir yere kaçtığına kuşku yoktu. Önemli de değildi. James Wilbur ya da Gardner, ya da şimdi kendine ne ad yakıştırmışsa, onu ilgilendirmiyordu.

"Ya." Bütün söyleyebildiği buydu.

"Ne dediğini öğrenmek istemiyor musun?" diye sordu Teri.

"Hayır." Başını iki yana salladı.

Teri içini çekti. "Bu doğru değil. Ayrıntıları duymak için ölüyorsun ama itiraf etmeyecek kadar inatçısın."

Başını daha kararlı bir biçimde iki yana sallayan Christie bunu inkâr etti. "Hayır."

"Üzgünmüş," dedi Bobby. Teri'nin arkasında durmuş, ellerini onun omuzlarına koymuştu.

Christie, hayatında hiçbir erkeğin kendisine Bobby Polgar'ın ablasına baktığı gibi bakmadığını fark etti. Kıskanmıyordu, Teri'nin kocasıyla yaşadığı gibi gerçek ve sevgi dolu bir ilişki yaşamak için yanıp tutuşuyordu sadece. *Neyse, aş bunu,* diye düşündü. *Çünkü öyle bir şey olmayacak.* Ya da hep hayalini kurduğu çocuklar...

"Kim üzgünmüş?" diye sordu, rolünü sürdürerek.

"James." Teri gözlerini devirdi. "Gayet şeffafsın küçük kardeşim, o yüzden rol kesmeyi bırak."

"Rol kesmiyorum." Christie taburesinden aşağı kaydı. "Her neyse, eve dönmem gerek." Otobüs durağına kadar uzun bir yolu vardı, ablasıyla boşa konuşarak vakit kaybetmek istemiyordu. Özellikle sohbet konusu James Wilbur'sa.

"Pekâlâ," dedi Teri, kendine özgü kibirli tavrıyla. "Sen öyle diyorsan." Kardeşine inanmadığı gayet açıktı.

"Tamam." James hakkında bilgi almak için ölse de Christie ne Bobby'nin ne de ablasının onunla ilgili tek kelime etmesine izin verecek, James'in düşüncelerine ya da hayatına sızması için ona fırsat tanıyacaktı.

Teri taksi çağırıp Christie'nin cebine bir yirmilik sıkıştırmakta ısrar etti. Söylense de Christie minnettardı. Evden çıkmadan önce Bobby ile Teri'ye sarıldı, Teri arabayla ilgili bir gelişme olduğu anda onu arayacağına söz verdi.

Sözünü tutan Teri daha yirmi dört saat geçmeden telefon etti. Bobby'nin arkadaşı, beş bin doların altında bir fiyata karşılık hayli

iyi durumda olan bir araç bulmuştu. Kilometresi düşüktü, CD çaları ile otomatik kilidi bile vardı.

"Harika!" dedi Christie, öyle mutluydu ki yerinde duramıyordu. "Ne renk?"

"Ne renk?" diye tekrarladı Teri. "Beyaz."

Christie hayal kırıklığını saklayamadı. "Mavi umuyordum."

"Çok rahatsız ederse ilerde boyatabilirsin."

"Etmez, sadece saçmalıyorum. Bir arabam olduğu için minnettarım." Eğer ablasının düşündüğü kadar güvenilir bir araçsa ve söylediği ekstralar varsa, şikâyet edecek hali yoktu.

"Evine gönderilsin mi?"

"Lütfen," dedi Christie. "Teşekkür ederim Teri, çok teşekkür ederim. Geri ödeyeceğime söz veriyorum, faiziyle birlikte."

"Tamam. Araban birazdan orada olur."

On beş dakika sonra yırtık sinekliğin ardında James Wilbur'u görünce içgüdüsüne yenik düşüp kapıyı hızla çarparak kapadı. Duvara yaslandığında içinde fırtınalar kopuyordu. Dizleri çözüldü, hafifçe aşağı kaymaya başladı.

Kapı bir kez daha vuruldu, bu kez daha yüksek ve ısrarcıydı. Christie, istemese de açmak zorunda olduğunu düşündü. Her türlü tepki onu yüreklendirirdi, Christie'nin bunu yapmaya niyeti yoktu.

Kendini toplayarak doğrulup kapıyı tekrar açtı. Ona bakmamaya çalışsa da James'in iyi göründüğünü itiraf etmek zorundaydı.

"Affedersin," dedi. "Kapı, şey, elimden kurtuldu da."

Sanki eğlenmiş gibi James bu açıklamaya gülümsedi. Tamam, istediği gibi eğlenebilirdi, ama onun hesabına değil.

Bobby ile Teri'ye çok kızgındı. Onu oyuna getirmeye çalışmışlardı ki başarmışlardı da. Christie'nin bunu anlaması gerekirdi. Te-

ri'nin "işin içindeki bir arkadaş" hakkındaki muğlak konuşması, James'ten aniden gelen telefon... neden daha fazla soru sormamıştı? Teri bu konuda birkaç öfkeli söz duyacaktı.

Hayır, diye karar verdi. Öfkesini bir kenara bırakarak yardımlarına duyduğu minnete karşılık bu oyunu görmezden gelebilirdi. Ancak, tek bir kere daha yaparlarsa onları bağışlamayacaktı.

"Arabanı getirdim," diyen James anahtarları uzattı.

"Teşekkür ederim," dedi Christie, olabildiğince duygusuz bir tonda. İlgisizce. Oysa ona duyarlılığı bundan daha şiddetli olamazdı. Buna karşın ya da bu yüzden, James Wilbur'a duygularını belli etmektense ölmeyi tercih ederdi.

"Sana gösterebilir miyim?" diye sordu James. Bakışları gözlerini yakıyor, sessiz mesajlar gönderiyordu; Christie'nin yanında olmak, onunla konuşmak istiyordu.

"Buna gerek yok ama teklif ettiğin için teşekkürler." Anahtarları James'in elinden alacak kadar sinekliği açtı, sonra, kibar bir tebessümle sessizce kapıyı kapadı.

Diğer tarafta güvende olduğuna emin olmak için sürgüyü çekti; bunun onu dışarda tutmaya mı yoksa kendini içerde tutmaya mı yönelik olduğundan emin değildi.

On İki

Ayak sesleri. Faith Beckwith onları yatak odası penceresinin hemen dışında duydu. Oradaki her kimse, saklanmak gibi bir çabası yoktu. Biri eve girmek üzereydi, Faith'in bunu bilip bilmemesi umrunda değildi.

Korkudan neredeyse felç olan Faith soluğunu tuttu. Saatli radyo 2.14'ü gösteriyordu. Başlangıçta, penceresinin birkaç adım ötesindeki hareketin kendi hayal ürünü olduğunu sanmıştı. Oysa şimdi şüpheye yer yoktu; orada biri vardı, arka bahçedeki buz tutmuş karı ezerek yürüyordu. Her kimse içeri bakıyor olmalıydı. Perdeler kapalı ve kendisi battaniyenin altında gömülü olduğu halde Faith onun bakışlarını hissedebiliyor, varlığını yatağının başucunda duruyormuş gibi duyumsuyordu.

Beyni çılgınca çalışırken kesik kesik soluk almaya başladı. Dikkatle yanına dönerek başucu telefonuna uzanıp örtünün altına çekti. Sonra, gizlenmeye devam ederek ışıklı ekrandan 911'i çevirdi. Fısıldayarak, operatöre yatak odası penceresinin dışında biri olduğunu söyledi.

Operatör ona bir memurun yola çıktığına dair güvence verdi.

Faith düşünmeden telefonu kapadı. Tanrım, bu yaptığı aptalcaydı. Sonra, yüreğinin ona başından beri söylediği şeyi fark etti; güvence istediği kişi 911 operatörü değil, Troy Davis'ti.

Troy araması gerektiğini söylemişti ama Faith arayamamıştı. Gecenin bir yarısıydı ve aslında ne yapabilirdi?

Lise arkadaşı Will Jefferson'la akşam yemeği yerken Troy, Wok 'n' Roll'a geldiğinden beri aklı ondaydı. Will ondan iki sınıf büyüktü, gerçekten çekici bir erkekti.

Doğal olarak, Troy onu Will'le görmemiş gibi yapmıştı. Faith de onun gibi davranarak Troy'u görmezden gelmişti. Aksine, başka bir erkeğin arkadaşlığından hoşlanabileceğini kanıtlamak için ileri bile gitmişti. O anda iyi bir fikir gibi görünüyordu; oysa geriye dönüp baktığında, o kadar emin değildi. Hareketli bir sosyal yaşantısı olduğunu ona gösterme dürtüsüne karşı koyamamıştı.

Will Jefferson ne kadar yakışıklı ve çekici olsa da Faith'in ilgisini çekmiyordu. Zaten Will de Faith'le ilgilenmiyordu. Faith restorana girdiğinde Will tek başına yemek yiyordu, onu masasına davet etmişti. Geçmişi anıp ortak arkadaşlarıyla ilgili haberleri paylaşarak yaklaşık bir saat geçirmişler, zaman zaman çeşitli anılara gülmüşlerdi. Dostça bir karşılaşmaydı, hepsi bu. O günden beri Faith, Will'den haber almamıştı; olması gerektiği gibi, almayı beklemiyordu.

Dışarıdaki ayak sesleri azalmış gibiydi. Faith soluğunu bırakıp tamamen içgüdüsel olarak tekrar telefonu kavradı. Önce tereddüt etti; fikrini değiştirmek, duygularından başka bir sebeple hareket etmek için yeterince zamanı vardı.

Troy ikinci çalışta telefonu açtı. "Ben Davis." Sesi uykulu gelmiyordu. Tetikteydi.

"Yatak odamın penceresinin dışında bi-biri var," dedi Faith, tutarlı konuşmaya çalışarak.

"Faith?"

"Ben... ben aramamalıydım."

"Kapatıp 911'i ara." Her sözcük net ve anlaşılır biçimde sarf edilmişti.

"Zaten aradım. Seni de aramamı önermiştin, aptallık ettim. Aramamalıydım. Üzgünüm."

"Kapatma," diye buyurdu Troy.

"Ben iyiyim... memurun her an burada olabilir. Seni rahatsız ettiğim için üzgünüm Troy." Faith telefonu kapadı. Elleri şiddetle titriyor, bu düşüncesiz hareketinden, zayıflığından utanç duyuyordu.

Bir arabanın yanaştığını duyan Faith hızla yataktan fırladı. Üstüne bir sabahlık geçirip şerifin aracı görüntüye girene kadar kapıda bekledi. Sundurmanın ışığını yakarak dışarı çıktı.

"Orada, evin arkasında, yatak odasının güney tarafında," dedi, eliyle işaret ederek.

Sabahlığına biraz daha sıkı sarınarak eve döndü. Beklerken salonda volta atıyordu. Ön kapının hızla vurulduğunu duyunca koşarak açmaya gitti, Troy Davis sert bir bakış ve gergin bir yüzle karşısında duruyordu.

"Yaralandın mı?" diye sordu.

Sesi, sanki buna hakkı varmış gibi öfke doluydu. Faith onu arayarak ne kadar düşüncesizce, ne kadar sorumsuzca bir iş yapmıştı.

"Ben... sarsıldım," dedi, bu kadar mantıksız davranmasını açıklayabileceğini umarak.

"Burada bekle," diyen Troy onun yanından uzaklaştı.

Faith kendini en sevdiği sallanan koltuğa bıraktı. Ne düşüneceğini ya da birinin neden onu hedef aldığını bilmeksizin, orada uzun süre hiç kıpırdamadan oturdu.

Durum kesinlikle buydu. Gerçeği görmezden gelip sanki hiç

olmamış gibi davranmak için elinden geleni yapmıştı. Oysa şimdi, bu kişi her kimse, daha sert ve öfkeli bir biçimde geri dönmüştü. İçeri ilk girişinden sonra, adam –ya da kadın– garajına sprey boyayla yazılar yazmıştı. Şimdi...

"Yatak odası penceresinin önünde birinin olduğuna dair kanıtlar çok açık," dedi ön kapıya gelen Troy sert bir sesle. "Memur Walker karda ayak izleri tespit etti." Ses tonu neredeyse... suçlar gibiydi.

Faith ona bakıp şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

Gitmeye hazırlanan Troy başıyla kısa ve profesyonel bir selam verdi.

Fakat Faith onun tereddüdünü hissetti.

"Yatmadan önce kapıları sürgüledin mi?" diye sordu Troy.

Faith bunu yaptığını onayladı. "Ayrıca Goodwill'den bir çift eski iş botu aldım. Bulabildiğim en büyük numarayı; kırk dört. Sonra, köpeğim varmış gibi görünsün diye, yanına bir mama kabı ile kocaman bir kemik koydum." Köpeği varmış gibi davrandığında, bari büyük olsun demişti. Oğluyla kızı bu tuhaflıklarını gülünç bulmuştu. Görünüşe göre, Troy gülünç bulmuyordu.

"*Gerçek* bir güvenlik sistemi aldın mı?" diye terslendi Troy.

Hayır, almamıştı. Burası kiralık bir evdi, altı aylığına tutmuştu. Önümüzdeki birkaç ay içinde kendi evini almayı planlıyordu. Uzun süre kalmayı düşünmediği bu eve bir güvenlik sistemi almak zamanla para kaybından başka bir şey değildi. Ayrıca ev sahibinin de bir alarm sistemi kurdurmakla yükümlü olduğunu düşünmüyordu.

"Hayır," diye itiraf etti.

"Öyleyse almanı öneririm."

Faith başıyla onayladı.

Troy gitmek için tekrar döndü.

Korkan Faith yalnız kalmak istemiyordu ama onu nasıl durduracağını bilmiyordu. "Neden bu kadar öfkelisin?" diye haykırdı.

Troy'un arkası ona dönüktü. Önce kaskatı kesildi, sonra Faith onun dönerken omuzlarının çöktüğünü gördü. Verecek cevabı yok gibiydi.

"Seni aramakla hata ettim, özür dilerim. Gerçekten." Bunu Troy'un istediğini hatırlatmaya gerek duymadı. Orada, aklının bir köşesinde, yırtık bir kumaş parçasının takıldığı diken gibi kalmıştı. En zayıf anında en çok istediği şeyi yapmıştı, şimdi bunun için pişmandı.

Troy hâlâ konuşmuyor, kıpırdamıyor, hatta onu duyduğuna dair bir ipucu vermiyordu.

"Yapmamam gerektiğinin farkındayım..."

Troy onun cevabını başıyla sertçe onaylayarak kabul etti. "Beni hayatında istemediğini açıkça ifade ettin."

Kızaran yanakları Faith'i daha da utandırdı. "Evet, biliyorum. Ben..."

"Öyleyse neden kendini tehlikede hissettiğinde beni çağırıyorsun?"

İşi zorlaştırmaya kararlı olduğu açıktı. Faith ona doğruyu söyledi, aklına gelen başka açıklama yoktu. "Senin yanında güvende hissediyorum."

Troy'un alev saçan bakışları odayı geçip ona ulaştı.

Odanın diğer tarafında olsa da Troy onun üstüne kâbus gibi çökerken öylece oturmak çok tuhaftı. Faith birden ayağa kalktı. Verdiği bu son dakika rahatsızlığıyla ne kadar üzüldüğünü Troy'un görmesinden rahatsızdı.

"Kahveye ihtiyacım var," dedi, şu an yatmaya gitmenin bir anlamı yoktu. "Sen de ister misin Troy?" diye sordu, onun öfkesinden etkilenmemeye çalışarak.

"Hayır."

Sanki ciddi değilmiş gibiydi, o yüzden Faith mutfağa doğru ilerledi, Troy birkaç adım geriden onu takip edince çok memnun oldu.

"Güvenlik sistemleri monte eden birkaç firma biliyorum," dedi. "Sana iletmesi için Megan'a veririm."

Faith kahve hazırlamaya devam etti. "Çok sevinirim. Teşekkürler Troy."

Troy yine gitmeye hazırlanır gibiydi. Faith onu durdurmaya çalışmak istemiyordu ama yalnız kalmak da istemiyordu. Hayır, bundan daha fazlası vardı. Troy'un yanında olmasını istiyordu. Ona ihtiyacı vardı.

"Seattle kanalında mağara ve iskeletle ilgili TV haberi gördüm," dedi sohbet tonunda. "Buralardaki herkes bu konuyu konuşuyor. Umarım bütün bu medyatik ilgi sizin işlerinizi etkilememiştir." Söz konusu spekülasyonların sebebi o muhabirdi, sonuçta Kitsap İdari Bölgesi dedikoduyla çalkalanıyordu, üstelik bunların bir kısmı çok gülünçtü.

Troy karşılık vermedi ama gitmedi de.

Faith cevap bekleyerek ona baktı.

"Başkan Benson bu konudan hiç hoşnut değil," dedi sonunda. "Ben de öyle."

"Senin ve personelinin üstünde büyük bir baskı yaratıyor olmalı, değil mi?" Filtre kahve karata süzülürken mutfak masasına bir fincan getirdi. "O yüzden mi bu kadar huysuzsun?"

Yine cevap yoktu.

"Yoksa Will Jefferson'la mı bir ilgisi var?"

Troy'un çenesi kasıldı ama konuşmadı.

"Bizi *gördün*, değil mi?" diye sordu.

Troy cevap vermeyi bir kez daha reddedince Faith öyle olduğunu varsayarak devam etti.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Troy sabırla beklemeyi sürdürdü. "İkinizin görüştüğünü bilmiyordum," dedi kısaca.

"Aslında görüşmüyoruz." Will'le restoranda karşılaştıklarını anlattı. Açıklaması Troy'u tatmin ettiyse bile bir şey söylemedi. Faith'i hayatından uzak tutmaya kararlı görünüyordu. Eh, bunu isteyen Faith'ti, öyle değil mi? Bizzat kendisi rica etmişti.

Faith'in arkasında kahve guruldadı, son damlaların da sesi kesildi.

"Kimle yemeğe çıkacağın beni ilgilendirmez."

"Doğru ama bilmen gerektiğini düşündüm."

Bilgi için teşekkür eder gibi Troy başıyla onayladı. Bu cesaret vericiydi.

"Bir kahve içerek konuşamayacağımıza emin misin? Saat neredeyse dört ve muhtemelen tekrar uyumak için zaman yok."

Troy kararsız biçimde mutfak kapısının önünde duraksadı.

"Karar vermek neden bu kadar zor?" diye sordu Faith şakayla karışık.

"Gitmem gerek." Faith'in hayal kırıklığını saklaması zordu. "Anlıyorum." Arkasını dönmek için bir bahanesi olduğuna sevinerek fincanını doldurup krema ekledi. Tekrar döndüğünde Troy'un mutfağa doğru birkaç adım attığını gördü.

"Gitmeden önce, bu akşam olanları tekrar anlatmanı istiyorum. Yatak odası pencerende biri olduğundan başla."

Faith kahvesinden bir yudum aldı, sıcak sıvının aşağı doğru ilerlemesini bekledi. "Evet, ayak sesleri duydum."

"Bir başka olayda garajın dışından gelen sesler duymuştun."

"Evet, sprey boya olayı."

"O günden sonra başka bir şey oldu mu?" diye sordu. "Bu geceden önce?"

"Fark ettiğim bir şey yok."

"Eh, *tetikte* olmalısın," dedi Troy kaba bir tonda.

Faith yavaşça soluğunu bıraktı, Troy öfkeliyken onu idare etmeye alışık değildi. Troy Davis onun yanındayken asla asabi davranmazdı, ne geçmişte ne de yakın zamanlarda. Bu geceye kadar.

Troy'un dudakları gerildi.

"Ben... sanırım ben gözümü garaj ile evden ayırmasam iyi olacak."

"Evet, doğru."

"Beni aptal yerine koyuyorsun."

Troy bu yorumu duymazdan geldi. "İç mekâna güvenlik sistemi kurdur, Grace ile Cliff'e garajın üstüne hareket sensörlü ışık takmalarını söyle."

"İlk fırsatta yapacağım."

"Erteleme," diye uyardı.

"Ertelemem. Söz veriyorum."

Troy başıyla onayladı ama yüzüne bakmadı.

"İyi geceler Troy," dedi yumuşak bir sesle.

Uzun süre Troy bir şey söylemedi. "Will Jefferson'la beraber olmadığınızı bilmek güzel."

"Neden?" diye sordu Faith.

Troy yere baktı. "Sana uygun biri değil, Faith."

"Sence *kim* benim için uygun biri?" diye üsteledi Faith.

Bu kez Troy tereddüt etmedi, Faith'in gözlerinin içine baktı. "Bunun cevabını ikimiz de biliyoruz."

Faith umutla ileri uzandı.

"Benim Faith. Her zaman bendim."

On Üç

Will Jefferson saatine baktı. Cumartesi akşamıydı, Körfez'deki D.D.'s'te rezervasyon yaptırmıştı. Kasabadaki en iyi restoranlardan biriydi, Shirley Bliss'i etkilemek istiyordu.

Onunla iki kez görüşmüşlerdi. İlki, Shirley'nin kızını da yanında getirdiği Mocha Mama's'taki kahve için buluşmaydı. Bu görüşme kötü gitmemişti, Tanni yanında olunca Shirley rahat ve uyumlu davranmıştı. Sürekli birbirlerine takılan Shaw'la Tanni hepsini güldürmüştü. Şaşırtıcı olsa da ortam Will'in hoşuna gitmişti, Shirley'nin de öyle hissettiğini düşünüyordu.

İkinci buluşmalarına da teknik olarak randevu denemezdi. Bir pazar günü öğleden sonra, alışveriş merkezinin dışında tesadüfen karşılaşmışlardı. Will'in işi gücü yoktu, anlaşılan Shirley de aynı durumdaydı. Will onu sinemaya davet etmişti. Soğuk ve kasvetli bir günde düşünmeden yapılmış bir teklifti, Shirley kabul edince Will hem şaşırmış hem de sevinmişti.

Will patlamış mısır yemiş ama Shirley yememişti. Filmin sonunda jenerik yazıları akmaya başlayınca Will onu akşam yemeğine davet etmişti. Gerçek ve sahte kişiliklerin anlamı üstüne kar-

maşık bir drama olan film üstünde konuşmak istiyordu. Bununla beraber, sinemadan çıkar çıkmaz Shirley eve gitmek zorunda olduğunu söylemişti. Will onun gitmesine izin vermiş ama ardından gelen birkaç gün boyunca ona nasıl yaklaşabileceği üstüne kafa yormuştu. O akşam da Tanni yanlarında olsa işe yarayabilirdi. Bir şey çok açıktı, en azından Will açısından: Shirley tekrar âşık olmaktan ölesiye korkuyordu, Will'se onun korkularını giderecek adam olmayı umuyordu.

Shirley'le bir ilişki istiyorsa sabırlı, nazik ve inatçı olmalıydı. Yanındayken Shirley'nin gergin davranması başlangıçta onu şaşırtmıştı ama aslında Will'in farkında olduğunu gösteriyordu. Bu farkındalık Will'in gururunu okşamıştı. Yerinde duramayan ruhunu dizginleyecek kadın o olabilirdi.

Sinema randevusunun ardından Will fırsat kollamaya başlamış, zor geçen yedi günün ardından onu aramaya cesaret etmişti. İyi bir mazereti vardı; eserlerinden biri daha satılmıştı.

Bir kez daha çeki götürmeyi teklif ettiğinde kadın yine reddetmiş ama ertesi gün galeriye gelebileceğini söylemişti. Biraz dikkati dağınık ve sıkıntılı gibiydi, Will sorunları hakkında konuşurlarsa işe yarayabileceğini söylemişti. Shirley'nin tereddüt ettiği çok açıktı ama sonunda cumartesi akşamı yemek için D.D.'s'te buluşmayı kabul etmişti. O andan beri Will adeta bulutların üstünde yürüyordu.

Garson kız ona en sevdiği New Zealand sauvignon blanc' tan bir kadeh getirdi. Will gülümseyerek ona teşekkür etti. Oldukça güzel bir kızdı. Üstelik gençti; otuz-beşinde yoktu, harika bacakları vardı.

Beklerken şarabın tadını çıkardı. Erken gelmişti, Shirley restorana girdiğinde ikinci kadehini içiyordu. Ayağa kalkan Will onu selamladı. Her zamanki beyefendi tavrıyla Shirley'nin mantosunu çıkarmasına yardım etti, o sırada dudakları hafifçe yanağına dokundu.

Hatasını o anda anladı. Shirley söz konusu olduğunda haddini aşmış ve fazla cüretkâr davranmıştı.

"Geciktiğim için üzgünüm," dedi Shirley, karşısındaki sandalyedeki yerini alırken biraz soluğu kesilmiş gibiydi.

Kendi düşüncelerine dalan Will saatin kaç olduğunu fark etmemişti. Hızla göz attığında on iki dakikadır beklediğini gördü.

"Korkarım Tanni'yle tartıştık," dedi kucağına serdiği peçetesiyle oynarken. Yüzü kıpkırmızıydı, Will bunun sebebinin soğuk mu, yoksa kızıyla yaşadığı anlaşmazlık mı olduğunu merak etti.

Hiç çocuğu olmayan Will ne söyleyeceğinden emin değildi. "Ergenlik yılları zor geçebilir," dedi, o yaş grubuyla ilgili hiçbir tecrübesi olmasa da.

"Shaw'la çok fazla vakit geçiriyor," dedi Shirley.

Will, Shirley'nin içki siparişini alması için garsona işaret etti. Yeni Zelanda şarabı önerisini denemeyi kabul ettiği için memnundu. "Bize bir şişe getir," dedi garson kıza.

Shirley ona engel olmaya çalıştı. "Yo, hayır. Benim için çok fazla! Bir kadehten fazla içmeyeceğime eminim."

"Bu benim en sevdiklerimden. Senden kalanı ben içerim."

Shirley park yerine bir göz attı.

Will sırıttı. "Endişelenme, yürüdüm. Galeri sadece birkaç sokak ötede."

"Evet. Yürümek... iyi fikir."

Garsonun getirdiği şişeyi Will dikkatle inceledi. "Eski eşimle ben birkaç yıl önce Yeni Zelanda'nın Marlborough bölgesini ziyaret etmiştik, onların seçkin şaraplarını böylece keşfetmiş oldum." Shirley'yi rahatlatmayı ve dikkatini dağıtarak kızıyla yaşadığı sorunlardan uzaklaştırmayı umuyordu. Hatırladığı kadarıyla, Tanni on altı veya on yedi yaşındaydı. Muhtemelen kısa süre sonra, Seattle'da

ya da başka bir yerde üniversiteye gitmek üzere evden ayrılacaktı.

Shirley şarabından bir yudum aldı, Will onun şarabı beğendiğini görebiliyordu. Arkasına yaslanarak kadını seyretmeye başladı.

"Tanni'yle aramız giderek daha fazla açılıyor gibi," diye mırıldandı gözleriyle salonu tararken.

Anlaşılan bu durum içine dert oluyor, kafasından atmayı beceremiyordu.

"Akşam yemeği için seninle buluşmam gerektiğinden hâlâ emin değildim," dedi. "Sana ulaşabilseydim iptal edecektim."

Neyse ki Will galeriden zamanında çıkmıştı, Shirley de cep numarasını bilmiyordu.

"Tanni'ye tartışma sebebinin Shaw olduğunu söyledin." Eğer konuşmak onu rahatlatacaksa Will memnuniyetle dinleyecekti.

Shirley kadehinin sapını kavrayıp uzaklara baktı. "Sürekli beraberler. Bu... tehlikeli. Tanni hayatının en kırılgan döneminde; babasıyla çok yakındı, onu çok özlüyor. Shaw'la fazlasıyla ciddiler, üstüne üstlük o kalıntıları keşfettiklerinden beri herkes onlara sorular sormaya çalışıyor. Basın onların ismine nasıl ulaştı bilmiyorum, muhtemelen okuldaki diğer çocuklardan," dedi Shirley. "Şerif, Shaw ile Tanni'den hiçbir şey söylememelerini rica etti ama muhabirler Tanni'yi birden fazla kez oyuna getirmeye çalıştılar."

Will şefkatle ona baktı. İskelet kalıntılarıyla ilgili bir şeyler duymuştu; haftalarca basında yer almıştı. Ne zaman küçücük bir haber kırıntısına ulaşılsa derhal şişirilerek ilgi yeniden tazeleniyordu. Seattle'daki televizyon kanallarından biri bu konuda başı çekiyordu.

"Sanırsın ekonomik sorunlar, politik skandallar, doğal afetler dururken haber yapacakları bundan daha önemli bir şey yok," dedi Will.

"Ama zaten o yüzden bu öykü o kadar ilgi çekiyor çünkü dikkati dağıtıyor. Bir kaçış. Üstelik yerel."

"Evet, sanırım. Ayrıca herkes esrarengiz şeylerden hoşlanır."

"O muhabirler Shaw'a da hayatı zindan ettiler," diye devam etti Shirley. "Daha fazla ayrıntı alabilmek için onu Mocha Mama's'ta taciz ediyorlar. Zavallı çocuk ne yapacağını ya da söyleyeceğini bilmez durumda. Tam bir karmaşa."

Will için konu buraya kadardı –ekleyecek başka bir şeyi yoktu– ama Shirley tedirgin ve endişeli görünüyordu. Olaydan söz ettikçe daha çok öfkeleniyordu. "Şerif elinden geleni yapıyor ama, Tanrı aşkına, o kemikler yıllardır oradaymış!"

Will başıyla onayladı, bu gerçekten doğruydu.

"Tüm bu olumsuz ilgi Tanni ile Shaw'u birbirine daha çok yaklaştırdı. Bence ikisinin de soluklanmaya ihtiyacı var. Biraz molaya."

"Fena olmaz," diye ona katıldı Will. Bir süre sonra devam etti, "Shaw yetenekli bir sanatçı, özellikle portrede."

"Tanni de öyle," diye hemen hatırlattı Shirley.

"Elbette ama işlerinin sergilenmesini istemiyor."

"Bunu anlamıyorum. Eşimi... kaybettiğimden beri, Tanni eserlerinin sadece kendisine ait olduğu konusunda ısrar ediyor. Shaw'un portreleri galeride sergilenmeye başlayınca Tanni de birkaç eserini yanına koymak ister diye umuyordum."

Bunu Will de ummuştu. Tanni'nin işlerinin hemen satılacağını düşündüğü için değil. Satılmazdı. İşleri karamsar ve bunalımlıydı. İşin gerçeği, Will'in zevkine hitap etmiyordu ama galeride farklı tür eserler sergilenmesinden yanaydı. Ayrıca, eğer Tanni'nin sanatını sergileyecek olursa Shirley'yle daha fazla konuşma fırsatı olurdu. Bununla gurur duymuyordu ama Will aksini söyleyemezdi.

"Yılbaşından önce Tanni'yi gördüğümde," dedi, "eserlerini galeride sergileme konusunu onunla konuştum."

"Öyle mi?" diyen Shirley bakışlarını ona dikti.

"Evet. Shaw kadar iyi ve daha çok yönlü."

"İlgilenmedi, değil mi?"

"Doğru." Er ya da geç kabul edeceğinden emindi ama ısrar etmemişti. Kız, erkek arkadaşına destek vermek, onun önünü açmak istiyordu. *Bunun* nasıl bir hata olduğunu yakında öğrenir, diye düşündü alayla.

"Shaw için yaptıklarına minnettarım."

Will omuz silkti. Bir kez daha, dürtüleri masum olmaktan uzaktı. Tamam, Shaw yetenekliydi ama Shirley'yle bağlantısı olmasaydı işlerini göstermek için Larry Knight'a götürmezdi.

"Sana yardımcı olabilirim," dedi şarabına uzanarak.

Bu sözleri anında Shirley'nin ilgisini çekti. "Nasıl?"

"Sözünü ettiğim arkadaşım."

"Evet?"

"Larry Knight."

Shirley elini kalbine bastırdı. "*Şu* Larry Knight mı?"

"Evet. San Diegolu ama bir süre önce Atlanta'da bir hayır organizasyonunda beraber çalıştık. O günden beri bağlantımızı koparmadık." Aslında, gönüllü komitesinin başına geçerek bütün işi yapan eski karısı Georgia'ydı ama Will'in aksine ilgi odağı olmaktan hoşlanmadığı için halkla ilişkiler kısmını onun halletmesini istemişti.

"Demek istediğin, Shaw'un işlerine bakan, ülkenin en tanınmış ressamlarından biri olan *Larry Knight* mı?"

"Evet."

"Of, aman Tanrım..."

"Larry'den bir iyilik daha isteyebilirim," dedi Will. Menüyü alarak, okurken Shirley'nin söylediklerini düşünmesi için ona bir şans verdi.

"Ne tür bir iyilik?" Sesi temkinliydi.

Will menünün üstünden ona baktı. "Bildiğin gibi, Larry' nin... ülkedeki sanat okullarının üstünde belli bir etkisi var."

"Evet... tahmin edebiliyorum," dedi Shirley, soluğu kesilmiş bir halde.

Will teklif etmemeye kararlıydı; Shirley'nin sormasını, kadının kendini ona karşı borçlu hissetmesini istiyordu. Kadınları tavlayıp ikna etme konusunda ciddi bir tecrübesi vardı. Bu yeteneklerin, nasıl denir, otomatik olarak birden ortaya çıkması ilginçti.

"Sen... Shaw'un işlerinden etkilendiğini söylemiştin?" diye başladı Shirley.

"Larry'nin Shaw hakkında söyleyecek hayli sözü var." Will menüyü kenara koydu. "Sanırım istiridye tava yiyeceğim. Burada Shelton bölgesinden geldiği yazıyor."

Shirley dalgınca başıyla onayladı.

"Karar verdin mi?" diye sordu Will.

"Karar mı?" Bakışları karşılaştı, bir an sonra Shirley onun yemek siparişinden söz ettiğini anladı. "Of, affedersin, bakmadım." Listeyi gözden geçirdi. "Buradaki yengeç salatasını her zaman çok sevmişimdir."

"Farklı bir şey denemelisin."

Shirley kaşlarını çattı. "Neden?"

"Çün...kü," dedi Will, sözcüğü uzatarak, "eğer benim gibi biriysen aynı restoranlarda aynı yiyecekleri sipariş etme eğilimindesindir. Ne olduğunu bile anlamadan hayat monotonlaşır."

Shirley'nin alnındaki kırışıklar yavaşça düzeldi. "Haklısın. Ay-

nen böyle yapıyorum. Meksika lokantasında acı biber dolması, Çin lokantasında acı soslu tavuklu erişte yiyorum."

"İstikrar rahatlatır," dedi Will, "ama arada bir maceraya atılmak, yeni şeyler denemek iyidir. Risk al." Shirley'nin, yemekten öte şeylerden söz ettiğini, ilişkilerine de gönderme yaptığını anlamış olmasını umuyordu.

Tüm yetişkin hayatı boyunca muhtemelen bir erkekle beraber olmuştu, bir başkasıyla birlikte olma düşüncesi gözünü korkutuyordu. Will, tavsiyesinin yemek tercihlerinden daha geniş bir bakış açısı kazandırmasını diledi.

Shirley menüyü tekrar alıp dikkatle inceledi.

"İstiridye tavayı öneririm," dedi Will. "İlk kez birkaç hafta önce denedim. Gördün mü?" dedi sırıtarak. "Yeni bir şey denedim, hoşuma gitti."

Shirley başını iki yana salladı. "İstiridye sevmediğimi zaten biliyorum."

Kolay pes etmeyen Will sordu: "En son ne zaman yedin?"

"Hatırlamıyorum."

"Öyleyse dene."

Shirley tekrar başını iki yana salladı. "Deniz ürünleri tabağı sipariş edeyim; içinde istiridye, karides, morina var."

"Harika."

"Fakat onca kızarmış yiyecek..." Kaşlarını çattı.

Will onun neredeyse bütün mönüyü tek tek tarayarak her seçimin üstünde ayrıntıyla fikir beyan edip teker teker hepsinden vazgeçmesini dinledi. Shirley karar verene kadar garson kız tam üç kez masaya gelip geri döndü.

Shirley mahcup bir bakışla Will'e sırıttı. "Sanırım ben..."

"İstiridye," dedi Will, onun sözünü keserek. "Hanımefendi istiridye deneyecek."

"Aslında, denemeyeceğim," dedi Shirley. "Ben yengeç salatası alacağım." Will'e özür dileyen bir bakış attı. "Tanıdık şeylere bağlı kalmayı tercih ederim."

Will onun sözlerine kendisine yöneltilmiş bir mesaj olup olmadığını düşündü; kendi mesajına bir cevap. "Sana benim istiridyelerimden bir tane veririm, denemiş olursun." Bu, kulağa iyi gelen bir uzlaşmaydı.

"Tamam."

Garson kız uzaklaştı, biraz daha şarap yudumladı. "Bana Larry Knight'tan söz ediyordun."

"Ah, evet." Will sırtını cilalı ahşaba dayayarak kadehini kaldırdı. "Dediğim gibi, Larry'nin ülkedeki sanat okulları üstünde büyük etkisi var."

Shirley her sözcüğü dikkatle dinliyordu. "Sence Shaw için kapıları açabilir mi? Demek istediğim, Shaw'un ekonomik durumunu bilmiyorum. Hatırladığım kadarıyla Tanni, Shaw'un babasının ressam olmasına onay vermediğini söylemişti. Adam avukatmış, Shaw'un da hukuk okumasını istiyormuş. Shaw'un muhtemelen bir bursa ihtiyacı olacak."

Bu açıktı; Shaw'u görür görmez Will onun cebinde tek kuruşu olmadığını anlamıştı. "Ben de öyle düşündüm."

"Shaw için bunu yapar mısın? Larry'ye sorar mısın?"

Will, Shirley'nin, Shaw'un uzaklaşma fikrine kızını düşündüğü için sıcak baktığını biliyordu.

"Sadece *sen* Shaw'un yeteneğinin yeterli olduğuna inanıyorsan," dedi.

"Of, tabii ki," dedi Shirley ısrarla.

Will kadehini masaya koydu, sapını kavrayıp döndürmeye başladı. "Eminim Larry sürekli bu tür teklifler alıyordur."

"Eminim öyledir. Shaw'un yeteneğini garanti olarak görmediği sürece onu önermesini istemem."

Will başıyla onayladı. "Ona Shaw'un işlerini zaten gösterdim, o yüzden Larry çocuğun ne yapabileceğini biliyor."

"O halde soracak mısın?"

Will bir kez daha başıyla yavaşça onayladı. "Pazartesi sabahı Larry'yi aradıktan sonra cevabını sana bildireceğim."

Shirley'nin yüzü kocaman bir tebessümle aydınlandı. "Ne kadar minnettar olduğumu anlatamam."

Zamanı geldiğinde bu minneti *gösterebileceği* düşüncesine karşı koyamadı. Hayır, bu düşünce eski Will'e ait diye hatırlattı kendine. Yeni Will bu kadınla daha samimi şeyler yaşamak istiyordu. Kalıcı bir şeyler.

Yemek muhteşemdi, Shirley sözünü tutarak istiridyelerden birinin tadına bakmıştı.

"Ee?" diye sordu Will, D.D.'s'teki bir sonraki yemekte Shirley'nin istiridye siparişi vereceğinden emindi. "Ne düşünüyorsun?"

Shirley gülümsedi. "Hatırladığımdan daha iyiymiş ama öte yandan bol yağda kızarmış her şey genellikle güzeldir." Yüzünü buruşturarak ekledi: "O yüzden bu tür yiyeceklerden uzak duruyorum."

Will kıkırdadı. "Ben de ama özel durumlarda biraz savurganlığa kaçmakta sakınca görmüyorum." Shirley'nin özel durumlardan *biri* olduğunu hissetmesini istiyordu.

"Yine de her şeyi hesaba kattıktan sonra..."

"Evet?" dedi Will, onun itirafını duymak için heyecanla bekliyordu.

"Ben yengeç salatasına sadık kalacağım."

On Dört

"Kenarlardan biraz daha kes," dedi Rachel'a, banyo aynasındaki görüntüsünü inceleyen on üç yaşındaki Jolene.

Rachel, saçını kesmek için onu banyo girişindeki küçük koridora oturtmuştu. En iyi sohbet ettikleri zamanlar, Jolene'in saçıyla uğraştığı anlardı.

Geçen yıllar içinde, Rachel neden böyle olduğuna dair bir teori geliştirmişti. Bir müşterinin saçıyla uğraşırken, Rachel –davet edilerek– o kişinin alanına giriyordu. Bu yakınlık, müşterilerinin hayatlarındaki en derin sırları bile paylaşabildikleri bir tür mahremiyet duygusu yaratıyordu. Kuaför salonlarında bu kadar çok dedikodu *çıkartılmasının* –veya en azından yayılmasının– sebebinin de bu olduğunu düşünüyordu.

"Gerçekten güzel görünüyor," dedi Rachel.

Jolene başını bir yandan diğerine çevirdi. "Öyle mi dersin?" diye sordu kuşkulu bir tonda.

"Öyle." Rachel elektrikli usturayı prize taktı. "Öne eğil, çeneni içeri çek."

"Sence babam saçımı bu kadar kısa beğenecek mi?"

"Kesinlikle," diye onu rahatlamaya çalıştı Rachel ama aslında emin değildi. Jolene başını eğdi, Rachel onun ensesindeki tüyleri temizledi.

İşi bittiğinde Jolene başını kaldırdığında ikisinin bakışları banyo aynasında karşılaştı. Jolene yavaşça soluğunu bıraktı. "Babamla sana artık çok kızgın değilim."

"Güzel." Jolene onları gün ortasında yatakta yakaladığından beri son derece rahatsız bir hafta geçirmişlerdi. Rachel artık bu olaya gülüp geçiyordu.

Fakat Bruce asla.

Kendini öyle bir durumun içinde bulmuştu ki –utanç, eziklik, öfke– olayı geride bırakmak günlerini almıştı.

Bu arada, Jolene onların kendilerine gelebilmeleri için yaklaşık bir hafta sessiz kalmıştı.

"Üvey annem olduğun için mutluyum," dedi.

"Mutlu olduğun için ben de mutluyum." Rachel aynadan kızın gözlerine baktı. "Senin üvey annen olmaktan memnunum."

Jolene kasten bakışmalarını kesti. "Sana bir şey söylersem öfkeden kudurmayacağına söz verir misin?"

Rachel o tür bir söz verecek değildi. "Denerim. Tamam mı?"

"Tamam." Abartılı bir iç çekişle tekrarladı, "Üvey annem olduğun için mutluyum," ardından ekledi, "ama gerçekten babamla evlenmemiş olmanızı dilerdim."

Bu sözler incitmişti, Rachel bir an cevap veremedi. "Seni de babanı da çok seviyorum Jolene. Ailenizin bir parçası olmak benim için çok önemli."

"Biliyorum. Babamın sana ihtiyacı var... benim de öyle. Şikâyet ettiğim için kendimi bencil ve... alçak hissediyorum."

"Öyleyse bu konuyu konuşmalıyız." Rachel'ın, kendi duygularını bir kenara koyarak Jolene'in söyleyeceklerini dinlemesi gerekiyordu. "Bana neden böyle hissettiğini söyle."

Rachel küvetin kenarına oturdu, ellerini iki yanına yaslayıp dizlerini birleştirdi; rahat görünürse, içini dökmesi için Jolene'i yüreklendirebileceğini umuyordu.

"Ama... bana kızmanı istemiyorum."

Rachel başını iki yana sallayıp uzanarak kızın omuzunu hafifçe sıktı.

Jolene başını öne eğdi. "Babamla evlenmenizden önce, eğer bizim eve taşınırsan, ben... ben babamın artık bana vakit ayıramayacağından korkuyordum."

"Böyle bir şey oldu mu?"

"Hayır," dedi Jolene bir an sonra. "Pek sayılmaz."

Bu iyiydi çünkü Rachel, Bruce'un, kızıyla fazladan zaman geçirmek için büyük çaba sarf ettiğini biliyordu. Son günlerde, onu basketbol antrenmanlarına bırakmaktan çok daha fazlasını yapıyordu. Jolene'in ne kadar ilgili olduğunu hissetmesi için şimdiye kadar çalışmaları izlemek için iki kez kalmıştı. Doğal olarak, karşılaşmalar başladığında Bruce'la Rachel birlikte maça gideceklerdi.

"Pek sayılmaz ne anlama geliyor?" diye sordu Rachel, en küçük bir ayrıntının bile karanlıkta kalmasını istemiyordu.

"Sadece babam değil," diye fısıldadı Jolene.

"Ne demek istediğinden emin değilim."

"Sen daima benim... özel arkadaşımdın. Seninle her konuda konuşabilirdim."

"Bu değişmedi." En azından Rachel için değişmemişti.

"Evet, değişti," diye üsteledi Jolene.

"Pekâlâ," dedi Rachel. "Nasıl olduğunu söyle."

"Şey..." Kız ne diyeceğini bilmez gibiydi, sonra baklayı ağzından çıkardı. "Sadece söyleyeceğim, tamam mı?"

"Elbette."

"Babamın sana nasıl baktığını görüyorum."

"Sevgiyle mi?" diye sordu, cevabın bu olduğunu umarak.

Jolene başını iki yana salladı. "Seni yatağa atmak istiyor... *o işi* yapabilmek için."

"Sevişmek," diye araya girdi Rachel. Beklediği... ve korktuğu buydu. Konuşup her şeyi sonsuza kadar tamamen ortaya dökmek belki en iyisiydi. "Evli çiftler sevişir Jolene. Bu, evliliğin normal ve sağlıklı bir yönüdür."

"Babam sürekli yapmak istiyor." Jolene'in sesi dehşete düşmüş gibi çıkıyordu. "Fark etmediğimi sanıyor ama ediyorum. Hepsi bu da değil. Sen benim arkadaşımsın, artık seni babamla paylaşmak zorundayım, bunu istemiyorum ve... babamı da seninle paylaşmak zorundayım." Bütün bunları bir solukta söylemişti. Jolene'le bakışları tekrar aynada karşılaştı. "Anlatabiliyor muyum?"

"Evet, kesinlikle," dedi Rachel. "Hem de çok iyi anlatıyorsun."

"Her şey... çok farklı. Aynen korktuğum gibi."

Rachel onunla tartışamazdı ama belki Jolene'i ikna edebilecek bir açıklama bulabilirdi. "Evliliklerin ilk döneminde bu olur," dedi.

"Yani bitecek mi?" diye sordu kız umutla.

Rachel gülmemek için kendini zor tuttu. "Tamamen... değil."

"Ya."

"Bu, sorularına cevap olabildi mi?"

Jolene korkuyla ona baktı. "Hamile misin?" diye sordu, sanki bu başına gelebilecek en korkunç şeymiş gibi.

"Hayır."

Kızın omuzları gevşedi. "Güzel."

Rachel, aileye yeni bir üye katılmadan önce Jolene'in evliliğiyle ilgili endişelerini Bruce'a açmanın elzem olduğunu hissetti.

"Babanla evlenecek olursak sürekli birbirimizle ilgilenip seni dışlayacağımızdan korktuğunu biliyorum."

Jolene'in bakışları ona kilitlendi.

"Bunun olmaması için elimizden geleni yaptık."

Jolene tek omuzun silkti. "Öyle, ama keşke... bilseydiniz."

Ne yazık ki Rachel biliyordu. Bu durum sadece Jolene için değil, kendisiyle Bruce için de küçük bir sorundan öteye geçmeye başlamıştı. O malum gün basılmış olmak, aşk hayatlarında yıkıcı bir etkiye yol açmış, o günden sonra birbirlerine nadiren dokunmuşlardı.

Eğer, Jolene'in iddia ettiği gibi, Bruce ona tutkuyla bakıyorsa bunun çok iyi bir sebebi vardı. İkisi de cinsel anlamda hüsran yaşıyordu.

O akşam Bruce eve girdiğinde Rachel akşam yemeğini hazır etmişti. "Kızlarım nasıl?" diye soran Bruce, Rachel'ın yanağını öpmek için durdu.

"Selam baba," dedi Jolene. "Ne düşünüyorsun?" Salonun ortasında dans ederek babasının yeni saçlarını görebileceği biçimde döndü. "Rachel saçlarımı çok kısa kestirmemi sorun etmeyeceğini söyledi. Beğendin, değil mi?"

"Şey..."

Rachel yalvaran gözlerle ona baktı.

"Alışmak biraz zaman alacak."

"Ama beğendi mi?"

Bruce sırıtarak coşkuyla onaylamayı başardı.

Ağzı kulaklarına varan Jolene, babasının yanına koşup kendini onun kollarına attı.

"Lütfen masayı hazırlar mısın?" diye sordu Rachel ve Bruce'un peşinden yatak odasına gitti. Bruce genellikle işten eve döner dönmez duşa girerdi.

Kapı kapanır kapanmaz Bruce onu kollarına çekip büyük bir iştahla öpmeye başladı.

Rachel dudaklarını zorlukla ayırabildi. "Konuşmamız gerek."

"Şimdi mi?"

"Hayır. Jolene uyuduktan sonra."

"O zaman başka planlarım var."

Rachel onun boynuna ateşli öpücükler kondurdu. "Benim de ama önce konuşmalıyız."

Bruce itiraz etmeye yeltenince Rachel onu tekrar öptü. "Zamanını aldığıma değecek," dedi kışkırtıcı bir biçimde.

Elleriyle Rachel'ın kollarını sıvazlayan Bruce'un gözleri ona kilitlenmişti. "Bunu yapacağına inanıyorum."

Rachel kapıdan sessizce çıkıp aceleyle mutfağa döndü.

Kaşlarını çatan Jolene gereksiz bir sürü gürültü çıkararak bardakları masaya koydu.

Rachel sabırlı ve anlayışlı olmak istiyordu ama on üç yaşında birinin kendisine evlilik kurallarını dikte ettirmesine izin verecek değildi.

"Babanı seviyorum Jolene," dedi, doğrudan kızın gözlerinin içine bakarak, "ve eğer onunla birkaç dakika baş başa konuşmak istersem bu seni üzmemeli."

Jolene pişman bir şekilde başıyla onayladı. "Biliyorum."

Akşam herkesin farklı uğraşlarıyla –çamaşır, ev ödevi, fatura ödemeleri– ve Bruce abartılı bir biçimde esneyerek yatak odasına bakmaya başlayana kadar her şey yolunda gitti.

"Uyku zamanı gelmedi mi?" diye sordu Jolene'e, saat dokuz buçuğu çaldığında. O sırada Rachel'la kendisi televizyon seyrediyordu.

Jolene ders kitabını kapatarak ikisini de yanaklarından öptü. "İyi geceler."

"Ben haberleri seyredeceğim," dedi Rachel. Jolene odadan çıkar çıkmaz yatağa atlamayacaklarını ima etmeye çalışıyordu.

"Sanırım ben de," diye mırıldandı Bruce.

Jolene, Rachel'ın yanından geçerken gözlerini devirdi. Kız aptal değildi.

Kızının oda kapısının kapandığını duyar duymaz Bruce, Rachel'ın yanına kaydı. "Hadi, konuş."

Rachel bütün akşam bu anı beklemişti. "Bugün saçını keserken Jolene'le uzun bir konuşma yaptık. Senden, benden, kendisinin ailedeki yerinden bahsetti." Rachel ona Jolene'in söylediği *her şeyi* anlatamazdı.

"Sen benim karımsın!"

"Evet, ama..."

Bruce yüzünü buruşturdu, dinlemek istemiyordu. "Bu durum beni hasta etmeye başladı, anlıyor musun? Jolene'in duygularına karşı hassas olmak için elimden geleni yaptım. Son iki aydır onunla her zamankinden daha fazla zaman geçirdim ve..."

"Evet, sadece..."

"Bu gerilim beni öldürüyor Rachel. Karımla sevişmek istiyorum. Kızımın kaygılarından, parmak uçlarımda yürümekten usandım. Boyun eğdikçe durum daha karmaşık, daha zor bir hal alıyor."

"Ama Bruce..."

Bruce bir kez daha onun sözünü kesti. "Bütün ihtiyacımız olan biraz vakit geçirmek, baş başa."

"Hayır," diye karşı çıktı Rachel çabucak. Bundan daha fazla aksi fikirde olamazdı. "Şu ana kadar Jolene'in hissettiği her türlü güvensizliği daha beter hale getirir. Şimdi bile dışlanmış hissediyor. Seni paylaşıyor, beni paylaşıyor... onu bir hafta sonu bile yalnız bıraksak, ihanete uğradığını hissedecektir."

Kafasını geriye atarak gözlerini kapamadan önce, Bruce saniyeler boyunca ona baktı. "Buna inanamıyorum."

"Evleneli fazla bir zaman olmadı. Jolene'e bir fırsat ver. Bugün ikimiz hayli aşama kaydettik."

Bruce içini çekip sonunda başıyla onayladı.

On haberleri başladığında kanepede birbirlerine sarıldılar. El ele tutuştular, Bruce sık sık onun yanağını öpmek için uzandı. İçinden akıp giden duygu seliyle Rachel gözlerini kapadı.

"Sence artık uyumuş mudur?" diye fısıldadı Bruce, son haber bölümünden sonra.

"Kesinlikle öyle umuyorum."

"Benim kadar olamaz..."

Işıkları kapatıp yatak odasına doğru ilerlediler. Işık Bruce'un umrunda değildi. Rachel onun soyunduğunu duydu, kendisi de aynı şeyi yaptı.

Yatağa girdiler, Bruce ona uzandı. Rachel kocasının kollarına sokuldu. Tutkuyla öpüştüler, Rachel arzularına yenik düşene kadar birbirlerini okşadılar.

"Şimdiye kadar iyi gidiyor," diye fısıldadı Bruce.

"Şimdiye kadar çok iyi gidiyor," diye karşılık olarak fısıldayan Rachel öpüşmeye devam etti.

Yatak gıcırdadı, sesi adeta bütün odada yankılandı. İkisi de donakaldılar.

Soluk bile almaktan çekinerek, kıpırdamadan uzun süre öylece beklediler.

Ardından Jolene'in kapısının açıldığı duyuldu.

Ayak sesleri onun banyoya doğru gittiğine işaret ediyordu.

"Ya buraya gelirse?" diye fısıldadı Rachel.

"Cesaret edemez," diye cevap verdi Bruce öfkeyle.

Rachel şefkatle kocasının sırtını sıvazladı, "Riske girmeye değer mi? Geçen sefer ne olduğunu hatırlasana."

Bruce homurdanarak ondan uzaklaştı, tek söz etmeden ebeveyn banyosuna doğru yürüdü. Kısa süre sonra duşun sesi duyuldu.

Soğuk suyu açtığından Rachel'ın hiç şüphesi yoktu.

On Beş

"Baba, bir şey *yapman* gerek," diye sızlandı Megan.

Mutfak telefonu çaldığında Troy Davis eve henüz girmişti. Ahizeyi kaldırdığında kızının sesini duymak onu şaşırtmadı; ofise mesaj bırakmıştı ama Troy onu aramayı unutmuştu. Troy ilginç bir gün geçirmişti, öğrendiklerini değerlendirme fırsatı kolluyordu. Adli tıp, mağarada bulunan kalıntılarla ilgili ayrıntılı raporu sonunda göndermişti; elde edilen bilgi, en hafifinden onu düşünceye sevk etmişti. Ortaya çıkanları sindirip yola nasıl devam edeceğine karar vermek için elverişli zamana ihtiyacı vardı. En büyük umudu, bu gelişme dikkat çekmeden medyanın ilgisinin azalmasıydı.

"Baba, beni dinliyor musun?" diye sordu Megan sabırsızlıkla.

"Yapmamı istediğin şey nedir?" Troy'un sorusu, ilk söylediğinde Megan'ı duyduğunu anlatabilmek içindi.

"Çağrıma geri dönmedin," dedi kızı.

"Bir toplantıdaydım."

"Biliyorum, Cody söyledi, ama bunun önemli olduğunu ona açıklamıştım."

Troy'un yardımcısı Megan'ın arayıp sesinin üzgün geldiğini söylemişti. "Üzgünüm tatlım, seni aramak sürekli aklımdaydı ama zaman uçup gitti." Megan'ın onun çağrılarını önemsemediğini düşünmesini istemiyordu; bununla beraber, hamile kaldığından beri kızı sürekli kriz halinde gibiydi. "Bana neler olduğunu söyle," dedi, postayı mutfak tezgâhının üstüne bırakarak. Mikrodalganın üstündeki saat altı elliyi gösteriyordu, demek midesinin guruldama sebebi buydu. Paltosunu üstünden çıkarmaya bile fırsat bulamamıştı. Hafif çiselemeye başlayan yağmur mutfak penceresinin camına vuruyordu.

"Faith hakkında," diye başladı Megan.

Troy gerildi. "Yine ne oldu? Tekrar mı rahatsız edildi?" Sinsice dolaşan kişi yüzünden endişeliydi, güvenlik sistemiyle ilgili tavsiyesine uyup uymadığını merak ediyordu. Grace'le Cliff'ten hareket sensörlü ışık istediğini de umuyordu. Memurlarından mahalle hakkında bilgi istemiş, Weaver ona Gül Ağacı Sokağı'nda her şeyin sakin olduğunu söylemişti. Eğer Faith'i rahatsız eden biri varsa rapor etmemişti, Troy'u da aramamıştı.

"Bildiğim kadarıyla evde bir şey olmadı, en azından Faith bir şey söylemedi."

"O halde sorun nedir?"

Megan içini çekti, Troy onun gözyaşlarına boğulmasından korktu çünkü son birkaç aydır alışkanlık haline gelmişti. Hatırladığı kadarıyla, Sandy'ye de aynı şey olmuştu. Gebelik süresince karısının duygusallığı zirveye çıkmıştı.

"Faith *taşınıyor,*" dedi Megan alçak bir sesle.

Açıkçası Troy onu suçlayamazdı, hatta bunu onaylardı.

"Evet?" dedi Megan.

"Ne eveti? Aslında, bence iyi bir fikir."

"Ciddi olamazsın," dedi Megan soluğu kesilerek. "Senin derdin ne? Faith'in buradan uzaklaşmasına izin veremezsin. Bunu yapamazsın."

Anlaşılan, Troy'un kaçırdığı bir şeyler vardı. "Pekâlâ, en başından anlat."

"Tamam," dedi Megan sabırsızca. "Onunla öğle yemeğinde buluştuk. Bunu sık sık yapıyoruz, biliyorsun."

Troy biliyordu, kızının Faith hakkında getirdiği her bilgi için minnettardı.

"Bebek için ördüğüm battaniyeye yardım ediyor. Neredeyse bitirdim, çok güzel oldu."

Troy gülümsedi, bir kez daha büyükbaba adayı olmanın heyecanını hissetti. Bir şeyden kesinlikle emindi; torunu fazlasıyla şımartılan bir bebek olacaktı.

"Bana söylemedi diyebilirim. Aslında, Faith'in bu konudan söz etmeyeceği hissine kapıldım."

"Er ya da geç bana haber vereceğini tahmin etmiştir."

"Olabilir," diye kabullendi Megan. "Her neyse, tam ayrılacağımız sırada, Faith mantosunu giyerken taşınmaya karar verdiğini söyledi. Cedar Cove'a dönmek hataymış. Seattle'daki evi çok çabuk satıldığı için sağlıklı düşünecek zamanı olmamış. Şimdi bu bölgeyi tamamen terk ederse daha iyi olacağını düşünüyor."

Troy bir şok dalgasıyla sarsıldı.

"Bir şey söylemeyecek misin?" diye sordu Megan.

Troy bir an konuşamadı. Faith bir evden başka bir eve taşınmıyordu; kasabayı terk ediyordu ve Troy bunun sebebini biliyordu. Kendisinden uzaklaşmak istiyordu.

"Ben... anlıyorum," diyebildi sonunda.

"Onun gitmesine izin vermeyeceksin, değil mi?" diye sordu Megan. Sesi, aldığı cevaptan hoşnut olmayan küçük bir kız gibi çıkıyordu.

"Onu durdurmak için yapabileceğim bir şey yok."

"Baba!"

Troy şoku henüz atlatamamıştı, bu yeni bilgiyi sindirememişti. Demek Faith kasabayı terk ediyordu. Karşı çıkmak, tekrar düşünmesini söylemek istiyordu ama buna hakkı yoktu. Yapabileceği tek şey uzak durup fikrini kendine saklamaktı.

"Artık Faith'le görüşmüyoruz," diye hatırlattı Megan'a.

"Fakat onu seviyorsun."

Troy bunu inkâr edemezdi. Faith'i seviyordu. Onun Cedar Cove'dan gitme tasarısı canını yakmıştı ama fikrini değiştirebileceği hiçbir şey aklına gelmiyordu.

"Scott'la ailesi bu konuda ne düşünüyor?" diye sordu. Faith'in kasabaya taşınma sebeplerinden biri de oğluyla torunlarına yakın olmaktı.

"Ona bunu ben de sordum," dedi Megan. "Seattle'ın kuzeyinde ailesiyle yaşayan kızı Jay Lynn, Faith'in Cedar Cove'da yaşadığı sıkıntılardan sonra taşınmayı düşünmesi gerektiğini söylemiş."

Jay Lynn'in sadece mütecavizden söz ettiğinden Troy'un şüphesi vardı. Muhtemelen Faith'in Troy yüzünden yaşadığı hayal kırıklığına da gönderme yapıyordu; gitmesi için iyi bir sebepti. Troy onun ailesini suçlayamazdı. Annelerinin ruhsal ve bedensel sağlığıyla yakından ilgileniyorlardı.

"Baba, bir şey yapmak *zorundasın*," dedi Megan tekrar.

Troy mutfak tezgâhına yaslandı. "Elimden geleni yaparım," dedi, ne yapabileceği hakkında hiçbir fikri olmadığı halde.

"Faith'i çok seviyorum."

"Biliyorum." Faith'i kendisi de çok seviyordu, –sevmekten de öteydi– onu Cedar Cove'da kalmaya ikna edebilmeyi diliyordu.

"Teşekkürler baba. Sen bir yolunu bulursun. Eminim yaparsın."

Megan onu hafta sonu akşam yemeğine davet etti, birkaç dakika sonra konuşma sona erdi, Troy telefonu kapadı.

Gün giderek daha karmaşık bir hal almıştı. Dikkatini dağıtma umuduyla salona geçerek haberleri açtı, Seattle televizyon kanallarının adli tıp raporunun kokusunu alıp almadıklarını merak ediyordu. Neyse ki bir şey yoktu.

Yaklaşık yarım saat sonra, artık bir şeyler yemesi gerektiğine karar verdi. Dolap raflarını karıştırıp acılı fasulye konservesi buldu. Kutuyu açıp içindekileri bir kâseye boşaltıp, mikrodalgaya attı. Yemeği ısınırken gelen postayı elden geçirdi ama aklı hâlâ Faith'teydi.

"Yo!" dedi yüksek sesle. Megan haklıydı, Faith'le konuşup Cedar Cove'dan gitmesinin yanlış olduğuna ikna etmek zorundaydı. Onunla bu konuyu konuşabileceğinden emin değildi; hatta teşebbüs etmeye hakkı olduğundan bile şüphesi vardı. Sorun şu ki hiçbir şey yapmadan duramazdı çünkü onun için Faith'in anlamı büyüktü. O *buraya* aitti.

Telefona uzandığında yemeği ısınmıştı. Umursamadan Faith'in numarasını tuşladı. Telesekreter evde kimse olmadığını bildirene kadar zil tam dört kez çaldı. Mesaj bırakmak yerine Troy kapatmayı tercih etti.

Canı öncekinden daha sıkkın olan Troy, mutfakta volta atarak fasulyesini kaşıklarken seçeneklerini düşünüyordu.

Belki Faith'le konuşamamış olması daha iyiydi. Eğer Cedar

Cove'dan kurtulmak istiyorsa gitmesine izin vermek en doğrusu olabilirdi.

Kendini bu şekilde ikna etmesi tam beş gün sürdü; çarşamba günü ikindi vaktine kadar. Troy eve dönerken Faith'in arabasını marketin otoparkında gördü. Zaten ekmek alması gerektiğini bahane ederek aracını Faith'in arabasından olabildiğince uzak bir yere park etti. Faith'in, onu aradığını sanmasını istemiyordu; işin doğrusu bu olduğu halde.

Kasvetli ve sevimsiz hava Troy'un ruh haliyle uyumluydu. Megan'ın telefonundan beri iştahı kalmamıştı, iyi uyuyamıyordu. Faith'le konuşmayı çok istediği halde ondan Cedar Cove'da kalmasını isteyemeyeceğinin farkındaydı ama yine de... mecburdu. Eğer Faith giderse Troy bundan daima pişmanlık duyacaktı.

Son görüşmelerinden sonra, aralarındaki anlaşmazlıkları geride bırakacak bir noktada buluşabileceklerini ummuştu. Artık bilmiyordu. Polislik hayatındaki yıllar içinde, insanlar ve olaylarla ilgili içgüdülerinin geliştiğine inandığı halde, Faith'in duygularını okuyamıyor, anlayamıyordu.

İki hafta önce Faith penceresinin önündeki biriyle ilgili aradığında, uzlaşmanın gerçekten mümkün olabileceğini ummuştu. Onu Will Jefferson'la gördükten sonra morali bozulmuştu ama o akşam Faith'i ne kadar sevdiğini, ona ne kadar ihtiyacı olduğunu ifade etme şansı bulmuştu. Aynen bu sözcükleri kullanmamıştı ama duygularının anlaşılmasına izin vermişti.

Kendi düşüncesine göre, bir sonraki hareketin Faith'ten gelmesi gerekiyordu. Sabrının sonunda ödüllendirileceğini varsayarak ona baskı yapmamıştı. Anlaşılan yanılmıştı.

Marketin otoparkından geçip bir alışveriş arabası alana kadar

Troy sırılsıklam olmuştu. İçeri girer girmez etrafı taradı, hızla şarküteri reyonunu, taze meyve-sebzeleri, dondurulmuşlar bölümünü geçti. Sonunda Faith'i ortadaki reyonlardan birinde gördü. Bir makarna kutusunun arkasını okur gibiydi.

Doğal görünmeye çalışarak reyona girip ona yaklaşınca yavaşladı. Faith bakışlarını kaldırdığında onu görünce gözleri büyüdü.

"Merhaba Troy."

Troy başıyla onun selamını alarak arabasını onunkinin yanına yanaştırdı. Bir süredir alışveriş yapıyormuş gibi arabaya bir şeyler atmadığı için kendine kızdı.

"Faith," diye mırıldandı.

Uzun bir süre bakıştılar, Troy önce onun konuşması gerektiğine karar verdi. Sessizlik yaygın bir soruşturma tekniğiydi; insanların çoğu konuşma arasındaki boşluklardan tedirgin olur, onları doldurmaya çalışırken istemedikleri kadar çok şey söylerlerdi.

"Nasılsın?" diye sordu Faith, yarım dakikalık tuhaf bir sessizliğin ardından.

Bir şüpheliyle konuşurken, Troy genellikle soruya başka bir soruyla cevap verirdi. "Önerdiğim gibi güvenlik sistemi kurdurdun mu?"

"Evet, her kuruşuna değdi," dedi Faith. "Nihayet huzura kavuştum."

Troy bir paket spagettiye uzanıp sanki markete gitmesinin tek sebebi oymuş gibi arabaya attı. Faith'in bir sonraki soruya vereceği tepki, bilmek istediği her şeyi söyleyecekti.

"Ne zaman taşınıyorsun?"

Faith sarardı. "Of, demek Megan söyledi."

"İstediğin bu değil miydi?"

Kaşlarını çatan Faith, sanki listesinden bir şey eksikmiş de ne olduğunu hatırlayamıyormuş gibi alışveriş arabasına baktı.

"Değil miydi?" diye tekrarladı Troy, onun soruyu geçiştirmesine izin vermeyerek.

Faith'in omuzları sarktı. "Sanırım öyle," diye mırıldandı.

"Bana kendin telefon edemez miydin?"

"Ben... ben..." Ağırlığını bir ayağından öbürüne veriyor, sürekli yere bakıyordu. Troy sorularının onu rahatsız ettiğinden emindi. "Son zamanlarda seni ne zaman görsem hep öfkelisin." Başını kaldırıp Troy'un gözlerine baktı.

"Öfkeli değilim," dedi Troy. "İstediğin yerde yaşamakta özgürsün. Cedar Cove'dan taşınmak istiyorsan keyfin bilir." Başka bir şey söylememek için ağzını sımsıkı kapadı.

Faith başını geri attı. Gözlerini kıstığında Troy onun içinde birikmeye başlayan öfkeyi gördü. Dudağını ısıran Faith iki eliyle arabasını kavrayıp uzaklaşmaya başladı.

Troy arabasını onun peşinden sürmeye başladı. "Faith! Bir dakika bekle."

Faith onu umursamayarak uzun adımlarla köşeyi döndü. Kendini Nascar yarışçısı gibi hisseden Troy arayı kapatmaya başlamıştı ki arkasında bir ses duydu.

"Şerif Davis!"

Troy gönülsüzce durup omzunun üstünden baktığında alışveriş arabasını ona doğru iten Louie Benson'ı gördü, *Şimdi olamaz,* diye düşündü. Ne yazık ki kapana kısılmıştı. Faith'e yetişmek istese de belediye başkanını görmezden gelemezdi.

"Seni yakaladığıma sevindim," dedi Louie.

Troy cılız bir tebessümle karşılık verdi. "Senin için ne yapabilirim?"

"Ayrıntılı adli tıp raporunu okudum ama seninle konuşmak için fırsat bulamadım. Senin de okuduğunu varsayıyorum?"

"Okudum," dedi Troy çabucak, konuyu savmak amacıyla. Faith'ten özür dilemek, hâlâ çok geç kalmadıysa yaptığını telafi etmek istiyordu.

Başkan tereddüt etti. "Kafatasına bakarak genç adamın down sendromlu olduğunu belirten cümleyi gördün mü?"

"Gördüm."

"Bu bilgi soruşturmanızda yepyeni bir sayfa açıyor, değil mi?"

"Ben..."

"Umarım medya bunu öğrenmez," diye mırıldandı başkan.

"Bence de," dedi Troy. Görev saati değildi, bu konuşmayı uzatmak istemiyordu. "İzin verirseniz konuşmam gereken biri var."

"Elbette. Engel olduysam özür dilerim."

"Sorun yok," diyen Troy alışveriş arabasını bırakarak hızla reyonu kat etti. Eğer şansı varsa hâlâ Faith'i yakalayıp özür dileyebilirdi.

Şans ondan yanaydı, Faith kasanın önündeydi. Onun ödeme yapmasını dışarıda bekledi.

Faith kasvetli gökyüzüne adım atar atmaz Troy ona yaklaştı. "Özür dilemek istiyorum Faith."

"Niçin?" diye sordu yanından geçen Faith.

Troy bu ifadeyi daha önce görmüştü, iyiye işaret olmadığını biliyordu.

"Sana sanki... sanki kızgın bir ayı gibi yaklaştım."

"Yok canım," diye karşılık veren Faith kasten otoparka doğru yürümeye başladı.

Troy onu izledi.

"Haklıydın," dedi Faith. "Planlarımdan Megan'a söz etmek aptalcaydı. Korkakça bir tarzdı, yapar yapmaz da pişman oldum." Adımlarını sıklaştırarak arabasına yöneldi.

"Bilmemi *istedin*." Planları hakkında onu bilgilendirmek için Megan'ı kullanmıştı. Troy elinde olmadan cesaretlendi.

Belki Faith'in bunu yapmasının, Megan'la konuşmasının sebebi, içten içe ya da değil, Troy'un bu konuda onunla konuşmasını sağlamak içindi. Belki gitmek istemediğini, onu tekrar hayatında görmek istediğini anlatmak için tercih ettiği yol buydu. Troy ise aksine saldırıya geçmişti. Bu kadar duyarsız olduğu için kendini tekmelemek istiyordu.

"Dediğim gibi, her sözü sana aktaracağını bildiğim halde planlarımı Megan'la konuşmak hataydı," dedi Faith sert bir dille. "Gördüğün gibi, doğrudan seni aramak istemedim çünkü gereksiz bağlantı kurmaktan kaçındım. Birbirimizi ne kadar az görürsek o kadar iyi. Eminim aynı fikirdesin."

Troy'un çenesi kasıldı.

Faith arabasının kapısını açarak alışveriş poşetlerini içeri tıktı.

Troy'un cevap vermesine fırsat bırakmadan sürücü koltuğuna geçip hızla kapıyı kapadı. Motor homurdandı, Troy bir şey söyleyemeden araba park yerinden uzaklaştı.

Eh, hepsi bu kadardı.

Troy'un Faith'le ilgili umutları bundan daha kötü görünemezdi.

On Altı

Emlak fiyatlarının hiç görmediği kadar düştüğü bu dönemde, Mack McAfee ev almak için daha uygun bir zaman olmadığını düşünüyordu. Cedar Cove'a taşındığından beri bir yatırım yapmak için fırsat kolluyordu. Emlak komisyoncusu ona Çam Yeşili Sokağı'ndaki ikiz villayı gösterince kararını verdi.

Birkaç yıl önce, Mack, Kuzey Seattle'da ciddi tadilata ihtiyacı olan bir ev almıştı. Ev kelepirdi ve Mack hafta sonlarının çoğunu çatıyı onarmak, mutfak tezgâhını değiştirmek, yeni döşeme yapıp evi geliştirmek için gereken diğer işlerle uğraşarak geçirmişti. Çoğunu kendi yaptığı bu tadilatlar için büyük çaba harcamıştı. Geçen yıllar içinde çalıştığı tuhaf işlerde çeşitli beceriler geliştirmişti. Çevre düzenlemesine kadar bitirdiğinde eve taşınmayı tasarlıyordu ama bir gün evin önünden geçen biri hemen orada bir teklif yapmıştı. O günden beri altı haneli bir kâr bankada yatıyor, üstüne faiz koyuyordu.

Söz konusu ikiz villa o parayı yatırmak için mükemmeldi. Eski bir yerdi, tek katlıydı, her bir yanındaki iki kapı ortak bir kaldırıma

açılıyordu. Düzgün bir binaydı ama geliştirmek için uygun alan vardı. Tatminkâr bir depozitoyla evin yarısında yaşarken diğer yarısını kiraya verebilirdi. Yaptığı teklif ertesi gün kabul edildi. Evrakları imzalayıp eve dönüşe geçmişti ki ceptelefonu bipleyerek bir mesajı olduğunu haber verdi.

Mesajını kontrol etmek için apartmanın otoparkına çekene kadar bekledi. Ekranda Mary Jo'nun ismini görünce anında tepki verdi, kalbi heyecanla çarpmaya başladı. Genellikle mesajlar aracılığıyla sık sık haberleşiyorlardı. Mary Jo bebeği Noelle'in gelişimiyle ilgili onu bilgilendiriyor, sık sık fotoğraf yolluyordu. Mack, onun David Rhodes'la yaşadığı deneyimden sonra hâlâ kırılgan olduğunu bildiği için aşırı duygusallığa kaçmamaya özen gösteriyordu. Sevgililer Günü'nde ona çiçek göndermeyi düşünmüş fakat bunun için çok erken olduğuna karar vermişti. Mack zamanını beklemeye niyetliydi. Mary Jo'yla beraber olmak istediğini biliyordu; bu arada "sohbet"leri ile ara sıra yaptığı ziyaretlerin tadını çıkaracaktı.

Bugün Noelle'in resmini göndermemişti, onun yerine bir isteği vardı: *Bugün öğleden sonra görüşebilir miyiz?*

Bebekle ikisini görmek için can atan Mack hemen cevabını yazdı. *Nerede ve ne zaman?* Şans eseri izin günlerinden biriydi. Gönder tuşuna basıp kamyonetinde oturarak mesajın karşılığını beklemeye başladı. Cevap gecikmedi.

Bremerton feribotuna biniyorum. 14.30'da varıyor.

Seni karşılarım. Harfleri parmaklarının yetişebildiği en hızlı biçimde tuşladı.

Saat biri çeyrek geçiyordu. Mack bir sandviç atıştırdı, sonra duş alıp üstünü değiştirdi. Evi temizlemeye başlamıştı ki saatin farkına varınca hızla kapıya koştu.

Bremerton feribotu iskeleye yanaştığında Mack terminalde bekliyordu. Önce ayaktaki yolcular dışarı çıktı, sonra bebeğiyle birlikte Mary Jo'yu gördü. Kadın gülümseyerek el salladı, Mack ona karşılık verdi.

Noelle araba koltuğu olarak da kullanılabilen bir bebek beşiğindeydi. Sarı battaniyesinin üstünden sadece örgü beresi görünüyordu. Mack hızla o tarafa yönelip ağır beşiği Mary Jo'nun elinden aldı.

Battaniyeyi araladı, gülümseyerek bebeğe baktı. Noelle bakışlarını ona dikip guruldayarak selam verdi; en azından Mack onun çıkardığı sesleri böyle yorumlamayı tercih etti. Yüzüne kocaman bir tebessüm yayıldı, bu bebeğe karşı hissettiği şey sevgiydi, basit ve katıksız. Bağlanma fenomeni hakkında bir şeyler okumuştu, onu kendisi dünyaya getirdiği için buna yatkın olup olmadığını merak ediyordu. Belki bebek doğduğu anda kendini Mack'in kalbine kazımıştı.

Ve Mary Jo... Bu kadını olması gerektiğinden fazla düşündüğünün farkındaydı. Geçen yıllar içinde sayısız kadınla çıkmıştı ama hiçbiri onu Mary Jo gibi cezp etmemişti. Kadının yeni bir ilişki için hazır olmadığının farkındaydı ama bir yandan da Noelle'in babası gibi biri olmadığını anlamasını istiyordu.

"Görüşebildiğimize çok sevindim," dedi Mary Jo kamyonete ulaştıklarında.

"Ben de öyle," diye mırıldandı Mack. Beşiği arka koltuğa koyup bağladı, ardından Mary Jo'nun binmesine yardım etti, en son kendi yerine geçti.

İçerde klima sıcak hava üflemeye başladığında, Mary Jo'nun neden hafta ortası kasabaya gelme ihtiyacı duyduğunu söyleme-

si için beklemeye başladı. "Özel bir sebeple mi buradasın?" diye sordu. Muhtemelen olmaması gerektiği kadar açık bir soruydu.

"Aslında bir şey yok," dedi Mary Jo. "Bir süre uzaklaşmak istedim. Umarım planlarını bozmamışımdır. Hatırladığım kadarıyla bu ay salı günleri çalışmadığını söylemiştin. Haddimi bilmez mi davranıyorum?"

"Daha neler." Onunla olmaktan her zaman mutluluk duyacağını bilmesini istiyordu.

"Sadece... şey, gün ortası dışarı çıkmak iyi bir fikir gibi geldi."

"Ağabeylerin mi?" diye sordu Mack. Linc, Mel ve Ned aralarında her zaman konu olurdu.

Mary Jo emniyet kemerini bağlarken ona bakmadan başıyla onayladı.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Umarım sakıncası yoktur. Noelle doğduğundan beri Cedar Cove'a gelmedim ve..." devamını getiremedi. Kısa süre sonra kaldığı yerden devam etti. "Grace ve Cliff'le görüşmeyi sürdürüyoruz. Çok tatlı insanlar."

Mack onunla aynı fikirdeydi. Cedar Cove'da arkadaşlar edinmeye başlamıştı, Hardingler samimi olmak istediği kişiler arasındaydı. "Mesajını aldığımda şaşırdım, ama kesinlikle mutlu oldum," dedi açıkkalplilikle.

Mary Jo mahcup bir tavırla gülümsedi. "Sevindim. Seninle yazışmak hoşuma gidiyor," dedi. "Sanki iyi bir arkadaşımla konuştuğumu hissediyorum."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum." Genellikle konuşmayı Mary Jo başlatırdı; bu, Mack'in işine gelirdi. Tempoyu onun belirlemesine izin vermesi gerektiğini biliyordu.

"Gitmek istediğin bir yer var mı?" diye sordu.

"Kütüphanede durup Grace'i ziyaret etsek uygun olur mu?"

"Elbette." Grace, yılbaşı arifesinde evini ve kalbini Mary Jo'ya açmıştı, kendisine bu kadar nazik davranan kadını ziyaret etmek istemesinden daha doğal bir şey olamazdı. "İstikamet kütüphane."

Körfezin çevresini dolaşmak yaklaşık yarım saat sürdü, Mack bu süreyi Mary Jo'nun ağabeylerinden söz etmesini sağlamak için kullandı. Endişeleriyle onu boğdukları dışında fazla bir şey söylememişti. Mack onun duygularını uygun dozda anlayıp paylaşsa da fazla eleştirel davranmamaya özen gösterdi. Bebek yol boyunca uyudu, Mary Jo'nun söylediğine göre son günlerde karın ağrıları azalmıştı. Doktor üç ay sürebileceğini ama ötesine nadiren geçeceğini söylemişti.

Cedar Cove'a girdiklerinde Mack kütüphanenin önüne çekti, Mary Jo ile Noelle'in inmesine yardım etti. Ardından, yan taraftaki alanda park yeri bulmaya gitti. Döndüğünde Mary Jo'yu kasanın önünde Şef Kütüphaneci Grace'le sohbet ederken buldu. Grace ona gülümsedi.

"Olivia'yı aradım," dedi. "Mary Jo'nun ziyarete geldiğini haber verdim. O da bize katılmak istedi."

"Harika." Coşkulu görünmeye çalışsa da kendisi onlarla baş başa kalmak isterken bu hanımların Mary Jo ile Noelle'e el koymasını biraz kıskanmıştı.

"Dinlenme odasında çayla kurabiye ayarladım," diye ekledi Grace. "Umarım kalırsın."

Şimdi de bir çay partisine katılması isteniyordu. İstasyondakiler bunu duyarsa dillerinden kurtulamazdı. Ortam fazlasıyla... kadınsı olacaktı. "Ben birkaç işimi hallederken neden üçünüz biraz baş başa kalmıyorsunuz," diye öneride bulundu.

Mary Jo tekrar düşünmesi için bakışlarıyla yalvardı. "Lütfen kal."

"Şey... tamam. Burnumu sokmuş olmayayım."

"Olmazsın," dedi Grace.

Mary Jo koluna dokunarak sessizce rica edince Mack nasıl karşı koyacağını bilemedi. Daha fazla itiraz etmeden arka odadaki Grace ile Noelle'e katıldı.

Mary Jo, Noelle'in üstünü açarken Olivia Griffin geldi. Bir eşarbın üstüne triko bere giymişti ama altında kel olduğu kolayca anlaşılıyordu. Yine de kansere ve gördüğü tedavilere rağmen, yaşam saçıyordu. Mack onu yılbaşı arifesinde, doğumun gerçekleştiği gece görmüş, onunla ilgili daima güzel şeyler işitmişti. Ebeveynleri bir yargıç ve dost olarak Olivia'dan sürekli övgüyle söz ediyorlardı, Mack bunun sebebini kesinlikle anlayabiliyordu. Gerçekten etkileyici bir kadındı.

Grace ile Olivia, Noelle'e büyük ilgi gösteriyorlardı. Bebek cıvıldayıp gülüyor, Mack hiç hakkı olmadığı halde babasıymış gibi gurur duyuyordu. Noelle birden parmağını kavradı, anlaşılan gitmesine izin vermeye niyeti yoktu.

"Bugün Mack'ten beni Bremerton feribotundan karşılamasını rica ettim," diye açıkladı Mary Jo, Grace herkese çay servisi yaparken. "Birkaç saat kaçmak zorundaydım. Oğlanlar beni çıldırtıyor."

"Ağabeyleri," diye açıkladı öne doğru eğilen Mack.

Çayını bıraktı, Noelle'i beşikten çözüp sanki daha önce onlarca defa yapmış gibi dikkatle kucakladı. Kadınlar gevezelik ederken, kucağındaki Noelle'in sırtını sıvazlayarak odada gezinmeye başladı. Bakışları Mary Jo'yla her karşılaştığında birbirlerine gülümsüyorlardı.

"Ağabeylerinle sorun nedir?" diye sordu bir tabak yulaflı kurabiye uzatan Grace.

Olivia başını iki yana sallarken Mary Jo bir tane aldı.

Mary Jo içini çekti. "Of... ben ve bebek için en iyisini onlar biliyor. David'le tanışmadan önce, kendi yerimi almak için tasarruf yapıyordum. Kenarda biraz param birikmişti ama sonra hamile olduğumu öğrendim. Bebeğin masrafları söz konusu olunca ağabeylerimin yanında kalmaktan başka şansım yoktu."

"Taşınman gerektiğini mi hissediyorsun?"

Mary Jo başıyla onayladı. "Of, evet. İyi niyetliler, benim için yaptıkları her şeye minnettarım ama... zamanı geldi. Noelle neredeyse iki aylık oldu, tekrar iş bakmam gerekiyor."

"Daha önce çalıştığın yere dönememen çok kötü," dedi Grace.

"Neden dönemiyor?" diye sordu Olivia. "Bebeğin olduğu için seni kovamazlar!"

"Sigorta şirketi küçülmeye gitti, ilk yılın sonunda benim çalıştığım pozisyon yok oldu. Tazminatımı aldım ama sonsuza kadar dayanmaz. Hem Noelle'i hem kendimi geçindirip aynı zamanda iyi bir anne olmanın yolunu bulmam gerek."

Sohbete dahil olmadığı halde Mack kendi fikrini söyledi. "Her zaman için Puget Sound'un bu bölgesine taşınabilirsin." Muhtemelen çok hevesli görünmüştü ama heyecanını bastıramıyordu.

"Yapabilirsin," diye ona katıldı Olivia.

Grace başıyla onaylayarak parmağına bulaşan kurabiye kırıntılarını silkeledi.

Mary Jo sırayla onlara baktı. "Bunu isterim, gerçekten, ama dediğim gibi bir işe, yaşamak için bir yere ihtiyacım var. Şimdilik bu imkânsız görünüyor."

"Geçen hafta ağabeyimle görüştüm," dedi Olivia. "Yarı zamanlı çalışacak bir yardımcıya ihtiyacı olduğunu söyledi."

Mary Jo'nun birden gözleri parladı, aynı hızla söndü. "Çocuk bakımıyla kendi geçimimi sağlayacaksam daha fazla çalışmam gerek. Bebekler çok masraflı."

Olivia yılmaya niyetli değildi. "Galeride işler arttıkça Will ihtiyacın da çoğalacağını söylüyor. Büro ve muhasebe tecrüben var mı?"

"Var," dedi Mary Jo. "Aslında, sigorta şirketinin muhasebe bölümünde çalışıyordum."

"Harika!" Olivia neşeyle ellerini çırptı.

"Fakat çocuk bakımı ve kira var... ayrıca ağabeyinizin beni uygun bulacağı nereden belli?"

"Buna kuşkum yok," dedi Olivia.

"Çocuk bakımına gelince," diye araya girdi Grace, "küçük kızım daha bu sabah aile bütçesine katkıda bulunmak istediğini söylüyordu. Kelly kendi bebeğini de büyüten bir ev kadını. Noelle'le ilgilenmek onun için harika olur."

"Kalacak bir yer biliyorum," dedi Mack. "Kısa süre sonra hazır olacak bir ikiz villa. Kirası son derece uygun." Bunu daha önce bilinçli olarak düşünmemişti ama birden aklına gelivermişti...

Anlaşılan Mary Jo için her şey fazla hızlı gelişiyordu. "Bunu düşünmem gerekecek."

"Akıllıca olur," dedi Olivia. Grace başıyla onaylayarak ona katıldı. "Bu büyük bir adım."

"Fakat gerekli bir adım," diye mırıldandı Mary Jo. Kucağında hâlâ Noelle'i sallayan Mack'e baktı. "Ayrıca düşünmem gereken kendim dışında biri daha var. Taşınmak Noelle'i de etkileyecek."

"Olumlu yönde," dedi Mack.

"Umarım." Mary Jo tereddütlü konuşuyordu. "Hayatım boyunca o kadar çok yanlış karar verdim ki, Cedar Cove'a taşınacaksam her şeyi önceden düşünmek zorundayım. Emin olmak için..."

Kadınlar on ya da on beş dakika daha konuştular; Mack, Olivia'nın yorulmaya başladığını hissetti. Aynı şeyi Grace de fark etmişti, ayağa kalkıp Mary Jo, Noelle'i kundaklarken çay malzemelerini mutfağa taşıdı. Onu tekrar kucağına alma umuduyla, Mack istemeyerek de olsa uyuyan bebeği uzattı.

Kütüphaneden çıkınca Mack onları kendi evine götürdü. Küçüktü ama körfez manzarası benzersizdi. Bunu daha önce yapmadığı için pişmanlık duyarak çabucak ortalığı toplamaya başladı. Mary Jo sessizce salonda durmuş, düşünceli bir biçimde denizde seyreden savaş gemilerini izliyordu.

"Ağabeylerinle arandaki gerçek sorunun ne olduğunu söylemek ister misin?" diye sordu.

Kadın birden ona döndü. "David'in peşini bırakmamı istemiyorlar," dedi.

Mack kaşlarını çattı. "Nasıl yani?"

"Nafaka için. Ne söylediklerini anlıyorum, haklı oldukları bir yan var. Tabii görünürde. David, Noelle'in bakımından sorumlu. Çocuk *ona* ait ve kan testi bunu kanıtlayabilir."

Mack itiraz etmek istedi ama kendine engel olmayı başardı. Biyolojik anlamda –başka hiçbir anlamda olmasa da– David, Noelle'in babasıydı ama adam sperm donöründen başka bir şey değildi.

"Sorun şu ki David'i hayatımda istemiyorum," dedi Mary Jo, onun duygularını hissederek. "Noelle'e yaklaşmasını da kesinlikle istemiyorum."

"Bütün duyduklarıma dayanarak haklı olduğunu söyleyebilirim."

Mary Jo'nun ifadesi yumuşadı. "Benimle aynı fikirde olduğun için teşekkür ederim. Linc, David'in nafaka ödemesini kafaya takmış durumda. Ağabeyime David'in zaten sürekli maddi sıkıntısı

olduğunu söyledim ama Linc hâlâ ödemek zorunda olduğuna inanıyor. *Bunu* nasıl yapacak?"

"Bir başka deyişle, kelin merhemi olsa kendi başına sürer."

Mary Jo yere baktı. "Dünyadaki bütün paranın sahibi olsa yine gözüm yok. Yine de kızımın yanında yöresinde olmasını istemem."

Mack bir kez daha ona katıldı.

"Ben Rhodes, tıpkı David'in diğer kızına da yaptığı gibi, büyük bir cömertlik gösterip Noelle adına hesap açtı. Oğlunun yapamayacağını bildiği için maddi destek de önerdi."

"Evet, hatırlıyorum. Onu geri çevirmek istediğinden emin misin?"

Evet," dedi Mary Jo hiç düşünmeden. "Bunun doğru olmayacağını hissediyorum."

Mack onun düşüncesini anlıyor, aynı duyguları paylaşıyordu.

"Bu kasabayı gerçekten seviyorum," dedi Mary Jo, çaktırmadan konuyu değiştirmek için. "Yılbaşı arifesinden feribottan inip karaya adımımı attığım anda huzur bulduğumu hissettim, sanki... buraya aitmişim gibi. Bugün gelmek isteme sebebimin, farkında olmadan Noelle'le kendim için burada yaşama fırsatı bulmak olduğunu sanıyorum."

"Olursa sevinirim."

Bakışları karşılaştı, Mack aralarındaki heyecanın yükseldiğini hissetti. Başka koşullarda olsa onu öpebilirdi ama kadını ürkütmekten korkuyordu.

Neyse ki Mack sabırlı bir adamdı. Ne istediğini biliyordu; Noelle ve Mary Jo'yla geçirdiği her dakika bunu daha iyi anlamasını sağlıyordu.

On Yedi

Charlotte Rhodes, verandadan sabah gazetesini almaya giden Ben'in ilk kahvesini fincanına doldururken onun için endişeleniyordu.

Gemi yolculuğundan döndüğünden beri Ben kendisi gibi davranmıyordu. Yaptığı çok özel hindistancevizli pasta bile ilgisini çekmemişti; bu, *fazlasıyla* alışılmadık bir durumdu.

Karayipler'den döndükten sonra rahatsızlığının fiziksel olduğunu düşünmüş, geçen haftalar içindeyse onu rahatsız eden şeyin duygusal olduğunu fark etmişti. Kocası bunalımdaydı.

"Huzurevinin yardımlaşma yemeği bugün öğleden sonra," diye hatırlattı kahvesini götürürken. Kedisi Harry, Ben'in kucağına kıvrılıp iyice yerleşmişti. Harry başlangıçta Ben'i kabullenememişti ama bir kez alıştıktan sonra kocasının bir numaralı yoldaşı olmuştu.

"Bu defalık atlasam sakıncası var mı?" diye mırıldandı Ben gazetenin arkasından.

Charlotte tam itiraz edecekken kendine engel oldu. "Kendini

iyi hissetmiyor musun?" diye sordu, Ben'in oturduğu koltuğun yanındaki pufa çökerek. Elini onun dizine koyup yüzüne baktı, umutsuzca yardım etmek istiyordu.

Ben gazetesini indirerek kısaca ona baktıktan sonra gözlerini uzaklara çevirdi. "İyiyim," dedi yarım yamalak gülümseyerek. "Sadece bugün evde kalmak istiyorum."

"Peki hayatım, eğer istediğin buysa."

"Evet, bu." Uzanıp Charlotte'un elini sıktı. "Anlayışın için teşekkürler."

Kısa süre sonra Charlotte giyinip hazırlanmak üzere yatak odasına döndü. Ben'in huzurevinde düzenlenen yardımlaşma yemeğine kasten gitmeyeceği asla ama asla aklına gelmezdi. En sevdikleri arkadaşlarıyla bir araya geldikleri, içinde bulundukları ayın en önemli etkinliğiydi. Kasabadaki dulların yarısı Ben'e âşıktı, Charlotte sebebini biliyordu. Sadece yakışıklı, çekici ve nüktedan değildi; aynı zamanda doğruluk timsaliydi. Charlotte'un mutluluğuna mutluluk katmıştı.

Bütün arkadaşları onu soracaktı, Charlotte ne diyeceğini bilmiyordu. Eh, bir şey düşünecekti. Zavallı Ben. Bunalımının kısmen de olsa oğlu David'in endişe verici tavrından kaynaklandığını düşünüyordu. Bu konuda ona yardımcı olabilmeyi çok istiyor ama kendini çaresiz hissediyordu. Ona güven ve destek vermekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Giyinir giyinmez, etkinliğe götüreceği yemeği hazırlamak üzere mutfağa geri döndü. Aile evlerinin çoğunda olduğu gibi mutfak faaliyet merkeziydi. Bütün yiyecekleri hazırlayıp pişirmek bir yana, en rahat evyenin başında bulaşık yıkarken düşünebiliyordu. Çocuklarıyla yaptığı en ciddi konuşmalar da burada yer almıştı.

Etkinliğe ne götürebilirdi? Ocak ayında brokolili lazanyası büyük sükse yapmıştı, tarifi için sayısız istek almıştı. Aslında, bu tür etkinlikler doğrudan yemek tarifi alışverişine dönüşmüştü. Charlotte'un da en sevdiği tariflerin bir kısmına bu yardımlaşma yemekleriyle ölülerin başında beklerken ulaşmıştı. Hayatında yediği en muhteşem güvecin tarifini, kocası Clyde'ın en yakın arkadaşı Sam'in ölü evinde almıştı. Ne zaman bu yemeği hazırlasa onu, daha doğrusu *onları* hatırlardı.

"Ben," diyerek mutfaktan çıkarken önlüğünü beline bağladı. "Biber dolma mı yoksa tavuklu kiş mi götüreyim?"

Ben, sanki cevabı düşünüyormuş gibi hemen cevap vermedi. "Kiş."

"Güzel. Ben de o tarafa meylediyordum."

Ben başıyla onayladı.

"Üç tane yapacağım, böylece sana da fazlasıyla kalır. Bugün bir tane de Olivia ile Jack'e götüreceğim."

"Harika fikir." Ben, yatağında keyifle uyuyan Harry'yi okşamak için gazeteyi kenara bıraktı.

Charlotte mutfağa dönerek unla iç yağı çıkardı. Kiş hamurunu asla hazır almazdı! Zamanı ve annesinden kalan benzersiz bir tarifi vardı.

"Benimle sohbet etmeye buraya gel," diye Ben'e seslendi, unla iç yağını yoğurmaya başlarken. Hamur yumuşak ve esnekti; annesi onu daima uzun süre yoğurmaması için uyarırdı, zamanla artık içgüdüsel bir hale gelmişti. Charlotte içini çekti. Huzur içinde yatsın, annesi mükemmel bir aşçıydı.

Justine ve yeni restoranı için toplamaya başladığı tariflerin bir kısmı Charlotte'un annesine aitti. Kuşkusuz, çağdaş bir mutfağa,

bütün gününü orada geçirmek istemeyen bir aşçıya uyarlaması zor olan tarifler de vardı.

"O kadar komik olan nedir?" diye sordu Ben, bir mutfak sandalyesine yerleşirken.

"Şey, annemi ve onun içli hamur tarifini düşünüyordum."

"Ya?"

"Yıllarca bunun aile sırrı bir tarif olduğunu söylemişti. Bir sır. Suyla un başlıca malzemelerdi."

"O kadar mı?"

"Eh, birkaç şey daha vardı ama önemsizdi. Asıl sır, onları hayli uzun bir süre pişirmekti. Aynen böyle derdi: hayli uzun bir süre. Bunun Justine için fazlasıyla muğlak ve afaki olduğunu düşündüğüm için listeden çıkardım."

"Tarifleri henüz ona vermedin mi?"

"Hayır ama derlemeyi neredeyse bitirdim." Orijinal tariflerin çoğu yıllar içinde ya kaybolmuş ya da hiç yazılmamıştı, Charlotte onları ezberden oluşturmak zorunda kalmıştı. Bu proje kasvetli kış günlerini geçirmeye yardımcı olmuştu. Son zamanlarda hayli depresif olan Ben yüzünden evde daha uzun zaman geçiriyordu.

"Bu kişi yaparken şarküteriden aldığım ızgara tavuğu kullandığım için suçluluk duyuyorum," diye itiraf etti Charlotte. Onları el altında bulunsunlar diye iki gün önce almıştı, asla çöpe gitmezlerdi.

Ben onun endişesini umursamadı. "Kimse anlamaz."

"Ben anlarım ama eşit derecede lezzetli ve bana vakit kazandırıyor."

Ben ayağa kalkarak fincanına ikinci kez kahve doldurdu. "Dün öğleden sonra David aradı."

Charlotte'un elleri bir an hareketsiz kaldı. Çağrı, Charlotte alış-

verişteyken yapılmış olmalıydı. Açıklama için bekledi ama gelmeyince sessiz kalması gerektiğini düşündü. Hazır olduğunda Ben zaten anlatırdı.

"Yine borç istedi."

Bu çok şaşırtıcı değildi. Küçük oğlu sadece maddi destek istediğinde ararda. David bir tüketiciydi, para idaresi konusunda hiç becerisi yoktu. Hiç ahlakı da yoktu; her konuda herkese yalan söylerdi, bebeğini doğuran genç kadınla babası dahil.

"Ona ne söyledin?" diye sordu Charlotte.

"Hayır dedim."

"Ve sana kızdı." Bu artık klişe olmuştu. Ben oğlunun taahhütlerine teslim olmuyor, David şimdiye kadar aldığı borçları ödemeden ona para vermeyi reddediyordu. Evlilikleri süresince Ben oğlundan birkaç kez çek almıştı ama bunların hepsi yetersiz bakiye yüzünden karşılıksız çıkmıştı.

Bununla beraber, hiçbir şey kocasını David'in bir çocuk sahibi olduğu kadını terk etmesinden daha fazla üzmemişti; bunu boşandıktan sonra yapmıştı. Doğal olarak David, Mary Jo'nun hamile kalmasından sorumlu olduğunu inkâr etmişti ama kızın samimiyeti ile kendisinin geçmişi düşünülünce, bu inkârın da yalan olduğu çok açıktı.

"Tartıştık," diye mırıldanan Ben'in sinirli olduğunu görebiliyordu.

Charlotte börek hamurunu unlanmış bir tahtanın üstüne koydu. "Benim de hayal kırıklığı yaratan bir oğlum var," dedi, pek çok ebeveynin bu tür şeylerle karşılaştığına dair garanti vermek istiyordu. Will'den nadiren hayal kırıklığı olarak bahsederdi ama sürekli olarak eşini aldatması Charlotte'u derinden etkilemişti. Her anne gibi, çocuğunun en iyisi olduğuna inanmak istiyordu.

Ne yazık ki Will'in dönüştüğü adamla bunu söylemek artık mümkün değildi.

Ben başını iki yana salladı. "Will'in günahları da yeterince kötü ama David'inkilerin yanına bile yaklaşamaz."

"Sanırım..." En azından Will ondan ya da başkasından para çalmaya kalkmamış, hastalığı süresince Olivia'ya iyi bir ağabey olmuştu.

"Küçüklüğünde David'i düzgün yetiştirebilmek için ne yapabilirdim, diye düşünmeden edemiyorum," dedi Ben.

"Kendini suçlayamazsın," diye hemen araya girdi Charlotte, "Will'in... zafiyeti yüzünden benim kendimi suçlamamdan daha fazla değil."

Ben ona katılır gibi göründü. "Düşünsel olarak haklı olduğunu biliyorum ama bu pişmanlıklarımızı gidermiyor."

Charlotte kendini onun üzüntüsüyle özdeşleştirebiliyordu. Will'in Grace Sherman'dan nasıl istifade ettiğini, ona yalan söyleyip yanlış yönlendirdiğini öğrendiğinde dehşete düşmüştü. Çocuğunun karakterindeki arızaları itiraf etmek, bir ebeveynin yüreğinde derin yaralar açıyordu.

"Üstelik Will hayatına çekidüzen verdi," dedi Ben. "Kesinlikle öyle görünüyor."

Charlotte öyle olduğunu içtenlikle umut etse de buna inanmıyordu. Will namussuz yanını ona hiç göstermemişti. Dışarıdan mükemmel evlattı ama Charlotte onun "hiç hayırlı olmayan" davranışlarını görmezden gelemezdi.

"Kısa süre önce onunla konuştum," dedi, "galeri iyi gidiyormuş. Orada olup bitenin onu heyecanlandırması iyi bir şey."

"Duyduğuma göre Shirley Bliss'le görüşüyormuş."

Bu dedikodu Charlotte'un da kulağına gelmişti. Sanatçı kadın anında oğlunun dikkatini çekmiş olmalıydı. Bu ilişkinin ikisi için de iyi olmasını umuyordu.

Ben tekrar salona, gazetesine döndü, Charlotte da mutfaktaki işine devam etti. Üç faklı güveç kabının dibine hamuru serdi, sosu hazırlayıp kestiği tavuk etleriyle sotelediği sebzeleri ekledi. İşi bittiğinde, hazırladığı karışımı hamurların içine döktü, üstüne şeritlerden kafes yaparak üçünü birden fırına verdi.

Bulaşıkları makineye attıktan sonra salondaki Ben'e katıldı. Ben bir kare bulmaca çözüyordu, onun karşısına oturup örgüsünü aldı. Turtalar pişerken yaklaşık kırk beş dakika boyunca sessizce kendi işleriyle uğraşıp düşüncelere daldılar.

Saat on bir buçuk olmak üzereyken Charlotte sıcak kapları fırından çıkardı, mantosunu giyip çantasını aldı. Evlendiklerinden beri Ben'le birlikte çift olarak gitmedikleri ilk yardımlaşma yemeğiydi.

Ben sıcak tavuklu kişi arabaya taşıdı, gitmeden önce Charlotte'u öptü. "İyi eğlenceler."

Charlotte da onu öptü. "Olabildiğince çabuk dönerim."

"Aceleye gerek yok. Harry ile ben kaleyi koruruz."

Oyalanıp arkadaşlarıyla görüşme konusunda Ben'in yüreklendirmesine karşın, Charlotte iki saat sonra beyni uğuldayarak eve döndü.

Ben onu kapıda karşılayarak elindeki boş güveç kabını aldı. "İyi vakit geçirdin mi?"

"Of, elbette. Her zaman iyi vakit geçiririm. Herkes seni sordu, biraz keyifsiz olduğunu söyledim." Neyse ki diğer soruları geçiştirmeyi başarmıştı. Arkadaşlarının bir kısmı ayrıntılar için bastır-

mıştı, Ben son zamanlarda ortalığı kasıp kavuran berbat virüsten mustarip olmalıydı. Charlotte herkesi Ben'in iyi olduğuna ikna etmeye çalıştı, fiziksel anlamda öyleydi. Duygusal durumu ise başka bir hikâyeydi.

Ben boş kabı mutfak evyesine götürdü, Charlotte'a bakıp hafifçe kaşlarını çatarak, "Sorun nedir?" diye sordu.

"*Sorun* yok ama ilginç haberlerim var."

"Otur da anlat."

Charlotte bir sandalye çekti. "Gruba hitap etmek için Şerif Davis uğradı," dedi.

Ben, merkezdeki yaşlılara ayda bir gönderilen nota uzandı. Charlotte onu mutfak masasının üstüne bırakmıştı. Ben hızla ayrıntıları gözden geçirdi. "Burada Grace'in misafir konuşmacı olduğu yazıyor."

"Evet, öyleydi, harika bir iş çıkardı." Charlotte kütüphanede gönüllü olduğu halde, gözünden kaçan bu kader çok sayıdaki kitap onu daima şaşırtırdı. "Grace büyük bir nezaket göstererek bir kutu dolusu en iyi satan kitaplardan getirip her birinin kısa özetini yaptı. Of Ben, hepsi çok güzel öyküler. İkimizin de keyif alacağını bildiğim bir liste yaptım."

"Şerif Davis ne zaman konuştu?"

"Grace'ten sonra. Beklenmedik biçimde gelip gruba hitap etmek için izin istedi." Troy yılda bir ya da iki kez giderdi ama genellikle davetli konuşmacı olarak. Charlotte her zaman ondan hoşlanırdı, yaşlılar için önerilerini takdir ederdi.

"Ne söyleyecekmiş ki? Telefonda kişisel bilgi vermeme konusunda uyarı mı yapacakmış yine?"

"Bu kez değil. O bizim yardımımızı istedi."

"Nasıl yani?"

Charlotte sandalyesini biraz daha masaya yaklaştırdı. "Kasaba dışında bulunan kalıntılarla ilgili haberi hatırlıyor musun?"

"Elbette. Yılbaşından biraz önceydi. O günden sonra birkaç yazılı ve televizyon haberi de oldu."

"Evet, şimdi yeni gelişmeler var. Adli tıp raporuna göre, kalıntıları bulunan genç adam Down sendromluymuş. Şerif, Down sendromlu oğlu olan bir aile hatırlayıp hatırlamadığımızı sordu."

"Yardımcı olan biri çıktı mı?" diye sordu Ben.

Charlotte başını iki yana salladı. "Hayli tartışma oldu. Bess öyle çocuğu olan bir kadını hayal meyal hatırlıyor. Ben de öyle ama ne kadar uğraşsam kim olduğunu çıkaramadım."

"Eminim zaman içinde hatırlarsın."

Yaşlanmanın en can sıkıcı yanlarından biri bu unutkanlık, hafızadaki bu boşluklardı. İsim hemen oracıkta, bilincinin sınırındaydı ama ulaşılmasına bir türlü izin vermiyordu.

"Muhtemelen gece yarısı aklına gelir," dedi Ben.

Ben'in ona olan güveni cesaret vericiydi.

"Troy gittikten sonra Bess'le onun kim olabileceği hakkında epey kafa yorduk. Kadın bir zamanlar burada yaşayan birinin akrabası gibi geliyor; bir kuzen, teyze ya da ona benzer bir şey. Neden hatırlayamıyorum?" İşaretparmağıyla şakağına vurdu.

Ben koltuğuna yaslandı. "Bana *hatırladıklarını* anlat, belki beyin jimnastiği olur."

"Çocukla bir kez karşılaştığımı hatırlıyorum."

"Sadece bir kez mi?"

"Evet, teyzesinin yanındaydı, galiba... en azından ben öyle hatırlıyorum. Kadın, çocuğun annesinin onu sürekli kapalı tuttuğun-

dan şikâyet etmişti. Adını kesinlikle hatırlayamadığım bu anne aşırı korumacıydı, onu herkesten saklıyordu. Sanırım kendisi de münzeviydi."

"Bütün bunlar ne zamandı?"

Charlotte başını iki yana salladı. Uzun zaman olmuştu. "Kesin olarak söyleyemem, otuz ya da kırk yıl kadar önce. Belki daha fazla. Teyzesi ya da her kimse, onu sahildeki parka götürmüştü. Çocuk çok heyecanlıydı. Kadın çocuğun muhtemelen ilk kez parka ayak bastığını söylemişti."

"Ne yapıyorlardı?"

"Şu anda bile çocuğu dönmedolapta görebiliyorum. Gülüyordu, gün ışığına çıktığı için çok mutluydu."

Hafızası giderek yerine geliyordu, Ben'in söylediği gibi konuşmak işe yarıyordu.

Ben, "Devam et," diye üsteledi.

Charlotte gözlerini kapadı. "Teyzesi onun her yaptığından keyif alıyor gibiydi." Kadını tam olarak gözünde canlandıramasa da bu anıyla gülümsedi. Of, neden ismini hatırlayamıyordu? "Annesi o çocuğu seviyordu. Teyzesi de. Başına bir şey geldiyse, ikisinin de bununla bir ilgisi olmadığına bahse girerim."

"Fakat bunun o çocuk olduğuna dair bir şey söyleyemeyiz."

"Biliyorum." Charlotte başıyla onayladı. Yine de *aynı* çocuk olduğundan şüpheleniyordu. Kaşlarını çatarak ayağa kalktı.

"Zihnin biraz dinlensin," dedi Ben. "Er ya da geç isim aklına gelir."

Haklıydı ama uyması zor bir tavsiyeydi. Bu aileyi tanıyordu ya da bir zamanlar tanımıştı, bu duruma üzülmeden edemiyordu.

"Turtalardan birini Olivia'ya götüreceğini söylememiş miydin?"

"Of Tanrım, neredeyse unutmuştum."

"Yanına arkadaş ister misin?" diye soran Ben onu şaşırttı.

Gözlerindeki ışıltı geri dönmüştü; bu, Charlotte'u yüreklendirdi. "Çok sevinirim."

"Oğlumun acziyetinin hayatımı etkilemesine izin veremeyeceğimi düşündüm. Yapabileceğim en iyi şey, olabildiğince iyi bir büyükbaba olmak." Ben'le göz göze geldiler, Ben uzanıp onun elini tuttu. "Gidelim mi hayatım?"

Ben iyi olacaktı, Charlotte bundan emindi.

On Sekiz

İş gününün neredeyse sonuydu, tabii bir polisin günü sona erebilirse. Megan, eve dönmeden önce uğramasını söylemiş, Troy da kabul etmişti. Sebebini söylememişti ama son derece önemli olduğunu bilmesini sağlamıştı. Onu en son ihmal ettiğinde, Faith'le ilgili haber beklenmedik bir yumruk gibi geldiğinden, en azından göstermelik de olsa uğrayabilirdi.

Tam ofisten ayrılırken telefon çaldı. Cevap vermemeyi düşündü ama içini çekerek masanın üstünden uzandı ve ahizeyi kaldırdı.

"Şerif Davis."

Arayan, Cedar Cove'u sıkıntıya sokmayı kendine vazife edinen Seattle'lı muhabir Kathleen Sadler'dı. İskelet kalıntısıyla ilgili son gelişmeleri istiyordu.

Troy nazik ama katı bir dille beylik cevaplar verdi, ardından mazeret bildirerek telefonu kapadı. Hafta başında, yardım ve bilgi için huzur evi sakinlerine gitmiş, o güne kadarki en umut verici işi yapmıştı. Tamamen ani bir dürtüyle hareket ederek onların aylık

toplantılarına katılmıştı. İşlenen suçlar bazen en umulmadık biçimde çözülürdü.

Telefon görüşmesi yüzünden Megan'a söylediğinden birkaç dakika geç gitmişti. Daha kapıya ulaşmadan Megan ardına kadar açtı, pencereden yolunu gözler gibi bir hali vardı.

"Gelmeyeceğini sandım," diye haykırdı.

"Geleceğimi söyledim." Bir perşembe akşamı uğramasının neden bu kadar önemli olduğunu anlayabilmiş değildi. Megan'ın kendisi de işten eve telaşla dönmüş olmalıydı.

"Biliyorum, sadece..." Tereddüt etti. "Boş ver. İçeri gel. En sevdiğin yulaflı kurabiyelerden pişirdim."

Geçirdiği günden sonra, Troy dinlenmek için bir fırsat bulduğuna şükretti. Bir mutfak sandalyesine kendini bıraktıktan sonra mırıldandı: "Konu nedir?"

"Bunu geçikmiş bir Sevgililer Günü armağanı olarak düşün."

Bu yıl Sevgililer Günü faciaydı. Faith için büyük bir kutu pahalı çikolata almıştı. *Şekerleme* için o kadar para ödeyeceği asla aklına gelmezdi. Bir buket de kırmızı gül almıştı. Fiyatını düşününce altın kaplama olmalıydılar. Aslında o parayı tuvalete atıp sifonu çekse de aynı kapıya çıkardı çünkü armağanlarını götürmek istediği günün hemen öncesinde Faith'in kasabayı terk edeceğini öğrenmişti.

Çiçek ve şekerlemeyle hayal kurmak buraya kadardı! Güller şöminenin üstündeki rafta soluyordu, çikolataları buzdolabına tıkıştırmıştı. Faith, Seattle'a –ya da canı nereye istiyorsa oraya– gitmeyi arzuluyorsa, ona engel olacak değildi. Zaten bunu yapabilecek gücü de yoktu. Kadının aklı kendine yeterdi; gördüğü kadarıyla, kararını çoktan vermişti.

"Kurabiyelerin yanında çay ya da kahve ister misin?" diye soran Megan sandalyesinin yanında dikiliyordu.

"Kahve." Hangisi olursa olsun, merkezde içtikleri zift renginde ve kıvamında olan bayat sıvıdan daha iyiydi.

Kızı ona içinde dört adet kurabiye olan bir tabakla, tam istediği gibi yarı yarıya doldurulmuş bir fincan kahve getirdi. "Bir isteğin olduğunu düşünüyorum." Bu tür ikramların mutlaka bir bedeli olurdu.

"Baba!" Megan şok olmuş gibi bir ifadeyle ellerini beline koydu. "Böyle bir şeyi nasıl söylersin? Artık konuşacak zamanı zor buluyoruz. Senle ben, baş başa."

"Tamam, ne konuşacağız?" Arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. Bu küçük randevunun farklı bir *gidişatı* olduğundan emindi.

Kızı cevap vermeye fırsat bulamadan kapı zili çaldı. Megan'ın suratından, Troy'un ancak panik olarak nitelendirebileceği bir ifade geçti.

"Birini mi bekliyorsun?" diye sordu.

Megan omuz silkerek bakışlarını kaçırdı. "Pek sayılmaz."

Kızı hızla ön kapıya doğru giderken Troy birden anladı. Bu sıradan bir davet değildi. Megan çöpçatanlık yapmaya karar vermişti.

Troy ayağa kalktı, kurabiyelerle kahvesini kenara iterek salona girdi. "Merhaba Faith."

Troy'u görünce Faith'in yüzü asıldı. En az Troy kadar şaşırdığı açıktı, belki daha da fazla.

"Megan örmeyi bitirdiği bebek battaniyesini göstermek için uğramamı istedi." Faith'in ses tonu, bu organizasyonda kendi payı olmadığını ifade etmeye çalışıyordu.

Bütün bu düzeni Megan'ın tek başına kurduğunu Troy'a kimsenin söylemesine gerek yoktu.

"Ben battaniyeyi getireyim," dedi Megan neşeyle, Faith ile Troy arasındaki gerginliği görmezden gelerek. "Ben örgümü ararken... neden siz biraz sohbet etmiyorsunuz?"

Megan çıkar çıkmaz odaya çöken sessizlik, söylenebilecek herhangi bir sözden çok daha gürültülü gibi geliyor, Troy önce kimin konuşacağını merak ediyordu. Sonunda kendisi olmayacağına karar verdi.

Anlaşılan Faith de aynı kararı vermişti. İkisi de halıyı inceliyor, diğeri yokmuş gibi davranıyordu.

Tamam, peki, Troy ilk adımı atacaktı. "Bu durum için özür dilerim," dedi kısaca. "Megan'ın tuzak kurduğundan haberim yoktu."

"Benim de," dedi Faith.

Birbirlerini terslememeleri iyiydi. Sadece birkaç ay önce, böyle bir ortamda saatlerce konuşabilirlerdi. Kahkahalar arasında anıları ve hayallerini paylaşabilirlerdi.

Troy içini çekti. "Dinle, geçen akşam..."

"Geçen hafta markette..." diye başladı Faith aynı anda.

İkisi de susup birbirlerine bakmaya başladılar.

"Önce hanımlar," diyen Troy eliyle onu işaret etti.

"Önce sen." Faith aynı hareketi iade etti.

Troy nereden başlayacağını bilemiyordu. Bir-iki beceriksiz girişimde bulundu. "Seni görünce..." duraksadı. "Asla söylememem gerekirdi..."

Faith gülümsedi ve ifadesi yumuşadı. "Özür dilemeye mi çalışıyorsun Troy Davis?"

Troy kıkırdayarak başıyla onayladı. "Evet."

"Sözcükler boğazına mı takıldı?"

"Senin yanında öyle görünüyor."

"Bu hüzünlü bir yorum, değil mi?"

Troy buna katılmak zorundaydı.

Faith'in omuzları gevşedi. "İtiraf etmeliyim ki beni senin kadar huzursuz etmeyi başaran başka kimse yok."

Kendi alanlarında durmaya devam ediyorlardı. Faith ön kapının yanında, Troy ise odanın öbür ucundaydı.

"Bu iyi mi kötü mü?" diye sordu Troy.

Faith bir an düşündü. "Sanırım ikisinden de biraz."

Bu sözlerle sanki söylenecek her şey bitmiş gibiydi, gerilimli sessizlik geri döndü. Belirsizliğe daha fazla tahammül edemeyen Troy, "Hâlâ gitmeyi düşünüyor musun?" diye sordu.

Faith göz temasını kesti. "Bilmiyorum... sanırım en iyisi bu."

"Benim yüzümden mi?"

Faith gülümsedi. "Neden erkekler kadınların bütün kararlarını kendileri yüzünden verdiğini sanır?"

"Bilmiyorum. Neden?"

"Sana son sözü söyleme fırsatı vermem için bunu soruyor gibisin." Başını neşeyle iki yana salladı. "Sanırım cevap erkeklerin bencil olma eğilimleri."

Troy onunla tartışmadı. "Muhtemelen haklısın."

Bir an köşede Megan'ın başını gördüğünü sandı ama kızı "bulduğu" örgüsüyle geri dönmedi.

Gururu, Troy'un boğazına yumru gibi oturmuştu. Sonunda bir şekilde konuşmayı başarabildi. "Gitme Faith." Eğer giderse bunu

ona söylemediği için pişman olacağını biliyordu. Onu engellemeye çalışmadığı için pişman olacaktı.

Faith'in dolan gözleri Troy'u çok şaşırttı. Böyle bir tepkiye yol açacak ne söylediğini bilemiyordu. Ne zaman ağzını açsa onu üzüyordu. Oysa istediği son şey buydu. Kendini tamamen çaresiz hisseden Troy aralarındaki mesafeyi kapayıp kollarıyla onu sardı.

Başlangıçta direnen Faith sonunda gevşeyip kendini ona bıraktı, Troy kadına sımsıkı sarıldı.

Odaya giren Megan genzini temizledi.

Suçlu ergenler gibi ikisi de hemen birbirinden uzaklaştı.

"İşte battaniye," dedi Megan, gereksiz yere sesini yükselterek.

"Ver bakayım," dedi Faith abartılı bir coşkuyla. Neredeyse büyük bir hevesle Troy'dan uzaklaşıp Megan'a doğru yürüdü.

Troy, Faith'in yüzünün utançtan kıpkırmızı kesildiğini görebiliyordu. Megan'ın örgüsünü incelerken Troy'un başı umut ve heyecanla dönüyor; kendini haftalardır olmadığı kadar iyi hissediyordu.

Kalbinin derinliklerinde, Fatih'in de onu en az kendisi kadar sevdiğine emindi. Böyle ayrı kalmaları gülünçtü. Ne istediğini biliyordu: Fatih'in hayatında olmasını istiyordu. İkisi birbiri için yaratılmıştı. Zaman içinde Faith'in de bunu itiraf edeceğinden emindi.

"Of Megan, muhteşem bir iş çıkarmışsın."

Faith'in bu övgüsüyle Megan hafifçe gülümsedi. "Şurada yaptığım hatayı gördün mü?" diye sordu, battaniyedeki küçük bir kusuru işaret ederek.

"Hayır, başka kimsenin de görebileceğini sanmıyorum."

"Ben görüyorum ama özellikle bakmam gerek. Örgüye ilk başladığımda bana ne söylediğini hatırladın mı?"

Faith kaşlarını çatıp hafifçe omuz silkti.

"Dedin ki," diye hatırlattı Megan, "eğer rahatsız ediyorsa sökük hatayı tamir etmen gerek, ama küçük ve göze çarpmayan bir şeyse unut gitsin."

"Unutma, örgüde üç ilmek vardır. Bir düz, bir ters..."

"... ve sökülen ilmek," diye onun yerine tamamladı Megan. "Bu teknik olarak bir ilmek olmasa bile, kesinlikle *benim* örgümün bir parçası."

"Herkes için öyle," dedi Faith, birlikte güldüler.

Troy sabırla beklerken Faith battaniyeyle ilgili birkaç övgü dolu söz daha söyledi.

"Benim gitmem gerek," dedi Troy üstüne basarak, Megan yeni satın aldığı yünleri getirince. Faith'le iyi arkadaş oldukları ve samimiyetleri çok açıktı.

Faith döndü, bakışları karşılaştı. "Benim de gitmem gerek. Hayli geç olmuş," dedi. "Craig birazdan evde olur, değil mi? Akşam yemeği zamanı geldi."

"Tamam," dedi Megan. Troy'un tahminine göre, üstüne düşeni yaptığını düşünüyordu.

Troy, Faith'e kapıyı açtı; tam peşinden gidecekken Megan kolunu tutarak onu durdurdu. "Bana kızmadın, değil mi?"

Troy, Faith'e baktı, arabasının yanında durarak onu beklediğini gördü.

"Hem de hiç."

"Birinin bir şey yapması gerekiyordu, gördüğüm kadarıyla sen fazlasıyla inatçısın."

"Ben mi? İnatçı mı?" diye itiraz etti Troy. "Peki ya Faith? İnatçı olan o."

"Belki öyledir ama şüpheliyim." Megan parmaklarının ucunda yükselip babasının yanağını öptü. "Gitmesine izin verme baba."

"Vermeyeceğim," dedi.

"Güzel." Megan hafifçe onu itti. "Hâlâ burada ne işin var? Git Faith'le konuş."

"Benim de yapmak istediğim bu." Basamakları inip orada bekleyen Faith'in yanına gitti.

Söylemek istediği sözler boğazına dizilmiş gibiydi.

"Biraz eve uğramak ister misin?" diye sordu Faith.

Troy mucize eseri başıyla onaylayabildi.

"On beş dakika diyelim mi?"

"On?" diye önerdi Troy.

Faith güldü. "Beş?"

"Neden seni izlemiyorum?"

Faith başıyla onayladı.

Troy kendi arabasına doğru uzaklaştı. "Orada görüşürüz."

"Troy?" Faith onu durdurdu, kararsız gibiydi.

"Evet?" diyen Troy tekrar ona döndü.

Faith duraksadı. "Ben aramızdaki bu... bu farklılıkları düzeltmek istiyorum."

"Ben de öyle."

"Sadece... Of, bilmiyorum."

"Faith," dedi Troy yumuşak bir sesle, tekrar geri yürüyüp onun önünde durdu. "Henüz bir karar vermeyelim. Açık ve dürüst olalım, eğer ikimiz de bu ilişkinin yanlış olduğunu düşünüyorsak sonsuza kadar bitirelim. Bu sana mantıklı geliyor mu?"

Faith ona baktı, kırılgan gözleri yüreğinden geçenleri yansıtıyordu. "Evet," diye fısıldadı.

Troy hafifçe onun yanağına dokundu, sonra hızla arabasına döndü.

Kısa süren yolda, Troy kendini sarhoş gibi hissediyordu. Aşk ve umut sarhoşu... Sebepsiz yere kahkahalarla gülmeye başladı.

Nihayet aralarındaki bu anlaşmazlığı çözeceklerdi.

Gül Ağacı Sokağı'nın köşesini döndüğü anda Troy iki devriye aracının yanıp sönen tepe ışıklarını gördü. İkisi de Faith'in evinin önüne park etmişti.

Faith henüz garaj yoluna girmeden Troy arabasından inmişti bile.

"Burada neler oluyor?" diye sordu, onu yarı yolda karşılayan memur Weaver'a.

"Güvenlik şirketi bir ihlal ihbarında bulundu."

Faith hızla yanına geldi, gözleri korkuyla açılmıştı. "Troy, ne oldu?"

"Anlaşılan, eve biri girmiş." Onu yatıştırmak amacıyla kolunu omuzuna doladı. "Güvenlik şirketi ofisi aramış."

"Bir komşu da 911'i aradı," diye ekledi Weaver.

Faith iki eliyle ağzını kapadı. "Bu şey *hiç* sona ermeyecek mi?" diye haykırdı. "Bu insanlar benden ne istiyor?"

Ne yazık ki Troy'un vereceği bir cevap yoktu.

Memurlarıyla görüştükten sonra Faith'le birlikte eve girdi. Hasar küçüktü: kırık bir cam, yerde bir lamba, devrilmiş bir vazo. Yine de yeterince kötüydü. Troy elini soluğu kesilen Faith'e uzattı.

Memurlar raporunu bitirene kadar Troy orada bekledi, onlar gidip ev tekrar sessizleştikten sonra Faith'e döndü.

"Ortalığı toplamana yardım edeceğim."

"Hayır," diyen Faith başını iki yana salladı. "Şu anda bununla başa çıkamam. Geceyi Scott ve ailesiyle geçireceğim."

Troy onun ne kadar üzüldüğünü tahmin edebiliyordu. Bu durumu çözüp bunca insan arasında neden Faith'in hedef alındığını ortaya çıkarmak için her şeyini feda ederdi.

"Bana öyle geliyor ki," dedi Faith titreyen sesiyle, "senin Cedar Cove'da kalmamı istediğin kadar, bir başkası da gitmemi istiyor."

On Dokuz

Mart ayının ilk salı günüydü, Christie yeni arabasıyla Teri'ye gidiyordu. Teri artık evden güçlükle çıkabildiği için, birkaç günde bir ziyaret etmeye çalışıyordu.

Christie, çaydanlığı Teri'nin şişmiş ayaklarını kaldırarak oturduğu salona götürdü. "Harika görünüyorsun," dedi ablasına. Her şeye –Teri'nin çok açık görünen rahatsızlığına ve zorunlu yatak istirahatine– rağmen bu doğruydu.

"Kendimi balon gibi hissediyorum." Teri ellerini kocaman göbeğine koydu. "Daha iki ayım var, sezaryen zamanı geldiğinde beni yerimden vinçle kaldırmak zorunda kalacaklar."

Christie güldü. Üçüzler! Böyle bir şey ancak Teri'nin başına gelebilirdi. Üçüz; üstelik doğurganlık tedavisi görmeden.

"Yine de kendini iyi hissediyorsun, değil mi?" Christie içinde demlik ve iki fincan olan tepsiyi sehpaya koyarak kanepeye oturdu.

"Şu filmdeki Sigourney Weaver gibi hissediyorum. Bilirsin, yaratık doğurduğu film. Üç küçük futbolcunun kaburgalarına tekme atmasının nasıl bir duygu olduğuna inanamazsın ve..."

"Of Teri!"

"Yüzündeki o yapmacık sırıtmayı görmeyeyim."

Christie gülümsemekten kendini alamıyordu. "Bebeklerinle çok eğleneceksin."

Ablası omuz silkti. "Evet, olabilir."

"Ben de onlarla çok eğlenmeyi düşünüyorum. Teyze olmaktan keyif alacağım." Muhtemelen asla anne olamayacağını biliyordu, o yüzden Teri'nin bebeklerini kendisininmiş gibi sevecekti.

Teri'yle Bobby coşku içindeydi; Christie, Bobby'den daha ilgili, daha şefkatli bir koca daha görmemişti. Teri'ye gerçek mutluluğu tattırmıştı; Teri'nin Christie'ye söylediğine göre, geçmişte mutlu olduğunu sandıysa, şu anda hissettikleriyle kıyaslamak bile mümkün değildi.

Bir süre, Christie aynı türden mutluluğu James Wilbur'la bulduğunu sanmıştı ama her zamanki gibi yanılmıştı. Christie'nin önemsediği diğer erkeklerden farklı çıkmamış, sadece gerçek yüzünü göstermesi biraz daha uzun sürmüştü.

Sanki düşüncelerini okur gibi ablası şüpheyle ona baktı. "James..."

"Sakın başlama bile," diye uyardı Christie. Teri kardeşinin de kendisi kadar şanslı ve mutlu olabileceğinden emindi ama Christie daha iyi biliyordu. Naneli çayı fincana koyup Teri'ye uzattı.

Ablası minnetle çayı kabul etti. "James'i sonsuza kadar görmezden gelemezsin."

"Bunu kim söylüyor?" Bacak bacak üstüne atıp sinirini saklamak için bir ayağını sallamaya başladı.

Teri hüzünle baktı. "Onu seviyorsun, bunu biliyorsun. Bu kadar inatçı olduğunu hiç bilmiyordum."

"Elbette biliyordun," diye cevap verdi, gençliklerini hatırlayan Christie. Ablası, karakterindeki kusurları herkesten daha iyi bilirdi. "James'i savunmak istiyorsun, bu senin tercihin ama ben kararımı verdim."

"James seni seviyor!"

"Eminim öyledir. O yüzden çıkıp gitti."

"Paniklemişti," dedi Teri onu savunarak. "Seninle bir ilgisi yoktu."

"Hı hı." Bu söylediği tam da Christie'nin düşüncesini kanıtlıyordu; başı derde girip yardıma ihtiyacı olduğunda Christie'ye, güya sevdiği kadına açılmak aklına gelmemişti.

Fakat Christie ablasıyla tartışmak niyetinde değildi. Geçmişte bunu yeterince yapmışlardı. "James'ten söz etmesek olmaz mı?" diye sormakla yetindi.

Ablasına şöyle bir bakmak bile ne kadar hayal kırıklığına uğradığını anlamaya yeterdi.

"Sana derslerimden bahsedeyim," dedi Christie. Gittiği kurslardan keyif almak onu şaşırtmıştı. Fotoğrafçılık ilginç bir maceraydı, temel eğitimi tamamlamıştı. Okulun temin ettiği bir fotoğraf makinesiyle çalışıyordu ama ilk fırsatta kendi makinesini alacaktı. Bir ya da iki kez Grace Sherman'ın damadı Jon Bowman'la karşılaşmıştı; belki kendisine bir dijital kamera önerebilirdi. Ayrıca artık kendi işini yapacağına göre muhasebe becerisine de ihtiyacı olacaktı. Derslerin tamamından hoşlandığını, ev ödevleriyle hiç sorun yaşamadığını keşfetmişti.

Küçük bir çocukken bile Christie'nin matematik kafası vardı. İlk kez duyduğu telefon numaralarını bile ezberlemekte güçlük çekmezdi. Rakamlarla olan becerisi Wal-Mart'ta kasiyer olarak

işe alınma sebeplerinden biriydi. Banka hesap bakiyesini dengelemek de hiç sorun olmamıştı ne de olsa bakiye çoğunlukla sıfırda seyrediyordu.

"Adamın Sevgililer Günü hediyesini geri çevirmişsin." Duraksadı. "Çiçekler muhteşemdi, biliyorum çünkü onları bana vermek zorunda kaldı."

Christie gürültüyle soluğunu bıraktı. "Yine mi James'e döndük?"

Teri bakışlarıyla ona yalvardı. "Bana açıkla."

"Neyi açıklayayım?"

"Neden bu kadar katısın? Neden haber ortaya çıktıktan sonra James'in uzaklaşmaktan başka çaresi olmadığını hissettiğini anlayamıyorsun? Sanırım kendini onun yerine koyabilirsin."

"Hayır," diye terslendi Christie. "Koyamam."

"Buna inanmıyorum," dedi Teri. "Zavallı James..."

"Sen ve Bobby'yi de terk etti, sevdiğim bütün erkekler gibi beni de terk etti."

"Christie, James'in diğerleri gibi olmadığını bilmek zorundasın. O *James*. Çocukluğu berbat geçmiş. Ebeveynleri, akıl hastanesine yatacak kadar sinir krizi geçirmesine yol açmış. Artık satranç oynayamadığı belli olunca ona sırtlarını dönmüşler, kendi oğullarına! Bobby olmasa başına neler gelirmiş, bilmek istemiyorum."

"Bobby'ye minnet duyar gibi bir hali yok, en azından benim baktığım yerden öyle görünüyor," dedi Christie. "Bobby'nin ona ihtiyacı varken James gitti."

"*Senin* ihtiyacın varken James gitti demek istiyorsun."

"Evet," diye parladı Christie. "James'in farklı olduğunu sanmıştım. Ona güvenebileceğimi sanmıştım. Ne kadar salakmışım."

"Senin için geri döndü," dedi Teri sessizce.

"Ne kötü. Beni ilgilendirmiyor."

Teri duymamış gibi yaptı. "James, şu muhabirin çirkin bir sansasyon yaratma çabasının önemi olmadığını anladı. Saklanmaktan vazgeçti."

James'in geçmişiyle yüzleşmekte ne kadar zorlandığını Christie'nin anlayacağını umarak duraksadı. Tamam, Christie onun korkularını anlayabiliyordu ama bu, onu terk etmesini haklı göstermezdi.

"Onun için nasıl olduğunu tahmin edebiliyor musun?" diye sordu Teri tumturaklı bir ifadeyle. "Bunca yıl karanlıkta yaşamış; sonra birden, kendi bilgisi ya da isteği dışında kendini ışığın ortasında bulmuş. Korkunç bir kâbus olmalı. İçgüdüleri baskın gelip kaçmış. Aynı durumda bizim ne yapacağımızı kim söyleyebilir ki?"

Christie'de bir yumuşama görülmüyordu. "Bütün bu süreçte ben de kendimce önemli dersler aldım," dedi. "Bir erkeğe ihtiyacım yok." Bu, onu özgür bırakan bir kavrayıştı. Her ayrılıktan sonra, yalnız kalma korkusuyla hemen yeni bir ilişki arayışına girerdi. Tek başına *yetersiz* olduğundan korkardı. Bütün bunlar belli bir insan tipini çağrıştırıyordu: alkolikler, esrarkeşler, her türden ezikler. Erkekleri yeterince sevgi, şefkat ve anlayışla kurtarabileceğini sanırdı. Paradan söz etmiyordu bile...

James'in gidişinden sonraki karanlık ve yalnız anlarında Christie bazı çıkarımlar yapmıştı. Öncelikle, *kendisi* yeterince iyiydi, hiçbir erkek kendisini tam ve bütün hissetmesini sağlayamazdı. Bu duygunun içten gelmesi gerekiyordu. İkincisi, ihtiyaç duyulmaya karşı aşırı bir ihtiyacı vardı. Kendisiyle ilgili bu durumu yeni keşfetmişti, yine aynı örneğe geri dönmeyecekti.

İşini severek yapsa da daha fazlasını istiyordu. Aldığı fotoğraf-

çılık ve işletme kursları sayesinde Christie kariyer sahibi olacaktı. Başlangıçta, hâlâ düzenli ödeme yapan bir işe ihtiyacı olduğu için, sadece boş saatlerinde fotoğraf işleri alacaktı. Ne kadar uzun sürerse sürsün, bir erkeğin, kim olursa olsun, yoluna çıkmasına izin vermeyecekti.

"İncindiğini biliyorum," dedi Teri, "ama keşke James'e ikinci bir şans versen."

Geri adım atmamaya kararlı olan Christie başını iki yana salladı.

Sohbet konusunu James'ten uzaklaştırır uzaklaştırmaz ablasıyla bir arada olmanın keyfini çıkaracaktı. Mizah yönü bir tarafa, Teri pozitifti ve şikâyet etmiyordu, ama Christie bu hamileliğin ona büyük zarar verdiğini biliyordu. Teri hareketli, sosyal bir insandı, evde mahsur kalmak onun için fazlasıyla zordu.

Christie, James'le karşılaşma ihtimalinden sakınsa da ablasının ona ihtiyacı vardı. Bir ya da iki güne kalmadan tekrar uğrayacağına söz verdi.

Alışılmadık bir durum olduğu halde Bobby onu ön kapıya uğurladı. Christie, Bobby'nin karısının duymasını istemediği bir şey söyleyeceğini hissetti çünkü çaktırmadan Teri'nin oturduğu odaya bakıyordu.

"İyi gidiyor," dedi Christie, onu rahatlatmaya çalışarak.

"Üçü de oğlan," dedi Bobby pat diye.

"Öğrendiniz mi?"

Bobby başıyla onayladı. "Resmi gördüm. Teri bakmak istemedi ama ben baktım."

"Üç oğul," diye tekrarladı Christie sırıtarak.

"Teri kız istiyor," dedi Bobby kaşlarını çatarak.

"Emin ol, ablam hayal kırıklığına uğramayacak," dedi Christie.

Christie onun Teri'nin sağlığını ve bu gebeliğin fiziksel zorluklarını düşündüğünü biliyordu ama aynı zamanda Teri'nin Bobby üstündeki gücünü de biliyordu.

"Demek istediğin, ablam senden ne isterse bunu yaparsın. Değil mi?"

Bobby bakışlarını aşağı indirdi.

Christie gülmemek için kendini zor tutuyordu. Bobby, Teri'ye hayrandı, onun istediği hiçbir şeye itiraz etmezdi. Ah, bu kadar yoğun seven bir erkeğe sahip olmak. Christie, ablasının ne kadar şanslı olduğunu bildiğini umuyordu.

"İnan bana," dedi bir kez daha. "Bebekler bir doğsun, Teri'nin düşüneceği son şey tekrar hamile kalmak olacaktır."

Bobby'nin yüzünden bir panik ifadesi geçti. "Fakat yine de... anlarsın ya..." Christie'nin anlaması umuduyla sözler yavaşça yok oldu.

Christie anlıyordu. Ancak Bobby böyle bir şey sorabilirdi. "En az eskisi kadar sevgi dolu ve ateşli olacaktır, muhtemelen daha da fazla."

Rahatlayan Bobby'nin omuzları aşağı sarktı.

Uzanan Christie onun yanağını öpüp ön kapıdan dışarı çıktı.

Arabasına gidip kapıyı açınca soluğunu tutu. Orada, koltuğun üstünde uzun saplı, kırmızı, mükemmel bir gül goncası duruyordu.

Vücudu öfkeyle sarsıldı. Gülü kaptığı gibi garaja giden yola saptı. James garajın üstündeki dairede otururdu, muhtemelen –anlaşılan– geri dönmüştü. Basamakları hızla tırmanan Christie yukarı ulaştığında soluk soluğa kalmıştı.

Kapıyı yumrukladığı anda ne yaptığının farkına vardı ama geri dönmek için çok geçti. James orada, kapı eşiğinde duruyordu. Christie'yi görünce gülümsedi, bakışları sıcacık... ve sevgi doluydu.

Söylemek istediği her şey uçup gitmişti. Onunla karşılaşmak büyük hataydı. Çok büyük hata.

Bir ağlama dürtüsüyle boğulacağını sandı ama neyse ki bu duygu hemen geçerek yerini yoğun bir öfke aldı. Bu gül saçmalığı James'in daha önce de oynadığı bir oyundu. Teri ne zamandan evden almak için onu gönderse arabanın koltuğunda bir gül bulurdu. Başlangıçta Christie gülleri ablasının koyduğunu sanmış ama daha sonra James'in marifeti olduğunu öğrenmişti.

"Christie?" James'in sesi yumuşaktı, neredeyse fısıltı gibi çıkıyordu.

James'e bakmaya devam eden Christie aptal gibi göründüğünü hissetti. Gülü James'in ayaklarının dibine fırlatıp basamakları neredeyse yuvarlanarak inmeye başladı.

James daha sakin adımlarla onu izledi.

Bir an önce arabasına binerek hızla uzaklaşmak için koştu, ne yazık ki telaşla, arabayı açacağına kilitlemişti. Kapı açılmayınca, geri doğru sendeleyip doğruca James'in göğsüne çarptı. James onu omuzlarından kavradı.

Christie hızla ondan uzaklaşarak, "Bana dokunma!" diye bağırdı.

"Aslında," dedi James, Christie'yi çıldırtacak bir sakinlikle, "sana epeyce dokunmayı düşünüyorum."

"Düşünme." Yüzündeki saçları geri itti, el yordamıyla anahtarlarını ararken yere düşürdü.

"İzin ver," dedi James kibarca, eğilip anahtarları yerden aldı.

"Bir daha bana *asla* gül getirme. Anladın mı?"

James anahtarları ona uzattı. "Anladım. Ne yazık ki bu konuda garanti veremem."

"Eh, o zaman kendini zorla." Ondan uzaklaşan Christie anahtarı kilide soktu.

"Seni seviyorum." James'in sözleri nazikti. Samimiydi.

"Umrumda değil!"

Böyle olmaması gerekiyordu! Christie'nin planı ona son derece ilgisiz ve küstah davranmaktı; aksine adam onu öylesine telaşlandırmıştı ki mantıklı konuşmak bir yana, ağlamanın eşiğine gelmişti. Boğulmak üzereyken güçlükle soluk aldı, bir kelime edecek hali yoktu.

Yanaklarından süzülmeye başlayan yaşlar Christie'yi dehşete düşürdü. Sonra birdenbire boğazındaki yumru çözüldü, tekrar soluk almaya ve konuşmaya başladı.

"Seni *sevmiyorum*." Her sözcüğü vurgulayarak söylüyordu.

"Yalancı."

James'in, içini bu kadar rahat okuyabilmesi onu utandırmıştı. "Bir zamanlar seni sevdiğimi itiraf etmiştim ama artık değil."

"Buna inanmıyorum."

"Canın neye istiyorsa ona inan." Gereksiz ağız dalaşına girmek istemediği için arabasına bindi, kapıyı çarparak kapadı. Gözyaşlarından kör olmuş bir halde motoru çalıştırıp geri çıktı. James yoluna çıkacak kadar aptalsa, ezilmesi Christie'nin suçu değildi.

Eve döndükten sonra titremesinin geçmesi bir saat sürdü. Volta atıyor, eski alışkanlığıyla tırnaklarını kemiriyordu. Sonra televizyonu açıp tekrar ayağa fırlamadan önce yaklaşık otuz saniye ekrana baktı.

O gece uyuması imkânsız görünüyordu.

Öğleden sonra işletme dersine gidebilmek için hâlâ erken vardiyada çalışıyordu. Ertesi sabah apartmanın otoparkına giderken

hava hâlâ karanlıktı. Buz gibi havada ağzından çıkan buhar küçük bulutlar oluşturuyor, ısınmak için sürekli çıplak ellerini ovuşturuyordu.

Arabanın kapısını açtı; iç lamba yandığında uzun saplı, güzel bir kırmızı gülle karşılaştı.

Christie sinirle gözlerini kapadı, çiçeği alıp yere fırlattıktan sonra ayağıyla ezdi.

Yirmi

Grace, Olivia için bu sürprizi yaklaşık iki haftadır tasarlıyordu. Aklından geçeni Peggy Beldon'a söyler söylemez, Peggy, Corrie McAfee'yi aramıştı. Çok geçmeden Faith de planın bir parçası olmuştu. Birkaç gün içinde Charlotte bunu Olivia'nın arkadaşları arasında yaymıştı, Grace'in düşündüğünden fazla gönüllüsü olmuştu. Olivia'yı tanıyan herkes onu seviyordu.

İhtiyaçları olan tek şey yağmursuz bir gündü. Kuzeybatı Pasifik'te mart ayı kelimenin tam anlamıyla ıslak geçerdi. Bununla beraber, cuma sabahı Grace güneşli ve açık bir havaya uyandı. Haftalar süren kesintisiz yağmurun ardından bu güzel bir değişiklikti.

Televizyonda hava durumunu sunan adam günün kalan kısmı için de gün ışığı müjdeliyordu, gece itibarıyla hava bulutlanmaya başlayacak ve onu yağmur izleyecekti. Kafasındakini gerçekleştirmek için Grace'e birkaç saatlik açık hava yeterliydi.

Mutfak telefonuna uzanarak Peggy'nin numarasını tuşlamak üzereydi ki Cliff içeri girip kendine bir fincan kahve aldı. Çoktan ahıra giderek atları yemlemişti. Yediden sonra asla uyumazdı, atların program buna izin vermezdi.

"Günaydın hayatım," dedi Cliff. Kahvesinden bir yudum alıp arkasından Grace'e yaklaşarak burnunu boynuna gömdü.

"Cliff," diye çıkıştı Grace gülerek. "Peggy'yi aramam gerek." Derin bir soluk aldı. Cliff taze saman ve deri kokuyordu, fazlasıyla erkeksi bu karışım Grace'in başını döndürdü. Bu, daima kocasıyla özdeşleştirdiği kokuydu.

"Dün gece şikâyet etmiyordun," diye hatırlattı Cliff, Grace telefon açarken.

Haklıydı. "Ama o zaman telefonda değildim."

"Günaydın, Thyme and Tide," dedi Peggy, her zamanki dost canlısı sesiyle. Telefonda bile olsa, insanlara kendilerini değerli hissettirmeyi sağlayan özel bir yeteneği vardı.

"Benimle 9.30'da Ace'in Hırdavat Dükkânı'nda buluş," dedi Grace, kocasının üstünde dolaşan ellerini göz ardı ederek. "Sen... sen Corrie'ye haber verebilir misin?"

"Elbette," dedi Peggy. "Orada görüşürüz."

"Harika." Cliff boynunu emerken Grace'in bundan fazla yapabileceği bir şey yoktu. Telefonu kapatırken iç çekti, sonra dönerek kendisini kocasının kollarına bıraktı. "Bela arıyorsun Cliff Harding."

"Hı hı." Cliff onu dudaklarından bir güzel öptü.

Grace onun bu maskaralıklarını seviyordu, tam karşılığını verdi.

Birkaç dakika sonra Cliff, Grace'i bıraktı ama gözleri hâlâ kapalıydı. "Evli bir adam olduğum için fevkalade mutlu hissetmemi sağlıyorsun."

"Güzel. Bu söylediğini ben dönene kadar unutma."

"Unutmam."

Grace buzdolabını açarak küçük bir kâse yoğurt çıkardı. Kahveyle birlikte, kahvaltısı bundan ibaret olacaktı.

"Peggy'yle ne kaynatıyorsunuz?" diye sordu Cliff. Fıstık ezmesi kavanozunu aldı, ekmek kızartma makinesinin içine iki büyük tam buğday ekmeği dilimi attı.

"Olivia'yla ilgili, unuttun mu?"

Cliff'in emin olamadığını görünce açıkladı. "Birkaç kişi bir araya gelerek Olivia'nın bahçesine çiçek ekeceğiz. Bir tür geçmiş olsun buketi ama daha büyük ölçekte."

"Evet, şimdi hatırladım, ama çiçek ekmek için henüz erken değil mi?" diye sordu.

"Bu hava bazı türler için gayet uygun, nisanda hepsi çiçek açacak."

Kızaran ekmek dilimleri makineden zıpladı, Cliff onları tezgâhın üstüne koyarak kalın bir tabaka fıstık ezmesiyle kapladı.

Grace dolabı açarak ona bir tabak uzattı.

Cliff ağzını çarpıtarak sırıttı. "Çok ısrar ediyorsan."

"Ediyorum."

Cliff tezgâha yaslanarak kahvaltısını yaparken, Grace çekmeceden bir kaşık alıp masaya oturdu. Yıllar önce bir diyet kitabında asla ayakta yenmemesi gerektiğini okumuştu. O günden beri bu tavsiyeye harfiyen uyuyordu.

"Olivia'ya dönelim," diye devam etti Cliff. "Bu kanser olayını atlattı, değil mi?"

"Sanırım ama bunu söylemek için henüz çok erken. Bunun biraz moralini düzelteceğini düşündüm. Zorlu bir yoldan geçti, biraz neşelenmesi gerekiyor." Jack'in söylediğine göre, ikinci ve üçüncü kemoterapi seansları ilkinden daha zor olmuştu.

"Peggy'yle Corrie de yardım etmek istedi," diye ekledi Grace, "sonra Faith de katıldı. Charlotte ise hepimize öğle yemeği getirecek."

Cliff bir sandalye çekip onun karşısına oturdu. "Sen iyi bir dostsun Grace."

Grace başını iki yana sallayarak bu iltifatı savuşturdu. "Olivia benim en iyi arkadaşım. Bu onun için yapabileceğim çok küçük bir şey."

"Ben de yardım etmekten mutlu olurum," dedi Cliff.

Grace onun katkıda bulunma teklifine içtenlikle gülümsedi. "Teşekkürler tatlım ama sanırım hallettik."

"Tamam ama bir şeye ihtiyacınız olursa haber ver."

"Olur," diyerek söz veren Grace yoğurdunu bitirdi. Kabını çöpe atıp gitmek üzereyken Cliff onu durdurdu.

"Bu planınıza Jack'i dahil etmediniz sanırım?" diye sordu.

"Of." Aslında etmemişti.

Cliff sırıttı. "Hadi git. Onun icabına ben bakarım."

"Teşekkürler."

Saat dokuz buçukta Grace'le suç ortakları kasabadaki hırdavatçı Ace'in el sanatları dükkânının yanındaki yerinde buluştular. Pikabıyla gelen Peggy'nin yanındaki koltukta Corrie oturuyordu. Faith kendi aracıyla gelmişti; Charlotte, Ben'le birlikte park yerinde bekliyordu.

Grace arkadaşının kamyonetinin yanına park etti, Peggy inip onu kucakladı. "Olivia'nın ön bahçesi için Bob dört tane çiçek tarhı hazırladı."

"Canımın içi," dedi Grace neşeyle.

"Roy da katkıda bulunmak istedi," dedi Corrie. "O yüzden tarhları beyaza boyadı. Çok güzel görünüyorlar, Olivia'nın beğeneceğinden eminim."

"Harika!"

"Charlotte'un arka koltuğunda o kadar çok yiyecek var ki bütün donanmayı doyurabilir," dedi Ben.

"Bunu nasıl söylersin Ben Rhodes?" diye mırıldandı Charlotte. "Sadece yeterince getirdiğimi umuyorum. O kadar bedensel güç sarf ettikten sonra hanımlar acıkacaklar."

Nalbura girip her biri alışveriş sepetini aldı, çeşitli malzemelerle tohumları seçip Peggy'nin kamyonetine yüklediler, ardından hep birlikte yola koyuldular.

Ekip Olivia'nın Deniz Feneri Yolu'ndaki evine on buçuktan hemen önce ulaştı, Jack onları ön verandada karşıladı. "Selam millet!"

"Anlaşılan Cliff sana ulaşmış?" diyen Grace ona doğru yürüdü.

"Bu harika bir fikir."

"Olivia biliyor mu?"

"Henüz değil," dedi Jack. "Sizin söylemenizin uygun olacağını düşündüm."

Grace verandanın basamaklarını koşarak tırmandı. "Bugün nasıl?"

Jack tereddüt etti. "Zor bir gece geçirdi."

Grace son zamanlarda Olivia'nın pek çok zor gece geçirdiğini düşünüyordu. Önceki gün telefonda konuştuklarında sesi yorgun geliyordu. Son kemoterapide iyice bitkin düşmüştü.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu Grace.

Jack onun gözlerine baktı. "Zaten yapıyorsun."

Grace, Jack'in yanından geçip içeri girdi. "Olivia," diye seslendi, sesi salonda yankılandı. "Neredesin?"

"Arka taraftayım." Koridordan Olivia'nın ince, zayıf sesi geldi.

Grace onu arkada, Olivia'nın dikiş makinesini koyduğu odada buldu. En büyük torunu için bir yatak örtüsü yapmaya karar ver-

mişti; haftalardır üstünde çalışıyor, her gün biraz geliştirip yorgun düşünce bırakıyordu. Bu iş ona bir hedef vermişti, zihnini dağıtmasına yardımcı oluyordu.

Dikiş makinesinin başındaki Olivia solgun ve bitkindi. Grace tepkisini belli etmemek için elinden geleni yaptı. Olivia'nın dazlak kafası gün ışığında parlıyordu, omuzlarında kilisedeki hanımlardan birinin ördüğü dua şalı vardı.

"Geleceğini söylemiş miydin?" diye sordu Olivia şaşkınlıkla. Sanki unutmuş gibiydi. "Tanrı aşkına, neden böyle giyindin?" diye sordu, eliyle Grace'in yırtık bluciniyle rengi atmış denizci yaka kazağını işaret ederek.

"Gel de kendin gör."

"Ne göreceğim?"

"Söylemektense göstermeyi tercih ederim," diye üsteledi Grace.

Olivia yavaşça ayağa kalkarken dengesini bozmamaya çalıştı, sonra ön odaya giden Grace'i takip etti. Kapı ardına kadar açıktı.

"Burada neler oluyor?" diye sordu Olivia.

"Gel ve gör." Grace onu dışarıya sürükledi. Ön bahçede Peggy, Corrie ve Faith ellerinde tırmık ve küreklerle duruyorlardı. Kamyonetin kasasını boşaltmışlardı, kutular dolusu yıllık ve dönemlik bitki bahçeye saçılmıştı.

"Bütün bu çiçeklerle ne yapıyorsunuz?"

"Tahmin edemediğini mi söylüyorsun?"

Olivia bir açıklama bekleyerek Grace'e baktı. "Hayır."

"Bahçene çekidüzen verip biraz ilkbahar getirmek için buradayız," dedi Grace.

Olivia hızla gözlerini kırpıştırdı ama gözlerine dolan yaşları savuşturamadı.

"Geliyor!" dedi Jack, Charlotte ile Ben'in arabasından aldığı kocaman bir kutuyu taşıyarak. Aynı büyüklükte bir kutuyla Ben hemen arkasındaydı. Kutuların ikisi de kaplar ve tencerelerle doluydu.

"Annen öğle yemeği ayarladı."

Olivia konuşmakta güçlük çeker gibiydi. "Ah... ah Tanrım," diye mırıldandı sonunda. "Bu kimin fikriydi?"

"Kimin olabilir?" dedi, verandada onlara katılan Jack. Bir kolunu Olivia'nın ince omzuna atarak kendine doğru çekti.

"Grace. Ah Grace." Olivia uzanıp onun elini sımsıkı kavradı.

"Şimdi içeri gir, orası sıcak," dedi Grace telaşla. "Bizim burada yapılacak işlerimiz var. İşimiz bitince kontrol etmen için seni çağırırız."

Olivia gözyaşlarını silerek başıyla onayladı.

Olivia'nın eve girmesinin hemen ardından Grace'le kızlar işe koyuldular. Herkesin çabasıyla bütün tarhların yerleştirip çiçeklerin dikilmesi sadece bir saat sürdü.

Deneyimli bir bahçıvan olan Peggy, Corrie narin bitkileri zengin toprağa gömmeden önce her yeri belleyip gübrelemişti.

Jack'in yardımıyla Grace'le Faith tarhları ön verandanın çevresindeki düz çıkıntıya yerleştirmiş, her birine sarmaşıkla hercaimenekşe ekmişlerdi.

Charlotte'la Ben içerde öğle yemeği hazırlıyordu.

Tam yemek molası verecekleri sırada Şerif Davis'in devriye aracı köşeyi dönüp yolun tam karşısında durdu. Arabadan inen şerif onlara doğru yürüdü. "Deniz Feneri Yolu'nda düzeni bozma ihbarı aldım," dedi dalga geçen bir tonda.

Herkes güldü, bütün gruba hitap ettiği halde gözleri Faith'i aradı. Grace arkadaşına baktığında yüzünün kıpkırmızı olduğunu görünce bunun keyiften kaynaklandığına karar verdi.

Son duyduğuna göre ilişkileri bitmişti. Faith'in kızaran yüzüyle Troy'un gözlerine bakma biçiminden, bir tür uzlaşmaya vardıkları sonucunu çıkardı. Bununla beraber, ikisi de konuşmaya hazır değildi.

Grace araya girme zamanı olduğunu düşündü. "Merhaba şerif," dedi eldivenlerini çıkararak. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Yardım edebileceğim bir şey var mı diye bakmaya geldim. Ben, şey, ne yaptığınızı duydum ve çorbada tuzum olsun isterim."

"Her şey kontrol altında ama teklifiniz için teşekkürler."

"Yemek molası vermek üzereyiz," dedi Jack. "Bize katılmak ister misin?"

Troy tereddüt etti. "Yeterince olduğuna emin misiniz?" diye sordu çekinerek.

"Yemeği Charlotte hazırladı," dedi Jack. "O yüzden inan bana, yeteceğinden *fazlası* var."

"O halde teşekkürler. Memnuniyetle."

"Güzel," dedi Grace, samimi bir memnuniyetle, Faith'in de aynı duyguyu paylaştığı açıktı. Grace, ikisinin arasında durumu değiştirecek ne geçtiğini merak etti.

Sırayla yıkanıp temizlendiler, işleri bitince Charlotte onları yemek odasına çağırdı. Grace onun ayçiçeği desenli sarı önlüğüne bakıp gülümsedi.

"Büfe tarzı servis yapıyoruz," dedi Charlotte ellerini sallayarak.

"Bunu yaptığınıza inanamıyorum," dedi annesinin yanında duran Olivia. "Hepiniz birden."

"Ne kadar önemsediğimizi bilmeni istedik," diyen Peggy elinde tabağıyla masanın çevresinde dolaşıyordu. "Vay canına, şu muhteşem yiyeceklere bak." Üç çeşit salata, baharatlı yumurta, taze

ekmek, hindili, jambonlu ve peynirli sandviçler vardı. Charlotte ayrıca bahçesinden hazırladığı konservelerden getirmişti: çeşitlli turşular, marmelatlar, reçeller.

"Aman Tanrım, az kalsın unutuyordum," diyen Grace aceleyle kapıya yöneldi. "Arabada bir şey bıraktım. Hemen dönerim."

İki dakika sonra dönen Grace'in elinde bir pasta kutusu vardı. "Goldie bunu Pancake Palace'tan gönderdi."

Olivia'nın yüzü bir tebessümle aydınlandı. "Hindistancevizli krema?"

"Başka ne olabilir?"

Herkes yiyeceklerini aldı, odanın içinde daire olup oturdular, tabaklarını kucaklarına koydular.

"Kendimi yaşayan en şanslı kadın gibi hissediyorum," diyen Olivia yine ağlamaklı oldu.

"Seni seviyoruz, tekrar iyi görmek istiyoruz," dedi Corrie.

"Ve ait olduğun mahkemede," diye ekledi Şerif Davis.

Faith'in yanındaki sandalyeye oturmuştu.

Birden kapı çalınca Grace ürktü; Jack'in kalkıp açmasına fırsat kalmadan içeri Cliff, Bob Beldon ve Roy McAfee girdi.

"Umarım öğle yemeği için tam zamanında gelmişizdir," dedi Cliff.

"Keyfinize bakın çocuklar," dedi Charlotte. Ayağa kalkarak her birine tabak ve peçete verirken Jack'le Ben mutfaktan üç sandalye daha getirdiler. Yeni gelenler de tabaklarını doldurup çembere katıldı.

"Her birinize nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum," dedi Olivia.

"Teşekküre ihtiyacımız yok," dedi Grace. "Bunu yapmayı ken-

dimiz *istedik*. Aslında haftalardır tasarı aşamasındaydı, işin gerçeği katılmak isteyen pek çok arkadaşını da geri çevirmek zorunda kaldım. Seviliyorsun Olivia, bu sadece bunu gösterme çabamız."

"Şey, iyiden de öte bir iş çıkardığınızı söyleyebilirim."

Olivia her birine tek tek bakarak odaya göz gezdirdi. Yanaklarından süzülen yaşları silerken Grace'e gülümsedi. "Artık şu hindistancevizli kremadan biraz alabilirim."

Yirmi Bir

"Bir işim oldu!" Mary Jo'nun heyecanlı sesi Mack'in ceptelefonunda yankılanıyordu.

Mack, itfaiye merkezinin dinlenme odasındaki diğer adamlardan uzaklaşarak dikkatini telefona verdi. Mary Jo'nun aramasını beklemiyordu, her zaman mesajlaşarak iletişim kurdukları için heyecanlanmıştı. "Bu harika." Önceki mesajları aklından geçirip onun bir görüşmesiyle ilgili herhangi bir şey yazdığını hatırlayamadı.

"Seni işyerindeyken aramamalıydım ama o kadar heyecanlıyım ki yerimde duramıyorum. Bir iş her şeyi değiştirecek."

İşin Seattle'da olduğunu tahmin eden Mack'in içi daraldı. Will Jefferson'la yapılan görüşme işi almasıyla sonuçlanmamıştı, Liman Caddesi Galerisi'nin sahibi sadece yarı zamanlı bir iş teklif edebilmişti. Will bu işin ne zaman tam güne dönüşeceğini söyleyemiyordu, söz verebileceği en iyi şey "er ya da geç" mutlaka olacaktı. O yüzden Mary Jo bu işten vazgeçmek zorunda kalmıştı. Mack hayal kırıklığına uğrasa da onu suçlamadı.

Will Jefferson'la görüşmek kendine olan güvenini artırınca başka işlere de başvurmaya başlamıştı. Bu işler Seattle'da olmalıydı çünkü başka bir yerden söz etmemişti.

"Bana işinden söz et," dedi, coşkusuzluğunu belli etmemeye çalışarak. Mary Jo'yla taşınma konusunu konuştuklarından beri kafasında ideal bir senaryo oluşturmuştu. Mary Jo'yla Noelle onun bitişiğinde oturacaklardı, üçü birlikte zaman geçireceklerdi. *Pek çok* zaman...

"Bir avukat bürosunda çalışacağım," dedi Mary Jo, "bunun harika olacağını düşündüm çünkü şey... anlarsın ya?"

Anlaşılan David Rhodes'un ona ve Noelle'e yaklaşma girişimine karşı bir kaynağı olacaktı.

"Para Seattle'da kazanabileceğim kadar yüksek değil ama Cedar Cove'da yaşamak çok daha ucuz, öyle değil mi?"

Saat akşam dört olmuştu, konuşurlarken vardiya değişim vakti gelmişti. Mack cep telefonu kulağında arkadaşlarına el sallayarak istasyondan çıkmaya hazırlandı. "Bir dakika!" Farkına vardığında neredeyse arabasına ulaşmıştı. "*Burada* mı iş bulduğunu söylüyorsun, kasabada? Cedar Cove'da?"

"Evet." Sesi, sanki bilmesi gerekiyormuş gibi şaşkın çıkıyordu. "Allan Harris için çalışacağım."

"Şimdi neredesin?"

"Mocha Mama's," dedi. "Latte'yle kutluyorum."

"On dakika sonra oradayım." Becerebilirse beş dakikaydı.

Mack telefonunu kapatıp arabasına giden son adımları uçarak geçti. Başka planları vardı ama bekleyebilirdi, Mary Jo'yu görmek daha önemliydi. İtfaiyede cumaya kadar vardiyası yoktu, bu du-

rumda her bir evin badanasını bitirmek için iki tam günü oluyordu. O işi hallettikten sonra evin diğer yarısı kiralamak için hazır olacaktı. Kendisi zaten taşınmıştı ama şimdilik tam bir karmaşa içinde yaşıyordu.

Kiracı olarak kimi istediğini çok iyi biliyordu. Mary Jo'nun yaşayacak bir yere ihtiyacı olacaktı. Bitişiğindeki evden daha iyi bir yer olabilir miydi? Daha önce üstü kapalı bir şekilde bundan söz etmiş, mülk sahibinin kendisi olduğunu söylememişti. Onu kandırdığı için kendini tam olarak rahat hissetmiyordu ama nasıl tepki vereceğinden emin değildi. Mary Jo erkeklere, hem de hepsine karşı şüpheci ve temkinliydi. Geçmişini düşününce Mack onu anlayabiliyordu. Bir gün David Rhodes'la bir arka sokakta karşılaşmak isterdi ama böyle bir şey pek mümkün görünmüyordu, adam Cedar Cove'a gelmekten açıkça kaçınıyordu.

Mack tepeden aşağı Mocha Mama's'a doğru yol alıp yakın bir yere park etti. Tekrar başlayan yağmurun altında aceleyle içeri girdi, Mary Jo pencere kenarında oturmuş, latte'sini yudumluyordu. İçeri girdiğini görünce el salladı.

"Selam," dedi Mack, ceketi ve saçlarındaki su damlalarını silkeleyerek.

"Selam," diye karşılık verdi Mary Jo, yüzünde kocaman bir tebessümle. Mutluluğunu görmemek imkânsızdı, Noelle'in doğduğu geceden beri görmediği çok net bir mutluluk.

Mack birden Noelle'in ortada görünmediğini fark etti. "Bebek nerede?"

"Bugün ona bir arkadaşım bakıyor. İlk kez Noelle'den ayrı kalıyorum, bir parçam eksik gibi hissediyorum. Jenna telefon etmeyi kesmemi, her seferinde bebeği uyandırdığımı söyledi."

Mack omzunun üstünden baktı. "Bir espresso alıp hemen dönerim."

Bankonun arkasında Shaw olarak tanıdığı delikanlı vardı. Karşılıklı selamlaştılar, ardından Shaw, Mack'in duble siparişini hazırladı. Mary Jo'nun masasına dönen Mack onun karşısına oturdu, ceketini yanındaki boş sandalyeye astı.

"Pekâlâ," dedi genç kadına doğru eğilerek. "Avukatın yanındaki bu işten nasıl haberin olduğunu anlat bana."

"Kelly Jordan bana Bay Harris'in bir yardımcı aradığını ve..."

"Pardon, Kelly Jordan kim?"

"Grace Harding'in kızı. Grace'in bana gündüz bakıcısı olarak Kelly'yi önerdiğini unuttun mu? Kütüphanede buluştuğumuz gün." Gülümsedi. "Kelly'nin küçük kızı Emma Grace emeklemeye başlamış bile."

"Of, tabii." Konuşmayı hayal meyal hatırlıyordu, kendini Noelle'e o kadar kaptırmıştı ki söylenenlere fazla dikkat edememişti. "Demek iş bulmadan bakıcıyı buldun. Akıllıca."

"Şey, evet. İş konusunu aklıma getirmeden önce Noelle'i emanet edebileceğim kişiye güvenmem gerekiyordu."

Mack başıyla onayladı.

"Erkekler bu tür şeyleri düşünmez," diye devam etti Mary Jo. "Linc'in düşünmediğini biliyorum, büyük ağabeyim bazen tam bir mankafa olabiliyor."

"Elbette, büyük ağabeyin. Linc bugünlerde nasıl?" Mary Jo'nun ağabeyi rahatsızlık verecek ölçüde koruyucuydu, kadın onun buyurgan tavrından hoşlanmıyordu. Mack onu anlıyordu ama aynı zamanda Linc'in bakış açısını da anlayabiliyordu.

Mary Jo latte'sini karıştırdı. "Tahmin edeceğin gibi, Linc şu ara benden yana pek mutlu değil."

"Neden?" Nedenini *elbette* tahmin etmişti... Cedar Cove'da iş bulan Mary Jo muhtemelen ağabeyinin evinden –ve kontrolünden– çıkacaktı.

"Seattle'ı terk etmemin iyi bir fikir olmadığını düşünüyor," dedi kuru bir sesle. "Ona göre, aileler bir arada olmalıymış."

"Buna ben de inanırım," dedi Mack, "ama herkesin aynı evde yaşaması gerekmez."

Mary Jo içini çekti. "Linc, neden beni boğuyormuş gibi hissettiğimi anlamıyor. Gözünün önünden ayrıldığım anda başıma bir felaket geleceğini sanıyor."

Mack, Mary Jo'ya üç ağabeyi ile birlikte yaşarken David Rhodes'tan hamile kaldığını hatırlatmaya gerek duymadı. Linc'in *o zaman* nerede olduğunu merak ediyordu. Mack, hamile olduğunu anlayana kadar Mary Jo'nun onlara David'den söz etmediğini düşünüyordu.

"Her neyse, Linc'ten söz etmek istemiyorum," dedi Mary Jo. "Konuşacak bu kadar çok şey varken olmaz."

"Bana uyar." Mack bacaklarını uzatıp sırtını sandalyesine yaslayarak rahat bir pozisyon aldı.

"Avukatın Alan Harris olduğunu söylemiş miydim?"

"Evet." Mack bu ismi nereden duyduğunu hatırlamak için kaşlarını çattı. "Tabii ya! Yardımcısı yılbaşından hemen önce tutuklanmıştı."

"Ne?" Mary Jo elini boğazına götürdü. "Bay Harris bu konuda bir şey söylemedi."

"Söyleyemez. Yardımcısı, Harris'in müşterilerinden birinin mücevherlerini çalmıştı. Üstelik Geoff –adı buydu, Geoff Duncan– hırsızlığı Peder Flemming'in üstüne atmaya çalışmıştı."

"Ya!" dedi Mary Jo düşünceli bir biçimde. "Bu çok şeyi açıklıyor."

"Ne gibi?" diye sordu Mack.

"İş için tam anlamıyla başvurduğumu bile söyleyemem çünkü hukuk stajyerliği geçmişim yok. Ancak Bay Harris işi yerinde öğrenmek isteyen bir yardımcı tercih ettiğini söyledi. Sanırım bu şekilde elemanını yakın markaja alabileceğini düşünüyor. Bana bir şans verdiği için minnettarım. Birkaç adayla görüştüğünü, en uygun beni gördüğünü söyledi." Gözlerinde heyecan pırıltısı vardı. "Sözünü kestim," dedi Mack'e. "Kusura bakma."

Büyülenmiş gibi onu dinleyen Mack ne anlattığını hatırlamıyordu.

"Bay Harris'in yardımcısı," dedi Mary Jo.

"Ah, evet. Geoff Duncan. Neyse ki Şerif Davis onun oyununu çözmüş. Babamın söylediğine göre Allan Harris neredeyse şok olmuş. Geoff'un böyle bir şey yapacağına asla ihtimal vermiyormuş. İşlediği suç yeterince kötü. Masum bir adamın üstüne atmaya çalışmaksa daha beter."

"Fakat neden yardımcısı böyle aptalca bir şey yapmaya kalkmış? Er ya da geç yakalanacaktı, öyle değil mi?"

Mack omuz silkti. "Bunu bilemem. Rivayete göre nişanlısını etkilemek için yapmış."

"Hırsızlık yaparak onu nasıl etkileyecekmiş?"

"Şey, Lori Bellamy zengin bir aileden geliyor. Bellamy ailesinin Kitsap Yarımadası'nda hayli mülkü var. Geoff kredi darlığına dü-

şünce kızın istediği şeyleri alamayacağını söylemekten çekinmiş olabilir. Sonra paniğe kapılmıştır. Anlaşılan, kendisinin de onlar kadar parası varmış gibi davrandı. Belki nişanlısına istediği yaşam tarzını sağlayamazsa onu terk edeceğini düşündü. Mücevherleri para karşılığı rehin bıraktığını duydum, şimdi parmaklıkların arkasında." Mack bu konuyu Şerif'in yanında çalışan büyük ablası Gloria'yla tartışmıştı. Gloria'nın varlığından sadece birkaç yıl önce haberi olmuştu, onunla ilişkisinde arayı kapamak için çaba gösteriyordu. Gloria da kasabada yaşadığı için, ayda en az bir kez yemeğe ya da bir şeyler içmeye gitmek için fırsatları oluyordu. Buna rağmen, onda hâlâ bir çekingenlik hissediyordu. Açıklayamadığı bir tereddüt. Ebeveynlerine bir şey söylememişti ama onların da fark edip etmediğini merak ediyordu.

"Peki, ne zaman işe başlıyorsun?" diye sordu Mary Jo'ya.

"Pazartesi."

Gerekli düzenlemeleri yapabilmek için bir haftadan az zamanı vardı. "Fazla bir şey kalmamış," diye mırıldandı.

Mary Jo başıyla onayladı. "Şimdi yapmam gereken ilk şey kalacak bir yer bulmak."

Mack onun şubatta kütüphanede bir araya geldiklerinde yaptığı öneriyi hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyordu, muhtemelen cevap olumsuzdu.

"Mecbur kalırsam Noelle'le birlikte Seattle'dan işe gelip dönebilirim," dedi, "ama benim için çok uzun bir gün olur."

Mary Jo mükemmel bir giriş yapmıştı. Mack'in en büyük korkusu, evin kendisine ait olduğunu bilirse kiralamakta tereddüt edebileceğiydi. Ev sahibi-kiracı ilişkisi her şeyi daha karmaşık bir hale getirebilirdi.

Konuya bir yorumla yaklaşmaya çalıştı. "Ben, şey, daha önce söylemiş olmalıyım, kısa süre önce ikiz villaya taşındım, yan taraf boş."

"Sahi mi?"

Mack devam etti. "Üstelik kirası çok makul."

"Ne kadar... makul?"

Mack piyasanın yarısı kadar bir rakam telaffuz etti, Mary Jo'nun ancak o kadarını karşılayabileceğini tahmin ediyordu.

"*Ne* kadar?" Mary Jo oturduğu yerde doğruldu. "O evde bir terslik olmalı."

"Aslında yok. Şey, biraz badanayla temizliğe ihtiyacı var ama hepsi bu kadar." Sonra şansını biraz daha zorlamaya karar verdi: "Sahibi iyi bir adam. Şu sıralar... kasaba dışında. Ama istersen daha sonra onunla tanışabilirsin. Ben yöneticiliğini yapıyorum." Bu fikir aklına birden gelmişti; düşündüğü zaman, yalan da değildi. Yönetici *kendisiydi*. "Kasaba dışındaki" bu mülk sahibi, uygun zamanda ortaya çıkabilirdi. Mack onu uzun süre kandırmayı düşünmüyordu, amacı bir an önce Cedar Cove'a taşınmasını sağlamaktı. Geçiş sağlanır sağlanmaz "sahibi" hakkında gerçeği söylemek için bir fırsat bulurdu. Bu süreçte, kira çeklerini muhasebecisi Zachary Cox'un yazmasını isteyecekti.

Altdudağını kemiren Mary Jo bu konuya kafa yoruyordu. "Sorun olur mu... yani, Noelle'le benim bitişiğinde olmamız?"

"Sorun mu?" diye tekrarladı Mack. "Benim için olmaz. Peki ya senin için?"

Kadın başını iki yana salladı. "Bence harika olur ama başına dert olmak istemem."

"Böyle bir şey olacağına ihtimal vermiyorum." Aslında, Mary Jo ile Noelle'in kapı komşusu olacağı düşüncesiyle yaşadığı heyecanı saklamaya çalışıyordu.

Mary Jo, içgüdüleri bunun akıllıca bir karar olmadığını söylermiş gibi şüpheyle bakmaya devam ediyordu.

"Evi görmek ister misin?" diye sordu Mack, onun dikkatini dağıtabilmek umuduyla.

"Şey... elbette."

"İşyerindeki vardiyamdan önce badanaya başlamıştım, o yüzden ortalık hayli dağınık."

"Neden boyuyorsun?" diye sordu Mary Jo. "Bu, ev sahibinin sorumluluğunda değil mi?"

"Normalde öyle," dedi Mack kayıtsız görünmeye çalışarak. "Kirada indirim karşılığı ben teklif ettim. Şey, ilk ve son ayın kiralarını peşin istiyor."

"O kadar birikimim var, o yüzden sorun değil."

İçeceklerini bitirdiler; Mack, huzurevinin oradan geçerek Mary Jo'yu Çam Yeşili Sokak 1022 numaraya götürdü.

Mary Jo'nun gözleri sokağı bir aşağı bir yukarı tarıyordu. "Güzel bir mahalle," dedi hayranlıkla.

Mack de öyle düşünerek bu ev için teklif vermişti. Aileye uygun, iyi bir yerdi.

"Kiranın neden bu kadar düşük olduğunu artık *gerçekten* anlamıyorum," dedi Mary Jo kaşlarını çatarak.

"Daha önce kendin söylemiştin," diye araya girdi Mack, "Puget Sound'un bu tarafında hayat çok daha ucuz."

"Bu kadar düşük olduğuna dair fikrim yoktu."

Mack aşırıya kaçtığını düşünmeye başlamıştı. "Başka kiralıklara da bakabilirsin."

"Elbette," diye ona katıldı Mary Jo, "ama burası hoşuma gitti."

Mack rahatladı. "Yakın çevrede uygun bir bekâr da var tabii." Bu sözleri sarf ettiği anda Mack pişman oldu. Mary Jo duygusal anlamda çok kırılgandı, arkadaşlık dışında şeyler peşinde olduğunu ima ederek onu ürkütmek istemiyordu. Çıkarcı olduğunu söyleyerek kafasında çınlayan sitemkâr sözleri duymazdan geldi.

Sonuçta esprisi karşılık bulmamıştı. Aksine Mary Jo pencereden dışarı bakmaya devam ediyordu. Bir süre sonra konuştu: "Uzun bir süre kimseyle çıkmayacağım."

Bu üstü kapalı bir uyarı, bir işaretti. Mack onun şüphelerini giderecek, onu rahatlatacak şeyler söylemeyi düşündü ama bu yeni yalanlara ya da yarı-doğrulara yol açacaktı. O yüzden, "İçeri bakmak ister misin?" diye sordu.

"Lütfen."

Mary Jo'ya kendisini tanıyıp güvenme fırsatı vermek istiyordu. Komşu ve arkadaş olarak yan yana yaşamak bunu yapmanın yoluydu. Ağabeyleri Mack'in bu çabasını takdir etmeyecekti ama bu onların sorunuydu.

Mack onun kamyonetten inmesine yardım etti. "Anahtar bende," dedi. "Sen B bölümünde kalacaksın." Kapıyı açıp kadını içeri buyur etti. Salonun zeminine serilmiş naylon örtünün üstünde bir boya kovası, bir rulo, hemen yanında da çeşitli boyda fırçalar vardı. Yeni boyanan duvarların taze, temiz kokusu onları karşıladı. Mack annesinin önerisiyle pastel tonda bir tereyağı sarısı seçmişti, küçük odalarda işe yarıyor, içeriye güç algılanan hoş bir sıcaklık veriyordu.

"Sadece birkaç parça eşyam var," dedi, bir odadan diğerine geçen Mary Jo. Mutfak küçük ama kullanışlıydı. İki yatak odası koridorda karşılıklı yer alıyordu.

"Tek banyo mu?"

Mack başıyla onayladı. "Bir de çamaşır odası."

"Benim çamaşır makinem ve kurutucum yok."

"Bunlar evde standart olarak bulunuyor."

Daha doğrusu o taşındığında hazır olacaktı.

"Yatak odası takımım var elbette, ayrıca Noelle'in beşiği ve değiştirme masası da." Başka ne getirebileceğini hesaplar gibi duraksadı. "Bir de sallanan koltuğum var ama bütün salon eşyası bundan ibaret."

"Televizyon?"

Mary Jo başını iki yana salladı. "Odamda eski bir televizyon var ama taşımaya değmez."

"İstersen bende fazla bir tane var."

Mack onun bir kez daha tereddüt ettiğini gördü.

"Teklifin için teşekkürler ama bunu yapmak istemem."

"Sana ucuza satabilirim," dedi Mack ani bir dürtüyle.

Bu teklif Mary Jo'nun ilgisini çekmiş gibiydi. "Ne kadar ucuz?"

"Ucuz." Onun ödeyebileceğini tahmin ettiği bir fiyat söyledi. "Elli papel."

Mary Jo güldü. "Satıldı."

"Harika! Uzun süredir o hurdadan kurtulmaya çalışıyordum."

"Mack!"

Mack iki elini havaya kaldırdı. "Şaka yapıyorum."

"İyi ki varsın ahbap." Aralarındaki şakalaşmayla Mack rahatladı.

"Mülk sahibini arayıp ikinci bir kiracısı olduğunu söylememi ister misin?"

Mary Jo ona gülümsedi. "Tamam, anlaştık."

"Dinle, seni bunaltırsam kafana takma." Mary Jo'nun bunu anladığından emin olmak istiyordu.

"Daha çok ben *seni* bunaltırsam diye kafaya takıyorum."

Mack tam tersine, Mary Jo'yla Noelle'in bu kadar yakınında olmasının uzun zamandır başına gelen en güzel şey olduğunu düşünüyordu.

Yirmi İki

Cuma sabahı tıraş olmayı bitirdiğinde Troy her zaman yapmadığı bir şey yaptı; kokunun o akşam Faith'in farkına varabileceği kadar dayanmasını umarak limonlu traş losyonu sürdü. Ofistekilerden biri kokuyu hissedecek olursa dalga geçebilirdi ama yine de buna değerdi. Birkaç kısa telefon görüşmesinin ardından Faith sonunda yemek teklifini kabul etmişti, Troy akşamı sabırsızlıkla bekliyordu. Konuşacak çok şeyleri vardı ama listenin başında bu sözde taşınma olayı yer alıyordu. Troy onun hayatından tekrar çıkıp gitmesini istemiyordu, o yüzden neler hissettiğini hiçbir kuşkuya yer bırakmadan açıkça ifade etmek zorundaydı.

Troy cesaretlenmişti. Her küçük konuşmadan daha umutla dönmüştü. Onun tekrar başlamak isteyebileceğini hissediyor, bu akşam yemek sırasında kaldıkları yerden devam edip etmeyeceklerine son kez karar vereceklerini varsayıyordu.

Bütün iyimserliğiyle ofise ulaştı ama gerçeğin ilk darbesini yemesi fazla uzun sürmedi.

Masasına oturalı on dakika olmamıştı ki en son işe aldığı memurlardan Gloria Ashton kapısına dayandı. Gloria, özel dedek-

tif Roy McAfee ve eşinin kızıydı ama kızlarıyla ancak dört sene önce tanışmışlardı. Anlaşılan, Roy ile Corrie üniversitedeyken, Corrie'nin hamile olduğundan habersiz ayrılmışlar, Corrie bebeği evlatlık vermişti.

Yıllar sonra, artık yetişkin olan Gloria onları arayıp bulmuştu. Troy, baba kızın kişilik ve ilgi alanları açısından ne kadar benzediklerine şaşırırdı. İkisi de emniyet teşkilatına katılmışlardı ama Roy yıllar önce Seattle emniyetinden emekli olmuştu.

"Günaydın şerif," diyen Gloria elleri önünde bağlı, Troy'un ofisine girdi.

"Otur," dedi Troy, ziyaretçi koltuklarından birini işaret ederek.

"Sakıncası yoksa ayakta durmayı tercih ederim."

"Nasıl istersen." Gloria huzursuz görünüyordu, Troy sebebini merak etti.

Kadının omuzları kasılmıştı, sırtı dimdikti, göz temasından kaçınıyordu. "Dün akşam yaptığım bir tutuklamayla ilgili sizi uyarmamın uygun olacağını düşündüm."

"Tamam." Bunun rutin bir vaka olmadığı çok açıktı. "Anlat bakalım."

Gloria hâlâ göz teması kurmuyordu. "Farı yanmayan bir araç gördüm, dönüp izlemeye başladığımda sürücüsü benden kaçmaya çalıştı."

"Aracı kenara çektin mi?"

"Çektim." Duraksadı. "Sürücünün sarhoş olduğunu hemen anladım. Arabadan inerek uzaklaşmasını istedim, itiraz etmeden yaptı. Rutin kontrollerin ardından alkolmetreyle ölçüm yaptım ve seviyenin .08 promili aştığını gördüm. Onu hemen tutukladım."

Şimdiye kadar alışılmadık bir şey yoktu, Troy'un ilgisini çeken

bir vaka değildi. "Bunu bizzat gelerek söylemeni gerektiren bir sebep var mı?" diye sordu.

"Evet." Başıyla hafifçe onayladı.

O anda Gloria'nın Roy McAfee'nin kızı olduğunu söylemek çok kolaydı; çenesinin biçimi, ağzının sert çizgileri... hepsi Roy'du.

"Sürücü, Belediye Başkanı Louie Benson'dı."

Troy yüksek sesle inlediğini hissetti. Pekâlâ, yapacak bir şey yoktu. Kanun kanundu. "Anlıyorum."

"Hemen avukatını aradı," diye devam etti Gloria.

Zaten Troy daha azını beklemezdi. "Kardeşi Otto avukattır. Eminim Louie'nin hızlı arama listesindedir."

Gloria tekrar başıyla onayladı. "Avukatı bizimle cezaevinde buluştu."

Tuhaf bir durumdu ama Troy daha önce de tuhaf durumlarla başa çıkmıştı. "Uyardığın için teşekkürler."

Bakışları karşılaştığında Troy onun gözlerindeki merakı okuyabiliyordu. "Bilmenizi istedim..."

"Başkan Benson seçilmiş bir görevli olduğunu belirtmedi mi veya onu tanıyıp tanımadığını sormadı mı?"

"İkisi de," dedi Gloria. "Arabadan iner inmez kim olduğunu anladım, sonra kendisi de söyledi. Konu şu ki," Tereddüt ederek bakışlarını uzaklara çevirdi, "onu ilk sağa çektiğimde çok öfkeliydi."

"Ben... anlıyorum." Troy, çok yakın arkadaş olmasalar da Benson'ı yıllardır tanırdı. Sandy öldüğünde çok nazik davranmış, istediği kadar izin kullanabileceğini söylemişti. Bildiği kadarıyla, Troy onu elinde içki kadehiyle hiç görmemişti, birlikte katıldıkları sosyal etkinliklerde bile. Bu davranış biçimi karakterine tamamen aykırıydı.

Gloria, Troy'un bir şey söylemesini bekler gibiydi. "Buraya si-

zinle konuşmaya geldim çünkü Benson'ı gözaltına alarak doğru şeyi yaptığımdan emin olmak istiyordum."

"Öyle yaptın." Durum ne kadar tuhaf olursa olsun Gloria suçlanamazdı çünkü yerel bir politikacı nerede durulması gerektiğini her zaman bilmezdi. Bazen toplumun gözünde kendilerine istediklerini yapmalarını sağlayan kanun ötesi bir yetki bahşedildiğini hissederlerdi.

"Başkan Benson benden üstüne gitmememi istedi." Gloria ellerini kavuşturdu, sonra tekrar açtı. "Ehliyetini kontrol ettim, temizdi. Park ihlali bile yok."

Troy başıyla onayladı. Yine de bu başkanla ilgili çok net bir resim vermiyordu. Geçmişte Başkan Benson'a göz yumulmuş ya da memurun biri başını diğer tarafa çevirmiş olabilirdi.

Gloria yere baktı. "Eğer ona alkollü araç kullanmaktan ceza kesersem işimden olacağımı söyledi."

"Bir başka deyişle, seni tehdit etti." Troy, Louie'nin ağzından çıkanı kulağının duymadığını düşünüyordu. Başkana bunun ötesinde suçlar da yükleyebilirdi ama Louie'nin olduğu kadar Gloria'nın da hatırı için bunu yapmak istemiyordu.

Gloria bunu asla itiraf etmek istemezmiş gibi hafifçe kaşlarını çattı. "Bence... söylediği her şeyi hatırlayamayacak kadar sarhoştu. Durum şu ki şerif, Cedar Cove'da çalışmayı seviyorum, bu olayın emniyetteki kariyerimi etkilemesine, daha kötüsü, yok etmesine gerçekten üzülürüm."

Öyle bir şey olmayacaktı. En azından Troy'un gözetiminde. "Endişelenecek bir şey yok Ashton. Sen görevini yaptın. Bu konuda herhangi bir politik sıkıntı varsa, bunu ben hallederim."

Memurunun rahatladığını görmese de hissetti.

"Sonradan, tutuklama esnasında sizi aramam gerektiğini düşündüm."

"Bir şey olup bittikten sonra kendini sorgulama. Sen doğru olanı yaptın." Yine de geriye dönüp baktığında Troy memurun onu aramasını isterdi. Bununla beraber, sonuç fazla değişmezdi. Benson her koşulda kendini cezaevinde bulurdu ama en azından Gloria'nın kafası rahat olurdu. Onun yerine, Troy'un bu habere vereceği tepkiyi düşünerek huzursuz bir gece geçirmişti.

"Dediğim gibi, sen görevini yaptın." Troy saatine baktı. "Görevin sona ermedi mi?"

"Erdi."

"Öyleyse neden hâlâ buradasın?"

Gloria dudaklarını hafifçe büzerek gülümsedi.

"Konuya dikkatimi çektiğin için bir kez daha teşekkür ederim. Bundan sonrasıyla ben ilgileneceğim."

"Teşekkür ederim." Gloria'nın sesindeki rahatlama çok açıktı.

Gloria çıktıktan sonra Troy, başkanı hemen araması gerektiğine karar verdi, aksi takdirde bütün bu olaylar kötü sonuç doğurabilirdi. Louie'nin gizli bir içici olup olmadığını merak ediyordu. Her koşulda, Troy etkiye ya da gözdağına pabuç bırakacak bir kanun adamı değildi.

Her şeye rağmen, sebebi ne olursa olsun, başkanın davranışı ipe sapa gelmezdi. Louie yanlış yapmıştı, bu konuda şüphe yoktu.

Cezaevini aradığında Başkan Benson'ın kefaletsiz salıverildiğini öğrendi.

Karşılaşmaları neşeli olmayacaktı. Son zamanlarda başkanla pek çok konuda sıkıntı yaşamışlardı, bu durumun ilişkilerine kesinlikle katkısı olmayacaktı.

Troy, Benson'ı belediye sarayındaki ofisinde buldu. Troy'un ismi ilan edildiğinde başkan ona baktı, sonra bakışlarını çevirdi.

Berbat görünüyordu; solgundu, üstü başı dağınıktı, gözleri kan çanağına dönmüştü. Troy onun bu halinden Benson'ın gece fazla uyuyamadığını anladı.

"Anlaşılan senin şube beni utandırmaktan zevk alıyor," diyen Louie, Troy henüz ağzını açmadan savunmaya geçti.

"Bu konuda bizzat çok iyi bir iş çıkardığını söyleyebilirim," diye karşılık verdi Troy.

Louie ofisin kapısını kapamak için ayağa kalktı. Troy'a yüzünü döndüğünde dudakları gerilmişti. "Bu konunun hasıraltı edilmesini istiyorum. Bunu yapabileceğine güvenim var."

Hayır yapamazdı. "Ne yazık ki durum benim kontrolümde değil."

Karşısındaki bu adam onu duymamış gibiydi. "Memurun pek hevesli. Belediye başkanı pozisyonum yüzünden beni hedef aldı."

"Bu doğru değil. Ashton iyi bir memurdur. O..."

"Yasal sınırın çok az üstündeydim şerif. Memurun dinlemeyi reddetti. Kelepçelenip cezaevine gözetim altında gitmenin ne kadar utanç verici olduğundan haberin var mı?"

"Kanuna karşı geldin."

"*Küçücük* bir farkla," dedi, parmaklarıyla masasını tıkırdatarak. "Araba kullanmak için ne kadar ayık olmak gerektiğine demek kendin karar vereceksin. Suçu hak etmeyenlere yükleme." Anlamlı bir duraksamanın ardından ekledi: "Mesele çıkarmak istiyorsan, kanuna karşı gelmekle kalmayıp memurlarımdan birini tehdit ettiğini hatırlatırım."

Sinirli adımlarla volta atan başkan, Troy'un yorumunu duymazdan geldi. İhtimalleri kafasında tartıyor gibiydi. Sonunda içini çekerek başını iki yana salladı. "Tamam, her neyse. Haklısın, direksiyon başına geçmemeliydim. Bütün sorumluluğu kabul ediyorum. Yine de bu, duyulduğu anda beni mahvedebilir."

"Olabilir." Troy durumu önemsiz göstermeye çalışmayacaktı.

"Fakat bu seni ilgilendirmez, değil mi?" Troy'a saygısızca yöneltilmiş bir soruydu.

"Politik yansımalarıyla nasıl başa çıkacağın sana kalmış."

Başkan masasına geri dönerek elleriyle kenarını kavradı. "Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım. Ben... ben alkollü araç kullanmam."

"Bunu duyduğuma sevindim."

Benson bir an sessiz kaldı, sonra Troy'a baktı. "Bununla nasıl başa çıkabileceğim konusunda bir önerin var mı?"

Troy davet beklemedi; oturdu, gözünü kırpmadan diğer adamın gözlerinin içine baktı. "Dürüstlüğün en iyi politika olduğuna inanırım. Bir hata yapıp bu hatanın sorumluluğunu aldığını, sonuçlarına katlanacağını itiraf et."

Başkan yavaşça deri koltuğuna çöktü. "Bu söylediğin, düşündüğünden daha zor," diye mırıldandı.

"Bu tür şeylerin gerçekleşmesinin ne kadar kolay olduğunu halkın bilmesi açısından yardımcı olacaktır." Troy bu tür vakalarla sık sık karşılaşıyordu. İş çıkışı içilen iki bira veya peş peşe alınan şarap kadehlerinden sonra eve dönerken araba kullanan insanlar, alkolün kendilerini ne kadar etkilediğinin farkına varmıyorlardı. Başkan Benson yalnız değildi.

Görüldüğü kadarıyla başkan, Troy'un önerisini beğenmemişti. Kaşlarını çatarak cevap verdi: "Yani şimdi bu durumu halka ilan etmemi bekliyorsun."

Troy bu sözlere cevap vermeye gerek duymadı. "Seçmenlerine nasıl yaklaşacağın sana kalmış," dedi tarafsızca.

Louie'nin yüzü daha da solgun görünmeye başlamıştı. "Haklısın... sadece..." Gerisini getirmedi. İçini çekerek başını öne eğdi. "Sanırım bu fiyaskoyla başa çıkmanın en iyi yolu doğrudan üstüne

gitmek. Gazeteden Jack Griffin'le bağlantı kurarak kendi bildiği gibi yazmadan önce ona öyküyü ben vereceğim."

"Zekice." *Chronicle*'ın editörü Jack, çeşitli sebeplerden başkanın konuşabileceği en doğru adamdı. Alkolizmden kurtulmaya çalışıyordu, birkaç yıldır ağzına içki sürmüyordu. Eğer başkanın içki sorunu varsa açılmak için Jack Griffin'den daha iyisini bulamazdı.

İki adam dostça vedalaştılar. Tutuklanma Louie için ne kadar utanç verici olsa da ihtiyacı olan uyarı sinyali etkisi yapabilirdi. Bundan sonrası Louie Benson'a kalmıştı.

Güne bu kadar hareketli başladıktan sonra, Troy kalan kısmını sakin geçirmeyi umuyordu. Ne yazık ki öyle olmayacaktı.

Faith aradığında saat bire geliyordu. Troy onun sesini duyduğu için aldığı keyfi gizleyemedi. "Faith! Bu ne güzel sürpriz."

"Üzgünüm," diyen Faith'in sesi kendisi gibi çıkmıyordu, "akşam yemeği buluşmamızı iptal etmek zorundayım."

Troy'un morali birdenbire çöktü. "Ya?" Küçük bir hayal kırıklığıymış gibi kaygısız davranmaya gayret etti ama öyle değildi.

"Biri akşam arabamın lastiklerini parçalamış."

"*Ne*?" İçi öfkeyle dolarken dişlerini gıcırdattı. "Rapor ettin mi?"

"Bu ne işe yarayacak ki?" diye sızlandı Faith. "Daha önceki vandalizmi de rapor etmiştim ama hiçbir işe yaramadı.

Troy bunu telefonda tartışamayacak kadar sinirliydi. "Hemen oraya geliyorum."

"Troy..."

"On dakika." Telefonu kapadı, ceketiyle şapkasını alarak kapıdan çıktı. Teknik olarak acil durum olmasa da sireni açmadan tepe ışıklarını yaktı. Keşke neden Faith'in hedef alındığını bilse de buna bir son vermeyi başarabilseydi. Fakat ne pahasına olursa olsun, buna dur diyecekti.

Faith kapıyı açtığında solgun ve şaşkındı, gözlerinin altında koyu halkalar belirmişti. Troy onu kollarına alıp sakinleştirmek istedi ama sonra orada bir profesyonel olarak bulunduğunu hatırlattı; arkadaş ya da müstakbel sevgili olarak değil.

"Neler olduğunu anlat," dedi otoriter bir tonda.

Faith onu salona götürüp bir koltuğa çöktü. "Bu sabah işe gitmek için arabamın yanına gittiğimde, ne göreyim... lastiklerim parçalanmış."

"Dördü de mi?"

Faith başıyla onayladı.

Bu az bir masraf değildi.

"Kliniği arayıp bugün gidemeyeceğimi söyledim. Sonra servisi aradım. Arabamı lastikçiye çekmek zorunda kaldılar... yarına kadar alamayacağım."

"Üzgünüm Faith." Kasabanın şerifi olarak Troy kendini sorumlu hissediyordu. "Komşular bir şey görmüş mü?"

Faith başını iki yana salladı. "Çoktan sordum. Kapı komşum McCormick'ler yatınca, yani gece yarısından sonra olmalı. Kimse bir şey duymamış, görmemiş."

Troy umutsuzlukla gözlerini kapadı.

"O kadar üzgündüm ki kızımı aradım. Jay Lynn hafta sonunu onlarla geçirmem için ısrar etti. Açıkçası Troy, gitmek zorundayım. Canıma tak etti. Biri beni burada istemiyor, bugünden sonra... bu sabahtan sonra, bütün söyleyebileceğim, benim de burada olmak istemediğim."

"Ciddi değilsin," dedi Troy.

"Ciddiyim. Cedar Cove'a taşındığım gün hayatımın en büyük hatasını yaptım."

Troy şapkasının kenarını tutan elini öyle sıktı ki keçe neredey-

se paramparça olacaktı. "Benim için tam tersi. Hayatımdaki en güzel günlerden biriydi."

"Anlaşılan hafızan biraz kıt," diye dalga geçti Faith, sonra ona bakarak hafifçe gülümsedi. "Seattle'daki evim birden satıldığı için şoktaydım ama artık görüşemeyeceğimizi söylediğinde daha da büyük bir şoka girmiştim."

Troy o sözleri geri alabilseydi, hiç söylememiş olabilseydi, bunu yapardı. Yetişkin hayatının en büyük hatalarından biri Faith'le ilişkisini koparmaktı, o günden beri bunun bedelini ödüyordu.

"Dinle," dedi Faith, "eski tartışmaları alevlendirmek gibi bir niyetim yok. Yorgunum, üzgünüm; bir hafta sonu uzaklaşmak bana iyi gelecek."

Her ne kadar Jay Lynn yerine oğlunda kalmasını tercih edecek olsa da Troy onunla aynı fikirdeydi. En azından Scott kasabada yaşıyordu.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

Faith ona baktı, morarmış gözleri onun bakışlarıyla karşılaştı. "Hiç kimsenin yapabileceği bir şey yok. Benim için en iyisi kasabayı terk etmek."

"Hayır!" diye karşı çıktı Troy yüksek sesle.

"Hafta sonu için," diye açıkladı Faith. "Sonrası bekleyebilir. İkimiz için de... birlikte bir geleceğimizi olup olmadığına karar vermek için uygun bir zaman değil."

Troy onunla aynı fikirde değildi. Faith'in yanında olmasını istiyordu. Onunla evlenmek istiyordu, ama her şeyden önce, birlikte bir gelecekleri *olduğuna* onu ikna etmek istiyordu. Cedar Cove'da bir gelecek.

Yirmi Üç

Mary Jo'nun bu fikri Linc Wyse'ın hiç hoşuna gitmemişti. Eğer kız kardeşi evden taşınmak istiyorsa sorun değildi, canı ne istiyorsa yapmakta serbestti. Yine de ona göre zamanlamanın hiçbir mantığı yoktu.

Genç bir anne olarak Mary Jo'nun bebeğiyle birlikte evde olması gerekiyordu. Mary Jo'nun onun bu tavrına içerlediğini söylemeye gerek yoktu; bütün bunlar son derece olağandı. Günümüz standartlarında bir annenin doğumdan üç ay sonra işine geri dönmesinin de gayet normal olduğunu biliyordu. Kendi anneleri ev hanımıydı, Linc'in bu konuda güçlü duyguları vardı. Tamam, herkesin beğendiği bir bakış açısı olmayabilirdi, kız kardeşinin aynı fikri paylaşmadığı çok netti. Kendisi bir eş ve baba olduğunda... bu düşünceyi derhal zihninden kovdu. Onun gibi modası geçmiş düşünceleri olan biri için evlilik pek mümkün görünmüyordu. Bu durum onu üzse de gerçeği kabullenmek zorundaydı.

Mary Jo'nun eşyasını toplayarak Puget Sound'un diğer yakasına taşınmasını izlemek, düşündüğünden de zor gelmişti. Buna

rağmen Cedar Cove'dan hoşlanmıştı. Yılbaşı arifesinde Mary Jo'yu ararken bütün bölgeyi dolaşmış çoğunlukla iyi bir izlenim edinmişti. Son ziyaretleri de bunu onaylamıştı. Dost canlısı, samimi, küçük, sevimli bir kasabaydı. Tek sorun mesafeydi. Sadece bir önceki hafta, kız kardeşiyle bebeğini görmek, aynı zamanda durumlarını kontrol etmek için dört kez Kitsap Yarımadası'na gitmek zorunda kalmıştı.

Mary Jo'ya göre, bu ziyaretlerin hiçbirine ihtiyaç yoktu ama kız kardeşiyle yeğeninin iyi olduğunu bizzat görmedikçe Linc'in gözüne uyku girmezdi. Aile sorumluluğunu daima ciddiye alırdı.

Noelle'in ilk Aziz Patrick Günü'nde onu ziyarete gitmek de gayet doğru geliyordu. Aile geçmişleri, pek çok Amerikan ailesi gibi karmakarışıktı; bildiği kadarıyla İngiliz, Fransız ve Almanlar vardı. Bir yerlerde İrlandalı olduğundan da emindi. Her ihtimale karşı Linc, yeğenine yumuşak bir leprikon bebek almıştı ama ziyaretinin daha iyi bir mazereti vardı; indirimli satışlardan yeni bir kanepe ve koltuk almıştı. Onları bizzat götürmek istiyordu, böylece nakliye masrafından da kurtulacaktı. İşin gerçeği, kız kardeşine sürpriz yapmak için sabırsızlanıyordu.

Mary Jo onu bir tür umacı olarak bellemişti ama bu doğru değildi. Bu barış teklifinin işe yarayacağını umuyordu.

İkiz villanın önüne park ettiğinde Mack McAfee'nin merdiven tepesinde su oluklarını temizlediğini gördü. McAfee'yle ilgili Linc henüz kararını vermemişti. Mary Jo'nun hayatının en kritik anında Mack yanındaydı ama yine de kapı komşusu olması onu biraz fazla kolay erişilir kılıyordu. Linc bunu onayladığından emin değildi.

Endişelerini dile getirme hatası yaptığında Mary Jo neredeyse kafasını koparıyordu, o günden sonra çenesini tutmuştu. An-

laşılan konu McAfee olduğunda kız kardeşi Linc'in tavsiyelerine uymayacaktı. Güzel. Fikirlerini kendine saklayacak, gözünü McAfee'nin üstünden ayırmayacaktı.

"Selam Linc," diye seslendi Mack. Merdivenden indi, uzattığı elini Linc hararetle sıktı.

"Kız kardeşim evde değil sanırım?" Linc cevabı zaten biliyordu. Bunu sorma sebebi, itfaiyecinin kız kardeşini ne kadar yakından kolladığını anlamaktı. Çözümsüz durumlardan biriydi. Mack'in ona göz kulak olmasını istiyor ama aynı zamanda delikanlının gereğinden fazla samimi davranmasını istemiyordu.

Çok ince bir çizgiydi; Linc, Mack'in o çizgiyi aşmadığından emin olmak için sık sık ziyarete gelecekti.

"Mary Jo evde."

"Güzel."

"Bakıyorum ona mobilya getirmişsin."

Eh, en azından gözlemci biri, diye düşündü Linc alayla.

"Kanepeye memnun olacaktır," dedi Mack.

Linc de öyle umuyordu ama Mary Jo söz konusu olduğunda söylemek zordu. Aslında bütün kadınlar için aynı, diye düşündü. Kadınları anlamıyor ya da onlarla iletişim kurmayı bilmiyordu. Geçen yıllar içinde birkaç ilişkisi olmuştu, hepsi aniden bitivermişti. Hata kendisinde olmalıydı. Mary Jo sık sık onun fazlasıyla dik kafalı, zorba ve üstelik şoven olduğunu söylüyordu. Değişmek için gerçekten çabalamış, daha duyarlı olmaya çalışmış ama işe yaramamıştı. Anladığı kadarıyla, bekâr kalmaya mahkûmdu. Noelle doğana kadar, çocuk sahibi olmamak onu rahatsız etmiyordu.

Artık durum farklıydı.

Yeğenini tahmin edemeyeceği kadar çok seviyordu. Mary Jo'y-

la kızı Cedar Cove'da yaşamaya başladıktan sonra ev bomboş kalmış, garip bir sessizliğe bürünmüştü. Mel'le Ned'in hareketli bir yaşantısı vardı, sık sık dışarı çıkarlardı. Linc'in kadınlarla yaşadığı sorunu onlar yaşamıyordu. İkisinin de ilişkisi vardı, yakında evlenmeyi umuyorlardı.

Linc evde değilse işyerinde olurdu. Babasının yaklaşık elli yıl önce açtığı oto tamir dükkânını işletiyordu. En büyük kardeş kendisi olduğu için, aile şirketini ve aynı zamanda aile bağlarını sürdürmenin kendi sorumluluğu olduğunu düşünüyordu. Ebeveynlerinin ölümünden bu yana, dükkânı en iyi biçimde yürütmek, huzuru devam ettirmek, herkesin iyi olmasını sağlamak için elinden geleni yapıyordu.

"Mary Jo nasıl?" diye sordu Linc.

"Neden doğrudan bana sormuyorsun?" Mary Jo ellerini göğsünde kavuşturmuş, ikiz villanın kendine ait tarafındaki kapının eşiğinde duruyordu. "Çin'de yaşamıyorum, biliyorsun."

"Doğru." Yanlış bir şey yapma ya da söyleme korkusuyla Linc ellerini ceplerine sokuşturdu.

"Sorduğuna göre söyleyeyim, çok iyiyim. Teşekkür ederim."

"Noelle?"

"O da aynı."

Linc genzini temizleyerek Mack'e döndü, Mack'in bakışları ona kendi başının çaresine bakmasını söylüyordu.

Linc eliyle kamyonetini işaret etti. "Sana bir ev hediyesi getirdim."

"Yine mi?"

"Şey... birden fazlasına ihtiyacın var gibi geldi."

Mary Jo gülümsedi. "Çok tatlısın."

Linc omuzlarının ve ensesinin yumuşamaya başladığını hissetti.

Tüylü leprikonu uzattı, Noelle'in oyuncak yığını giderek büyüyordu. Sonra, Mack'in yardımıyla kanepe ile koltuğu Mary Jo'nun salonuna taşıdılar. Mary Jo onları nereye koymaları gerektiğini gösterdi, sonra fikrini değiştirdi. Sonra bir kez daha değiştirdi. Bu fikir değişikliklerinden Linc rahatsız olmadı, Mack de öyle.

Noelle uykudaydı ama Mary Jo'nun mobilyaların konumundan memnun olmasının hemen ardından uyandı. Yeni koltuğa oturan Linc, mis gibi şampuan ve pudra kokan yeğenini kucağına aldı, alnını öptü. Noelle esnedi, esnerken dirseklerini havaya kaldırdı. Bebekler onu büyülüyordu. Mary Jo, Noelle'i ilk kez eve getirdiğinde onu incitmekten, düşürmekten ya da fazla sıkmaktan ödü kopmuş ama bebeğe giderek alışmıştı. Noelle'in karın ağrılarının geçmesi çok işe yaramıştı, şimdi olduğu gibi ufaklığı saatlerce sorunsuz kucağında tutabiliyordu.

"Onu beslemek ister misin?" diye sordu Mary Jo ağabeyine, Mack'i uğurladıktan sonra.

"Düşünmüştüm ki... yani, göğüsler..." Sözcükler birbirine dolanıyordu, Linc kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyordu.

"Artık çalıştığım için göğüs pompası kullanıyorum."

Erkek ve kız kardeşlerin bazı konuları aralarında konuşmamasında fayda vardı. Göğüs pompaları da bu kategorideydi. "Bence... onu sen beslesen daha iyi olur." Sesinin kaba çıktığının farkındaydı ama elinden bir şey gelmiyordu.

Noelle ona gülümsedi, Linc karşılık verdi. Mırıldanırken kardeşine bakmamaya özen gösteriyordu. "Şu komşuyla çok sık görüşüyor musun?"

Kısa bir sessizlik oldu. "Neden sordun?"

Linc omuz silkti, Mary Jo kızmadığı için memnundu. "Ne zaman gelsem onu buralarda görüyorum."

"Adam bitişik evde yaşıyor. Ne bekliyordun?"

Cevabındaki hafif keskinlik onu bu konuda daha fazla sorgulamaması için uyarı niteliğindeydi. Zor da olsa, Linc başka soru sormadı. Kız kardeşi komşusuyla bir ilişkiye girerse belki o kadar da kötü olmazdı. Tabii Mack, Linc'in bir daha hiç kimsenin kız kardeşinden istifade etmesine izin vermeyeceğini anladığı sürece.

McAfee'nin niyetinin ne olduğunu soracak olsa Mary Jo'nun bir daha onunla asla konuşmayacağını biliyordu. Yine de Linc bilmek istiyordu.

Mary Jo akşam yemeğine kalmasını teklif etti ama Linc geri çevirdi. Zaten gereğinden fazla kalmıştı, yola düşmenin zamanıydı.

Salondaki oturma grubu için teşekkür eden Mary Jo onunla birlikte kamyonetine kadar yürüdü. "Dikkatli kullan, tamam mı?"

"Tamam," diye söz verdi Linc.

"Her gün beni kontrole gelmen gerekmiyor biliyorsun, değil mi?"

Linc karşılık olarak omuz silkti.

"Hatta günaşırı bile."

Linc sırıttı.

"Artık aileyi bir arada tutmak zorunda değilsin Linc. Hepimiz yetişkiniz, hatalarımızdan ders alarak kendi kararlarımızı verebilecek kapasitedeyiz. Beni korumaya çalışman gerçekten çok hoş ama gerekli değil."

Sonra, Mary Jo parmaklarının ucunda yükseldi, Linc'in yüzünü avuçları arasına alıp yanağına bir öpücük kondurarak ağabeyini hayretler içinde bıraktı.

Kamyonetiyle uzaklaşırken Linc onun söylediklerini düşünü-

yordu. İşin gerçeği, kız kardeşinin haklı olduğunun farkındaydı. Ned ile Mel de en az Mary Jo kadar, sürekli onları kollamasına sinir oluyorlardı.

Linc dönüş yolunda feribota binmek yerine Narrows Bridge'den geçmeyi tercih etti. Otoyolda henüz iki kilometre yol almamıştı ki yolun kenarına çekmiş bir araç gördü. Yanıp sönen stop lambaları arabada mekanik bir sorun olduğunu işaret ediyordu. Hemen yanı başında bir kadın çaresizce duruyor, yardım beklediği açıkça belli oluyordu.

Arabalar hızla yanından geçiyorlardı. Linc durmak istemedi. Uzun bir gündü, yorgundu, hava kararmaya başlamıştı. Üstelik önünde daha bir buçuk saatlik yolu vardı. Zor durumdaki kadının yanına yaklaştığında, vicdanının geçip gitmeye izin vermeyeceğini biliyordu.

Kamyonetini park etti, inip kadına doğru yürümeye başladı. Hoş bir kadındı, sarışın ve ufak tefekti. 1,58'lik Mary Jo'dan bile küçüktü.

"Sorun nedir?" diye sordu.

Kadın ona *On Üçüncü Cuma* filminden fırlamış gibi baktı. Gözleri kocaman olmuştu, gerçekten korkunç bir şey görmüş gibiydi.

Linc ürkünç görünüyor olabilirdi ama vızır vızır araçların geçtiği bir otoyolda bu kadın ona ne yapabileceğini düşünmüştü, bunu anlayabilmiş değildi.

"Adım Linc Wyse, oto tamircisiyim," dedi, kadını rahatlatabilmek umuduyla.

"Öylece... duruverdi. Gig Körfezi'ne gidiyordum, birdenbire arabam stop etti. Neyse ki son anda yoldan çekebilecek kadar şanslıydım."

"Sigorta şirketinizi aradınız mı?" diye sordu.

"Şey, hayır... yani, evet. Aradığımda üyeliğimin sona erdiğini öğrendim. Ben... ben son dönemde duygusal çalkantılar yaşıyorum, ihmal etmiş olmalıyım." Gözyaşlarına boğulacak gibiydi. "Bunları dinlemeniz gerekmiyor. Özür dilerim."

Bu konuda haklıydı. Kadının özel sorunları Linc'i ilgilendirmiyordu. "Stop etmeden önce araba tekledi mi?"

Kadın başını iki yana salladı. "Kaputun içine bakmak istedim ama nasıl açıldığını bulamadım."

Normal. Kadınların çoğu bir araç kullanmanın temel bilgilerinden bile yoksundu.

Düşüncelerini hissettirmiş olmalı ki kadın ekledi: "Geri zekâlı değilim yani."

Linc *bu* yoruma cevap vermemesi gerektiğini biliyordu. İçeri uzanıp kaput kolunu açtı, sonra arabanın önüne yürüdü. Kaputu kaldırıp hızla kestirme çözüm gerektiren yerleri inceledi.

Kadın onun yanında durmuş motoru inceliyordu. "Bu doğru değil," dedi.

"Efendim? Doğru olmayan nedir?"

"Geri zekâlı olmakla ilgili söylediğim şey." Bakışlarını akan trafiğe çevirdi. "Çok naziksiniz, size minnettarım."

Övgü adamı telaşlandırdı, o yüzden kadını duymazdan geldi. "Motorla ilgili bir sorun görmüyorum."

"Şu anda bunu yaşadığıma inanamıyorum, bütün olanların üstüne."

"Bütün olanlar mı?" Linc bunu sorduğu anda pişman olup olmayacağını düşündü.

"Nişanlım Geoff. Eski nişanlım demeliyim. O bir hırsız." Hırsla

altdudağını ısırdı. "Nişanı bozdum, ailem çok üzgün; düğün iptal olduğu için değil, sevdiğim adamın koca olarak tamamen uygunsuz ve insanlıktan yoksun olduğunu anlayacak sezgim olmadığı için." Derinden bir iç çekti. "Özür dilerim. Bunların arabamla bir ilgisi yok. Açıkçası, durmasanız ne yapardım bilmiyorum. Babamı aramak seçenek bile değil."

Linc ilk kez kadına dikkatle baktı... fark ettiğinden daha güzeldi.

"Birini tanıyıp onu sevdiğinizi sanırsınız, sonra gerçeği öğrenirsiniz ve... o kişinin düşündüğünüz kişi olmadığını anlamak çok acı verir."

Linc araçtan uzaklaşmaya başladı. "En son ne zaman yakıt aldınız?"

Kadının kaşları çatıldı. "Yani benzinim bitmiş olabilir mi?"

"Bir bakayım." Kadın sağlıklı düşünmeyi beceremiyor gibiydi. Linc sürücü koltuğuna oturup kontağı açtı. Tahmin ettiği gibi, ibre sıfırdaydı.

Kadın bir tür duygusal çöküntü yaşıyor olmalıydı, Linc onun yoluna çıktığı için şanslı sayılırdı. Merhametli insanı oynamanın karşılığı buydu. Neyse, hiçbir iyilik karşılıksız kalmazdı.

Kadın, Linc'in yanındaki yolcu koltuğuna geçerek kapıyı kapadı. Titremeye başladı, Linc onun ağlamamak için bunu yaptığını varsayıyordu. "Üzgünüm. Siz nazik olmaya çalışırken ben isterik davranıyorum. Benzinin bittiğini anlayamayacak kadar budalayım." Gözlerini kapatarak başını önüne eğdi.

"Hepimizin başına gelir," dedi Linc elinden geldiğince rahatlatan bir tonda.

Kadın kırmızı bir burun ve ıslak gözlerle ona döndü. "Yaptığınız hiçbir şeyin doğru olmadığını hissettiğiniz anlar oldu mu?" diye sordu.

Kendini bir pembe dizinin ortasına düşmüş gibi hissetse de Linc başıyla onayladı.

"Benim de."

Durum giderek tuhaflaşıyordu. "Kamyonetimin arkasında bir benzin bidonu var," dedi, bir an önce yola koyulmaya can atıyordu. "Benzin istasyonuna gidip benzin alacağım, sizi istediğiniz yere götürmeye yetecektir."

"Beni burada mı bırakacaksınız?"

"Şey... benimle gelmek ister misiniz?"

"Gelebilir miyim?"

Linc'in kafası aynı anda on tarafa birden çalışmaya başladı. Bunu teklif ettiğine inanamıyordu, kadının istediğine de inanamıyordu.

Arabanın aküsünü bitirmemek için kontağı kapatarak anahtarları kadına uzattı.

"Adım Lori Bellamy," diyen kadın elini uzattı.

Onun elini sıkan Linc, kendi nasırlı parmaklarının arasındaki tenin ne kadar yumuşak olduğunu hissetti. "Linc Wyse."

"Selam Linc."

"Selam." Kadınların, özellikle de minyon olanların yanındayken hissettiği tuhaf durum, aynı huzursuzluk geri döndü. Lori gibi ufak tefek kadınların yanında kendini hantal... ve çok iri hissediyordu. Onu bunaltmak ya da ürkütmek endişesiyle Linc dikkatle hareket edip sessizce konuşuyordu.

Kadının arabasından çıktı, hızla kamyonetine dönüp yolcu koltuğunu toparladı.

Kadın, Linc'in yardımıyla araca tırmanıp yerine oturdu, emniyet kemerini bağlayıp Linc'e gülümsedi. "Hep bu kadar kibar mısın?"

"Bir kız kardeşim var," dedi. " Arabası bozulacak olsa benim gibi birinin durup yardım etmesini isterim."

Marşa basıp trafiğe karıştı. Bir süre sessizce oturdular ama Linc artık huzursuzluk hissetmiyor, bir şeyler söyleme ihtiyacı duymuyordu. Birkaç dakika sonra kadın, "Seninle konuşmak ne kadar kolay," diye mırıldandı.

"Benimle mi?" diye sordu Linc şaşkınlıkla.

Kadın başıyla onayladı. "Saçma sapan şeyler söylerken bile beni sabırla dinledin."

"Ne gibi?"

Yüzünü buruşturdu. "Geoff hakkında. Araba konusunda yardım için durdun, hayatımdaki kargaşaları dinlemek için değil."

"Bazen yabancı biriyle konuşmak iyi gelir." Linc'in bu konuda bildiği bir şey yoktu ama kulağa mantıklı geliyordu.

"Şey, hayatımın en utanç verici ayrıntılarını yumurtlamak gibi bir niyetim yoktu." Kısaca, mahcup bir biçimde güldü. "Arabamda benzinin bitmesi hayatımın tepetaklak aşağı doğru gittiğini onaylıyor." Kederle omuz silkti. "Sanırım Geoff erkekler hakkında doğru muhakeme yapamadığımın bir kanıtı."

Linc sırıttı. "O halde eşitiz çünkü kadın-erkek ilişkilerine geldiğinde tam bir felaketim." Gaza gelen Linc hayatında bir değişiklik yapmaya karar verdi, ona bakmak için gözlerini yoldan ayırdı. "Bu akşam benimle yemek yer misin?"

"Bu akşam mı?"

"Şey... elbette." Aslında her akşam ona uyardı. Sosyal etkinliklerle dolu bir takvimi yoktu. "Bu akşam uygun," dedi laubali bir tarzda.

"Tamam ama onca zahmetten sonra benim ısmarlamama izin verirsen."

Linc tereddüt etti, son birkaç yıldır karşısına çıkan en umut ve-

rici fırsatı berbat etmekten korkuyordu. "Üzgünüm, bunu yapamam. Babam beni öyle yetiştirmedi," diye ekledi, içine biraz mizah katma çabasıyla. Onun tepkisini görmek için bekledi. "Bana geri kafalı, şoven ya da canın ne isterse onu diyebilirsin ama yemeği ben öderim. Ben *seni* davet ettim, unuttun mu?"

"Geri kafalı," diye tekrarladı kadın. "*Geri-kafalıyı* tercih ederim. *Şoven* lafının modası geçmemiş miydi?"

"Geri kafalı bir laf mı demek istiyorsun?" dedi Linc, birlikte güldüler.

Linc bir benzin istasyonunda durdu, görevliye en yakın restoranın nerede olduğunu sordu. Aile işletmesi bir hamburgercinin yol tarifini aldılar. Burger, patates kızartması, koladan oluşan siparişlerini verip tam iki saat sohbet ettiler. Lori ona Geoff'ten söz etti, Linc ona Cedar Cove'a taşınan kız kardeşini anlattı. Sonra dükkânının yerini tarif edip kardeşleriyle birlikte devraldıktan sonra işletmenin adını nasıl Three Wyse Men olarak değiştirdiğini açıkladı. Kadın da alışveriş merkezine yakın bir butikte çalıştığını, kısa süre önce Cedar Cove'a taşındığını söyledi.

Restoranın kapanacağına dair hareketliliği fark etmeseler daha uzun kalabilirlerdi. Akşamın bitmesi Linc'i üzmüştü. Diğer kadınların aksine, Lori'nin yanında kendini rahat ve huzurlu hissediyordu. Sohbetleri ilgi çekiciydi. Anlaşılan ikisi de havadan sudan konuşmayı pek bilmiyordu, Linc bundan söz edince Lori, "Ne olmuş yani?" dedi, "o halde ciddi şeyler konuşuruz." Öyle yaptılar.

Arabasını almak için onu geri götürmek üzere kamyonete döndüklerinde her şey değişti. Sessizlik daha önce olmadığı kadar gerginlik vericiydi. Linc sebebini anlayamıyor, onu üzecek ne söylediğini merak ediyordu. Öğrenmeye niyetliydi ama konuya

nasıl yaklaşacağını, onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu nasıl soracağını bilemiyordu.

"Linc?" Lori elini adamın koluna koydu. "Burada biraz dursak sorun olur mu?" Linc kadının arabasından az öteye, yolun kenarına park etti.

"Hayır... demek istediğim... hayır, sorun olmaz."

Lori ona döndü, o zamana kadar gördüğü en koyu, en iri kahverengi gözlerle Linc'e baktı. "İlişkilerinde sorun yaşıyorsun, değil mi?"

Linc başıyla onayladı.

"Ben de öyle ama senin yanında farklı hissediyorum."

Linc tekrar başıyla onayladı, duygularını sözcüklerle nasıl ifade edebileceğini bilmiyordu.

"Sen iyi bir insansın. Herkes geçip giderken sen yardım etmek için durdun." Arabasını işaret etti. "Senden başka kimse umursamadı."

Linc onun minnettarlığına aldırış etmek istemiyordu ama Lori kendini öyle kaptırmıştı ki onun ruh durumunu bozmaktan korktuğu için sesini çıkarmadı.

"Ailene de önem veriyorsun, babanın işyerini ayakta tutmaya devam ediyorsun. Bunu takdir ediyorum." Gözlerini kapadı, sonra tekrar açtı. "Bütün bunlardan usandım."

"Neden usandın?" diye sordu, bu ani sıçrama karşısında şaşıran Linc.

"Flört etmekten."

"Bu, bir daha benimle çıkmayacağın anlamına mı geliyor?" Sesindeki hayal kırıklığını gizlemeyi başaramamıştı.

"Yo... dinle, henüz bir şey söyleme ama sana öyle bir şey önereceğim ki kamyonetinden fırlayıp tepelere doğru kaçabilirsin."

"Ne?"

Lori dudağını kemirerek başını iki yana salladı. "Yo, bu çok çılgınca. Boş ver gitsin."

Linc onun ne önermek istediğini tahmin edemiyor ama sonuçları ne olursa olsun duymak için can atıyordu.

"Ben geri kafalı bir kadınım." Duraksadı. "Tıpkı senin geri kafalı bir erkek olduğun gibi."

Linc onunla aynı fikirdeydi, kadının bu özelliğini sevmişti.

"İlişkilerinde sorun yaşıyorsun, bu benim için de geçerli."

Linc bir kez daha kabullendi.

"Bu flört oyunundan da en az benim kadar hoşlanmadığını düşünüyorum, doğru mu?"

"Doğru."

Lori derin bir soluk aldı. "Bütün bunları atlamaya ne dersin?"

"Ben... anlayamadım?" Lori'nin yürüttüğü mantıkta bir şeyler kaçırmış olmalıydı.

Lori gözlerini ilerde bir şeye dikti ama Linc ne olduğunu anlayamadı. "Sonu... evliliğe varan bütün bu gereksiz angaryaları atlamaya ne dersin?"

Her yerde sessizlik yankılanır gibiydi. "Lori," dedi, temkinle. "Yanılmış olabilirim, eğer öyleyse ve eğer haddimi aşıyorsam beni bağışla." Yutkundu. "Benimle evlenmek mi istiyorsun?"

Lori genzini temizledi. "Bugüne kadar duyduğun en tuhaf, en fevri şey olabilir ama sormak zorundayım."

"Sen ciddi misin?"

"Evet," dedi ciddiyetle. "İkimiz de evlenmek istiyoruz, değil mi?"

Bu doğruydu. Linc nabız atışlarının hızlanmaya başladığını hissetti.

Lori devam etti. "Senin de başın yanmış, benim de. O halde bütün bu saçmalıkları geride bırakalım. Her yola başvurup bu işi halledelim. İster misin?"

"Bir kadının bana evlenme teklif edeceği hiç aklıma gelmezdi ama görüyorum ki sen..."

"Seni tam anlamıyla şok ettim, değil mi?" diye sordu.

Öyleydi, ama Linc bunu itiraf etmek istemedi. "Cevabı hemen mi istiyorsun?"

"Lütfen."

Linc hızla bir soluk aldı. "Tamam. Sen denemek istiyorsan, ben de varım."

Lori onun kolunu tutarken yüzüne kocaman bir tebessüm yayıldı. "Bunu yaptığımıza inanamıyorum. Çılgınca!"

"Sanırım öyle."

Lori başını Linc'in omuzuna yasladı, üstünden büyük bir yük kalkmış gibi derin bir soluk aldı.

"O halde evleniyoruz," dedi Linc.

"Evleniyoruz," diye tekrarladı Lori.

"Hemen mi?" diye sordu Linc.

"Hemen."

Yirmi Dört

Ben eski haline dönüp de öyle davranmaya başladığından beri Charlotte çok rahatlamıştı. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde onun David'le iki kez konuştuğunu biliyordu. İlk konuşma onu çok rahatsız ettiği halde, ikincisinde o kadar sinirlenmemiş ve ruh hali giderek düzelmeye başlamıştı.

Ben o konuşmayla ilgili Charlotte'a hiçbir şey söylememişti ama Charlotte onun hemen ardından Roy McAfee'ye gittiğini biliyordu. Başlangıçta Ben ona açılmadığı için içerlemişti ama sonra düşündükçe hak vermişti. O kadar ince düşünceli bir adamdı ki oğluyla ilgili son yaşadığı sorunları ona yansıtmak istememişti.

"Ben," diye seslendi, aynanın karşısında şapkasını düzeltmeye çalışarak. Son günlerde nadiren şapka takıyordu ama bu bir kutlamaydı, hiçbir şey bunu güzel bir şapka kadar iyi ifade edemezdi. Son konuşmalarında Olivia da şapkada karar kıldığını söylemişti –kuşkusuz farklı sebeplerden– ama o yüzden Charlotte da aynısını yapacaktı. Kızının utangaç hissetmesini istemezdi. Olivia'nın güzel bir peruğu vardı ama onunla sıcak ve rahatsız hissettiğinden arkadaşları ve ailesi peruksuz çıkması için ısrar etmişlerdi.

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordu Ben'e.

"Büyük açılışa daha bir saat var," diye karşılık geldi.

Charlotte şapkasını annesine ait olan şık bir tokayla sabitledi. "Ben, aşkım, geç kalmak istemiyorum."

"Charlotte," dedi yatak odasında ona katılan Ben, "buradan çayevine gitmek sadece beş dakikamızı alır."

"Fakat kalabalık olabilir."

Ben onun beline sarıldı. "Tamam hayatım, seni rahatlatacaksa hemen çıkabiliriz."

"Teşekkürler canım."

Aylar süren inşaatın ardından Victorian Tea Room açılmaya hazırdı. Eflatun dekorlu pembe bina bütün kasabanın dilindeydi, bu şaşırtıcı değildi. Cedar Cove'da o güne kadar böyle bir bina olmamıştı.

Torununun girişimine katkıda bulunmak için Charlotte en sevilen tariflerini bir araya toplamış, Ben de onları yazmasına yardım etmişti. Sonra büyük bir tantanayla, derlemeyi Justine'e teslim etmişlerdi. Charlotte tariflerinden bir kısmının çayevinin mönüsünde yer almasından mutluydu.

Charlotte biraz parfüm sıktı; bütün zamanların en sevdiği kokusu olan Evening in Paris. Tam işi bitmişken kapı zili çaldı. Ne berbat bir zamanlamaydı!

Salona girdiğinde, Roy McAfee'nin üstünde paltosu, elinde evrak çantasıyla Ben'e bir şeyler anlattığını gördü.

"Roy, seni görmek ne güzel," dedi Charlotte kibarca.

Ben'in çayevine gitmek üzere olduklarını söylemesini bekledi. Aileyle yakın arkadaşlar açılıştan önce bir şükran kutlaması yapacaklardı. Peder Flemming bu girişimin başarılı olması için

Tanrı'nın lütfunu isteyecekti, Charlotte bunun bir dakikasını bile kaçırmak istemiyordu. Fakat Roy'un ziyaretini ertelemek yerine, Ben onun oturmasını teklif etmişti.

"Uzun sürmez," dedi Ben, muhtemelen aklından geçenleri okumuştu.

"Kahve ister misiniz?" diye sordu Charlotte iki adama.

"Hayır, teşekkürler," dedi Roy. "Sadece Ben'e bir rapor vereceğim."

Ben'in bir araştırma için Roy'u tuttuğu çok açıktı, bu araştırmanın David'le ilgisi olduğuna şüphesi yoktu.

Ben kanepede yanını işaret etti. "Lütfen bize katıl."

Charlotte onun yanına oturdu, Ben uzanıp elini sımsıkı tuttu. Charlotte onun ne kadar gergin olduğunu, David'le sorunlarının Ben'i ne kadar yıprattığını hissedebiliyordu, karşılık olarak kocasının parmaklarını sıktı.

"Tahmin edeceğiniz gibi," dedi, karşılarına oturan Roy, "Ben, David'in hikâyesini araştırmamı istedi."

Ben, Charlotte'a döndü: "David'le son konuşmamızda Mary Jo'dan babalık testi istediğini söylemişti. Mary Jo buna karşı çıktı ama ricam üzerine kabul etti. Test sonuçları Noelle'in onun kızı olduğunu kanıtladı. Artık hiç şüphe yok."

"David öne çıkıp sorumluluğu kabul edecek mi?"

"Edeceğini *söyledi*," diye cevapladı Ben. "Bana gelerek sigorta şirketindeki işinden ayrıldığını, artık bir bankada çalıştığını anlattı. Hayatında olumlu değişiklikler yapmaya çalışıyormuş, benden de yardım istiyormuş."

"Maddi yardım mı?" diye sordu Charlotte.

"Hayır. Bu beni yüreklendirdi. Yıllardır ilk kez, belki oğlumun

dersini aldığını, her zaman inandığım o adam olmak istediğini düşündüm."

Charlotte'un bakışları Roy'a kaydı, Ben'in onu bu işe neden bulaştırdığından emin değildi.

"Sorun şu ki David'le bu yollardan daha önce de geçmiştik," diye devam etti Ben. "Onun samimiyetini sorgulamak benim için zor, çünkü babası olarak, ona inanma eğiliminde olmam çok doğal. Fakat bu kez, körü körüne inanmak yerine Roy'dan David'in anlattıklarını araştırmasını istedim."

Roy eğilip evrak çantasını açtı. "Burada tam ayrıntılı rapor var," diyen dedektif, dosyayı Ben'e vermek üzere ayağa kalktı.

"Zamanımız biraz kısıtlı olduğu için," dedi Ben, "bir zahmet kısa bir özet geçer misin?"

"Elbette."

Charlotte, Roy'un sırtının kasıldığını hissetti, sanki söyleyecekleri onu dehşete düşürmüş gibiydi. "David işinden ayrıldığını söylerken doğruyu söylüyordu ama ayrılmak kendi tercihi değildi. Şirket onu kovdu. Anlaşılan aleyhine açılmış bir cinsel taciz davası var, kıdem tazminatı da alamamış."

David'in işten kovulması Charlotte'u şaşırtmamıştı.

"Fakat yeni işi doğru, değil mi?" Soru Ben'den gelmişti.

"Hayır, korkarım bu da uydurma," dedi Roy. "Üç aydır işsiz."

David'in maddi anlamda ne kadar sınırda olduğunu bilen Charlotte sorma gereği duydu: "Peki o halde nasıl yaşıyor?"

Roy, cevap vermek için izin istercesine yaşlı adama baktı. Ben başıyla hafifçe onayladı.

"David taşınmış... bir arkadaşının yanına."

"Erkek mi, kadın mı?" diye sordu Ben kaşlarını çatarak.

"Kadın."

Charlotte, onun oğlu konusunda yaşadığı hayal kırıklığını hissedebiliyordu; çok daha büyük bir hayal kırıklığı, diye düzeltti içinden.

"Bir başka deyişle," dedi Ben, Charlotte'un hissettiği duyguları yadsımayarak, "oğlum bir kadının sırtından geçiniyor."

Roy başıyla onayladı. "Öyle görünüyor."

"Noelle'in babası olmak, onu maddi olarak destekleyip hayatına katmakla ilgili konuşmalara ne oldu?" diye Ben'e sordu Charlotte.

"Tek tahminim, beni samimiyetine inandırmak için duymamı istediğim şeyleri söyledi."

"Önemli bulacağınızı düşündüğüm bir şey daha var," dedi Roy, kısa bir tereddütten sonra.

"Evet?" Ben'in ilgisi tekrar dedektife döndü.

"David hâlen Seattle'da yaşıyor."

"Seattle mı?" diye tekrarladı Ben. "Ne zamandan beri bu kadar yakınımızda?"

"Öğrendiğim kadarıyla iki ay olmuş."

Ben'in oğlu bir feribot mesafesindeydi, ailesine haber verme gereği duymamıştı. Dahası, kısa süre öncesine kadar Seattle'da yaşayan kızını görme girişiminde bile bulunmamıştı. Bu büyük bir darbeydi; Charlotte, Ben'in bu gerçeği kolay kaldıramayacağını biliyordu.

"Anlıyorum," dedi Ben kısa süre sonra. Son şoku sindirmek için büyük –ve sancılı– bir çaba gösterdiği çok açıktı.

"Keşke daha iyi haberler getirebilseydim," dedi Roy.

Ben başını iki yana salladı. "Üzülme. Sonradan öğreneceğime, gerçekle şimdi başa çıkmayı tercih ederim."

Charlotte boştaki elini Ben'in elinin üstüne koydu. Onun adına ağlamak istiyordu. Sadece birkaç dakika içinde kocası birden çökmüş gibiydi.

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?" diye sordu Ben.

Roy omuz silkti. "Daha önce dediğim gibi, her şey raporda yazılı. Size oğlunuzun hayatıyla ilgili daha net bir fotoğraf verecektir."

"Dahası da mı var?" diye haykırdı Ben. "Öyleyse, hemen şimdi söyle."

Roy, Charlotte'a doğru baktı. "Ben'in gerçekleri bilmeye ihtiyacı var," dedi Charlotte yumuşak bir sesle.

"Uyuşturucu mu?" diye sordu kocası.

"Hayır. Göründüğü kadarıyla David'in kumar sorunu var." Ben hafifçe gözlerini kapadı. "Korktuğum gibi. Ya alkol?"

Roy yüzünü buruşturdu. "Bu kadar kötü haber getirdiğim için üzgünüm, özellikle böyle önemli bir günde."

"Gün mü?" diye sordu Ben.

"Victorian Tea Room'un kapılarını açacağı gün."

"Of, evet," dedi Ben, inleyen bir sesle. "Aklımdan... uçup gitmiş. Uğradığında Charlotte'la ben çıkmak üzereydik."

Ben trans halindeymiş gibi konuşuyordu. Odanın ortasında dikilmiş boşluğa bakarken Charlotte, Roy'u kapıya uğurladı.

"Üzgünüm Charlotte, yapabileceğim bir şey var mı?" diye fısıldadı Roy.

"Hayır ama sorduğun için teşekkürler."

Kapı aralığında oyalanan Charlotte, Roy'un basamaklardan inip yolun karşısındaki arabasına gitmesini izledi. Bu süre içinde, kocasının küçük oğluyla ilgili aldığı bu kahredici haberlerle başa çıkmasına nasıl yardımcı olabileceğini düşünüyordu.

Arkasına döndüğünde Ben'in orada dikildiğini görünce şaşırdı. Bakışları karşılaştığında Ben gülümsedi.

"Evde kalmak ister misin?" diye sordu Charlotte.

Ben başını iki yana salladı. "Oğlum kendini mahvedecek bir yol tutturmuş. Onun kendi sonunu getirdiğini görmekten hoşlanmasam da engel olmak için yapabileceğim bir şey yok." İçini çekip kolunu uzattı. *"David'in beni aşağı çekmesine izin veremem,* onun adına onun hayatını yaşayamam. Daha iyi tercihler yapmaya başladığını ummuştum ama anlaşılan durum öyle değilmiş."

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sordu Charlotte.

Ben, karşılık olarak kibarca gülümsedi. "David'in böylesine muhteşem bir günü berbat etmesine izin vermeye niyetim yok. Peder Flemming'in kutsaması için diğerleriyle çayevinde buluşacağız. Sonra, seninle birlikte ben Justine'in ilk müşterilerinden olacağız." Saatine baktı. "Tam zamanı."

Yirmi Beş

Shirley Bliss, çocuklarının genellikle "Zindan" diye adlandırdıkları atölyesinde oturuyordu. Son eseri için ön hazırlık yaparken zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı. Bodrumun duvarlarında oynaşan gölgeler ikindi vakti olduğunu gösteriyor, okuldan çıkan Tanni'nin birazdan evde olması gerekiyordu.

En azından Shirley öyle umuyordu.

Tanni'yi anlamak zordu. Ne zaman Tanni'nin nerede olduğunu sormaya kalksa, kızı savunmaya geçerek tartışmaya başlıyordu. Bir süre sonra Shirley artık sormaz olmuştu. Yapabildiği kadarıyla, Tanni'nin geliş gidişlerini gözleyip arkadaşlarının kim olduğunu anlamaya çalışıyordu. Şimdilik, çoğunlukla Shaw'du.

Shirley'yle kızı arasındaki sorunlardan biri, babasının ölümüne sebep olan motosiklet kazasından Tanni'nin annesini sorumlu tutmasıydı. Mantıklı olmayabilirdi ama Tanni'nin ergen bakış açısıyla Shirley sorumluydu. Jim'in motosiklet almasına rıza gösterip Harley'in üstünde Seattle'a gitmesini kabul eden oydu.

Tanni, eğer Shirley ayak diremiş olsa, bugün babasının hayatta olacağına inanmıştı. Bu soru sonsuza kadar cevapsız kalacaktı.

İçini çeken Shirley merdivenden çıkarken öğle yemeğini kaçırdığını fark etti. Yeni bir projeye başladığında bu sık sık olurdu. Bütün gününü farklı kumaşlar seçip süet, ipek, keten, pamuklu ve yünün yanı sıra kurdeleyle kordonlar kullandığı bir örtü tasarlayarak geçirmişti. Yaratıcı günündeyse aklına yiyecek gelmezdi. Aslında, ara vermeden çalışmak onun için alışılmadık bir durum değildi. En iyi eserlerini gecenin ilerleyen saatlerine kadar uzayan uzun sürelerde meydana getirirdi. Jim'le çocuklar onun tuhaf programına alışmışlardı. Artık evde yalnız Tanni vardı. Jim ölmüştü, Nick üniversitedeydi.

Shirley için sanatı bir kaçış ve bir sığınaktı. Kızı son günlerde çizimlerini kendine saklasa da Tanni için de böyleydi. Bu muhtemelen iyi bir şeydi çünkü onun eskizlerindeki öfke ve karamsarlık Shirley'yi endişelendiriyordu. İçine kapanmış, arkadaşlarının çoğunu dışlamıştı; Shirley'le, pederle, bir danışmanla ya da herhangi biriyle konuşmayı reddediyordu.

Geçiş yavaş yavaş olsa da Shaw'la görüşmeye başladığından beri değişmişti. Endişelerine rağmen Shirley, Shaw'a minnettardı, Tanni duygularını paylaşacağı birini bulmuştu. Kızı gibi, o da sanatçıydı. Tanni'nin aksine Shaw'un hiç resim eğitimi yoktu.

Delikanlının yetenekli olduğu şüphe götürmezdi. Shirley, onun hayatını sanatçı olarak kazanabilmesini sağlayabilmesi için eğitim almasına çabalıyordu. Bu çabanın tamamen saf olmadığını ilk itiraf edeceği kişi kendisiydi.

Shirley iki genç için endişeliydi, ikisi de çok sayıda sorun altında eziliyorlardı, birbirlerine çok yakınlardı, cinsel anlamda eyleme geçebilirlerdi. Tanni'nin hamile kalmasından veya en azından kalbinin kırılmasından ve bir başka büyük kayıp yüzünden yıkılmasından

korkuyordu. Tanni'yle Shaw'un kasaba dışındaki mağarada iskeleti keşfetmeleri aralarındaki bağı daha da güçlendirmişti. O günden beri neredeyse hiç ayrılmıyorlardı; Shirley bunun tehlikelerini, nereye varabileceğini biliyordu. Kızını, bu kadar genç yaşta sonuçları acı verecek kadar yakın bir ilişkiden korumak istiyordu.

Shaw'un önünü açmak için Will Jefferson'la çıkmayı kabul etmişti. Neyse ki Will'i beğeniyordu, adam kesinlikle çekiciydi ama Shirley temkinliydi. Daha önemlisi, Will, Shirley'nin hayran olduğu sanatçı Larry Knight'ın arkadaşıydı. Shirley'nin ısrarıyla, Shaw'a saygın bir sanat okulunda burs sağlaması için Will ona başvurmuştu.

Shaw, San Francisco Sanat Enstitüsü'ne kabul edildiğinde ne kadar rahatladığını gizlemeye çalışmıştı. İki gün içinde okulda olması gerekiyordu, mayısta başlayan yaz döneminden önce Larry Knight'ın bir arkadaşı için çalışacaktı. Shaw'un gidişini konuşmadıkları halde, Shirley kızının zıt duygular içinde olduğunu biliyordu. Bu büyük bir fırsattı, Shaw için seviniyor, aynı zamanda ilişkilerinin geleceği için endişeleniyordu.

Ön kapı açıldığında Tanni içeri girdi. Sırt çantasını halıya bırakıp pabuçlarını fırlatarak çıkardı, Shirley'ye bakmadan odasının yolunu tuttu. Birkaç saniye sonra, hızla çarpan oda kapısının sesi koridorda yankılandı.

Shirley kızını azarlamak istedi; kabalığı için, sırt çantasını odasına götürmesini defalarca rica ettiği halde umursamadığı için, kendinden başka hiç kimsenin duygularını önemsemediği için. Ancak istediği kadar bağırıp çağırsın, karşılığında hiçbir cevap alamayacağını biliyordu.

İşin gerçeği, Shirley'nin şu anda onu kışkırtmaya cesareti yoktu. Tanni'nin düşünmeden, budalaca bir şey yapmasından

korkuyordu... dolabı açıp bir kutu tavuklu erişte çorbası çıkardı. Konserve ya da dondurulmuş her şey daha çabuk, daha kolaydı. Shirley'nin yemek pişirmeye sabrı yoktu.

Çorba mikrodalgadan çıkınca mutfak masasına oturdu. Daha ilk yudumunu almıştı ki kızı içeri girdi. Tanni etrafına bakındı, annesini görünce aynı hızla dönerek çıktı.

Her zamanki gibi.

"Okul nasıldı?" diye seslendi Shirley arkasından.

"İyi."

"Aç mısın?"

"Hayır. Odama gidiyorum."

"Tamam." Tanni'nin kısa ve öz tepkisi beklenmedikti. Yine de Shirley denemek zorundaydı.

Çorbasını bitirdikten sonra kâseyi evyenin içine koydu, akşam haberlerini açıp şişleriyle yününü aldı. Örgüye son dönemde başlamıştı, karmaşık ya da yaratıcı bir şey yapmıyordu. Ördüğü her şey, genellikle atkılar ve şallar, yardım etkinlikleri içindi. Örgü onu düşüncelerinden arındırıyordu. Günün sonunda, örgünün tekdüze ve sıkmayan hareketleri onu gevşeterek hayatındaki olayları derinlemesine düşünmesine izin veriyordu.

Haberler başladıktan on beş dakika sonra Tanni odaya girip karşısındaki koltuğa oturunca şaşırdı. Memnuniyetini belirtecek bir şeyler söylemek üzere ağzını açtı ama son saniyede vazgeçti. Konuşursa Tanni gidebilirdi. Hayır, kızının konuşmasını beklemek en iyisiydi.

"Başka kızlarla tanışacak, anlarsın ya," dedi Tanni sonunda.

Tanni'nin ne söylediğini anlamak için Shirley'nin açıklamaya ihtiyacı yoktu. "Evet, muhtemelen öyle. Bundan korkuyor musun?"

Tanni omuz silkti, bunun anlamı *korktuğuydu*. Shaw sanat okuluna gittiği anda ilişkilerinin tehlikeye gireceğini biliyordu.

"Onun Cedar Cove'da kalmasını ister misin?"

Sanki bu soru onu eğlendirmiş gibi, Tanni yarım yamalak bir tebessümle Shirley'ye baktı. "Hayır!"

"Fakat gitmesini de istemiyorsun, değil mi?"

"Anne, bir düşünsene! Shaw sahip olduğum tek gerçek arkadaş. Onu özleyeceğim."

"Evet, biliyorum." Belki, sadece belki, Tanni bu yüzden başka arkadaşlar edinebilirdi; kaza öncesinde sahip olduğu arkadaşlar, sonradan terk ettiği arkadaşlar.

"Beni sevdiğini söylüyor."

"Sen de onu seviyorsun." Shirley onların yaşadığı duygu yoğunluğunu dikkate almıyor değildi ama ikisi de çok gençti, bu kadar güçlü bir duyguyla baş edecek hayat tecrübesinden yoksunlardı.

"Shaw'u *her şeyden* çok seviyorum, kendi hayatımdan bile."

Shirley korkuyla ürperdi, bunu saklamakta güçlük çekti. Bir an sonra, Tanni'nin sözlerinin sadece Shaw için hissettiklerinin derinliğini ifade etme amaçlı olduğunu fark etti.

"Beni her gün arayacağını ya da bana e-posta atacağını söylüyor."

"Yapacağına eminim."

"Biliyorum ama ne kadar süreceğini merak ediyorum."

Shirley de merak ediyordu ama bunu itiraf etmek saçma olurdu. "Ziyarete gelecek."

"O kadar sık değil," diye şikâyet etti Tanni. "Her şey değişecek, bunu istemiyorum."

Tanni'nin sesi, küçükken annesine ihtiyaç duyduğunda konuşan küçük kızın sesi gibi çıkıyordu.

"Sarılmamı ister misin?" diye şansını denedi Shirley.

Kızı bu teklife gücenmiş gibi öfkeyle ona baktı.

"Sarılmak canını yakmaz," diye ekledi Shirley.

Tanni omuz silkti. "Sanırım."

Shirley örgüsünü kenara bıraktı, ayağa kalkıp kızına doğru yürüdü. Tanni'nin en son ne zaman şefkatini göstermesine izin verdiğini hatırlamıyordu. Kollarını kızına dolarken farkında olmadan iç çekti.

Tanni de ona sarılınca, Shirley şaşkınlık ve mutluluğu aynı anda yaşadı.

"Her şey yolunda gidecek," dedi Shirley. "Shaw için de."

Tanni başını annesinin omuzuna yasladı. "Umarım öyle olur."

"Öyle olacağını biliyorum."

"Ama korkuyorum," diye fısıldadı Tanni. "Ya çok başarılı olur da benimle hiçbir şey yapmak istemezse?"

Shirley kızına nasıl bir güvence vereceğini bilmiyordu. Öyle bir şey olmayacağına dair söz veremezdi, kaldı ki bir yanı, olmasını istiyordu.

Tanni ondan uzaklaşarak doğruldu.

Shirley örgüsüne döndü, Tanni hâlâ odadaydı. Birkaç dakika sonra konuştu: "Bugün okulda kütüphaneyi işleten Bayan Grace Harding'in bir duyurusu dağıtıldı."

"Ne duyurusu?"

"Kütüphane kediler ve köpeklerle çalışacak gönüllü arıyor," dedi Tanni.

"Köpekler kütüphanede mi?"

"Öyle diyor. Bayan Harding barınaktan köpekleri getiriyormuş, okuma güçlüğü çeken çocukların onlara okumasına izin veriyormuş.

Okuldaki çocukların çoğu bunun aptalca olduğunu söyledi ama bence harika bir fikir."

"Kütüphanenin gönüllülere neden ihtiyacı varmış? Zaten birkaç gönüllüleri yok mu?"

"Emin değilim ama bu yapmak isteyeceğim bir şey."

"Tamam. İlginç görünüyor."

"Haftaya bir toplantı var ve gitmek istiyorum."

"Daha fazlasını öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

"Sana haber veririm." Tanni gitmeye hazırlandı. Odanın yarısına geldiğinde durup omzunun üstünden baktı. Sonra, kayıtsız bir tonda konuştu: "Dinlediğin için teşekkürler anne."

Shirley'nin gözleri buğulandı. "Bir şey değil," diye fısıldadı.

Kocasını kaybettikten bir yıl sonra, kızını geri kazanıyor gibiydi.

Yirmi Altı

Cumartesi akşamı, kasanın başında dikilerek sekiz saat geçiren Christie yorgundu. Hem de çok yorgundu. Aylardır her gün, hayatında iş ve okuldan başka bir şey yoktu. The Pink Poodle'a en son ne zaman gittiğini hatırlamıyordu bile.

O hafta sınavları vardı, Christie küçük bir ödülü hak ettiğini düşünüyordu. Bütün ödevlerini bitirmiş, sıkı çalışarak hem fotoğraf makinesi hem de hesap makinesinde ustalaşmıştı. Tek biradan bir şey çıkmazdı, arkadaşlarıyla tekrar görüşmek de iyi olurdu.

Arabasını park ettiğinde, gözucuyla alanın diğer tarafında siyah bir limuzin durduğunu gördü.

Hayır. Olamazdı. James? Onu aramaya mı gelmişti? Eğer gelirse diye şansına mı bekliyordu?

Pekâlâ, bu onun The Pink Poodle'a ilk gelişi değildi ama kesinlikle sonuncusu olacaktı! Arabadan indi, kapıyı çarparak kapayıp park edilmiş limuzine doğru yürüdü.

Karartılmış camlara hızla vururken aracın boş olduğunu hemen anlayamadı.

Parmak eklemlerini ovaladı. James arabada değilse barda olabilirdi. Christie için dert değildi. Arkadaşlarıyla sohbet edip onu görmezden gelirdi, bu düşünce onu yeni bir enerjiyle doldurdu.

İçeri giren Christie ilk olarak boşanmış tesisatçı Kyle'ı gördü. Başka ahbaplar da vardı, çoğu masalarda oturuyordu. Birkaç tanesi ise bilardoya dalmıştı.

"Hey, bakın kim gelmiş." Kyle onu selamlamak için bira bardağını havaya kaldırdı.

"Christie!" Bill ona sarılmak için taburesinden indi.

Barda çalışan Larry hemen bir fıçı bira uzattı.

Christie'nin James'i tespit etmesi uzun sürmedi. Salonun bir köşesinde tek başına oturuyordu. Elindeki bira değildi, kokteyle de benzemiyordu. Görünüşe bakılırsa, James gazoz içiyordu.

"Nerelerdeydin?" diye sordu Kyle, Christie taburelerden birine yerleşirken.

"Şey, buralarda."

"Üniversitede kurslara devam ettiğini duydum," dedi bol köpüklü kupayı önüne iten Larry.

"Evet, kariyer yapmayı ciddiye alma zamanının geldiğini düşündüm."

James onu gördüyse bile belli etmiyordu.

Bill yanına geldi.

"Şu arkadaki kim?" diye sordu Christie, James'i işaret ederek.

"Ona profesör diyoruz," dedi Larry fısıltıyla.

"Sık gelir mi?"

Kyle omuz silkti. "Haftada bir ya da iki kez."

"Son iki aydır sık sık geliyor. Hiç konuşmaz. Bunca zamandır hiçbirimiz kim olduğunu bilmeyiz."

"James Wilbur," dedi Christie birden. Onu tanıdığını belli etmek istememişti ama pek çok sorunundan bir tanesi de çenesini tutmayı bilmemesiydi.

"Onu tanıyor musun?"

Yalan söylemektense, mantıklı bir cevap düşünme fırsatı bulmak için birasını yudumlamaya başladı. "Pek sayılmaz. Bir zamanlar tanıdığımı sanmıştım ama yanılmışım." Bu söylediklerinin ne kadar anlamlı olabileceğini düşündü, en azından oradakiler için.

"Hey, bir dakika." Kyle, Christie'den Bill'e, sonra tekrar Larry'ye baktı, parmağını havaya kaldırarak devam etti. "Onu hatırlıyorum."

"Öyle mi?" Soru Bill'den gelmişti.

"Yılbaşı öncesi park yerinde takılan adam."

Larry hatırlayarak başıyla onayladı. "Limuzindeki adam!"

"Yine orada mı?" diye sordu Kyle. Bill'le beraber hızla kapıya yöneldiler. "Aynen," dedi Kyle hemen ardından. "Elbette orada."

"Anlaşılan, sonunda eşiğin üstünden geçme cesareti bulabilmiş," dedi Christie oyunu sürdürerek.

Üç adam birden gülünce diğer müşterilerden bir kısmı dönüp onlara baktı.

"Selam vermek isteyebilirsin," dedi Larry.

Christie başını iki yana salladı. "Bunu neden yapayım?"

"Onu tanıdığını söyledin. Adam diyet kola içip somurtmaktan başka bir şey yapmıyor."

Diyet kola. Adam tren rayı kadar sıskaydı, diyet kola mı içiyordu? Açıklayamadığı bir sebeple, bu düşünce Christie'yi öfkelendirdi.

"Evet Christie, git merhaba de." Hariçten gazel okuyan bu kez Kyle'dı.

"Eminim bunca zamandır seni bekliyordu," dedi Bill dalga geçen bir tonda.

"Ay, lütfeeen."

Üçü de sırıtıyordu.

"Hadi ama, bir arkadaşa ihtiyacı var gibi duruyor."

James'le konuşmak planlarının arasında yoktu ama arkadaşları baskı yapınca bu öneriye karşı koyamadı. O anda ne diyeceğini bilmiyordu, muhtemelen saçmalayacaktı ama bunu bilmek bile ona engel olamadı.

Ona doğru yaklaşırken James'in bakmaması işleri biraz bozdu ama Christie davet beklemeden bir sandalye çekip yanına oturdu.

"Burada ne işin var?" diye sordu.

James cevap olarak diyet kolasını kaldırıp bir yudum aldı.

"Sorun ne, dilini mi yuttun?"

"Hayır."

James zaten az konuşan biriydi ama hiç bu kadar da olmamıştı.

"Arkadaşlar bir süredir takıldığını söylediler. Özel bir sebebi var mı?"

"Sen."

"Güzel. Öyle diyorsan." Sandalyeye yan oturmuş, bacak bacak üstüne atmıştı, boştaki ayağıyla daireler çiziyordu. Saatlerce ayakta durduktan sonra oturmak iyi gelmişti.

James onu umursamadı, o da James'i. Birkaç dakika sonra, bu işin bir yere varmayacağını gören Christie gitmek için ayağa kalkmaya yeltendi. James masanın üstünden hızla elini uzatıp ona engel oldu.

"Ne?" diye terslendi Christie, silkinip kurtularak. Eğer James cevaplarını tek sözcükle sınırlandırmak istiyorsa Christie de bunu yapabilirdi.

"Kal."

"Neden?" Bunun ne kadar süreceğini merak ediyordu. Uzun sürmeyeceğine karar verdi. "Kalmak mı? Bana köpeğin muamelesi yapıyorsun."

"*Lütfen* kal."

İki sözcük. Eh, gelişme vardı. Az ama yine de bir gelişme.

Aralarındaki sessizlik uzuyordu. Bozan James oldu. "Buraya geliyorum çünkü burada kendimi sana yakın hissediyorum."

"Umarım senin yüzünden buradan uzak durduğumu sanmıyorsundur."

"Ne olduğunu biliyorum. İşletme ve fotoğrafçılık kurslarına gidiyorsun. Teri söyledi."

Hain abla.

James dönüp doğruca ona baktı. "Beni bağışlamak bu kadar mı zor?" diye sordu sessizce.

Açıklama yapmak yerine sadece başıyla onayladı.

James'in dudakları gerildi. "Senin için üzülüyorum."

Christie parmağını göğsüne koydu. "*Benim* için mi?"

James başını hüzünle iki yana salladı. "Hiçbir erkeğin seni benim kadar sevemeyeceğini anlamadın mı?"

"Doğru," diye mırıldandı Christie alaycı bir tavırla. "İnan bana Bay Şoför, sayısız erkek tıpkı senin gibi ölümsüz aşk vaat edip sonra çekip gitti. Sen de farklı değilsin, bunu da ispat ettin."

"Eğer bana ikinci bir şans verirsen aksini ispat ederim."

"Üzgünüm, elimdeki bütün ikinci şansları tükettim." Sesi kararlı ve kendinden emin çıkıyordu ama direncinin zayıfladığının farkındaydı.

James duraksadı, sonra boyun eğerek omuz silkti. "Ne yazık."

"Ah, tabii. Pişman olacağım, değil mi? Eh, pişmanlık kısmını

geçtim James Wilbur ya da adın her neyse. Hem de çoktan. Bütün pişmanlıklarımı yaşadım; kaçtığın gün."

James başıyla onaylayarak ayağa kalktı.

Uzanıp parmağıyla hafifçe yanağını okşayınca, Christie istemsizce irkildi. Dokunuşu nazik, sevecendi. "Güzel bebeklerimiz olabilirdi," diyerek çıkıp gitti.

Christie arkasından bağırarak bunun düşük bütçeli bir filmden alıntı olduğunu söylemek istedi ama paralize olmuş, sesi ciğerlerinde tıkanmıştı. Soluk almayı başardığında sandalyesinden fırlayıp dışarı koştu. James park alanının yarısını geçmişti.

"Bekle bir dakika!"

James sessizce dönüp ona baktı.

Christie parmağıyla James'in göğsüne vurdu. "Bu alçakça ve belden aşağıydı ve... ve kabaydı. Ve sen bunu biliyorsun!"

Çünkü klişe bir replik olsa da olmasa da James onu en zayıf yerinden vurmuştu; bebek özlemi. Bunu biliyordu çünkü Christie ona dürüst davranmış, bütün umutlarını, başarısızlıklarıyla hayallerini anlatmıştı. Peşinden koşmasını garantilemek için söyleyebileceği tek şey vardı. Eğer bu kadar öfkeli olmasaydı Christie hıçkırıklara boğulabilirdi. Çocuk özlemini yıllardır kenara itmişti, ne zaman su yüzüne çıksa, acı dayanılmaz oluyordu.

James onun yüzüne baktığında loş sokak ışığında Christie gözlerindeki şefkati gördü. Karşı koymaya çalışsa da James kollarını beline dolayıp onu kendine çekti.

Sonunda boyun eğip kendini bıraktığında James kulağına, "Ah Christie, Christie, diğer erkeklere benzemediğimi görmen ne kadar sürecek?" diye fısıldadı.

Christie ona inanmayı deli gibi istiyordu ama yapamayacağı-

nı biliyordu. Daha önce defalarca aldanmıştı. Bu riski tekrar göze alamazdı.

Yine de James ağzını yaklaştırdığında ona karşı koymadı. Kollarını boynuna dolayıp öpücüğüne teslim oldu. Dudakları ıslak ve sıcaktı, öperken onu kaldırımdan yukarı kaldırdı. Yumuşaklığı karşısında Christie'nin dizlerinin bağı çözüldü, kalbi hızla çarpmaya başladı.

James onu bıraktığında Christie hâlâ ayakta durabildiğine şaştı.

"Seni bekleyeceğim," dedi James. "Hazır olduğunu hissedene kadar bekleyeceğim. Hiçbir yere gitmiyorum Christie."

Christie itiraz etmek istedi ama yapamadı.

James bir kez daha yanağına dokunup onu The Pink Poodle'ın otoparkında yalnız bıraktı.

Yirmi Yedi

Troy iki hafta önce Faith'in lastiklerinin parçalandığını, ocak ayında evine girildiğini de bilmese, Gül Ağacı Sokağı 204 numarada hiçbir terslik olmadığını söyleyebilirdi. Oysa Faith taşındığı andan itibaren aralıklarla saldırıya uğramıştı. Troy onun neden hedef alındığını bir türlü açıklayamıyordu. Düşman edinecek tarzda bir kadın değildi, Faith'le tanışan herkes anında ondan etkilenirdi. Sorumluyu ne kendisinin ne de memurlarının tespit edebilmesi canını çok sıkıyordu.

Evin önünde dururken Grace Sherman'la konuşmaya geldiği günü hatırladı.

Dan ortadan kaybolmuştu, trajik gerçeği hiç kimse bilmiyordu; ömür boyu bunalımda yaşamasına sebep olan Vietnam'daki bir olay sonunda onu intihara sürüklemişti. O ziyaretin ve bir yıl sonra Dan'in cesedinin bulunduğu haberini Grace'e vermek için geldiği günün anıları zihninde tazeliğini koruyordu.

Dan Sherman kaybolduğunda Sandy hâlâ hayattaydı, Troy durumu ona anlatmıştı. Sandy'nin konuşma becerisini önemli ölçü-

de yitirdiği bir dönemdi ama anlamlı gözleriyle Grace için neler hissettiğini anlatabilmişti.

Troy içini çekip Sandy'yi ne kadar sık hatırladığını fark edince şaşırdı. Keşke şimdi onunla konuşabilseydi. Her zaman iyi bir dinleyici olmuştu; her ne kadar tuhaf görünse de başka bir kadın için hissettiklerini onunla konuşmak isterdi. Sandy, Faith'i tanısaydı arkadaş olurlardı, diye düşünmeden edemedi.

Ön kapı açıldı, verandaya çıkan Faith hafif serpiştiren ikindi yağmurunda dikilen Troy'u hazırlıksız yakaladı. İlkbahar bir hafta önce resmen başlamıştı; eskilerin dediği gibi mart yağmurları nisan çiçeklerini getirecekti. Yoksa nisan yağmurlarıyla mayıs çiçekleri miydi? Her neyse, günler belirgin bir biçimde uzasa da sonuçta hâlâ kasvetli bir kış havası vardı.

"Troy," dedi Faith, kollarını göğsünde kavuşturarak, "burada ne işin var?"

Sırıtan Troy eve uzanan patikadan yürüdü. "Güvende olup olmadığını kontrol ediyorum."

"Çok sık kontrol ediyormuşsun gibi bir hisse kapılıyorum."

Troy bunu inkâr edemezdi. Günde en az bir kez, Faith *ne kadar sık* olduğunu bilmese de, bazen daha sık, evin önünden geçmek alışkanlık olmuştu. "Kapıdan kovsan bacadan giriyorum, değil mi?"

Faith gülümsedi, güzel yüzü biraz daha güzelleşti. "Bir fincan kafeinsiz kahveye ne dersin?"

Asla reddedemeyeceği bir şey varsa, Faith'le birlikte vakit geçirmekti. Onu seviyor, Faith'in de kendisini sevdiğini biliyordu. Aralarındaki sorunları gidermek için uğraşıyorlardı ama durumları hâlâ belirsizliğini koruyordu. Aslında bütün hayatları boyunca birbirlerini tanıdıkları halde, geçtiğimiz yıl yaşananlar sürekli bir ilişki umudunu neredeyse yok etmişti.

Eve giren Faith'i takip ettiğinde onun örgü ördüğünü gördü. Televizyonda yirmi dört saat haber yayını yapan kanal açıktı, mutfakta bir şey pişiyordu. Pişirdiği her ne ise, nefis kokuyordu.

Oturunca Faith ona bir fincan getirdi. "Kafanda bir şey var," dedi sakince. "Fakat her ne ise, benimle bir ilgisi yok."

Her ikisinde de haklıydı, aklından geçenleri okuma becerisi ona Sandy'yi hatırlattı. Kanun adamının poker suratına rağmen, Sandy daima canını sıkan bir şey olduğunu anlardı, şimdi Faith aynı özelliği paylaşıyor gibi görünüyordu.

Troy'un karşısına oturdu. "Konuşmak ister misin?" diye sordu.

Troy başını iki yana salladı, bu paylaşamayacağı türden bir bilgiydi. O gün erken saatlerde ziyaretine gelen Charlotte Rhodes, kapanmamış en çetrefil dosyalarından biriyle ilgili çözümü Troy'a vermiş sayılırdı. Şu anda bile, Troy bu durumla nasıl başa çıkacağını düşünüyordu, özellikle konu iyi tanıdığı birini ilgilendirdiği için.

"Keşke yapabilseydim... ama mümkün değil."

"Sorun yok," dedi Faith, her zamanki rahatlatan sesiyle.

Troy fincanını iki eliyle kavrayarak sıcaklığıyla günün soğuğunu uzaklaştırmasını bekledi. "Kafamda bir şey olduğunu nasıl anladın?" diye sordu merakla.

Faith örgüsünü alıp şöminenin titreşen alevlerine baktı. "Emin değilim."

Troy gözlerini kahvesine dikti. "Bu doğru değil Faith."

Faith güldü. "*Sen* nereden biliyorsun?"

"Pes!" akşamın kalan kısmını Faith'le geçirmek çok keyifli olurdu. Kimi kandırıyordu? *Hayatının* kalan kısmını onunla geçirmekten daha iyi bir şey olamazdı. İçini bütün gün hissetmediği bir huzur kapladı.

"Tamam, izah edeyim," dedi Faith, parmakları hızla çalışırken. "Bir şekilde 'açık' ediyorsun."

"'Açık' mı?"

"Evet," dedi Faith gülümseyerek. "Televizyonda şu poker gösterisini izliyordum. Nasıl başladım bilmiyorum ama şimdi müptelası oldum."

"Ve 'açık' etmek derken?" Troy bunun anlamını gayet iyi biliyordu ama Faith'in kendi açıklamasını duymak istiyordu; dahası, "açığının" ne olduğunu söylemesini istiyordu.

Faith'in cevabı gayet hararetliydi. "Poker oyuncularının kara gözlük taktığını hiç fark ettin mi? Yorumculara göre, diğer oyuncuların gözlerinden blöf yapıp yapmadıklarını anlamamaları için. Ne zaman iyi bir el gelse pullarını karıştıran bir oyuncu görmüştüm. Vücut diline bakarak güzel kartları olduğunu tahmin edebiliyordum."

"Bir başka deyişle, poker oyuncularını okuyabildiğin gibi beni de okuyabiliyorsun?"

"Evet," dedi Faith gururla.

Troy eğlenmeye başlamıştı. "Acaba 'açığımın' ne olduğunu sorsam, aşırıya kaçıp sırrını ortaya dökmüş olur muyum?"

Faith tekrar gülümseyerek bir an örgüsüne ara verdi. Hafifçe öne eğilerek fısıldadı: "Gözlerini kısıyorsun."

"Kesinlikle yapmıyorum," dedi Troy.

"Of Troy, yapıyorsun. Gözlerin kısılıp alnın kırışıyor. Sanki küçük küçük yazıları okumaya çalışırmış gibi."

Aksini ispatlamaya çalışırcasına gözlerini açınca Faith kahkahaya boğuldu.

"Bendeki bu 'açığı' ilk ne zaman fark ettin?"

"Yılbaşında."

Hatırladığı kadarıyla aralarındaki tek etkileşim Megan'la Craig'in geleneksel yılbaşı ağacı alma töreni için kendisini çiftliğe sürükledikleri gün olmuştu. Oğlu ve torunlarıyla ağaç almaya gelen Faith'le orada karşılaşmışlardı.

"Biraz daha açık olabilir misin?"

Sanki örgüsü birden özel ilgi gerektirmiş gibi başını öne eğdi. "Seninle ağaç çiftliğinde karşılaştığımız gün," dedi.

Demek Troy haklıydı. "Aha, evet."

"Seni gördüğüm anda orada olmak istemediğini biliyordum."

Bu kadarı doğruydu. Gitmesinin tek sebebi Megan'ın hatırıydı. Yılbaşı ağacı seçip bizzat kesmek eski bir aile geleneğiydi, Troy kurtulmaya çalışsa da Megan ısrar etmişti.

"Hatırladığım kadarıyla bana çok kızgındın," dedi Troy.

"Evet, öyleydim," dedi Faith.

"Ama artık değilsin."

Faith işaretparmağını ona doğru salladı. "Dikkatimi dağıtamayacaksın. Senin 'açık' vermenden konuşuyorduk, unuttun mu?"

Troy eliyle onu işaret etti. "Şüphesiz, devam et."

"Dediğim gibi," diyen Faith'in gülümserken dudakları titredi, "gözlerini kıstın. O akşam beni gördüğünde gözlerini kıstın."

"Sen de beni görmemiş gibi davrandın."

"Düşündüğüm kadar başarılı olamadım," diyen Faith'in yüzünden hâlâ eğlendiği belli oluyordu.

Troy da sırıttı. "Bundan şu anlamı çıkarıyorum, asla poker oynamamalıyım," dedi keyifle.

"En azından benimle," dedi Faith, parmakları yünü hızla şişlerin üstünden geçirirken.

Troy ne ördüğünü hiç sormamıştı. Faith'in onun için ördüğü çorapları düşündü; onları hâlâ giyiyordu, her zaman bir parça nostaljik sızıyla, pişmanlık duygusuyla.

Kahvesini nazlanarak kenara koydu. "Buralarda herhangi bir olay yok, değil mi?" Faith uzaklara baktı. "Dikkate değer bir şey yok."

"Faith..."

Gürültüyle iç çeken Faith örgüsüne baktı. "Birisi, muhtemelen sorun çıkarmaya çalışan bir çocuk çöp kovamı ters çevirmiş. Bir hasar yok."

Troy yüzünü sıvazladı. "Keşke bu vandalizmin neden seni hedef aldığını bilsem."

"Bilmeyi ben de çok isterdim."

"Keşke..."

"Önerdiğin her şeyi yaptım," diye araya girdi Faith, savunmacı bir tonda. "Scott geçen hafta gelip garajın üstüne harekete duyarlı ışıkları taktı. Endişelenme Troy, arabamın lastiklerini parçaladıklarından bu yana hiçbir şey olmadı."

"Güzel." Ayağa kalkarak kapıya baktı. "Herhangi bir şey olursa arayacaksın, değil mi?"

"Elbette," diye söz verdi Faith.

"Ciddiyim Faith."

Faith, Troy'u kapıya kadar yolcu ederek ona sarıldı. Troy, kollarını, onu hiç bırakmayacak gibi sımsıkı sardı. Onu öpmek istedi ama bunun için bir işarete ihtiyacı vardı. O işaret birkaç saniye sonra Faith dudaklarını ona uzatınca geldi. İkisinin ağzı hafifçe birleşti; yumuşak ve rahatlatan bir öpücükle. Tutkunun ne olduğunu biliyorlardı ama bu şefkat duygusu farklıydı, bazı yönlerden Troy'un mümkün olacağına ihtimal vermediği kadar güzeldi.

Öpücüğün sonunda Troy çenesini Faith'in saçlarına bastırıp parfümünü içine çekerken onu tekrar ne zaman göreceğini merak etti. Acaba ziyaret için tekrar uygun bir mazeret bulabilecek miydi?

On dakika sonra Troy kendi evinin önüne yanaştı. Faith'in Gül Ağacı Sokağı'ndaki evinden kendi evinin bulunduğu Pasifik Bulvarı 92 numaraya nasıl geldiğinin farkına bile varmamıştı. O gün Charlotte Rhodes'la yaptığı konuşmayı aklından çıkaramıyordu. Verdiği bilgiyi etraflıca düşünmek için zamana ihtiyacı vardı.

Arabasından inen Troy evinin önünde park edilmiş bir araba daha olduğunu fark etti. Kapılar açıldığında içinden iki adam indi. Hava karardığı ve verandanın ışığı loş olduğundan Troy onları hemen tanıyamadı, sonra içlerinden birinin belediye başkanı olduğunu anladı; yanındaki ise avukat kardeşiydi.

"Louie," dedi, elini uzatan Troy. "Otto."

"Bilmeni isterim," dedi Otto kabaca, "ağabeyimin avukatı olarak buna karşı olduğumu söyledim ama ısrar etti."

Troy başıyla onayladı. "Ofise gitmek ister misiniz?" diye sordu başkana.

"Hayır."

Louie'nin rengi sararmış, alnında ter birikmişti.

"Seninle konuşmak istiyorum," dedi Louie. "Özel olarak."

Troy tereddüt etti. "Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz. Eğer benden..."

"Ağabeyim yanlış bir şey yaptığına dair itirafta bulunmadı."

"Otto," diye hırladı Louie. "Bırak ben söyleyeyim. Beni tutuklaması gerekiyorsa, bırak yapsın. Kişisel iyilik peşinde değilim." Doğrudan Troy'un yüzüne baktı. "Sakıncası yoksa burada konuş-

mak isterim. Eğer söylediklerimi karakolda tekrarlamamı istersen yaparım."

"Kabul." Troy onları soğuk eve buyur etti, ışıklarla ısıtıcıyı açtı, sonra iki adama oturmalarını işaret etti.

Louie kanepenin kenarına tünedi; Otto yanına oturdu, sırtı dik, ifadesi temkinliydi.

"Nereden başlayacağımı bilemiyorum," dedi başkan, Troy'a bakarak. Ellerini bacaklarının arasından sarkıtmıştı.

"Bugün Charlotte Rhodes'un ofisime uğradığını gördün, değil mi?"

"Hayır," dedi Louie sert bir tonda. "Senden sonra bana uğrayarak seninle konuşmamı önerdi." Derin bir iç çekti. "Ya gelip öykümü kendim anlatacaktım ya da senin gelmeni bekleyecektim. Bu işi bir an önce kökten halletmeyi tercih ederim. Zihnimi daha fazla meşgul etmesini istemiyorum."

"Ağabeyimi bundan sorumlu tutmaya..."

Louie kardeşini susturmak için elini kaldırdı. "Konuşmayı ben yapacağım. Burada olduğun için minnettarım Otto ama bunu kendi yöntemimle çözeceğim."

"Ben..."

Louie bir kez daha kardeşini susturdu, bu kez sadece bakışlarıyla.

Troy arkasına yaslanarak bekledi.

"İlk eşimle üniversitedeyken evlendim," dedi Louie.

Troy, başkanın birden fazla kez evlendiğini bilmiyordu. Donna hatırladığı bütün zamanlarda Louie'nin karısıydı.

"Beverly'yle olan evliliğim iyi gitmedi," dedi Louie. "Karımın... sağlık sorunları vardı."

"Ağabeyimin söylemeye çalıştığı şu," diye araya girdi Otto, "Beverly'nin *duygusal* sorunları vardı, daha doğru ifade etmek gerekirse, psikiyatrik sorunlar."

"Beverly agorafobikti," dedi Louie, kardeşi hiç konuşmamış gibi. "Başlangıçta, her şey yolunda gibi görünüyordu. Beverly utangaçtı, kalabalığın içinde olmaktan hoşlanmazdı ama bu beni rahatsız etmiyordu. Evlendikten sonra, onun bu eğiliminin basit bir isteksizlikten öte olduğunu gördüm. Dürüst olmak gerekirse, birkaç güzel ay geçirdik." Devam etmeden önce Louie iç çekip biraz duraksadı. "Artık çoluk çocuğa karışmaya karar verdiğimizde üniversiteden mezun olmak üzereydim."

"Sorunların başladığı dönem," dedi Otto. "Ve..."

Louie'nin ters bakışıyla Otto bir kez daha cümlesini tamamlayamadı.

"Söylediğim gibi," diye devam etti Louie, "Beverly kolayca hamile kaldı ama üçüncü ayda düşük yaptı. Bebeği kaybetmek onu yıktı."

Troy, Sandy'nin düşük yapmasından ikisinin de nasıl etkilendiğini hatırladı; Megan'ın bebeğini kaybetmesinin üstünden de fazla zaman geçmemişti, çok sancılı bir süreç yaşanmıştı. Başını anlayışla salladı.

"Ardından iyice kabuğuna çekilince onu evden çıkmaya hiçbir şekilde ikna edemedim."

Otto öne eğilerek ekledi: "Louie onun için elinden geleni yaptı ama işe yaramadı. Bir psikiyatristle görüşmeye ikna edemedi, durum giderek daha da kötüleşti."

"O dönemde artık söz edilecek bir ilişkimiz kalmamıştı. Bazen yataktan bile çıkmazdı." Louie ellerini ısıtmak ister gibi avuçlarını

birbirine sürttü. "Bekâr kız kardeşinin hamile kalması da işe yaramadı. Çocuğun babası Seattle'daki Deniz Şenlikleri'nde tanıştığı bir denizciydi. Geldiği gibi gitmişti. Anlaşılan, Amber, ismini bile sormaya gerek duymamıştı. Bebeği istemiyordu, ama Beverly istedi. Ona bebeği bizim sahiplenebileceğimizi söyledi. Ben de Amber'ın çocuğunu evlat edinmeye gönüllüydüm," dedi Louie, "bir bebek, evlendiğim kadını bana geri getirebilirdi."

"Çocuğu resmen evlat edindiniz mi?"

"Hayır," dedi, bir kez daha iç çekerek. "Bu, Beverly'nin evden dışarı çıkması anlamına geliyordu, –en azından mahkemeye gitmek için– bunu yapmayı reddetti."

Troy başıyla onaylayarak arkadaşının devam etmesini işaret etti.

"Çocuğun Down sendromlu doğmasının Beverly için bir önemi yoktu. Ona annelik etti, sevgisiyle ilgisini hiç esirgemedi."

"Fakat değişen bir şey olmadı," dedi Otto. "Beverly hâlâ münzevi yaşıyordu."

"Bütün neşesi kız kardeşinin oğluydu," dedi Louie. "Onun üstüne titriyor, sevip şımartıyordu ve sonra..."

Troy bir soruyla araya girdi: "Evliliği sürdürdünüz mü?"

Louie uzaklara baktı, ardından başını iki yana salladı. "Sonunda boşandık."

"Ağabeyim evliliğini kurtarmak için elinden geleni yaptı," diye üsteledi Otto.

Louie elini kaldırdı. "Artık bunların hiç önemi yok. Boşanmış olmamız Beverly'nin umrunda değil gibiydi. Bütün dünyası Timmy'ydi."

Bundan daha fazlası olduğunu hisseden Troy, nedense sessiz duran Otto'ya döndü.

"Boşandıktan birkaç yıl sonra Donna'yla tanıştım," dedi Louie, sesini alçaltarak. "O zaman Seattle'da yaşıyordum. Nişanlandık. Boşanmış olduğumu biliyordu ama Timmy'den söz etmedim."

"Louie, Beverly ve Timmy'yle bağını koparmadı, onların ihtiyaçlarını giderdi."

"Haftada bir alışverişlerini yapıyor, faturaların ödendiğinden emin oluyor, onları kontrol ediyordum," diye araya girdi Louie. "Yoksa onlara ne olurdu bilmiyorum. Boşanmış olsam da Beverly ile Timmy'ye karşı kendimi sorumlu hissediyordum. Sık sık Çocuk Esirgeme'ye başvurmayı düşündüm ama büyük ihtimalle Timmy'yi alırlardı, o zaman Beverly tamamen yıkılırdı. Arada kaynamış bir çocuktu, resmi hiçbir kurumun ondan haberi yoktu; ben de onlara söylemedim."

"Beverly'ye ne oldu?" diye sordu Troy.

"Oraya geliyorum. Timmy ergenlik yaşlarındayken, Beverly'nin kilo kaybetmeye başladığını fark ettim, çok geçmeden bunun fiziksel bir şey olduğunu anladım. Bir deri bir kemik kalmıştı, neredeyse bütün zamanını yatakta geçiriyordu. Bir doktora görünmesi için yalvardım ama ne kadar uğraşsam da reddetti."

O zaman Otto araya girdi. "Louie yardım istemek için beni aradı. Tıp eğitimi alan samimi bir arkadaşım vardı. Beverly'nin bütün itirazlarına rağmen onu muayene etmek için eve gittiğinde kanser teşhisi koydu. Mide kanseri."

"Hemen tıbbi yardım almazsa öleceği çok açıktı; samimi olmak gerekirse, bunu istediğini hissediyordum. Hayat ona çok acı vermeye başlamıştı."

Louie'nin yüzünde perişan bir ifade vardı. "Tıbbi yardıma onu ikna etmek için elimden gelen *her şeyi* yaptım. Timmy'nin hatrına hastaneye gitmesi için yalvardım."

Troy başıyla hafifçe onayladı. Louie'ye inanıyordu. Bütün bu olanlardan habersizdi çünkü o dönem askerliğini yapıyordu.

"Reddetmeyi sürdürdü," diye araya girdi Otto. "Birden fazla olayda yanındaydım, söylediklerinin doğru olduğunu biliyorum. Evinin güvenliğini terk etmeye dayanamazdı. Çok zor, çok üzücü bir durumdu." Başını iki yana salladı. "Sonunda, karşı koyamayacak kadar bitkin hale geldiğinde onu ambulansla Seattle'a götürdük. Fazla direnemedi."

"Peki ya çocuk?" diye sordu Troy.

"Bu olaydan iki hafta önce uğradığımda Timmy yoktu." Öne eğilip dirseklerini dizlerine yasladı.

"Beverly nerede olduğunu söyledi mi?"

Louie başıyla onayladı. "Kız kardeşinin gelip onu götürdüğünü söyledi." Güçlükle yutkundu. "Beverly öleceğini, artık ona bakamayacağını biliyordu."

"Bunu kontrol ettin mi?"

"Hayır. Ben... ben yapmalıydım, biliyorum. Merak içinde kaç uykusuz gece geçirdiğimi bilemezsin. Beverly bana Amber'ın çocuğu Cedar Cove yakınlarında yaşayan bir teyzelerine götüreceğini söylemişti. Hiç karşılaşmadığım bu teyze, anladığım kadarıyla arada bir uğruyormuş."

Troy bu bilgiyi özümsedikten sonra sordu: "Amber'dan tekrar haber aldın mı?"

"Hiç."

Otto araya girdi: "Beverly'den bir yıl sonra trafik kazasında öldü."

"Bunu aradan yıllar geçtikten sonra öğrendim," diye açıklık getirdi Louie. "O sırada Donna'yla evlenip Cedar Cove'a dönmüş, çoluk çocuğa karışmıştık."

"Demek mağaradaki çocuğun Timmy olduğuna inanıyorsun," dedi Troy.

Louie yere baktı. "Bunu kuvvetle hissediyorum. Şu... iskeletin başında ona verdiğim beyzbol kepi varmış. Çok seviyordu, sürekli takıyordu."

"Kimliğini belirlemek için diş kayıtlarına bakmamız gerekecek," dedi Troy. "Diş kaydının *olduğunu* varsayıyorum?"

"Evet," dedi Louie. "İki ya da üç kez dişçiye gitmişti. Sekiz yaşındayken dişi kırılmıştı, onu Dr. Hudson'a bizzat götürdüm."

"Güzel. Hudson'dan kayıtları alıp patolojiye göndereyim."

"O, Timmy," diye ısrar etti Louie. "İstersen diş kayıtlarını karşılaştırabilirsin ama yüreğimin derinliklerinde Timmy olduğunu biliyorum."

Başka bir durum daha vardı. "Charlotte Jefferson, Timmy' yi biliyor. Parkta teyzeyle –Amber ve Beverly'nin teyzesiyle– tanışmış."

Gözlerini kapatan Louie başıyla onayladı.

"Timmy'nin ölümünden bu teyzenin mi sorumlu olduğuna inanıyorsun?" diye sordu Troy.

"Neye inanacağımı bilmiyorum," dedi Louie çatlayan sesiyle. "Tahminime göre, Amber çocuğu annesinin kız kardeşine götürdü ama unutma ki Timmy çok nadiren ve kısa sürelerle Beverly'den ayrı kalmıştı. Muhtemelen neler olduğunu, evden neden ayrılmak zorunda kaldığını anlayamamıştır."

"Ben onun evden kaçtığını düşünüyorum," dedi Otto. "Bir şekilde mağarayı bulup orada saklandı ve..."

"Teyzesi onu aramaz mıydı veya kaybolduğunu haber vermez miydi? Kadın hâlâ hayatta mı?" diye telaşla sordu Troy.

Louie başını iki yana salladı. "Birkaç yıl sonra öğrendim ki

Beverly'den iki hafta sonra, ani bir kalp krizi sonrası ölmüş. Çocuk sosyal dayanışma evlerinden birine gitmiş olmalı ya da ona benzer bir şey. Sanırım ben... ben öyle olduğuna *inanmak* istiyorum."

"Timmy bir dizi trajik olay sonucu ölmüş." Otto ayağa kalktı. "Ağabeyim suçlanacak bir şey yapmamış."

"Belki öyle ama Timmy'nin iyiliğini, sağlıklı ve mutlu olduğunu temin etmeliydim. İşin gerçeği, genç ve bencildim, artık çocuktan sorumlu olmadığım için rahatlamıştım. Şu anda, bu bencilliğim yüzünden çocuğun ölmüş olma ihtimali beni tüketiyor. Sarhoş halde araba kullanırken yakalandığım gece, başından beri şüphelendiğim şeyi –o mağaradakinin Timmy olduğu gerçeğini– daha fazla inkâr edemediğim geceydi."

Troy, hiç kimsenin başkana bizzat kendisinden daha sert davranamayacağını düşündü.

"Eğer dava açman gerekiyorsa bunu yapabilirsin," dedi Louie, kırık dökük bir tonda.

"Hangi sebeple?" diye sordu Otto.

"İhmal," diye fısıldadı Louie. "Amber güvenilir biri değildi, bunu biliyordum. Onun Timmy'yi teyzesine götürmesi için can atıyordum, sonra teyzelerinin öldüğünü öğrendim... onu aramadım, nerede olduğunu öğrenmeye çalışmadım."

"Louie'nin adını basından uzak tutmayı tercih ederiz," dedi Otto. "Timmy öldüğünde, Beverly'den boşanalı yıllar olmuş."

"Louie'nin bu davayla ilgisini göremiyorum. Timmy'ye karşı hiçbir yasal sorumluluğu yok."

"Yasal olmasa da etik bir sorumluluk. Ondan kurtulmaya bu kadar hevesli olmamam gerekirdi."

Troy, yasal anlamda suçlu olmasa da Louie'nin ahlaki açıdan

yanlış yaptığını kabul ediyordu, fakat kendi görüşüne göre başkan zaten yeterince acı çekmişti.

"Patologdan bilgi gelir gelmez," dedi, "iskeletin kimliğinin belirlendiğini ifade eden kısa bir basın açıklaması yaparım. Timmy'nin soyadı neydi?" diye sordu, birden aklına gelmiş gibi. "Benson?"

"Hayır, Amber ona kendi adını vermişti; Beverly'nin kızlık soyadı Gilbert."

"Güzel. Cesedin Timothy Gilbert olduğunu açıklayacağım."

"Louie'den söz etmeyecek misin?" diye sordu Otto. "Buna güvenebilir miyiz?"

Troy başıyla onayladı. "İsmini bu olaya karıştırmanın kimseye faydası olacağını sanmıyorum."

Louie başını öne eğerek fısıldadı: "Teşekkür ederim."

"Bunca yıldır iyi bir eş ve iyi bir babasın," dedi Troy düşünceli bir tavırla. "Halkına iyi hizmet ettin. Bence her şeyi *olduğu gibi* bırakalım."

"Timmy'yi gömmek isterim," dedi Louie. "En azından bu kadarını yapabilirim."

"Kalıntıların sana ulaşmasını sağlarım."

"Eminim Beverly onun yanına gömülmesini isterdi."

Troy da aynı fikirdeydi.

Yirmi Sekiz

Mack itfaiyedeki vardiyasını bitirip eve döndüğü anda bir terslik olduğunu anlamıştı. Mary Jo onu beklermiş gibi hemen ön kapıyı açmış, korkuyla büzülmüş halde dikiliyordu.

Kendi evine gitmeye gerek duymadan ona doğru yürüdü. Mary Jo altdudağını çılgın gibi kemiriyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Mack.

Mary Jo konuşmakta zorlanır gibiydi, Mack onun ağlamak üzere olduğunu fark etti.

"Noelle hasta mı?"

Üç aylık bebek hafta içinde soğuk almıştı ama durumu ciddi görünmüyordu.

"Ben... ben David'i gördüm."

Mack birden gerildi. *"Ne zaman?"*

"Burada... az önce. Noelle'i alıp eve dönmüştüm." Saat yaklaşık beş buçuktu, anlaşılan David onun ofisten çıkıp Noelle'i alacağı zamanı biliyordu ki peşine düşmüştü. Mack, David gibi biri için Mary Jo'nun adresini bulmanın çok zor olmayacağını düşündü. Bütün ihtiyacı olan bir bilgisayardı.

Mary Jo'nun dirseğinden kavrayan Mack onunla birlikte içeri girip kanepeye oturdu, elini avuçları arasına aldı. Kendine gelmeye çalışırken nasıl titrediğini hissedebiliyordu.

Mary Jo konuşmaya başlamadan önce derin derin soluk aldı. "Noelle'i istiyor."

Mack öfkesini bastırmaya çalıştı. "Eğer herhangi bir mahkemenin bebeğini senden alabileceğini düşünüyorsa hayal dünyasında yaşıyor."

"Bir avukatı olduğunu söyledi..."

"Sen de ona inandın?" Mack, David'le hiç karşılaşmamıştı ama adama güvenilmeyeceğine dair çok şey duymuştu. Anlaşılan, kendi kızını menfaatlerine hizmet amacıyla baskı unsuru olarak kullanmak istiyordu. Gerçek amacı ne olursa olsun, Mack bunun tamamen nakitle ilgili bir durum olduğuna kalıbını basardı.

"Ben... ben bilmiyorum," diyen Mary Jo alnına düşen saçları geri itti.

"Noelle'in doğumundan beri onu ilk kez görüyorsun, değil mi?"

Mary Jo başıyla onayladı.

"Ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyor musun?" Mary Jo aksini söylemişti ama sormak zorundaydı. Bilmek zorundaydı. David, Noelle'in babasıydı, Mary Jo bir zamanlar onu sevmişti. David'in Mary Jo'yu tehdit ettiği aklına gelince, kabaran öfkesini saklamaya çalıştı.

"Hayır." Cevabı anında ve yüksek sesle gelmişti. "Onu *bir zamanlar* önemsediğime bile inanamıyorum. Nasıl bu kadar kör... ahmak olabildim?"

Mack'in buna verecek bir cevabı yoktu ama Mary Jo'nun fikrini değiştirmesini de istemezdi. Mary Jo'ya âşık olmuştu, Noelle'i

de seviyordu. David Rhodes, Mary Jo'nun bebeğini –Mack'in David'den çok *kendisine* ait olduğunu hissettiği bebeği– alıp gidebileceğini sanıyorsa çok yanılıyordu.

"Sence neden birdenbire Noelle'e ilgi duymaya başladı?" diye sordu Mack. Tek düşünebildiği, David'in Noelle üstünde hak iddia ederek maddi çıkar sağlamaya çalışmasıydı.

"Neden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok," diye haykırdı Mary Jo. "Bunca zamandır ondan hiç haber almadım, birden ortaya çıkarak babalık hakkı iddia ediyor. Çok mantıksız."

"Peki ya Ben?" diye sordu Mack. "David babasıyla görüşmüş mü?"

Mary Jo başıyla yavaşça onayladı. "Sanırım bir süre önce babasına gitmiş. Para isteyip istemediğini bilmiyorum ama geçmişte istemiş. Ben, David'e çocuğuna destek olması için asla para vermeyeceğini çünkü David'in bu parayı Noelle için kullanacağının garantisi olmadığını söylemişti."

Mack kaşlarını çattı. "Noelle'in yanında olduğunu bilirse David babasının ona para vereceğini varsayıyor olabilir mi?"

"Emin değilim." Sesine giderek panik hâkim olmaya başlamıştı. "Belki."

"Noelle'i ona vereceğini ciddi olarak düşünmemiştir, değil mi?"

"Bilmiyorum," dedi Mary Jo bir kez daha.

"Tekrar geleceğini söyledi mi?"

"Söyledi, bu kez yanında yetkililerle geleceğini de ekledi."

Mack neredeyse kahkaha atıyordu. "Bu ne küstah bir yalan." Yumruklarını sıktı, David geldiğinde evde olmayı çok isterdi. Adam, Mary Jo'nun gözünü korkutabilirdi ama Mack'in gözünü asla. Onunla rahatlıkla boy ölçüşebilirdi.

"Geri gelip gelmeyeceği umrumda değil ama Noelle'i kaybetme riskini göze alamam."

"Ne yapacaksın?"

Mary Jo'nun gözleri yaşlarla parladı. "Eve geri döneceğim. Oraya hiç gelmedi, ağabeylerimle ilgili anlattıklarımdan sonra yüzünü bile göstereceğinden şüpheliyim."

Mack itiraz etmek istedi. Mary Jo'yla Noelle'in yakınında olmasına, onlarla özel anlar paylaşmaya alışmıştı. Her şey yolunda gidiyordu. Mary Jo'nun onun sevgisine karşılık vermeye başladığını hissediyordu ama anlaşılan henüz hazır değildi.

"Taşınmayı gerçekten istiyor musun?" diye sordu sonunda. İtirazını çok sert dile getirecek olursa duygularını belli ederek Mary Jo'yu ürkütebilirdi. Onun arkadaşlık dışında bir ilişkiye henüz hazır olmadığını anlıyordu.

"Hayır!" Yüzünü avuçlarına gömdü. "Bu isteyeceğim son şey ama kızımın geleceği tehlikede. Onun iyiliği benim kişisel tercihlerimin önünde gelir."

"Ağabeylerin benim elimden gelmeyen bir şey yapabilirler mi?" diye sordu, aklı başında bir şekilde dinlemesini umarak.

"Hayır... sanmıyorum ama onlar üç kişi. Sen tek başınasın."

Mack bu mantığa itiraz edemezdi. Her gününü ve dakikasını Mary Jo'yla Noelle'i koruyarak geçirmek istese de bu imkânsızdı.

"Linc'e mesaj bırakıp ilk fırsatta benimle irtibat kurmasını istedim."

"Anlıyorum." Mack'in morali bozulmuştu.

"İstediğim şey Cedar Cove'u terk etmek *değil*," diye üsteledi Mary Jo, "ama korkuyorum Mack."

Sesinin titremesinden Mack onun ne kadar üzgün olduğunu

anlayabiliyordu. Ona garanti vermeye çalışsa da ikna edebildiğinden emin değildi. "David blöf yapıyor," dedi. "Her zamanki dalaverelerinden biri."

"Buna inanmak *isterim*." Mary Jo ona baktı, kirpiklerinde gözyaşları parlıyordu. "Fakat yüzde yüz emin olamam, sen de öyle."

"Onu senin için dövebilirim," dedi Mack şakayla karışık.

Mary Jo neşeyle koluna bir yumruk attı.

"Bu durumu Allan Harris'le hiç konuştun mu?"

"Yasal durumumun karışık olduğunu söylüyor çünkü David'in kızın babası olduğunu iddia ettim, DNA testi bunu kanıtladı. Ayrıca babalık hakkı var, bunu kullanmak isteyebilir. O yüzden..." Derin bir soluk aldı. "Allan kendimizi uzun soluklu bir davanın içinde bulabileceğimizi söylüyor."

Mack sertçe başını salladı. Bundan korkuyordu.

"Noelle seni çok özleyecek," dedi Mary Jo gözyaşları içinde.

"Ya annesi?" Mack, onun da özleyeceğini duymak istiyordu.

Uzaklara bakan Mary Jo hafifçe omuz silkti. "Hiç tahmin etmezdim..." Sesi alçalarak kayboldu.

"Neyi tahmin etmezdin?"

Bakışlarını kaçıran Mary Jo, "Bir erkeğe tekrar güvenebileceğimi, ama sana güveniyorum," diye fısıldadı.

Mack bunun için minnettardı ama daha fazlasını istiyordu. Onun sevgisini istiyordu. Uygun bir cevap formüle etmeye çalışırken telefon çaldı ve bir panik duygusuyla soluğu ciğerlerinde hapsolup kaldı.

Mary Jo telefona bakmak üzere kalktı ama Mack elini tutarak ona engel oldu. "Bırak ben bakayım."

"Neden?" diye sordu Mary Jo kaşlarını çatarak.

"David olabilir."

"Of..." Mary Jo adeta kanepeye çöktü.

Mack odanın karşısına geçip ahizeyi kavradı. "Wyse malikânesi," dedi ciddi bir tonda.

"Kardeşimin evinde ne işin var?" diye sordu Linc kabaca. En azından David değildi.

Mack bu soruya kendi sorusuyla cevap verdi. "Buraya ne kadar çabuk gelebilirsin?"

"Neden? Ne oldu?"

"Konuşmamız gerek. Üçümüz." Mack'in telefonda ayrıntıya girmeye niyeti yoktu.

"Bana iki saat ver."

"Tamam."

Arkadan Noelle'in ağladığı duyuldu, Mary Jo fırlayıp bebeğin odasına koştu. Mack onu izleyip kapı eşiğinde durdu, kadının bebeği beşiğinden alarak beceriyle bezini değiştirmesini izledi. Annesi onu giydirirken Noelle başını çevirip Mack'e baktı, keyifle şakıyarak ellerini salladı.

"Telefondaki kimdi?" diye sordu Mary Jo. "Ağabeyim mi?"

"Evet, Linc'ti. İki saate kadar burada olacak. Muhtemelen sekiz civarı."

Mack büyülenmiş gibi bebeğe sırıttı. Noelle ile Mary Jo'nun kalan hayatında yanında olmayacağı düşüncesine katlanamıyordu. Evet, onları Seattle'da ziyaret edebilirdi ama aynı şey değildi.

"Neden sizi yemeğe götürmüyorum?" diye sordu. "Biraz dikkatini dağıtmak iyi gelir."

Mary Jo gönülsüzce başını iki yana salladı. "Yiyecek durumda değilim. Yine de teşekkürler." Noelle'i kucağına alarak ona doğ-

ru yürüdü. "Sen istersen gidebilirsin," dedi ama bu sırada uzanıp elini tuttu.

Bunu içtenlikle söylemediğini bilmek Mack'i çok mutlu etmişti. Mary Jo yanında kalmasını istiyordu.

"Seni bırakmam." Sözlerinde, Mary Jo'nun anladığından çok daha öte bir anlam vardı.

"Teşekkür ederim." Mary Jo hem rahatlamış hem de utanmış gibiydi.

"Burada kalıp seninle birlikte Linc'i bekleyeceğim."

Mary Jo ona minnetle baktı ve, "Teşekkür ederim," dedi bir kez daha.

Noelle'i almak için kollarını uzattı, Mary Jo kendini hevesle onun kucağına bırakan bebeği verdi. Parmağıyla kızın gıdığını okşayan Mack ona gülümsedi. Dışardan sakin görünse de çılgın gibi Mary Jo'ya neyi nasıl söyleyeceğini düşünüyordu.

"Toplanmaya başlasam iyi olacak," dedi Mary Jo.

Mack bir elini kaldırarak ona engel oldu. "Yapma."

"Fakat..."

"İşe yarayacak bir fikrim var."

Mary Jo gözlerini kırpıştırdı. "Nasıl bir fikir?"

"Cedar Cove'da kalmanı sağlayacak bir fikir."

Kadının yüzünde bir umut ifadesi belirdi. "Nedir?"

Mack kesin kararlıydı. "Benimle evlenebilirsin."

Mary Jo'nun yüzü soldu, Mack bir an onun bayılacağını sandı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, hemen reddedilme ihtimaliyle dehşete kapılarak. Sanki yüreği ağzına kadar gelmiş orada atıyordu.

"Ciddi değilsin."

"Öyleyim."

Mary Jo duvara yaslandı. "Bu hiçbir şeyi çözmez," dedi.

Mack aynı fikirde değildi. "David tekrar geldiğinde benimle muhatap olmak zorunda kalacak, kocanla. İkimizle de konuşması gerekecek. İnan bana, aynı numarayı tekrar yapmaya kalkarsa bu *son* hamlesi olacak."

"Bu yüzden benimle evlenmek zorunda..."

"Ailemden uzak durmasını söyleme yetkisi verecek."

"Ama..."

"Noelle'i yasal olarak evlat edinebileceğim." Mack onun gözlerinin bir an parladığını gördü, bunun mutluluktan olduğunu düşündü ama hemen ardından yüzü yine asıldı.

"David, Noelle'i evlat edinmene izin vermez, özellikle babasından para sızdırmak için onu kullanmayı düşünüyorsa."

Mack başını iki yana salladı. "Eğer nafaka için bastırırsak haklarından vazgeçecektir. Uygun bir baba olmadığını kolayca ispatlarız diye düşünüyorum." Mack, babasıyla Mary Jo'ya karşı kızını koz olarak kullanamayacağını anladığı anda David Rhodes'un bütün babalık haklarından feragat edeceğini düşünüyordu.

Mary Jo onun teklifini düşünür gibiydi. "Teklifin... gerçekten çok hoş."

Reddedecekti. Mack dik durmaya çalışarak onun sonraki sözlerini beklemeye başladı.

Mary Jo onun hayal kırıklığını hissetmiş olmalı ki hemen ekledi: "Bunu düşünmek için zamana ihtiyacım var."

Mack saatine baktı. "Bir saat yirmi beş dakikan var." Ültimatom verir gibi görünmek istememişti ama zaman sınırının geçerli bir nedeni vardı.

Mary Jo bunun farkındaydı. "Linc gelmeden önce mi?"

Mack başıyla onayladı. "Bütün bunları ona açıklamak istiyorum, böylece kayınbiraderi olarak içi rahat eder."

"Ya hayır dersem?"

Mack soluğunu koyverdi. Bu ihtimali göz önünde bile bulundurmak istemiyordu. Mecbur kalırsa bununla başa çıkmaya çalışır, koşulsuz arkadaşlıkla onları korumaya gönüllü olurdu ama...

"Benimle evlenmeyi kabul edeceğini umuyorum," dedi.

Mary Jo ondan uzaklaştı, omuzlarını kaldırıp sonra tekrar indirdi. "Önce ağabeylerim, şimdi sen! Neden hepiniz Noelle ile benim için en iyi olanı bildiğinizi sanıyorsunuz?"

Mack gözlerini kapayıp bu konuda hata yaptığını fark etti ama devirdiği çamı nasıl düzelteceğinden emin değildi. "Haklısın," dedi alçak bir sesle. "Sizin için en doğru olan nedir *bilmiyorum*. Sorun şu ki senle Noelle olmadan nasıl yaşayacağımı da bilmiyorum."

Mary Jo dönüp ona baktı. Yüzü gergindi. Göz göze geldiler, bakışları karanlık ve şüpheciydi. Sonunda başıyla onayladı. Bir karara varmıştı. "Pekâlâ ama altı ay beklemek istiyorum ve... şu çok önemli: Seninle yatmam."

"Hiç mi?" diye yutkundu Mack.

"Nişanlıyken olmaz."

"Ama Cedar Cove'da kalacaksın, yani..."

Mary Jo tekrar başıyla onayladı.

Mack'in morali düzelmişti. Yine de Mary Jo altı ay nişanlılıkta ısrar ediyordu. "Neden o kadar uzun beklememiz gerekiyor?"

"Bu, evliliği yürütüp yürütemeyeceğimiz konusunda ikimize de gereken süreyi verecek. Altı ayın sonunda yeniden değerlendiririz. Aramızda fiziksel temas yaşanmazsa nişanı bozup ayrılmak daha kolay olur."

Mack'in ağzı kurumuştu. Nasıl cevap vereceğini bilmiyordu.

"İşine gelirse."

"Aha..."

"Düzenlemelerin iptal olduğunu mu varsayayım yoksa altı ay bekleyecek miyiz?"

"Tamam, tamam. Eğer istediğin buysa."

Mary Jo rahatladı, tokalaşmak üzere elini uzattı. "Öyleyse anlaştık mı?"

"Sanırım."

"Nişanlanmak ciddi iştir Mack. 'Sanırım' yeterli bir cevap değil."

Mack güçlükle yutkundu. Ya şartlarını kabul edecekti ya da Noelle'i ve onu kaybetme riskini göze alacaktı. Bebek guruldayarak ona gülümsedi. "Tamam, senin istediğin gibi yapacağız," diye mırıldandı, el sıkıştılar.

"O halde nişanlandık," dedi Mary Jo.

Nişanlanmak. Sevdiği kadınla. Fakat durum daha çok iş anlaşmasına benziyordu, üstelik pek avantajlı da görünmüyordu.

Yirmi Dokuz

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sorma ihtiyacı duydu Linc. Lori Bellamy'yle tanışmalarından yaklaşık üç hafta sonra el ele tutuşmuş, Kitsap İlçesi Hükümet Konağı'nın önünde duruyorlardı. Linc en iyi takımını giymişti. Daha doğrusu tek takım elbisesi üzerindeydi, muhtemelen ikinci kez Mary Jo'nun düğününde giyecekti. Kardeşinin Mack McAfee'yle nişanlanması *büyük* sürpriz olmamıştı, kesinlikle onu biraz rahatlatmıştı.

Lori pembe elbisesi içinde o kadar güzeldi ki gözlerini ondan alamıyordu. Kadın zarif bir baş hareketiyle karşılık verdi. "Sen hazırsan ben de hazırım."

"Ailene söyledin mi?"

"Hayır." Göz göze geldiler. "Sen kardeşlerine söyledin mi? Kız kardeşine?"

Linc başını iki yana salladı. Erkek kardeşlerinin henüz bilmesine gerek yoktu.

"Belgeleri aldın mı?"

Linc takım elbisesinin cebine vurdu. "Burada."

"Şahitlere ihtiyacımız olacak."

Linc bunu tamamen unutmuştu. "Yargıcın ofisinden birileri yardımcı olur."

Lori yutkunarak uzaklara baktı. "Kimseye haber vermedim çünkü yapsaydım herkes beni vazgeçirmeye çalışırdı." Hafifçe kızardı, sağ eliyle Linc'in ona aldığı küçük buketi kavramıştı. "Seninle evlenmek istiyorum."

"Ben de." Linc bir eş istiyordu, onun değerlerini paylaşıp ailesini, en azından çocuklar büyüyene kadar, kariyer edinecek "eski moda" bir kadın. Lori'yi iyi tanımamasına rağmen, bildiği kadarı bile ona gayet uygundu. Çoğu telefonda, birkaç yoğun sohbetleri olmuştu.

"Sadece dört kez gördüğüm bir adamla evlenmeyi kabul ettiğimi bilseler kafayı üşüttüğümü sanırlar." Lori ona baktı. "İçeri girmeden önce sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Linc..." Lori ondan uzaklaştı.

"Evet?"

"Beni seviyor musun?"

Linc bu soruyu duymaktan korkuyordu, duymak istediği şeyi kendisi de bilmek istiyordu. Yalan söylemenin cazibesine kapıldı ama bu evlilikleri için iyi bir başlangıç olmazdı.

"Hayır," dedi, sonra hemen cevabını açıklamaya çalıştı. "Henüz sana âşık değilim ama her sohbetimizde seni daha çok seviyorum."

"Çok konuşuyoruz, değil mi?"

Her gün, Linc'i mutlu eden her gün. İlişkileri için uygun zemini hazırlamak, her şeyi yerine oturtarak, yemin etmeden önce bütün anlaşmazlıkları gidermek istemişlerdi. Uzun sohbetlerinin

sonucunda hem Linc hem de Lori ödünler vermişti. Kısa bir süredir tanıştıkları halde, Linc bu kadınla evlenmenin doğru karar olduğunu hissediyordu.

"Liman Caddesi'nde uygun bir ticari mülk için teklif verdim, şu konuştuğumuz yer."

Lori'nin gözleri birden kocaman açıldı. "O arazi babama aitmiş. Daha önce ben de bilmiyordum."

Linc'in gördüğü kadarıyla bu durumda bir terslik yoktu. "Makul bir fiyat verdim," dedi.

Evlenir evlenmez Cedar Cove'a taşınarak oto tamir işini orada kurmayı düşünüyordu. Kendilerine ait uygun bir yer bulmadan Lori'yle bir araya gelemezdi. Lori, Seattle'da rahat edemeyeceğini, küçük bir kasabada yaşamayı tercih ettiğini söylemişti. Silverdale'in yanında bir butikte çalışıyordu, ilk çocukları doğana kadar çalışmayı sürdürebilirdi. Linc kendi işinde başarılı olacağını biliyordu. Three Wyse Men'in gizli ortağı olacak, gündelik işleri Mel ile Ned'e bırakacaktı.

"Evliliğimizle ilgili fikrimi değiştirmeyeceğim," dedi Lori tekrar.

"Ben de öyle." Linc onun elini sıktı, birlikte hükümet binasının basamaklarını tırmandılar.

Tören şaşırtacak kadar kısa sürdü. Bir dakika önce iki yabancıyken bir dakika sonra evli olmaları yasal değilmiş duygusu veriyordu.

Yargıç onları karı-koca ilan ettiğinde Linc bu kadar duygulanacağına ihtimal vermemişti. O anda, Lori'ye karşı içinde öylesine yoğun bir şefkat duydu ki neredeyse ağlayacağını hissetti. Bu duygu onu şaşırttı, biraz da utandırdı.

O akşam Lori'ye yardım etmek için durmasaydı bunların hiçbirinin olmayacağını düşündü. Sıradan bir cuma günü olarak kalacaktı.

Lori de hiçbir şey söylememişti, Linc onun da aynı duyguları hissedip hissetmediğini merak etti. Aslında, Linc'in kamyonetindeki yerlerini alana kadar, ikisi de tek kelime etmediler.

Lori ona gülümsedi. "Merhaba kocacığım," diye mırıldandı.

Linc de ona gülümsedi. "Merhaba karıcığım."

Karıcığım. Ne kadar güçlü bir sözcüktü. Yoldaş, arkadaş, eş... sevgili.

Marşa basarken, "Öncelikle gitmek istediğin bir yer var mı?" diye sordu. Saat beşe beş vardı.

"Belki akşam yemeğini erken yiyebiliriz."

"Elbette." Linc hayal kırıklığını belli etmek istemedi. Hemen eve gitmeyi önermesini umuyordu. Bavulunu getirmişti, bir an önce açmak istiyordu, yerleşmek ve sonra... Lori'yle yatmak için sabırsızlanıyordu. Şimdiye kadar, fiziksel ilişkileri birkaç edepli öpücükten öteye gitmemişti. Kadının ilişkiye çekingen yaklaşımı, cinsel anlamda mükemmel uyum sağlayacaklarını düşünmesini sağlıyordu.

"Yemekten önce seni kız kardeşimle tanıştırmak isterim," dedi Linc, zihnini gerdek gecesinden uzaklaştırmaya çalıştırarak.

"Şimdi mi... sonra mı?"

"Şimdi."

"Tamam." Lori ona biraz daha yaklaşarak elini kolunun üstüne koydu.

Linc onun öylesine dokunuşlarından bile keyif alıyordu. Nikâhtan önce Lori onu sevip sevmediğini sorduğunda olabildiğince dürüst davranmaya çalışmıştı. Oysa şimdi, hissettiği bu şefkatin, bu coşkulu beklentinin aşk olup olmadığını kendine soruyordu. Öyle umuyordu. Lori'yi sevmek istiyordu. Ondan çocuk sahibi

olma fikriyle heyecanlanıyordu. İyi bir anne olabilirdi, Linc de iyi bir baba olmayı istiyordu.

Hükümet Konağı kız kardeşinin evine fazla uzak değildi. Arabasını park ettiğinde, Mack'in dışarıdaki sarıçiçek çalılarını budadığını gördü. Mack her zaman yapacak bir iş bulan tiplerdendi. Badana ya da tamirat yapmadığı zamanlarda garajda ufak tefek şeylerle ya da bahçeyle uğraşırdı.

Mack ve Linc önceki hafta Mack'in Mary Jo'yla olan ilişkisini konuşmuşlardı. Linc, kız kardeşinin onunla evlenmeyi kabul ederek akıllıca bir iş yaptığını düşünüyordu. Mack'i sevmeye başlamıştı, onun Noelle'le ilgilenmekle kalmayıp David Rhodes'un kızını Ben'e karşı koz olarak kullanmasını engellemek için elinden geleni yapacağına inanıyordu.

Mack, onu Lori'nin kapısını açıp inmesine yardım ederken karşıladı.

"Mack McAfee, bu benim eşim Lori."

Mack'in ağzı bir karış açık kaldı. "*Eşin* mi?"

Lori, Linc'e biraz daha yaklaştı.

"Bu ne zaman oldu?"

"Yaklaşık on dakika önce."

"Mary Jo'nun haberi var mı?"

"Henüz yok. Ona söylemek için uğradık."

Mack ikisine de bakakaldı.

Binanın diğer yarısında oturan Mary Jo'nun kapısı açıldı, Linc'i –yanında Lori'yle birlikte– takım elbise içinde gören Mary Jo kaşlarını çattı. Bir açıklama bekleyerek Mack'e döndü.

"Ağabeyinin sana verecek bir haberi var," diyen Mack parmaklarını kot pantolonunun ceplerine sokarak geri çekildi.

Mary Jo, kolunu karısına dolayan Linc'e döndü. "Mary Jo," dedi Linc ciddiyetle, "eşim Lori Bellamy'yle tanışmanı isterim."

"Lori Wyse," diye düzeltti Lori.

Tıpkı Mack gibi, Mary Jo'nun da ağzı bir karış açık kalmıştı. "*Evlendiniz mi?* İkiniz mi?"

Linc süklüm püklüm sırıttı.

"Bu konuda bana hiçbir şey söylemedin!"

"Hiç kimseye söylemedim." Linc onun dışlanmadığını anlamasını istiyordu. "Oğlanlar henüz bilmiyor."

Başını iki yana sallayan Mary Jo, Lori'ye döndü. "Gerçekten ağabeyimle evlendin mi?"

Lori başıyla onayladı. "Onu seviyorum."

"Öyle mi?" diye yankılandı Linc'in sesi. Lori *onu* sevip sevmediğini sorduğunda, kadının kendi duygularından bu kadar emin olduğunu tahmin etmemişti, üstelik bu kadar kısa sürede.

"Öyle olmalı," dedi Mary Jo. "Hadi, içeri gel. Adın Lori miydi?"

"Evet." Linc'in yanından ayrılan Lori, Mary Jo'nun ardından eve girdi.

Mack'le birlikte dışarda kalan Linc başını kapıya doğru eğdi. "Mary Jo üzülmemiştir, değil mi?"

Mack, kendisinin de ancak Linc kadarını tahmin edebildiğini gösteren bir el işareti yaptı. "İkimiz de ancak bu kadar şaşırabilirdik. Bir şeyler söyleyebilirdin, anlarsın ya?"

"Yapabilirdim," diye kabul etti Linc. "Ama yapmadım."

Mack güldü. "Biraz bekleseydiniz çifte düğün yapardık."

"Beklemek istemedik." Linc pabucunun ucuyla çimleri dürttü, sonra diğer tasarılarını açıklayabileceğini düşündü. "Cedar Cove'a taşınıyorum."

Mack herhangi bir tepki göstermedi.

"Lori," dedi birden. "Lori Bellamy. Bir ara Allen Harris için çalışan şu adamın eski nişanlısı..."

"Evet," diye araya girdi Linc sertçe. "Fakat bu geçmişte kaldı."

Mack tekrar başıyla onayladı. "Yeni planların nedir?"

"Lori'yle hemen buraya taşınmak, Mel'le Ned işleri kendi başlarına yürütebileceklerini hissedene kadar Seattle'a gidip gelmek." Kendi adına, Linc iki aylık bir süre koymuştu.

"Peki sonra?"

"İşimi burada kurmayı düşünüyorum."

"Ya Lori?"

"Hamile kalana kadar çalışmaya devam edecek." Linc bunun bir an önce gerçekleşmesi için kendi üstüne düşeni olabildiğince hızlı yapmak niyetindeydi. "Doğumdan sonra evde kalmak istiyor."

"Mary Jo işine devam etmek istiyor," dedi Mack.

Bu Linc'i şaşırtmadı. Sadece, Mack'in onunla evlendiğinde başına gelebilecekleri anlamış olmasını umuyordu. Kız kardeşinden daha dik kafalı bir kadın daha tanımamıştı.

Birlikte içeri girdiklerinde Lori, Linc'e gülümsedi. "Mary Jo'yla Mack'i düğün yemeğimize davet ettim."

Linc zoraki gülümsedi. "Bebek ne olacak?"

"Annem Noelle'e bakma fırsatı bulduğu için mutlu olur," dedi Mack.

"Onu aramamı ister misin?" diye sordu Mary Jo.

"Elbette, hiç durma."

Beş dakika içinde akşam yemeği düzenlemesi yapılmıştı. D.D.'s on the Cove'da rezervasyon yaptırıp Noelle'i bırakmak için hep birlikte McAfeelerin evine gittiler. Mack'in önerisiyle Linc'le Lori

kamyonette bekledi, ardından altı buçuk randevuları için restorana doğru yola çıktılar.

Linc, Lori'yle baş başa olmayı tercih ederdi. Bununla beraber, onun isteğine uymuştu. Mack'in sipariş ettiği şampanya Linc'i anında çarptı, ne de olsa sabahtan beri hiçbir şey yememişti. Yemekler geldiğinde ilk bitiren de o oldu.

Diğerlerinin acelesi var gibi görünmüyordu. Artık toparlanmaları gerektiğini anlatabilmek için defalarca esnedi ama sabırsızlığı kimsenin umurunda değildi. Sonunda gitmeye hazır olduklarında Lori ona dönüp, "Beni Mary Jo'nun evine götürmeni rica edeceğim," dedi.

Elinde anahtar marşa basmaya hazır olan Linc dönüp ona baktı. "Öyle mi?" Hayal kırıklığını saklayamıyordu. "Neden?" Lori'nin ilk gecelerini geciktirmek için bahane uydurup uydurmadığını merak etmeye başlamıştı.

"Bana vereceği bir şey var," dedi dizini okşayan Lori. "Söz veriyorum, uzun sürmez."

Hoşuna gitmese de Noelle'i almak için McAfeelerin evine uğrayan Mack'le kız kardeşini takip etti, bunun anlamı bir on dakika daha gecikme demekti.

"Kardeşimin sana vereceği bu şey neymiş?" diye sordu arabada beklerken. "Başka zaman alamaz mısın?"

Lori abartılı biçimde içini çekti. "Bilmek istediğinden *emin misin*?"

"Evet," diye üsteledi Linc.

"Pekâlâ... gerdek gecemiz için özel bir gecelik. Fransa'dan gelme siyah ipek. Benim... bunu planlamış olmam gerekiyordu ama şey, yapmadım, şimdi gerçekten üzgünüm."

"Peki, kız kardeşim bunu nereden almış?" İşin gerçeği, Mary Jo'nun elden düşme bir geceliği Lori'ye vermesi pek hoşuna gitmemişti.

"Noelle'in babasıyla evleneceğini düşünen bir arkadaşı hediye etmiş."

"Ya."

"Sakıncası yok, değil mi?"

Bu süslü Fransız geceliğini giydikten on saniye sonra çıkarmaya niyetli olduğunu söyleyemezdi, o yüzden yarım yamalak omuz silkti. "Senin için önemliyse sorun yok."

"Bu geceyle ilgili her şey benim için önemli."

"Benim için de," diye itiraf etti Linc.

Noelle'i Mack'in arabasına aldıktan sonra Linc kamyonetini Çam Yeşili Sokak'a sürdü. Lori aşağı zıpladı, Mary Jo'yla birlikte içeri koştu, beş dakika geçmeden geri döndü.

Döndüğünde ağzı kulaklarına varıyordu.

"Bu kadar komik olan nedir?

"Kız kardeşin. Onu sevdim, iyi arkadaş olacağız."

Harika, gerçekten harika. "Şu geceliği aldın mı?"

"Aldım." Kutuyu kucağına koydu. "Mary Jo, bunun bize kendisinden düğün armağanı olduğunu söylememi istedi."

"Ne güzel."

Lori'nin tarifiyle oturduğu apartman dairesinin olduğu yere gidip kamyoneti park ettiler. Linc onun inmesine yardım etti, sonra arkaya uzanıp bavulunu aldı. Kol kola eve girdiler.

Daha önce Lori'nin evini hiç görmediğinden, tahmin etmesi gerekse de bu kadar zevkli ve feminen olacağını ummuyordu. Duvarlarda floral desenler, beyaz kanepenin üstünde farklı boylarda

ve pembe tonlarında yastıklar vardı. Mutfak Martha Stewart'a parmak ısırtırdı. Bu, Linc'in işine gelirdi. Erkek kardeşlerinin yaptığı yemeklerden gına gelmişti, kendininkilerden söz etmeye bile gerek yoktu.

"Bunu yatak odasına bırakayım mı?" diye sordu bavulunun sapını kavrayarak. Niyeti Lori'nin dikkatini olabildiğince çabuk bir şekilde o tarafa çekmekti.

"Elbette."

Linc'in odaya girmesiyle çıkması bir oldu. "Yatağın üstünde cibinlik var!"

"Evet, biliyorum."

Gerdek gecesinden önce bu durumdan haberdar edilmesi gerekiyordu. "Bir cibinliğin altında uyuyamam." İster budala, ister maço, canı ne isterse diyebilirdi ama bu, Linc'in katlanabileceği bir şey değildi.

Lori bir şey söylemedi, bir an sonra ellerini havaya kaldırdı. "Sadece bir tane yatak odam var."

"Tamam, güzel. Bu akşam kanepede uyurum."

Lori, aklını kaybettiğini düşünür gibi ona baktı. Belki doğruydu ama kesin olan bir şey vardı: Üstünde fırfırlı cibinlik olan pembe örtülü bir yatakta yatmayacaktı. Kendini sanki... sanki bir prensesin özel alanını işgal etmiş gibi hissediyordu.

Lori sessizce yatak odasına girerek kapıyı kapadı. Linc onu izlemedi. Kanepeye oturup bir dergi alarak sayfalarını çevirmeye başladı.

Lori geri geldiğinde aradan kaç dakika geçtiğini bilmiyordu ama onu gördüğü anda elindeki *Home and Garden* sayısı parmaklarının arasından kayıp halıya düştü.

Lori yatak odasının eşiğinde üstünde bir parça siyah ipekle duruyordu. Yok denecek kadar küçük bir şey. Genzine bir yumru tıkandı, bakmamaya çalıştı ama mümkün değildi. Başka hiçbir yere bakamıyordu.

"Kanepem yatak olmuyor Linc," dedi Lori. "Orada yatarsak ikimiz de çok rahatsız oluruz."

Kanepe mi? Ne kanepesi?

"Yarın sabah ilk işim cibinliğin çıkartılması olacak, tamam mı?"

Linc başıyla defalarca onayladı ama hâlâ yutkunmakta güçlük çekiyordu.

Lori elini uzattı, Linc ayağa kalkarak ona doğru yürüdü. Lori ona gülümserken gözleri aşkla parlıyordu.

Eğilen Linc karısına sarıldı, ağzını dusaklarına bastırmadan önce onu hafifçe yerden kaldırdı. Lori kollarını Linc'in boynuna dolayarak öpücüğüne yumuşacık, davetkâr bir inlemeyle karşılık verdi.

Vay canına, evlenerek iyi etmişlerdi.

Linc, Lori'yi kucaklayıp dibine kadar eski moda bir hareketle, yatak odasının eşiğinden içeri taşıdı.

Otuz

Telefon Christie'yi derin uykusundan uyandırdı. Ancak birkaç kez çaldıktan sonra bu sinir bozucu sesin rüyasının bir parçası olmadığını anlayabildi. Kapalı gözleriyle ahizeye uzandı.

"Alo," dedi uyku sersemi.

"Zamanı geldi." Christie sesi tanıyamadı.

Yatağında doğrulup yüzündeki saçları geri itti. "Zaman mı? Ne zamanı? Sen kimsin?"

"Bobby."

Christie bir anda ayıldı, kalbi deli gibi çarpıyordu. "Teri'nin doğum yaptığını mı söylüyorsun?"

"Evet." Eniştesinin sesi tuhaf çıkıyordu, kendinde değil gibiydi.

"Neredesin?" diye sordu Christie.

"Silverdale Doğum Merkezi'nde." Cevabı kısaydı, daha kötüsü, korku doluydu.

"Henüz erken değil mi?" Teri otuz dört haftasını doldurmamıştı, umulan otuz-altı haftaydı ama anlaşılan planlanan sezaryen gününden daha önce doğurmaya karar vermişti. Bir-iki gün önce

Christie ona uğramıştı; kendi ifadesiyle Teri, bir ev kadar büyük göründüğünü, baş ağrısı kadar da rahatsız hissettiğini söylemişti. Ayak bilekleri şişmişti, doğum uzmanının ona verdiği tuzsuz diyetten çok şikâyetçiydi. Teri'nin rahatsızlığına rağmen iyi bir ziyaret olmuştu. Bir kez bile James'in bahsi geçmemişti, bu çok işe yaramıştı.

"Evet, çok erken... Teri korkuyor," diye devam etti Bobby. "Bebekleri kaybetmekten korkuyor."

"Hemen geliyorum." Christie ne yapabileceğinden emin değildi, bütün bildiği Teri'yle Bobby'nin yanında olması gerektiğiydi. Ablasıyla Bobby'nin ona kesinlikle ihtiyaçları vardı.

"Teşekkür ederim." Bobby'nin sesindeki rahatlama çok açıktı.

Christie yataktan adeta fırlayarak çıktı, bir gün önce çıkardığı kıyafetini tekrar üstüne geçirdi. Makyajla uğraşacak vakti yoktu, sadece saçlarına şöyle bir fırça vurdu.

Teri bebeklerini doğuruyordu.

İçini inanılmaz bir duygu kapladı, kendini uzaya fırlatılmış bir roket gibi hissediyordu. Birkaç dakika öncesine kadar dünya için ölü biriydi. Şimdi odada uçarak hazırlanıyor; işin en garip yanı, gözyaşlarını zor tutuyordu.

Christie ağlak biri değildi. Elbette gardının düştüğü anlar olurdu ama bunu asla alışkanlık haline getirmemişti. Her duygusal gerilim anında gözyaşlarına boğulacak olsa, bir kâğıt mendil firması satın alması gerekirdi.

Bobby'nin telefonundan on dakika sonra Christie kapıyı çarparak çıktı. Silverdale'e doğru otuz beş dakikalık yolculuğunda aşırı hız yüzünden ceza almadıysa, bunun tek sebebi saatin gece vakti, ikiyi çeyrek geçe olmasıydı. Lastikleri öttürerek iki arabalık yere park etti, sanki infilak edecekmiş gibi kendini hızla dışarı attı.

Doğum merkezinin girişine daldığında James'in volta atarak kendisini beklemekte olduğunu gördü.

Christie birden donakaldı. Bir an önce Teri'ye ulaşmanın telaşıyla James'i unutmuştu. Bobby'yle Teri'yi o getirdiğine göre, elbette hastanede olacaktı.

"Yaka kartı bilgilerini senin adına doldurdum," dedi. "Kimliğini kontrol edecekler."

"Yaka kartı mı?" Onu tekrar gördüğü için duyduğu heyecanı saklamaya çalışırken ağzı kurudu. Son görüşmelerinin üstünden haftalar geçmiş, James'i düşüncelerinden uzak tutmaya henüz başlamıştı.

"Doğum sahasına girmene izin vermeden önce," dedi sakin bir tonda, "kendini tanıtman gerek. Kimliğini gösterir göstermez yaka kartını alabilirsin, yoksa seni içeri sokmazlar."

"Ya." Çantasını açıp ehliyetini çıkardı ve yaka kartını onaylattı.

Kartı alır almaz, James, "Ben seni götürürüm," dedi.

"Teşekkür ederim." Sesi birden Bobby'nin telefondaki sesi gibi çıkmaya başlamıştı; kuşkulu, endişeli, korku dolu.

James başıyla onları çift kanatlı kapılara yönlendiren resepsiyonisti işaret etti. James, Christie'yi koridordan geçirerek doğum odalarının dışındaki bekleme salonuna götürdü.

"Bobby nerede?"

"Teri'nin yanında."

"Of." Elbette. Anlaşılan, James'le birlikte oturup haber beklemesi gerekecekti. Bu o kadar kötü değildi ama onunla küçük bir alanda baş başa kalması anlamına geliyordu.

James bir süre onu süzdü, sonra bakışlarını kaçırdı. "Bobby'ye geldiğini haber vereyim."

"Tamam. Teşekkürler." Christie kanepenin kenarına ilişip sinirle ellerini ovuşturmaya başladı.

James yanında Bobby'yle döndü. Enişteşi berbat görünüyordu. Christie onu daha önce hiç bu kadar solgun görmemişti. Bobby her an bayılacak gibiydi.

Christie ayağa kalktı ve yanına gelip onu kucakladı. "Her şey yolunda gidecek," dedi ama bundan kendisi de emin değildi.

"Teri'nin çok *sancısı* var."

"Biliyorum."

"Ama yapabilirse doğumu gerçekleştirmek istiyor, doktorların kendisine bir şey vermesine müsaade etmiyor."

Christie gülümsemeden edemedi. İnatçı ablasını biraz tanıyorsa, Teri muhtemelen ana avrat dümdüz gidiyordu.

Ellerini iki yana yumruk yapan Bobby devam etti. "Doktorlar odaya benden başka kimseyi sokmuyorlar."

"Ben hemen dışarda olacağım," diye söz verdi Christie. "Beni sürekli bilgilendir, tamam mı?"

Bobby başıyla onayladı.

"Teri, annemizi aramamı istiyor mu?"

Bobby başını iki yana salladı. "Belki sonra, ama şimdi değil."

Christie bu kararı anlıyordu ama yine de bu teklifi yapması gerektiğini düşünüyordu. Teri yılbaşından beri annesiyle görüşmemiş, konuşmamıştı. Christie de aynı durumdaydı; kendi düşüncesine göre, Ruth'un sahne dışında kalması daha iyiydi.

"Tamam," dedi Christie. "Teri'ye sevgilerimi iletip bir şeye ihtiyacı olursa burada beklediğimi söyle."

Bobby tekrar başıyla onayladı.

"Benim de sevgilerimi ilet," diye ekledi James.

Bobby, Christie'ye sarıldı, James'e el sallayıp doğum odasına geri döndü. Bobby kapıyı açtığında Christie ablasının küfrettiğini duydu.

James sırıttı, her şeye rağmen Christie de ona gülümsedi.

Küçük bekleme salonunda karşılıklı oturdular. Konuşmaktan kaçınmak için Christie kapağında yılbaşı ağacı olan bir dergi aldı, bir süre sayfalarını karıştırdıktan sonra kenara koyup saatine baktı. Üçü biraz geçmişti.

Fırsatını bulup bakışlarını kaldırdığında James'i onu süzerken yakaladı. James hemen bakışlarını kaçırdı ama yeterince hızlı değildi.

"Ne?" diye sordu Christie sinirle.

"Hiç."

"Söyle." Eğer James'in söylemek istediği bir şey varsa baklayı bir an önce ağzından çıkarsa iyi olurdu, yoksa ikisi de çok sinirlenecekti.

"Duymak istemezsin."

"Beni sandığın kadar iyi tanımıyorsun. İlgilenmesem sormazdım."

James omuz silkti. "Güzel. Madem sordun, söyleyeyim." Göz göze geldiler. "Seni ne kadar sevdiğimi düşünüyordum, doğum odasındakinin sen olmanı, bizim bebeğimizi doğurmanı ne kadar isterdim." Başını eğip ellerine baktı. "Bu kadar aptal davranıp seninle sahip olduğum şeyleri fark edemediğim için kendimi affedemiyorum, her şeyi mahvettiğim için çok pişmanım."

James bir konuda haklıydı; Christie duymak istemiyordu. Erkekler daha önce de birebir aynı şeyleri söylemişlerdi, Christie onlara inanmak istemişti. Sonra, her seferinde, bunun laf kalabalığından başka bir şey olmadığını, sadece istediklerini almak için bir girişim olduğunu; kendisinin de vermeye can attığını fark etmişti. Christie bir daha kendi zayıflığının kurbanı olmamaya kararlıydı.

"Sana inanmıyorum," diye mırıldandı.

James'in omuzları çöktü, uzaklara baktı. Tekrar konuştuğunda sesi üzgündü. "Biliyorum."

İkisi de bir daha konuşmadı, bu sanki saatler sürdü. James ayağa kalkıp salondan çıkınca Christie onun yokluğunda kendini tuhaf bir şekilde yoksun hissetti. Dönmeyeceğinden korktu ama yaklaşık on dakika sonra James elinde dumanı tüten iki fincan kahveyle geri geldi. Birini ona uzattı, Christie teşekkür ederek kabul etti.

Sonra Bobby göründü. Öncekinden daha berbat bir haldeydi. "Doğumda ilerleme olmadığını söylüyorlar."

İmkânsız gibi görünse de, önceki halinden bile solgundu.

"Sezaryene karar verdiler," dedi ardından. "Teri'yi ameliyata aldılar bile... bana izin vermediler. Doktor kalabalık edeceğimden korktuğunu söyledi."

"Teri'nin yanında kalmana izin vermeyecekler mi?" Durum ciddi olmalıydı.

"Ameliyat odasının önünde bekleyebilirim ama sizi olanlar hakkında bilgilendirmek istedim."

"Teşekkürler," diye fısıldadı Christie. İlk kez, ablası için gerçekten korkmaya başlamıştı.

Bobby gittikten sonra yavaşça koltuğa geri çöktü. James yanındaki koltuğa oturdu. Hâlâ konuşmuyorlardı ama birkaç dakika sonra James uzanıp elini tuttu.

Christie çekilmesi gerektiğini biliyordu ama onun dokunuşunun verdiği rahatlığa ihtiyacı vardı. Parmakları kenetlendiğinde koluna doğru bir sıcaklık yayılmaya başladığını hissetti... ve sonra bütün vücuduna.

"Teri'yle bebekler iyi olacak," diye fısıldadı Christie. "Ablam gerçek bir savaşçıdır."

Anlaşılan, James'in buna ekleyecek bir şeyi yoktu; bir süre sonra Christie başını onun omzuna yasladı. Derken James'in kolu onu sardı...

Yaklaşık otuz ya da kırk dakika sonra Bobby hızla bekleme salonuna girdi, kollarını uçuşa hazırlanan bir kuş gibi çırpıyordu. "Üç oğlan!" diye haykırdı. "Mükemmel, minicik... ama canlı. Onları erken doğum ünitesine bağlıyorlar... Teri iyi."

"İsimleri ne?" diye sorabildi ayağa fırlayan Christie. Gözyaşlarından önünü zor görüyordu.

"İsim, isim... of, evet, isim. Benim için Robbie, James için Jimmy, Christie için Christopher." Sırıttıktan sonra karısıyla üç oğluna katılmak için hızla geri döndü.

Christie gayriihtiyarı James'e yönelirken aynı anda o da döndü, ilk hareketin kimden geldiğini bile fark etmeden sımsıkı sarıldılar.

"Her şeyin yolunda gideceğini biliyordum," dedi Christie hıçkırarak. İşin gerçeği, bir şey *bilmiyordu*, korkudan ölüyordu.

"Benim adımla anılacak küçük bir oğlan," diye fısıldadı James saçları arasından. Sanki bu, kavrayabileceğinden öte bir şeydi.

"Ve benim." Christie'nin de duyguları aynıydı. Ablasının böyle bir şey yapacağı aklına bile gelmezdi. Teri, küçük erkek kardeşleri Johnny'ye yakındı; Christie onun üçüzlerden birine aileden birinin adını vermeyi düşünecekse, bunun Johnny olacağını tahmin ediyordu.

"Ve Bobby'nin," dedi James.

Bobby'nin sevinçten etekleri zil çalıyordu. Duygularını açıkça gösterebilen biri değildi ama şu anda bunu yapıyordu. Yüzündeki sevgiyle mutluluk, Christie'yi bir kez daha utanç gözyaşlarına boğdu. James ona sarılmayı sürdürürken iki eliyle yanaklarını kuruladı.

"Jimmy adında bir oğlan." Sesinde şaşkınlık vardı.

Hâlâ sarmaş dolaştılar, kimse ayrılmayı düşünmüyor gibiydi. Christie başını James'in göğsüne yasladı, onun kalbinin güçlü ve düzenli atışlarını dinledi. James geri dönmüştü; Teri'ye, Bobby'ye, *Christie*'ye. Hayatındaki diğer erkekler gibi değildi.

Tam Christie bir şeyler söyleyecekti ki bir ses duydu.

"Christie?"

James onu bıraktı, Christie döndüğünde Teri'nin salondan arkadaşı Rachel Peyton'ı gördü.

"Teri'nin bebekleri doğdu mu?" diye sordu Rachel heyecanla.

Christie kocaman bir tebessümle cevap verdi. "Üç oğlan. Bobby birkaç dakika önce haber verdi."

"Bebekler?"

"Küçük, ama mükemmel," dedi Christie. "Gerçek ağırlıklarını bilmiyorum, Bobby o kadar heyecanlıydı ki ayrıntılara giremedi."

"Erken doğdular."

"Teri'nin doğum yapacağını nereden duydun?" diye sordu Christie. Rachel'a kimin haber verdiğini merak ediyordu.

"Ben aradım," dedi James. "Aramamı Teri istedi."

Sanki bacakları daha fazla onu taşıyamayacak gibi, Rachel bir koltuğa çökerek oturdu.

Christie onun yanına tünedi. "İyi misin?"

Rachel elini göğsüne bastırdı. "Ben... ben bayılacağımı sandım."

Teri'nin arkadaşı hasta görünüyordu. Rachel gözlerini kapadığında Christie yan gözle James'e bakınca, James başıyla onaylayarak onun ne demek istediğini anladığını işaret etti. Yanlarından ayrılıp birkaç dakika sonra yanında bir hemşireyle geri döndü.

"Ben iyiyim, ben iyiyim," diye üsteledi Rachel, hiç iyi görünmediği halde.

Hemşire onu muayene odasına götürürken James'le Christie bir kez daha baş başa kaldılar.

"Sekiz saatlik vardiyamın sonunda gibiyim," dedi kendini birden tükenmiş hisseden Christie.

"Ben de öyle."

Christie'nin bakışları James'in tebessümüne takıldı.

"Ben... benim eve gidip birkaç telefon görüşmesi yapmam gerek." Fakat gitmek istemiyordu.

James kollarını beline doladı. "Gitme."

Kararsızlık sessizliği getirdi.

"Henüz değil," diye onu tavlamaya çalıştı James. "Biraz daha kal."

"Bebekleri görmek isterim," diye mırıldandı Christie. Bu doğruydu ama oyalanmak isteme sebebi sadece bu değildi.

"Küçük Jimmy."

"Küçük Christopher," dedi Christie ağzı kulaklarına vararak.

James onu biraz daha kendine çekti.

Öylece koridorda yürüdüler, bir süre sonra Christie içini çekerek James'e döndü. " Beni bir daha terk edersen, ben... ne yaparım bilmiyorum ama hoş şeyler olmayacağını sana garanti ederim. Dahası..."

"Seni bir daha asla terk etmeyeceğim," diye sözünü kesti James.

"Ben ciddiyim James. Bu acıya katlanamam."

James onun yüzüne baktı, omuzlarını elleriyle sımsıkı kavradı. Bakışları ağırbaşlı ve kararlıydı. "Ben de ciddiyim."

"Okulumu bitireceğim."

"Hayallerini gerçekleştirmeni sağlamak için elimden geleni yapacağım Christie. Bir erkek, sevdiği kadın için bunu yapar."

Christie tartışmaya hazırdı ama James bunun için zemin hazırlamadı. Bakışlarını ona dikti. "Kendi bebeklerim olsun istiyorum."

"*Bizim* bebeklerimiz. Ben çoktan razıyım."

"Bu kadar uzlaşmacı olma," diye terslendi Christie. "Kafam karışıyor ve..."

Hastane koridorunun tam ortasında James onu bir öpücükle susturdu. Christie'nin elleri önce James'in göğsüne yükseldi, sonra kollarını boynuna dolayarak öpücüğe karşılık verdi.

"Üç tane mi?" diye boğuk bir sesle sordu James, ayrıldıkları zaman.

Christie onun kucağına sokuldu. "Aynı anda geleceklerse olmaz." Tekrar düşününce, aslında fena fikir değildi.

James eliyle onun sırtını sıvazladı. "Güzel bebeklerimiz olacak."

James'in bara geldiği gün bebeklerle ilgili söylediğini hatırladı. O yüzden peşinden koşmuştu... "Evet, öyle olacak," diye mırıldandı.

James onun burnunun ucunu öptü. "Fakat satranç oynamayacaklar."

"İsterlerse oynarlar," diye karşı çıktı Christie.

"Tamam," diye kabullendi James. "İsterlerse oynarlar."

Rachel'ı götüren hemşire geri döndü, "Arkadaşınızın eşini aradım," dedi.

"Her şey yolunda mı?" diye endişeyle sordu Christie.

"Hayır değil," dedi kadının birkaç adım gerisindeki Rachel. Neredeyse ağlamak üzereydi.

"Sorun nedir?" diye telaşla onun peşinden bekleme salonuna giden Christie.

Rachel oturup yüzünü avuçlarına gömdü. "Bu doğru olamaz. Olamaz."

"Ne olamaz?"

Teri'nin arkadaşı ellerini yüzünden çekerek Christie'ye baktı. "Hamileyim," diye inledi.

"Fakat bu harika bir haber," dedi Christie. "Öyle değil mi?"

"Olabilirdi," dedi Rachel. "Mutlu olmam gerekir, ama... hemen bebek yapmamaya karar vermiştik çünkü Jolene var. Bununla başa çıkmaya hazır değil. Önce evliliğe alışması için ona zaman tanıyacağımıza söz vermiştik. *Söz verdik*. Doğum kontrol hapımı düzenli almalıydım ama yapmadım." Bakışları Christie'den James'e kaydı, başını iki yana salladı. "İşte böyle olur. Bruce'a Rus ruleti oynadığımızı söylemiştim ama o güvende olduğumuzdan çok emindi..."

"O halde söylemeye çalıştığın şey..."

"Seks!" diye çıkıştı Rachel. "Günün ortasında... mükemmel seksin sonucu. Öğle vakti buluşmuştuk... of, anlamanıza imkân yok."

James, Christie'yi tutan elini sıktı. "Öğle vakti oldu mu?"

Rachel için bütün endişesine rağmen Christie gülümsemekten kendini alamadı.

Bir an sonra, Rachel da gülümsedi...

Otuz Bir

"Ne demek nişanlandım?" diye haykırdı telefonda Linnette McAfee.

Mack bu haberin ablasını şok edeceğini biliyordu; tıpkı ilk söylediğinde ebeveynlerine de hissettireceği gibi. Bu nişan biraz... doğru sözcüğü aradı, *tuhaf* diye karar verdi. Evet, tuhaftı, aynı zamanda biraz uygunsuzdu.

Nişanladıktan sonra Mack'le Mary Jo arasında bir şeyler değişmişti, bu iyi anlamda değildi. Nişan onları birbirine yakınlaştıracağına uzaklaştırmış gibi görünüyordu.

İki hafta önceki o akşamdan itibaren Mary Jo ondan sakınmak için elinden geleni yapıyordu, Mack bunu anlayamıyordu. Onun şartlarını kabul etmişti, buna rağmen Mary Jo onun kendisine Rhodes kadar kötü davranacağına inanır gibiydi. Bu durumda, aksini iddia etse de Mack'i iyi tanımayıp ona güvenmediği anlamı çıkıyordu.

En az bunun kadar tatsız bir ihtimal ise, aslında Mack'i umursamayıp Rhodes'a karşı güvence olarak kullanmasıydı. Mack bu

rolü oynamaya gönüllüydü, açıkça söylemişti. Fakat gururu –ve kadına olan duyguları– Mary Jo'nun onunla evlenmeyi korku dışındaki sebeplerden kabul etmesi gerektiğini söylüyordu.

"Biriyle flört ettiğinden bile haberim yoktu," dedi düşüncelerini bölen Linnette.

"Nişanlım Mary Jo Wyse ve..."

"Yılbaşı arifesinde doğum yapan kadın değil mi o?"

"Evet, Noelle'in doğumunu ben gerçekleştirdim ve biz..."

Ablası bir kez daha sözünü kesti. "Annemle babama neden bir şey söylemediğini tekrar açıklar mısın?"

"Karışık bir durum."

"Benim için sadeleştir."

"Şey, öncelikle, David Rhodes, Noelle'in biyolojik babası, velayetini almakla tehdit ediyor."

"Buna cesaret edemez."

"Devreye ben girdiğim için cesaret edemeyeceği kesin."

"Bir dakika," dedi Linnette, sinir bozucu abla tarzıyla. "David Rhodes'u ondan uzak tutmak için evlenmek zorunda değilsin. Anlaşılan bu hikâyede görünenden fazlası var."

Galiba Linnette'e nişanlandığını haber vermek iyi bir fikir değildi.

"Onu seviyorsun, değil mi?"

"Evet..."

"Ama duygularının karşılıklı olduğundan emin değilsin?"

Anlaşılan ablasının bazı psişik güçleri vardı çünkü Mack'in kaçınmak istediği tek konuyu anında tespit etmişti.

"Uf..."

"Noelle'in babasını uzak tutmak için seni kullandığını mı düşünüyorsun?"

Mack cevap vermeyince Linnette devam etti. "Mack... onu bu kadar çok mu seviyorsun?"

Mack ceptelefonunu kulağına sımsıkı bastırarak mutfak taburesine oturdu, gözlerini kapatarak fısıldadı, "Evet, o kadar çok seviyorum." Sevmese her şey ne kadar kolay olurdu.

"Ah, Mack. İşin sakat."

Mack'in istemediği tek şey ablasının ona şefkat göstermesiydi. Mary Jo'yla aralarında olanları anlattığına bile pişman olmuştu. Yine de... aralarındaki bu gerginliği açıklama ihtiyacı duyacak kadar çaresiz hissediyordu. Linnette'in ona biraz anlayış gösterip bir açıklama getirebileceğini ummuştu.

Nişanlandıklarından beri Mary Jo neredeyse yüzüne bile bakmıyordu. Önceden, Mack'in istasyonda olmadığı zamanlarda onu sık sık yemeğe çağırırdı, oysa geçtiğimiz iki hafta boyunca bir kere bile evine gitmemişti.

Bu kadar da değildi. Nişanlanmadan önce, UNO ve başka kâğıt oyunları oynarlardı. Her gün konuşur, gülüşürlerdi. Evlilik konusu gündeme geldiği andan beri Mack'e bulaşıcı bir virüsmüş gibi davranıyordu.

"Tamam, küçük kardeşim, gerçekten böyle hissediyorsan, o halde neden..."

"Bir şey söyleyebilir miyim?" dedi Mack.

"Hayır," diye karşılık verdi Linnette. "Önce soruma cevap ver."

"Pekâlâ. Mutlaka bilmen gerekiyorsa, Mary Jo benimle evlenmeyi kabul etti ama altı aylık nişanlılıkta ısrarcı oldu."

"Altı ay mı? Eh, o kadar da kötü sayılmaz."

"Israr ettiği diğer şey ise... aramızda fiziksel bir ilişki olmayacak."

"Ne?"

Mack bu bilgiyi tekrarlamayacaktı. "Beni duydun." Bu sözleri yüksek sesle söylemek bile, Mary Jo'nun Mack'i onun gibi önemsemediğini gösteriyordu. Mack sadece sonuca götüren bir araçtı. Noelle'i ve onu koruyacak, böylece Rhodes'un tehditlerinden uzak tutacaktı. İşin en kötü yanı... bunu bizzat Mack önermişti.

"Hiçbir şey... altı ay boyunca fiziksel hiçbir şey mi?"

"Mary Jo bu sürenin birbirimizi tanımak için fırsat olduğunu düşünüyor, en azından söylediği bu," diye homurdandı. Aralarındaki garip durumu düşününce bu mazeret çok uyduruk kalıyordu.

"O halde sen... anlarsın ya..."

Mack homurdandı. "Ben sana aşk hayatını sormuyorum, değil mi?"

"Hayır, ama belki sormalısın."

Mack bu yorumu geçiştirmeyi tercih etti.

"Unutma," dedi ablası, "Mary Jo'nun ciddi güven sorunu var. Bu yüzden onu suçlayamam."

"Onunla tanışmadın bile," diye hatırlattı Mack. Ancak söylediği doğruydu. Mary Jo'nun güven sorunu vardı; bunu itiraf etmişti, sebebi çok açıktı. Yine de evlenmeyi kabul ettikten sonra tavrının değişmesini açıklamıyordu.

"Yakında bir eş ve baba olacak biri için sesin hiç mutlu gelmiyor."

"Değilim. İşin doğrusu, sana neden söylediğimi de bilmiyorum. Mary Jo'nun ağabeyinden başka kimse bilmiyor."

"Bana söyledin çünkü ben senin ablanım ve tavsiyeye ihtiyacın var; ama sadece gelip bunu açıkça söylemezsin."

"O kadar belli ediyor muyum?"

"Korkarım evet."

Mack içini çekti. Mary Jo için bu kadar güçlü duygular beslemese her şey daha kolay olacaktı.

"Gerçek isminin Jerome olduğunu biliyor mu?"

"Biliyor." İlkokula başladığı günden itibaren Mack diye çağrılmak istemişti. Ona büyük büyükbabasının ismini koymuşlardı, Mack büyükbabası Jerry'yi sevse de isminden hiç hoşlanmamıştı.

"Neden annemle babama söylemiyorsun? Çok heyecanlanırlar."

Mary Jo'yla arasındaki durum belirsiz olduğundan Mack onları bulaştırmak istemiyordu. Mutfak tezgâhına yaslanıp dirseklerini dayadı. "Kendimce sebeplerim var."

"Ne zaman söylemeyi düşünüyorsun?"

"Henüz buna karar vermedim."

"Mack, annem başkasından duyarsa çok üzülür."

"Biliyorum." Gerçi öyle bir şey olma ihtimali zordu.

"Babam da öyle."

Mack bunu da biliyordu. İçte içe, ebeveynlerine bu nişandan söz etmediğine pişman oluyordu.

"Tamam, bunu neden sır olarak sakladığını anlayabiliyorum," diyen Linnette onu şaşırttı.

"Öyle mi?"

"Elbette. Evliliği istediğinden emin olana kadar beklemek istiyorsun. İşlerin şu anki durumuna bakınca, tereddüt ediyorsun..."

"Tereddüt eden ben değilim. Mary Jo."

"Buna emin misin?"

Hiç şüphesiz. "Çok eminim."

Kısa bir an sonra Linnette, "Ben de sana güvenip bir sır verebilir miyim?" diye sordu.

"Elbette." İşin aslı, ablası pek sır tutabilen biri değildi. Her za-

man iyi bir evlat ve örnek bir öğrenci olmuştu, oysa Mack babasıyla daima kavga halindeydi. Bu nişanı ebeveynlerinden saklamanın babasıyla arasındaki barış anlaşmasını bozmasından korkuyordu. Mary Jo için çok fazla riski göze almıştı; en büyük korkusu, bunların bir hiç uğruna olmasıydı.

Linnette'ten hemen ses çıkmayınca sordu: "Neymiş senin büyük sırrın?"

Ablasının sesi o kadar alçak çıkmıştı ki, Mack duyamadı.

"Tekrar söyle," dedi.

"İyi, tamam. Söylüyorum. Ben evlendim."

"Sen *ne*?"

"Evlendim."

"Ne zaman?"

"29 Aralık'ta. Cedar Cove'dan Kuzey Dakota'ya dönerken Pete'le ben yoldan saparak Las Vegas'a gittik. İkimiz de daha önce oraya gitmemiştik, gerçekten çılgıncaydı.

"Başlangıçta, bırak iki taneyi, bir tane bile otel odası bulamadık. Sonunda bir tane tespit edebildik, sadece bir tane. İşte o zaman Pete reklamların ne dediğini umursamadığını, Vegas'ta yapılanların orada kalmadığını, o yüzden hemen evlilik izni alıp aynı gün evlenmemiz gerektiğini söyledi."

"Pete'le mi evlendin?" Ablası çiftçiyi doğru dürüst tanımıyordu bile, adamın ona âşık olduğuna kuşku yoktu. Hem de sırılsıklam âşıktı. Kafasında gözleri olan herhangi birinin *bunu* görmemesi imkânsızdı. Linnette daha ihtiyatlı görünüyordu, özellikle ebeveynlerinin yanındayken ama anlaşılan onun da duyguları aynıydı. "Sadece bir tane otel odası bulabildiğiniz için mi onunla evlendin?"

"Evet."

"Linnette, bu saçmalık!"

"Şimdi bir dakika küçük kardeşim. Tencere dibin kara, seninki benden kara değilse, ben ne olduğunu bilmiyorum."

Ablası doğru yerden yakalamıştı. Mack itiraz ederek Pete'i yeterince tanımadığını söylemek istedi. Bundan daha sağduyulu davranmasını beklediğini de söylemek istedi. Üstelik daha bir yıl önce Cal Washburn'e çılgın gibi âşıktı.

"Mary Jo'yla nişanlanmamdan çok daha önce evlenmişsin. Neden sır olarak saklıyoruz?"

"Şey..." Linnette yavaşça soluğunu bıraktı. "Büyük bir düğünle evlenmediğim için annemle babamın hayal kırıklığı yaşayacağını düşündüm, o yüzden Pete'le birlikte hemen söylemeye gerek olmadığını düşündük. Bu yaz geleceğime anneme söz verdim, sanırım orada ikinci bir tören yapabiliriz."

"Neden şimdi söylemiyorsun? Pete'i seviyorlar. Evlendiğin *kişi* onları hayal kırıklığına uğratmaz."

"Biliyorum," diye kabul etti Linnette. "Yaşadığım hüsran sonrası, öfkeyle kalkıp Pete'le evlendiğimi düşünmelerinden korktum. Öyle değil. Onu gerçekten seviyorum, uzakta yaşadığım için bunu sır olarak saklamak zor değil."

"O halde planın bu mu? Hiçbir şey söylemeden ikinci bir nikâh yapmak."

Linnette derin bir iç çekti. "O kısmı henüz çalışmadım. Hazırlıksız evlenmek göründüğü kadar basit değil."

Mack onu anlayabiliyordu.

"Evleneli neredeyse dört ay oldu, Pete aileme ne zaman söyleyeceğimi sorup duruyor. Başlangıçta ertelemek kolaydı da şimdi çok uzadı. Mack, ne yapacağımdan emin değilim."

Mack ona ne söyleyebileceğini bilemedi, kaldı ki kendi sorunlarına çözüm aramak için ablasına telefon açmıştı. "Ben de öyle."

"Bize kızmadın, değil mi?"

"Tabii ki hayır! İkiniz adına da bundan daha mutlu olamazdım."

"Teşekkürler Mack."

"Yine de annemle babama bir an önce söylemeni öneririm."

"Söyleyeceğim..."

On dakika daha konuştular, ablası yaşadığı kasabadaki sağlık ocağıyla ilgili son gelişmeleri aktardı. Pete yaşadığı çiftlik evinden ayrılıp Linnette'le beraber yaşamak için Buffalo Valley'ye taşınmıştı. Linnette mutlu görünüyordu; evliliğinden, işinden ve hayatından hoşnuttu. Bu hali Mack'i sevindirdi. Birkaç yıl içinde güvensiz ve tatminsiz bir kadından kendine ve tercihlerine güvenen bir kadına dönüşmüştü.

Konuşmaları bittikten sonra, Mack bahçede çalışmak için dışarı çıktı. İkindi güneşini almak için evin güney kısmını tercih etti. Toprağı kazarak yeni çiçek tarhları hazırlamaya başladı.

Bölgenin humusla bol miktarda gübreye ihtiyacı vardı. Mack bahçesi için pek çok şey tasarlıyordu. Nisan havası hâlâ serin olduğu halde çok geçmeden ter içinde kaldı, gömleğini çıkarıp Mary Jo ortaklaşa kullandıkları park alanına arabasını çekene kadar ara vermeden çalıştı.

Mack saatine baktığında beşi geçtiğini gördü. O gün, haftanın son boş günüydü ve geçip gitmişti. Bir sonraki vardiyası ertesi sabah sekizde başlayacaktı, cumartesi gününe kadar sürecekti.

Noelle'i arabadan alan Mary Jo, hafta boyunca her gün yaptığı gibi yanından geçip doğruca eve yöneldi. Sonra birden durarak Mack'i şaşırtıp ona bakmaya başladı. Mack onun bir şeyler söyle-

mesini bekledi ama söylemeyince sanki altın damarı bulmuş gibi hırsla kazmaya devam etti.

"Selam," dedi Mary Jo utangaç bir tavırla.

Mack başını kaldırıp küreğine yaslandı, onu yeni görmüş gibi yapmak istiyordu. "Ah, selam. Orada olduğunu görmedim."

Kadın onu dikkatle inceler gibiydi. "Bir terslik mi var?" diye sordu Mack. İki farklı ayakkabı giymiş olabilirdi, genellikle üstündekilere hiç dikkat etmezdi.

Mary Jo bakışlarını kaçırdı. "Yo, üzgünüm. Gözümü dikmek istememiştim."

"Yüzüme çamur filan mı bulaşmış?"

"Hayır." Mary Jo'nun ensesi hafifçe kızardı.

"Söyle."

Mary Jo biraz daha huzursuzlandı. "Sen... iyi görünüyorsun. Kaslı ve yanık tenli."

Vay, bu umut vericiydi. "Öyle mi?"

"Seni daha önce gömleksiz görmemiştim."

"Biliyorsun, itfaiyeciyim. İriyarı adayları tercih etmelerinin bir sebebi var." Mary Jo'yu yiğitliğiyle etkilemek –daha doğrusu güldürmek– için pazılarını şişirme dürtüsüne zor karşı koydu.

Mary Jo bu yoruma gülümsedi. "Biraz buzlu çay ister misin?" diye sordu.

Bu ciddi bir gelişmeydi. "Çok sevinirim."

"Noelle'i burada bırakabilir miyim? Hemen dönerim."

Mack beşiğinde uyuyan bebeğe baktı, sonra ikiz villanın kendi bölümüne yönelen Mary Jo'yu izledi. Hâlen küreğin sapına eğilmiş halde arkadan izledi, altı aylık anlaşmayı kabul ettiği için kendine küfretti. Onunla evlenmek istiyordu.

Mary Jo beş dakika sonra bir bardak buzlu çayla geri döndü. Mack bardağı minnetle alıp bir dikişte hepsini içti.

"Susamışsın."

"Öyle," dedi, bir kez daha Mary Jo'nun gözlerini ondan alamadığını fark etti. Güzel. Mack'in hissettiği yoksunluğu onun da aynı derecede yaşamasını istiyordu. Mack o anda, onu tekrar düşünmeye ikna etmek için bir denemede bulunmaya karar verdi. "Konuşabilir miyiz?"

"Elbette," dedi Mary Jo ondan biraz uzaklaşarak. "Belirli bir konuda mı?"

Of, herhalde, ama Mack konuya dikkatli yaklaşması gerektiğinin farkındaydı. "Belki içeride konuşsak daha iyi olur."

"Tamam." Mary Jo bebek beşiğini alıp evin yolunu tuttu.

Mack uysalca onu takip etti. Küçük mutfak masasından bir sandalye çekip Noelle'i odasına götüren Mary Jo'yu bekledi. Mary Jo geri dönünce Mack'in bardağını çalkalayıp tekrar doldurdu.

"Nişanımız hakkında," dedi Mack sonunda.

Mary Jo ona döndü, sırtını mutfak tezgâhına yasladı, elleri arkasındaydı. "Evet... ne olmuş?"

"Yeniden düşünmek isteyebiliriz..."

Mary Jo dikleşti. "Geri çekilmek istersen anlarım, gerçekten anlarım. Benimle evlenmek zorunda değilsin. İki haftadır David'den ses çıkmadı, belki pes etmiştir. Yine de Noelle'le bu kadar ilgilendiğin için minnettarım ve..."

"Geri çekilmekten söz eden kim?" diye sordu Mack, kızgın bir ifadeyle.

Mary Jo kaşlarını çattı. "Ben düşündüm ki... anlarsın ya..."

Mack başını iki yana salladı. "Anlamıyorum."

"Yani..." dedi, dudaklarını yalayarak, "fikrini değiştirmiş olabilirsin."

"Değiştirmedim."

"Fakat nişan hakkında konuşmak istedin?"

"Şey, evet." Mack dürüst davranmanın en doğrusu olduğuna karar verdi. "Açıkçası, nişanlandığımızdan beri benden kaçıyorsun." *Acayip nişan* demek istiyordu.

"Hayır, kaçmıyorum," dedi çabucak. "*Sen* benimle hiçbir şey yapmak istemiyorsun. Nişanlanır nişanlanmaz gelmeyi kestin!"

Bu konuda bütün gece tartışsalar bir yere varamazlardı. "Öyle bir izlenim verdiysem özür dilerim," dedi Mack.

Mary Jo belli belirsiz gülümsedi. "Galiba ikimiz de saçmalıyoruz, ne dersin?"

Bu söylediği hafif bile kalırdı.

"Altı aylık nişanda ısrar ettiğim için mutlu olmadığını biliyorum."

"Buna katlanabilirim," dedi Mack. "Bu süreçte sana dokunmamı bile istemediğin içindi."

Mary Jo'nun gözlerinde bir şüphe kıvılcımı çaktı. "Bana *dokunamazsın* demedim... sadece ikimiz açısından... fazla yakınlaşmanın akıllıca olmadığını söyledim."

"Ya." Mack durumu yanlış okuyup okumadığını merak etti ama bir öpücük ya da bir kucaklaşmaya ilgi duysa kadın, bunun işaretini verebilirdi.

Utangaçlık geri döndü. Mary Jo tam arkasını dönecekken Mack elini yakalayarak ona engel oldu, parmaklarını onunkilere doladı. Mary Jo ona doğru dönerek sanki hayatı boyunca bu anı beklermiş gibi kendini adamın kucağına bıraktı.

Öpüştüler; iki ya da üç uzun öpücük. Son ateşli bir öpücüğün ardından Mack ondan ayrılacak gücü bulabildi.

Mary Jo kocaman açılmış gözleriyle ona baktı. Yavaşça, hem de çok yavaş, gülümsedi. "Bu çok güzeldi."

"Evet, öyleydi," dedi Mack. "Altı ay misanlı kalmak istediğinden emin misin?"

Bir süre onu süzen Mary Jo gözlerini kırpıştırdı, sonra başıyla onayladı. "Hâlâ en doğrusunun bu olduğunu düşünüyorum."

Mack bunun çok uzun bir altı ay olacağını görebiliyordu.

Otuz İki

Olivia eyerlenip yola çıkmaya hazır olan ata temkinli bir biçimde baktı. "Bundan emin değilim," dedi.

Ahırın hemen önündeydiler. Grace, Cliff'in arkadaşı için seçtiği kısrağa doğru yürüyerek eliyle hayvanın uzun, nemli burnunu okşadı. "Endişelenecek bir şey yok Olivia," diyerek arkadaşını rahatlatmaya çalıştı.

Olivia ellerini kot pantolonunun arka ceplerine tıkıştırdı. "Farkında değilsen söyleyeyim. Ata binmeye meraklı tiplerden değilim. Kır çiçeği toplayıp kırkyama yorgan yapmayı tercih ederim. Ata binmek hiç ilgimi çekmedi. On iki yaşımdayken *Siyah İnci*'yi ve o tür atlı kitapları okumadım."

"Ben de öyle ama çocuk edebiyatı üstüne bir kursa devam edene kadar. Konu bu değil. Başlangıçta ben de ilgimi çektiğini düşünmemiştim." Grace mazeret dinlemek istemiyordu. "Temiz hava ikimize de iyi gelecek."

"Grace, cidden ikimiz ata mı bineceğiz?" Olivia hasretle eve doğru baktı.

"Evet; senle ben." Ilık, güneşli bir Cumartesi günüydü, Olivia'nın bu işten caymasına izin vermeyecekti. "Sahile uzanan çok güzel bir patika var. İnan bana, en azından denemezsen çok pişman olacaksın."

Olivia hâlâ ikna olmuş görünmüyordu. Grace'e yalvaran gözlerle baktı. "Bu atta şeytani bir şey var. Beni ilk fırsatta sırtından atmayacağını nereden biliyorsun?"

"Bonbon mu?"

"Adı Bonbon mu?"

Grace başıyla onayladı.

"Bu *neyi* ispatlar? Seni ısıran devenin adı da Uyuyan Güzel'di," diyen Olivia, kilisenin etkinliklerinden birinde kullandıkları hayvana gönderme yapıyordu.

"Konuyla ilgisi yok. Her neyse, bunu yapacağına söz verdin."

Yenilgiyi kabullenerek inleyen Olivia yavaşça Grace'e yaklaştı. "Of, tamam."

"Hoşuna gidecek," dedi Grace yüreklendiren bir tebessümle. Cliff'le bu konudaki ilk konuşmalarını hatırlıyordu. Arkadaşı gibi, Grace de binbir dereden su getirmişti, bütün mazeretleri çok iyiydi. Sonunda kaçacak köşesi kalmayınca pes etmişti. Evlerinden sahile uzanan kısa yolculuk... muhteşemdi. Sonrasında, Grace sadece ikna olmanın neden bu kadar uzun sürdüğünü düşünüyordu. Artık ata binmekten büyük keyif alıyordu, fırsat bulduğunda Olivia da sevecekti.

"Sen alışıksın," dedi Olivia, bacağını kaldırıp ayağını üzengiye yerleştirirken. Kovboy tarzı eyerin topuzunu tutup iki eliyle birden yapıştı.

"Başlangıçta değildim. Hepimizin bir yerden başlaması gerek," diyen Grace onu yukarı doğru itti.

"Neden bu kadar ısrar ettiğini anlamıyorum." Grace'in yardımına rağmen Olivia kendini ancak üç denemeden sonra eyerin üstüne yerleştirebildi ama sonunda başardı. Uysal kısrağın üstüne tırmanma mücadelesi Olivia'yı soluk soluğa bırakmıştı. "Umarım mutlusundur," dedi Grace'e.

"Mest oldum," diye dalga geçti Grace. "İşin gerçeği, bundan kaytarmana izin vermedim çünkü yaşadığını tekrar hissetmeni istiyorum." Kemoterapiyle radyasyon tedavilerinden sonra, Olivia günlerini eve tıkılarak geçirmeye başlamıştı, kasabaya bile nadiren iniyordu. Haftada bir Justine'in yeni restoranına uğruyor, ara sıra ağabeyinin galerisini ziyarete gidiyordu ama hepsi bu kadardı. Artık Charlotte bile onun için endişelenmeye başlamıştı.

Grace eyerinin üstüne biraz daha ustalıkla çıktı ama Olivia'nın da dediği gibi daha deneyimliydi.

Artık Bonbon'un üstünde olan Olivia endişeyle etrafına bakıyordu. "Geldik mi?" diye mırıldandı, zayıf bir şaka girişimiyle.

"Daha başlamadık," diye cevap verdi Grace.

"Ben de bundan korkuyordum."

Olivia aşağı baktı, aynı hatayı daha önce Grace de yapmıştı.

"Yerden ne kadar yukarıdayım?" diye sordu Olivia, kaşlarını çatarak. "Eğer Jack bunu duyarsa..."

"Zaten biliyor."

"Jack biliyor ve bunu yapmamı onayladı mı?"

"Evet. Şimdi sana temel kuralları göstereyim." Cliff'in ona başlangıçta anlattıklarını tekrarladı. Konuşmayı bitirip dizginleri nasıl kullanacağını uygulamalı gösterdikten sonra öne geçti.

Bir süre homurdanan Olivia onu takip etmeye başladı. Yola çıktıktan sonra, arkadaşının başlangıçta Grace'in yaşadığı sorun-

ların hiçbirini yaşamamasına şaşırdı. Öncelikle, Bonbon canı ne zaman isterse durup otlar, Grace'in komutlarını umursamazdı. Oysa şimdi bunu yapmıyordu.

"Vay canına, doğuştan yeteneklisin," dedi dönüp Olivia'ya bakarak.

Dikkatini hayvanın hareketlerinde yoğunlaştıran Olivia cevap vermedi.

"Patikaya sapmaya hazır mısın?"

"Elbette," diye sırıttı Olivia süklüm püklüm. "Sanırım Bonbon o kadar da şeytani değil."

"Söylemiştim," diye dalga geçen Grace, yavaş ve düzenli bir tempoda önden gitmeye başladı. Yemyeşil uzanan patikada çam ağaçları gökyüzüne doğru uzanıyordu.

Birkaç yüz metre sonra Grace dönüp arkasına baktı. "Nasıl gidiyor Calamity Jane?"

"Şimdilik gayet iyi. Güneş ne güzel, değil mi? Özellikle başının üstünde." Olivia, başına bir bandana takıp ensesinde çingene usulü bağlamıştı.

"Muhteşem."

"Hey bak!" diye seslendi Olivia bir süre sonra. Sesi heyecanlıydı. "Bir kartal. Hayır, iki tane!"

Eliyle gözlerine siper yapan Grace gökyüzüne baktı. Büyülenmiş halde kartalların özenli çiftleşme ritüelini izlediler. Kuşlardan biri metrelerce düşüşe geçiyor, diğeri onun ardından dalış yapıyordu.

Kartallar sık sık Deniz Feneri Yolu'nun ardındaki kumsala konarlardı; Grace, Olivia'nın onları defalarca gördüğünü biliyordu ama bu farklıydı. Çok daha yakındı.

"Ormanın bu kadar taze ve yeşil koktuğunu hiç fark etmemişim,"

dedi Olivia kısa bir sessizliğin ardından. "Aslında *yeşilin* bir koku olduğunu hiç fark etmemişim."

"Sana yılbaşını hatırlattı, değil mi?"

"Öyle."

Orman kokusunun, manzarasının, seslerinin tadını çıkararak yola devam ettiler, çok geçmeden bir açık alana geldiler. Önlerinde yalos serpintileriyle kaplı kumsal uzanıyordu. Uzaklarda, ışıldayan mavilerin içinde zümrüt gibi parlayan Blake Adası'nı görebiliyorlardı.

"Ne kadar huzurlu," dedi Olivia sessizce.

Cliff'le buraya ilk gelişinde Grace de aynı şekilde çarpılmıştı. Kocasıyla birlikte sırtlarını bir yalosa yaslayarak çakıllı kumsalda oturduklarını hatırladı. Gözlerini kapatmış, güneş yüzünü ısıtırken çevresindeki doğanın uğultusunu dinlemeye dalmıştı. Dalgalar sahile vuruyor, kuşlar cıvıldıyor, çakıllar atların ağırlığı altında gıcırdıyordu. Bu ortam onu her zaman duygulandırırdı. Arkadaşı için de bunu istemişti; bu huzuru, bu teselliyi. Doğaya yakın olmanın keşfini.

"İnip biraz yürüyelim," diye önerdi Grace. "Senin için de uygunsa."

"Evet," dedi Olivia. Bonbon'un üstünden aşağı kayarak yere, çakılların üstüne indi. "Bütün mesele tekrar oraya çıkmak."

Kısrakların dizginlerini tutarak yan yana yürüdüler. Uzun süre konuşmadılar, sadece beraber olmak bile yetiyordu. Elli yıl –yarım asır!– arkadaşlığın ardından, ruh durumlarıyla duyguları uyum içindeydi.

"Hayatımda pek çok şeyi çantada keklik gördüm," dedi Olivia bir süre sonra.

"Hepimiz öyle değil miyiz?" Grace arkadaşının kendine sert davranmasını istemiyordu. Günün koşuşturması içinde hayatın aslında ne büyük bir armağan olduğunu düşünmeye pek vakit ayırmamıştı.

Mutlulukta Cliff'le yakaladığı ikinci şans onu değiştirmişti. Dan'le olan evliliği kendi içinde iyiydi; birlikte geçen onca yılın ardından, Dan'in savaş yaralarından kaynaklanan sorunlarına rağmen rahatlardı. Birbirlerine olabildiğince uyum sağlamışlardı, Dan'in duygusal dalgalanmalarıyla nasıl başa çıkacağını öğrenmişti. Sonunda, Dan daha fazla dayanamamıştı.

Cliff ilk evliliğinde yaşadığı sorunları beraberinde getirmişti. Yine de birbirlerine karşı sabırlı davranmışlar, hatalar ve yanlış anlamaları atlatmayı başarmışlardı. Şimdi, beklentilerinin de ötesinde mutlu bir hayatı vardı.

"Emekli olmayı düşünüyorum," dedi Olivia durup dururken.

Grace bunun olacağını iyi kötü tahmin ediyordu. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

"Hayır," diye itiraf etti Olivia. "Fakat evde kaldığım aylar hoşuma gitti. Başlangıçta korkuyordum, sıkılacağımdan emindim."

"Oysa sıkılmadın, değil mi?"

"Pek sayılmaz. Kırkyamadan ne kadar hoşlandığımı bilmiyordum. Evde bu işlere hep annem meraklıydı. Annemin evle ilgili elinden gelmeyecek, üstelik iyi yapamayacağı herhangi bir şey olduğunu sanmıyorum."

Grace başıyla onayladı. Charlotte'un girişiği her şey –özel tatlılarından örgüleriyle dikişlerine kadar– daima son derece kaliteli olurdu.

"Sen emekliliği hiç düşünmedin mi?" diye sordu Olivia, Grace'e bakarak.

Grace biraz düşündü. "Evet, sanırım," dedi, "yine de sevdiğim şeyi yapıyorum."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum," diye mırıldandı Olivia. "O yüzden karar vermek zorlaşıyor."

Grace başını yavaşça iki yana salladı. "Henüz yapabileceğimi sanmıyorum. İşimle ilgili gerçekleştirmek istediğim hâlâ bir sürü şey var. Kütüphanede beni heyecanlandıran yeni bir projeye başlıyoruz. Sana söz ettiğime eminim."

"Çocukların köpeklere kitap okuyarak okur yazarlık öğrenmesi mi?"

"Evet," dedi Grace. "Bizimle çalışması için yerel bir eğitimci davet ettik." Gülümsedi. "İlk gönüllüler gelmeye başladı bile. Aralarında Tanni Bliss de var."

"Tanni Bliss," diye tekrarladı Olivia. "Bu isim neden tanıdık geliyor?"

"Tanni'yle erkek arkadaşı şu mağaradaki iskeleti bulmuşlardı, hatırladın mı?"

"Of, tabii." Olivia hafifçe kaşlarını çattı. "Ne kadar alışılmadık bir vaka. Çözüldüğü için memnunum."

"Basın bayram etti, değil mi? Şu Seattle'lı muhabir Cedar Cove'u suç faaliyetleri yuvası ilan etmek için çok uğraştı." Güldü. "Bizim şerifin maval okumakta bu kadar iyi olduğu kimin aklına gelirdi? Basın açıklaması herkesi tatmin etti ama aslında çok az şey açık ediyordu."

"Her şeye rağmen trajik bir öykü. O zavallı çocuk, yapayalnız ve korku içinde. Gerçekte neler olduğunu hiçbir zaman bilemeyeceğiz." Cedar Cove belediye başkanının uygun bir cenaze töreni düzenlemesi Grace'i duygulandırmıştı. Alkollü araç kullanırken

yakalanması kasabada konuşulsa da artık üstü kapanmıştı. Jack bu konuda, başkanın da işbirliğiyle harika bir makale yazınca dedikoduların bastırılmasında kuşkusuz büyük katkısı olmuştu. Neyse ki o zavallı, unutulmuş kemiklerle ilgili sansasyonel yaklaşım da giderek etkisini kaybetmişti.

"Tanni, Shirley Bliss'in kızı," dedi Olivia, sanki bağlantı birden aklına gelmiş gibi. "Will, Shirley'yle çıkıyor."

"Nasıl gidiyor?"

"Bilmiyorum. Ağabeyim benimle ilişkileri hakkında konuşmuyor."

Grace doğal olarak merak ediyordu. Shirley'i uyarmak isterdi ama diğer kadınla konuşmanın üstüne vazife olmadığını düşünmüştü. Eğer Will değiştiyse –buna inanmak için sebep vardı– onun şansını yok etmek istemezdi. "Will'in Cedar Cove'a döneceğini öğrendiğimde şüphelerim vardı," dedi.

Olivia ona manalı bir bakış attı. "Benim de. Şu senin... olayından sonra, ağabeyime bir daha güvenemeyeceğimi hissediyordum." Adımlarını yavaşlattı. "Kalıcı hasar bırakmadığı için memnunum."

Hasar derken Grace'in Cliff'le olan ilişkisini kastediyordu. Sonuçta bir şey olmamıştı ama Will'in sataşması –Cliff'in de buna tepkisi– çözmeleri gereken sorunlardan biriydi.

Konuyu değiştiren Grace, "Kürsüden inme fikrine Jack nasıl bakıyor?" diye sordu.

Olivia sırıttı. "Pek karışmıyor. Verdiğim her karara uyacağını söylüyor ama eğer emekli olursam, onun aklına da aynı şeyin düşeceğini hissediyorum, bunun Jack adına iyi bir fikir olduğuna emin değilim."

"Neden?"

Olivia bir an düşündü. "Bazen damarlarında kan yerine mürekkep dolaştığını düşünüyorum. Gazetedeki ofisine gittiğinde Jack tamamen farklı biri oluyor. Teslim edeceği bir iş üstünde çalışırken canlanıyor, öykülerle ilgili süper içgüdüleri var. Yetkilerini devretmek cazip gelebilir ama birkaç aya kalmadan pişman olacaktır."

Olivia'nın inanılmaz bir empati yeteneği, insanları motive eden şeylerle ilgili şaşmaz bir sezisi vardı; o yüzden bu kadar etkin –çok saygın– bir yargıçtı.

"Goldie'ye bir bak," diyen Grace, Pancake Palace'ın en sevdikleri garsonunu düşünerek gülümsedi. Olivia'yla Grace'in lisedeki ilk yıllarından beri Goldie masaların başındaydı. Yetmişli yaşlarında olmalıydı, hâlâ haftada üç ya da dört gün çalışmayı sürdürüyordu.

"Goldie'ye emeklilikten söz etmeye kimse cesaret edemez," dedi Olivia.

"Sonra bize kim hindistancevizi kreması getirir?"

"Kesinlikle."

Biraz daha yürüdüler; Grace, Olivia'nın giderek yavaşladığını fark etti. "Biraz oturalım mı?" diye sordu.

Olivia başıyla onayladı, atları yakındaki bir ağaca bağlayıp iri bir kütük bulup oturarak Puget Sound'u seyre daldılar. Uzaklarda minicik görünen Fauntleroy feribotu Vashon Adası'na doğru yol alıyordu.

"Aerobik derslerimizi özlüyorum," dedi Olivia.

"Senin özlediğin, dersten sonraki hindistancevizi kreması."

Olivia kıkırdadı. "Belki de haklısın." Birden Grace'in omzuna okkalı bir yumruk attı.

"Hey, bu ne içindi?" diyen Grace kolunu ovmaya başladı.

"Çünkü gitmekten vazgeçtin."

"Benim egzersiz için bir partnere ihtiyacım var," diye itiraz etti Grace. "Tek başıma spor salonuna gitmemi beklemiyorsun, değil mi?"

"Sanırım hayır ama geri döndüğümüzde sakın bana yumuşak davranma."

"Ben mi?" diye ciyakladı Grace. "Haftanın her günü her koşulda pabucunu dama atarım."

"Bahse girer misin?"

Grace başını iki yana salladı. "Girmesem iyi olur."

İkisi de gülümsediler, ortak bir sessizliği paylaştılar.

Önceki yıl, Olivia'yı kanserden kaybetme düşüncesiyle Grace'in ödü kopuyordu. Öyle olmamıştı, hastalığın seyri iyi gidiyordu. Kanserle mücadelesi ikisine de çok şey öğretmişti ama içlerinde en önemlisi, aralarına hiçbir şeyin giremeyeceği gerçeğiydi. Arkadaşlıkları, her anlamda bir ömür boyuydu.

Otuz Üç

Troy, Megan'ın hamile gibi görünmeye başladığını düşündü. Çarşamba günü iş çıkışı evlerine uğramıştı çünkü ondan önemli bir iyilik isteyecekti.

"Yakında hamile kıyafetleri giymeye başlayacaksın," dedi, Megan onu içeri aldığında.

Megan'ın yüzü küçük bir tebessümle aydınlandı. "Öyle mi düşünüyorsun baba?"

"Öyle." İlk torun düşüncesiyle içini heyecan kapladı.

"Bu sabah pantolonumun fermuarını zor çektiğimi fark ettim. Bak." Yan dönerek bir elini hafifçe bombeleşmiş karnının altına koydu.

"Eh, hamilesin. Tamam." Keşke Sandy bu bebeği kucağına alacak kadar yaşasaydı...

"Senden bir iyilik isteyeceğim," dedi iş görüşmesi havasında.

"Ne istersen baba, bunu biliyorsun." Akşam yemeği hazırlıklarına başlamak için mutfağa giden Megan'ı takip etti. Donanma tersanesinde mühendis olarak çalışan Craig henüz dönmemişti

ama az sonra evde olurdu. "Faith'in bu akşam sizinle kalmasını istiyorum."

Kızı tereddüt etmedi. "Elbette. Faith'i severim." Sonra hafifçe kaşları çatıldı. "Oğlunda kalamıyor mu?"

"Çocuklar yarıyıl tatilinde, Scott ailesini Disneyland'e götürmüş."

"Of Tanrım, biliyorsun Faith'in başımın üstünde yeri var."

Bu sıradan bir ziyaret olmayacaktı. "Boş odandaki yatak hazır mı?"

Megan başıyla onayladı. "Umarım sebebini sormamda sakınca yoktur."

"Güvende olmasını istiyorum."

Spagetti sosunu karıştırmakta olan kızı birden durup ona baktı. "Neye karşı?"

Kime karşı demek daha doğru olurdu. "Geceyi onun evinde geçireceğim. Saldırganın bu akşam geleceğine dair inancım var, eğer düşündüğüm kişiyse." Uzun süredir saldırıların düzenine kafa yoruyordu. Saldırgan olduğuna inandığı kişi bugün memurlarından biri tarafından kasabada görülmüştü. Diğer olayların en az birinde –Faith'in arabasının lastikleri kesildiğinde– kasabanın diğer ucunda bulunan motorcuların takıldığı barda tespit edilmişti.

"Uzun hikâye."

"Zamanım var." Tıpkı Sandy'ye benzeyen gözleri ilgiyle parlıyordu.

"Ne yazık ki benim yok. Her şeyi sonra açıklarım, tamam mı?"

Dudaklarını kısma biçiminden Troy kızının karanlıkta kalmaktan hoşlanmadığını anlayabiliyordu ama şu anda yapabileceği bir şey yoktu.

"Baba, seni anlayabiliyorum, ama eminim Faith evinde kalmak isteyecektir. Dediğim gibi, burada yeri hazır ama belki sen burada kalırsan daha anlamlı olur. Onunla birlikte."

Troy bir an düşününce Megan'ın haklı olabileceğine karar verdi. "Bu konuyu henüz Faith'le konuşmadım."

"Of baba, daha iyi düşünebilirsin. Hiçbir kadın bir erkeğin onun adına karar vermesinden hoşlanmaz. Faith'in kendi aklı var." Başını iki yana salladı. "Bahse girerim bunu kabul etmeyecektir. Onun yerinde olsam ben etmezdim."

Troy başıyla hafifçe onayladı. Kızının söylediği mantıklıydı.

Salona dönüp ön kapıya doğru yürürken Troy kızının bir şeyler mırıldandığını duydu.

"Ne?" dedi sabırsızca.

"Baba," dedi Megan, "Faith'e ne zaman evlenme teklif edeceksin?"

"Ben..."

"Onu seviyorsun, değil mi?"

"Şey, evet ve kesinlikle..."

"Ne bekliyorsun?"

Troy sırıttı. Bunca aydan sonra Faith'le olan ilişkisi nihayet normale dönmüştü; sonunda bir umut, gerçek umut vardı.

Bir kez daha Megan'ın haklılığını kabul etti. Bu fırsatı kaçırmak için aptal olması gerekirdi. Faith ilk aşkıydı, Sandy'yi başka hiçbir şeyle karşılaştırılamayacak bir yoğunlukta sevdiği halde, Faith'i hiç unutmamıştı. Bir erkek ilk aşkını asla unutmazdı.

"Yakında," dedi. "Yakında edeceğim."

"Güzel." Kızı giderken onu kucakladı.

Faith'in evine ulaşır ulaşmaz Troy geceyi Megan'da geçirmesini önerdiğinde kızının tahmin ettiği gibi Faith bunu kesinlikle kabul etmedi.

"Hiçbir yere gitmiyorum Troy, o yüzden nefesini boşa harcama."

Troy başını alaycı bir tavırla iki yana salladı. "Megan o kadarını söylemişti, ama işin gerçeği, yardımcı olacağına dikkat dağıtıyorsun."

"Öyle mi yapıyorum?" Bu bilgi onu keyiflendirmiş gibiydi.

"Seni tehlikeli bir duruma sokmak istemiyorum," diye açıkladı.

"Senin içinde olduğundan daha mı tehlikeli?"

Troy sadece omuz silkebildi.

"Geceyi burada geçirebilirsin," dedi Faith.

"İkimiz baş başa mı?"

Faith kaşlarını kaldırdı "Dikkatin dağılır diye endişelenme. Seni yatağıma davet etmiyorum."

Troy kıkırdadı. "Bu utanç verici."

Faith gülümseyerek bakışlarını kaçırdı. "Gerçi cazip gelmediğini söyleyemem."

"İşi imkânsız hale getiriyorsun," diye inledi Troy.

"Yapmam, söz veriyorum," dedi Faith ciddi bir tonda.

"Ne yazık ki."

"Burada olduğumu bile anlamayacaksın," dedi Faith. "Yerleş ve evin gibi davran. Ben her akşam yaptığım gibi davranacağım, yani şu... kişinin seyrettiği. Kabul mü?"

Troy başıyla onayladı. "Kabul."

"Güzel."

Troy uzandı, Cedar Cove'a taşındığından beri içini yiyip bitiren özlem ve açlıkla Faith'i öptü.

Faith adına konuşamazdı ama Troy bu öpücüğü vücudunun her hücresinde hissetmişti. Ayrıldıklarında Faith elini göğsüne bastırıp soluğunu tuttu. "Troy..."

Troy onu kollarına aldı. "Tekrar yapalım mı?"

Faith genzini temizledi. "Yapmasak daha iyi."

"Belki haklısın. Dikkatimi toplamam gerek. Telefon etmem gereken kişiler var." Troy ilk önce en iyi memurlarından ikisini aradı.

"Hazırız," dedi. Weaver'la Johnson, Gül Ağacı Sokağı'nın aşağısında park etmiş, dikkat çekmeyen bir aracın içinde Troy'un talimatını bekliyorlardı. Troy ardından Megan'ı aradı.

"Haklıydın. Faith burada benimle kalmayı tercih etti."

"Ben sana söylemiştim demekten nefret ediyorum."

"Hayır, etmiyorsun," dedi Troy. "Bayılıyorsun." Kızı bir kahkaha attı.

Kendi arabasını üst sokağa bırakıp yürüyerek Faith'in evine döndü. Memurları yerindeydi, Troy gerekirse bütün gece bekleyecek şekilde hazırlıklarını yaptı. Televizyonun karşısındaki sallanan koltuğa yerleşirken, Faith örgüsüyle karşısına oturdu. Sıcak bir ev ortamıydı, evlendikleri zaman defalarca tekrarlanacağını umduğu bir ortam.

Megan'ın sözlerini hatırladı, ona hemen şimdi teklifte bulunmayı aklından geçirdi. Ağzını açtığı anda vazgeçti. En azından bir yüzük almalıydı. Her şey adabına uygun olmalıydı ama fazla beklemek istemiyordu. *Bu hafta sonu,* dedi kendine.

Saat onda Faith esnedi.

"Benim yüzümden uykusuz kalma," dedi Troy.

"Emin misin?"

"Kesinlikle. Git yat. Sadece, evde bir ses duyar ya da hareket hissedersen odandan dışarı fırlama."

"Ama..."

"Faith, lütfen! Bu önemli."

"Tamam," diyerek kabul etti ama Troy onun ne kadar endişeli olduğunu görebiliyordu.

Troy'un önsezisi gerçekleştiğinde saat gece yarısını henüz geçmişti. Garajın yakınlarında hafif bir gürültü duyduğunda, salonda zifiri karanlıkta oturuyordu. Hiç vakit kaybetmeden memurlarını bilgilendirip bölgeyi çevirmelerini istedi.

"Troy?" diye koridordan fısıldadı Faith. "Duydun mu?"

Anlaşılan Faith'in uykusu hafifti ya da hiç uyumamıştı.

"Odana dön ve olduğun yerde kal," dedi sesindeki öfkeyi gizlemeden.

Faith cevap vermedi.

"Beni duydun mu?" diye sordu daha yüksek bir tonda.

"Tamam, tamam. Gidiyorum," diye mırıldandı Faith. "Bu kadar buyurgan olduğunu bilmiyordum."

Belki öyleydi ama Troy onun güvenliği konusunda işi şansa bırakmak istemiyordu. Risk alacak kişi kendisiydi, Faith değil.

Garajdan daha yüksek bir ses geldi, Memur Weaver bağırdı. Troy arka kapıya koşup tam zamanında açarak siyahlar giyinmiş birinin yan bahçeye koştuğunu gördü.

Troy gençliği çoktan geride bırakmıştı ama abur cuburu bir kenara bırakırsak, formunu koruyordu. Adamın peşinden koşarak yakaladı, onu ıslak çimin üstüne indirdi. Hemen arkasındaki Weaver saldırganı ensesinden yakalayarak sürükledi, Troy belindeki kelepçeyi çıkararak bileklerine geçirdi.

Memur Johnson tutuklunun yüzüne el fenerinin ışığını tutunca Troy bunca sıkıntının kaynağı olan adamı hemen tanıdı, bir tür hoşnutluk hissetti.

"Onu emniyete götürün," dedi, Memur Johnson adama yasal haklarını okuduktan sonra.

İki memur adamı götürürken Troy üniformasını silkeledi.

Suçlu kovalamak için artık yaşlanmıştı ama bunun kaçmasına izin veremezdi.

Eve dönerek mutfak ışığını açtı. "Artık dışarı çıkabilirsin," diye seslendi.

Faith üstüne sabahlığını geçirerek hızla içeri girdi. "Troy... Aman Tanrım, ne oldu?" Troy'un cevap vermesini beklemeden bir çekmece açtı, içinden çıkardığı havlunun ucunu ıslatarak Troy'un yanına gelip ağzına bastırdı.

"Ne?" Kanadığını fark edince şaşırdı çünkü hiçbir şey hissetmemişti.

"Yakaladın mı?" diye sordu.

Troy başıyla onayladı. "Elbette."

Faith bir sandalye çekti, ikisi de oturdular. Troy uzanıp Faith'in titreyen ellerini tuttu, buz gibi tenini ısıtmaya çalıştı.

"Onu tanıdın mı?"

"Evet."

"Kim?" diye sordu Faith. "Benden neden bu kadar nefret ediyor?"

"Adı Mark Schaffer."

Faith şaşkınlıkla ona baktı. "Kim? Daha önce hiç duymadım. Beni hedef alması için ona ne yapmış olabilirim?"

"Seninle ilgisi yok Faith. Bunu çok daha önce tahmin etmeliydim. Bunun seninle hiçbir şekilde ilgisi yok."

Faith hâlâ şaşkınlıkla ona bakıyordu. "Anlamıyorum."

"Henüz bütün cevapları bilmiyorum ama tahminimce olanları anlatayım."

"Lütfen." Meraklı gözleri Troy'u sorguluyordu.

"Schaffer, senden önce burada kiracı olan Dale ile Pam Smith'in arkadaşıydı. Burada yaşarlarken haklarında sayısız şikâyet aldık. Schaffer'la defalarca bizzat konuştum. Uyuşturucu işinde, arıza tiplerle takılıyor."

"Ama... onlar sonunda taşındılar."

"İstedikleri için olduğunu sanmıyorum. Tam olarak nasıl yaptıklarını bilmiyorum ama Cliff Harding'le Jack Griffin'in, Mark dahil olmak üzere Smith'le çetesini gitmeye ikna ettiklerini biliyorum. Aylardır kira ödemeyip mahalleye istenmeyen kişiler getiriyorlardı. Grace onları kovarsa evi mahvetmelerinden korkuyordu."

"Ve sen Cliff'le Jack'in onları ikna ettiğini düşünüyorsun?"

"Doğru, ama nasıl yaptıklarını bilmiyorum." Yarım yamalak güldü. "Bunu Grace'e sorman gerekecek. Öğrendiğinde bana da söyle, olur mu?"

"Olur."

"Tahminime göre, Mark ya da kafadarlarından biri evi telaşla boşaltırken geride uyuşturucu zulası bıraktılar. Onu aramak için geri geliyordu. Büyük ihtimal uyuşturucu, ama para ya da değerli başka bir şey de olabilir. Garajda bir yerde saklı olduğunu düşünüyorum çünkü sürekli orayı hedef alıyordu."

"Öyleyse bitti." Sesindeki rahatlama çok açıktı.

"Öyle olduğuna inanıyorum. İşin komik yanı, aradıkları her neyse, Grace'le Cliff evi temizletip boyatırken ortadan kaybolmuş olmalı."

Troy gitmek için ayağa kalktı. Ağzındaki yara zonklamaya başlamıştı, Schaffer'la ilgilenmek için merkeze gitmek zorundaydı.

Faith onu kapıya uğurladı, Troy açmadan önce onu durdurdu.

"Artık güvendesin," diye onu rahatlatmaya çalıştı Troy.

"Biliyorum," diye fısıldayan Faith şefkatle onun yüzünü okşadı.

Troy onun elini tutup yanağına bastırdı. İçgüdüleri kalması için ısrar ediyordu.

Faith gülümsedi. Gözlerini kapatıp uzandı, yarasına dokunmamaya özen göstererek ağzını dudaklarına bastırdı. Troy dudağının şiştiğini hissediyordu ama bu öpüşmelerine engel değildi.

Troy onu kendine çekip daha önce öptüğü gibi öpmemek için geri çekildi.

Hiç istemese de Faith'i bıraktı. "Konuşmamız gerek. Bir an önce."

"Aynı fikirdeyim." Gözleri sıcacıktı, ifadesi çok açıktı.

Troy uzaklaşırken daha birkaç dakika önce hissettiği sancının yok olduğunu fark etti.

Otuz Dört

Gloria Ashton elinde radar cihazıyla devriye arabasında oturuyordu. Liman Caddesi'nin bu noktası sürat düşkünleriyle ünlüydü. Ceza kesmek işinin en tatsız yanıydı ama buna mecburdu. En son göreve alınan memur olarak ödemesi gereken bir bedel vardı, çarşamba gecesi Weaver'la Johnson'un yaptığı gibi, bir an önce Şerif Davis'e bağlı çalışmak için can atıyordu.

Mark Schaffer tutuklanarak eyalet hapishanesine gönderilmiş, *Cedar Cove Chronicle* konuyla ilgili bir haber yapmıştı. Bütün Gül Ağacı Sokağı sakinlerinin derin bir soluk aldığını söylemeye bile gerek yoktu.

Yedi-üç vardiyasının sonlarındaydı. Bir araba köşeyi döndü, onun devriye aracını görünce yavaşladı. Gloria onun hızını kontrol etmeye gerek duymadı, arabayı kullanan her kimse köşeyi döndükten sonra yasal hız sınırına ulaşmak için gaza basmamıştı. Araba tam arkasına park ederek onu şaşırttı.

Gloria sürücünün başının dertte olup olmadığını düşündü. Radar cihazını bırakarak aracından indi. Dr. Chad Timmons'ı tanıyınca birden durdu.

"Bir sorun mu var Dr. Timmons?" diye sordu, en profesyonel sesiyle.

Adam arabanın camını indirdi. "Konuşabilir miyiz?"

"Ne hakkında?" diye sordu, konunun hoşuna gitmeyeceğinden emin olduğu halde.

"Kahve içerken konuşmayı tercih ederim."

"Görevdeyim."

"O halde sonra."

Gloria başını iki yana salladı.

Hayal kırıklığına uğradığı çok belli olan Chad içini çekti. "Aramızı düzeltmek istiyorum."

"Hayır. Bizim... ilişkimiz uzun süre önceydi, benim açımdan hayli utanç vericiydi. Unutmayı tercih ederim."

"Ne yazık ki benim için aynı şey söz konusu değil."

"Bitti."

"Anlaşılan daha başlamadan bitmişti," dedi adam. "Benimle kahve içmek istemiyorsan..."

"İstemiyorum."

"Tamam, ama bunu kafamda çözmek için bana bir fırsat ver. Bütün istediğim bu. Sözcükten her ne kadar nefret etsem de bir veda."

Gloria içini çekti, ne yapacağını bilemiyordu.

"On-on beş dakika," dedi Gloria'nın kararsızlığını fark ederek. "Çok fazla şey mi istiyorum?"

"Bunun ne işe yarayacağını anlamadım. Duyduğuma göre, Sarah Chesney'yle çıkıyormuşsun."

Onun başka bir kadınla görüştüğünden haberdar olması Chad'i keyiflendirmiş olmalıydı ki ağzı kulaklarına vararak sırıttı.

"Sarah'yla ben arkadaşız, başka bir şey değil. Benim Zack Birch'le ilgili duyduğum ne?"

"Beni mi gözetliyorsun?" diye öfkeyle sordu Gloria.

"Senin yaptığın kadar değil," diye karşılık verdi Chad.

Bu konuda tartışacak değildi, o yüzden sustu.

"On dakika Gloria. Yeri ve zamanı sen söyle."

Gloria saatine baktı. "Tamam, iki saat sonra görüşelim. Vardiyam bitince."

Chad zafer edasıyla gülümseyince Gloria, yüzündeki o küstah sırıtmayı yok etmek istedi. "Nerede?"

Gloria, Pancake Palace'ı önerecekti ama vazgeçti. Birileri konuşmalarını dinleyebilirdi, bunu göze alamazdı. "Marinada, totem direğinin yanında buluşalım," dedi. "On dakika. Hepsi bu."

"Güzel. Kronometre getirmemi ister misin?"

Kızgınlığına rağmen Gloria sırıttı. "Fena fikir değil."

İki saat sonra Gloria üniformasını değiştirip kütüphanenin yanındaki alana park etmişti. Bremerton feribotu henüz yanaşmış, tersane işçilerinin ilk dalgası karaya ayak basmıştı. Gloria elleriyle direksiyonu sımsıkı kavramıştı. Bu yaptığından pişman olacağı hissini üstünden atamıyordu.

Son ana kadar bekledikten sonra arabadan inerek marinaya doğru yürüdü. Chad çoktan gelmiş onu bekliyordu. Onu iki aydır görmemişti; bir kez daha, ilk karşılaştıklarında da onu etkileyen klasik yakışıklılığına çarpıldı. O akşam bir felaketti, tekrarlamaya niyeti yoktu.

Korkuluklara yaslanmıştı, buram buram özgüven kokuyordu. Gloria'nın bir zamanlar hoşuna giden bu özellik, şimdi canını sıkıyordu.

Ona yaklaştığında Gloria'ya kahve uzattı. Gloria bir şey söylemeden kahveyi alıp saatine baktı. "On dakikalık süren geçiyor."

Chad korkuluğa döndü, elinde kahvesiyle kollarını yasladı, marinada suyun üstünde yavaşça aşağı yukarı hareket eden tekneleri izledi. "Küçük bir kasabada yaşamaktan hoşlanacağım hiç aklıma gelmezdi," dedi. "Senin de öyle, değil mi?"

"On dakikanı gevezelik yaparak mı geçireceksin?"

Sanki Gloria bir şey söylememiş gibi konuşmaya devam etti. "Sağlık ocağındaki işi kabul ettiğimde altı ay süre vermiştim."

"Sonra gidecektin."

"Doğru."

"Gitmeliydin." Gitseydi Gloria çok rahatlardı. Böylece onu görme –hatırlama– riski ortadan kalkardı.

"Senin yüzünden kaldım."

"Of, lütfen." Dalga geçtiğini saklamadı. Duymak isteyeceği son şey, kesinlikle son şey buydu.

"Uydurmuyorum Gloria." Duraksadı. "Ne kadar oldu?"

"Unuttum." Unutmamıştı ama birlikte geçirdikleri gecenin zihninden hâlâ silinmediğini ona söyleyecek değildi.

"Seni düşünmeden duramıyorum," dedi Chad yavaşça.

"Biraz daha çabala," diye önerdi Gloria.

"Yapmadığımı mı sanıyorsun?"

"Tek geceydi. Gereğinden fazla içmiştim."

"Hayır içmemiştin. Ne yaptığını çok iyi biliyordun. Ben de öyle."

Gloria soluğunu bıraktı. Haklıydı, her ne kadar kısa oyunları için bir mazeret arasa da yalan söylemenin anlamı yoktu, ne kendisine ne de ona. "Neden diğer erkekler gibi olamıyorsun? Karyolana bir çentik atıp bir sonraki zaferine koşmuyorsun?"

"Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?" Sesi gerçekten incinmiş çıkıyordu.

"Üzgünüm ama anlaşılan... ilişkimizden gereğinden fazla anlam çıkarmışsın." Onu incitmek *istememişti*. Birini incitmek doğasına aykırıydı ama olanları unutarak yoluna devam etmek istiyorsa en doğrusu buydu.

Chad denize bakmayı sürdürdü. "Başlangıçta gönülsüzlüğünün Linnette'le ilgili olduğunu sanmıştım."

Öyleydi. Gloria, Chad'le tanışmış, onunla birlikte bir gece geçirmişlerdi. Sonra kız kardeşinin ona âşık olduğunu tesadüfen öğrenmişti.

Sadece, o dönem Linnette kardeş olduklarını bilmiyordu. Hiç kimse bilmiyordu.

Gloria bebekken evlat edinilmiş, California'da, onu çok seven harika bir aile tarafından büyütülmüştü. Ne yazık ki altı yıl önce onları bir uçak kazasında kaybettiğinde çok sarsılmış, o sırada biyolojik anne babasının isimlerini öğrenmişti. Onu evlatlık veren ebeveynlerinin sonradan evlenerek iki çocuğa daha sahip olduğunu keşfetmek büyük şok olmuştu. Bunlar Gloria'nın özbeöz kız ve erkek kardeşiydi. Ailesiyle bir araya gelme hevesiyle, Gloria Cedar Cove'a taşınmıştı.

Sonra, şans eseri, kız kardeşi oturduğu apartmanda komşusu olmuştu. Gerçek babası Roy, "Şans iyi de olsa kötü de olsa, zamanlamayla ilgilidir," derdi. İyi *ve* kötü. Asistan hekim olan Linnette, Dr. Chad Timmons'a deli gibi âşıktı; aynı adamla ilgilendikleri için Linnette'le şansını yitirmek istemeyen Gloria, Chad'le olan ilişkisinden hemen geri çekilmişti. Hayatı boyunca sayısız hata yapmıştı, Chad'le yatmak bunların en büyüğü de denebilirdi.

Chad'le geçirdikleri gece karakterine tamamen aykırıydı, aklına geldikçe utanıyordu. Linnette daha sonra Cal Washburn'le çıkmaya başladığı halde, Chad'le bir daha görüşmemeye karar vermiş, böylesinin daha kolay ve daha az utanç verici olduğuna kendini ikna etmişti.

"Linnette konu dışı," diye ekledi Chad kibarca.

"Bir süre içindeydi."

Chad kahvesinden bir yudum aldı. Hâlâ Gloria'ya bakmıyordu. "Tam benim düşüncem."

"Neden," diye sordu Gloria, "ilgilenmediğimi kabullenmek bu kadar zoruna gidiyor?"

"Çünkü yalan olduğunu biliyorum."

"Cazibene çok güveniyorsun."

"Olabilir," diye kabul etti Chad. "Bununla beraber, şüphem var."

İfadesi Gloria'yı eğlendirmişti. "Sahi mi?"

"Evet, sahi." Sonra ona dönüp sırtını korkuluklara verdi. "Benden ödün patlıyor çünkü gardını düşürebilen tek erkeğim. Bütün hayatın son derece dikkatle planlanmış, âşık olmak bu plana uymuyor. Not al Gloria: Hayat sürprizlerle dolu. Her şey programa göre ilerlemiyor."

"Affedersin. Senin aile hekimi olduğunu sanıyordum, psikiyatrist değil."

Chad onu duymazdan geldi. "Kendini beğenmiş gibi görünmek istemem ama bana âşıksın ve dediğim gibi, bu seni ölesiye korkutuyor."

Gloria'nın kahkahası yüksek perdeden ve zorlamaydı.

"Gülmek istiyorsan," dedi Chad bıkkın bir tonda, "devam et ama ikimiz de gerçeği biliyoruz."

Karşılık olarak Gloria saatine baktı. "Süren dolmak üzere."

"Duygularına saygı gösterip paylaştığımız şeyin çok ama çok güzel olduğunu itiraf edeceğini düşünmüştüm. Sanırım yanılmışım."

"Ve benim hakkımda, bizim hakkımızda bu kadar çok şeyi *bir* gecede mi öğrendin? Sarhoş, budala bir gece, diye eklemeliyim."

"Hayır. Anlamak epey zamanımı aldı."

Anlamadığı sebeplerden Gloria'nın genzinde bir yumru oluşmuştu.

"Dediğin gibi, sürem dolmak üzere. Sadece şu anda seninle olan sürem değil. Kliniğe istifamı verdiğimi bilmeni istedim, Cedar Cove'dan ayrılmadan önce aramızda her şeyin daha farklı olmasını ne kadar istediğimi söylemem gerektiğini düşündüm."

Beklenmedik bir kayıp duygusu Gloria'yı esir aldı, konuşamadı. Sadece güçlükle yutkunabildi.

"Umarım aradığın mutluluğu bulursun," dedi Chad. "Benimle olmadığı için çok üzgünüm." Doğrudan gözlerinin içine baktı, gülümsedi, kahve bardağını yanındaki çöp kutusuna attı. Sonra başka tek kelime etmeden uzaklaştı.

Gloria olduğu yerde çakılıp kalmıştı. Bir an gözlerini kapayıp onun haklı olduğunu düşündü. Biyolojik ailesiyle bir araya gelmeyi dikkatle tasarlamıştı ama hiçbir şey umduğu gibi gelişmemişti. Kız ve erkek kardeşleriyle yakın olmak istemiş ama bu gerçekleşmemişti. Hiçbir şey öngördüğü gibi olmamıştı. Mack'le ara sıra bir şeyler içip yapmacık bir sohbet için bir araya geliyor, Linnette'le nadiren telefonda görüşüyordu. Bu onların suçu değildi, onlardan çok fazla şey beklemişti; çok kısa sürede çok fazla şey. Zaten oturmuş bir hayatları vardı, onun için sağlam bir yer yoktu. Corrie fazlasıyla sıcak ve samimiydi ama Gloria onun evlatlık konusunda hissettiği

suçluluk duygusunu aşamadığını düşünüyordu. Aralarında en çok, eskiden kendisi de polis olan Roy'la anlaşabiliyordu.

Titreyerek korkuluklara yaslandı, sağlık ocağına doğru ilerleyen Chad'i seyretti. Bütün bu aylar boyunca, onun, hayatına girmesine tekrar izin verirse neler olabileceğinden korkmuştu.

O gece, o kader gecesinde, Chad onun acısını anlamış gibi görünüyordu. Gloria sorularını cevapsız bıraktığında, kendini ne zaman hazır hissederse o zaman konuşabileceğini söylemişti. Oysa şimdi bile, o zaman olduğundan daha hazır değildi.

Chad'le geçirdiği o geceden sonra Gloria kendini çok savunmasız hissetmeye başlamıştı. Chad onun kendini koruma güdüsünü sarsmıştı. Gloria içgüdüsel olarak kaçmıştı, aynı şeyin bir daha asla tekrarlanmayacağı konusunda kararlıydı. Kontrolden çıkmayı sevmiyordu. Ne ona ne de başkasına duygusal olarak bağlanma riskini göze almak istiyordu. Linnette'in Chad'e ilgi duyması uygun bir mazeret olmuştu ama hepsi buydu; bir mazeret. Özellikle Linnette Cal'e âşık olup Chad'e ilgisini kaybettikten sonra.

Gloria, Chad'i defalarca terslediği halde adam pes etmeyip duygularının karşılıksız olduğuna inanmayı reddetmişti. Gloria o duyguları ancak şimdi ve sadece Chad zorladığı için itiraf edebiliyordu.

Şimdi Chad gidiyordu; içinden bir ses, gitmesine izin verirse kalan hayatı boyunca pişman olacağını söylüyordu.

Gloria arabasına dönüp dakikalarca oturdu, ne yapması gerektiğini düşündü. Doğru cevap "hiçbir şey" olmalıydı. Chad gidebilirdi, Gloria'nın hayatı değişmeden devam ederdi.

Hayır, etmezdi.

Kendine daha fazla yalan söyleyemezdi. Ona değer veriyordu,

hem de uzun bir süredir. Başını direksiyona yasladı, bir sonraki eylemini düşündü. Boğazındaki yumru gitmemişti, titreyerek içini çeken Gloria kararsızlığına hapsolmuştu.

Daha fazla düşünüp taşınmadan arabadan inip kapıyı çarparak kapadı. Vücudu öfkeyle titriyordu. Haykırmak, tekme atmak, ayağını yere vurmak istiyordu.

Sağlık ocağı marinaya yakındı, hızlı adımlarla yürüdü, ulaştığında neredeyse nefes nefese kalmıştı.

Bekleme salonu kalabalıktı. Danışma masasının önündeki kuyruğa girerek beklemeye başladı. "Dr. Timmons'la görüşmem gerek," dedi sırası gelince. Resepsiyondaki kadın ona bir şeyler sormaya kalkınca Gloria araya girdi. "Kişisel bir konu."

Bir an resepsiyonistin itiraz edeceğini düşündü, sonra kadının bakışlarını izledi. Chad arka tarafta bir hemşireyle konuşuyordu; onu görünce bir an durdu, hemşireye bir şeyler söyleyip danışmaya doğru yürüdü.

Gloria onunla göz göze geldi.

"Dr. Timmons," dedi resepsiyonist yüksek sesle. "Bu kadın sizinle *kişisel bir konuda* görüşmek istiyor." Gloria utançla ezilip büzüldü.

"Tamam Micki." Bir sonraki sözleri Gloria'ya yönelikti. "Çalışıyorum."

İnanılmaz derecede rahatsız bir durumdu. Personelin yanı sıra, bekleme salonunu dolduran hastalar da sanki halkın ortasında ağız dalaşı yapan Hollywood yıldızlarını seyreder gibi ikisine bakıyorlardı.

"Beni mi görmek istedin?" dedi Chad soğuk bir sesle.

En azından onu rahatlatmaya çalışabilirdi. Yapmadı. Gloria başıyla onaylamaya çalıştı, ağzı konuşamayacak kadar kurumuştu.

"Hastama geri dönmeliyim," dedi Chad, omzunun üstünden bakarak.

Bir başka deyişle; eğer söyleyecek bir şeyi varsa bunu bir an önce yapması gerekiyordu çünkü harcayacak zamanı yoktu.

"Daha önce söylediklerin..."

"Daha önce bir sürü şey söyledim."

Gloria gözlerini kapadı. "Gitme," dedi pat diye.

"Cedar Cove'da kalmamı istediğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Evet." Gloria sonunda gözlerini açmaya cesaret edebildi.

Chad gülümsüyordu.

Gloria birinin ona seslendiğini duydu.

Chad gönülsüzce, "Konuşuruz," diyerek uzaklaştı.

Gloria başıyla onayladı, dönüp oradan hızla çıktı. Ya ileri doğru çok büyük bir adım atmıştı ya da hayatının en büyük hatasını yapmıştı. Hayır, ikinci *büyük* hatasını...

Otuz Beş

Mack beş kilometrelik koşusunu yaparken lisenin oyun sahasının bir köşesini daha döndü. Bacaklarıyla kalbi maksimum düzeyde çalışıyor, Mary Jo'yla olan ilişkisine kafa yorduğu düşünceleri de aynı tempoya ayak uyduruyordu. Nişanlandıkları halde hiçbir şey beklediği gibi olmamıştı. Şimdi bile, Mack onun kendisine olan duygularından emin değildi. Eğer gerçekten sevseydi biraz olsun belli edeceğini düşünüyordu. Bununla beraber kendi duyguları değişmemişti; Noelle ve Mary Jo için deli oluyordu.

Konuştuklarından –ve öpüştüklerinden– beri belli bir gelişme olmuştu ama Mack onda hâlâ bir tereddüt seziyordu. İlişkileri bir anlamda David'in tehditvari ziyaretinden önceki haline dönmüştü. Haftanın üç ya da dört akşamı birlikte yemek yemeğe, kart oynamaya ve televizyon izlemeye geri dönmüşlerdi. Bu kadarı iyiydi. Aralarındaki gerilimin çoğu azalmıştı, Mack bunun için şükrediyordu. Yine de Mack onun daha fazlası için gönüllü olmadığının farkındaydı, işte bunu anlayamıyordu.

Sadece bir kez öpüşmüşlerdi, harikaydı ama ondan sonra

öpüşmeler de sınırlanmıştı. Baştan savmaydı. Genelde gecenin sonunda gelen kısa öpücüklerdi. Tutkulu, hatta cilveli bile değildi. Mack daha fazlasını istiyor, arzuluyor, her defasında evin kendi bölümüne içinde bir sancıyla dönüyordu.

Beş ay önce biri nişanlanacağını söylese ona şüpheyle bakardı ama yine de böyle bir ihtimali düşünürdü. Ancak biri çılgın gibi âşık olduğu nişanlısının yanındaki ikiz villada yaşarken birbirlerine nadiren dokunacaklarını söylese gülerdi. Yine de yaşadığı aynen buydu, kendini çaresiz hissediyordu.

Mary Jo'nun, el ele tutuşup yarım yamalak öpüşmekten başka bir şey yapamadıkları altı ay şartını neden kabul ettiğini hâlâ anlamıyordu. İnanılmazdı! Nişanlanalı daha bir ay bile olmamıştı. Geride beş ay daha olması dayanılır gibi değildi. Nişanlı çiftlerin çoğu birbirini sevip öyle davranıyordu.

Hızını artırdıkça bazı şeyler netlik kazanıyordu. Daha önce anlaması gerekirdi. Mary Jo onun yanında olmasından, korumacılığından hoşlanıyordu ama ona âşık değildi. Olsaydı, ellerini uzak tutma politikasını uygulayamazdı. Mack'in arzudan soluğu kesilirken o mesafesini koruyordu.

Zihninde netleşen bir başka şeyse, Mack'e karşı hissettikleri Mack'in yardımları için duyduğu minnet duygusuyla gölgeleniyordu. Ağabeylerinden umutsuzca uzaklaşmak, özgürlüğünü kazanmak istemişti.

Onu ve Noelle'i bir an önce Cedar Cove'a getirmeye o kadar hevesliydi ki doğru muhakeme yapamamıştı. Duygularıyla başa çıkıp David'le ilgili sorunlarını gidermek için Mary Jo'nun zamana, kendine ait bir alana ihtiyacı vardı; kendisinin *veya* ağabeylerinin müdahale edemediği, onun adına kararlar veremediği bir ortam.

Mary Jo'nun kendi hayatını, kendi ilişkilerini düzene sokarak uygun gördüğü biçimde kızını yetiştirme ihtiyacını fark etmek yerine, Mack kahraman rolü oynamaya soyunmuştu. Onun için yoldaki engelleri kaldırarak Mary Jo'nun kendini ispatlama şansını elinden almıştı. Taşınması için Mary Jo'ya yan tarafı sunduğunda ona zaten başka seçenek bırakmamıştı. Gerçeği bile söylemeden evi çok ucuza kiralayarak ona komplo kurmuştu. Reddetmesini imkânsız kılmıştı. Mack farkında olmadan Linc'in yerini almış, Mary Jo'nun hem sevdiği hem de nefret ettiği ağabeyine dönüşmüştü.

Ne kadar aptaldı. Mack kendini zeki ve mükemmel görmeyi o kadar istiyordu ki ne yaptığını anlaması bu kadar uzun zaman almıştı. Duyguları, aslında gayet açık olan gerçeklere karşı onu kör etmişti. Mary Jo ve Noelle'e olan sevgisiyle kadını boğuyordu.

Linnette'le konuşurken bile Mack kendine ve kendi ihtiyaçlarına o kadar odaklanmıştı ki Mary Jo'nun korkuları aklına bile gelmemişti. Kadının ona mesafeli davranmasında şaşıracak bir şey yoktu.

Hemen bir karar vermesi gerekiyordu. Ne kadar zor olsa da geri adım atmalı, Mary Jo'ya ihtiyacı olan özgürlüğü sağlayıp anlıyormuş gibi davranmalıydı.

Morali bozulan Mack koşusunu bitirdi. Biraz esneme hareketi yaptı, soğumak için hareketlerini yavaşlattı. İkiz villanın önüne ulaştığında durdu.

Mary Jo dışarda kaldırımı süpürüyordu, pazar günleri öğleden sonra genellikle hafif bahçe işleri yapardı. Onu görünce gülümsedi.

Mack başka tarafa bakmaya kararlıydı ama onun kafası karışıkmış gibi kaşlarını çattığını gördü. Uygun zamanda her şeyi açıkça konuşmayı düşünmüştü ama Mary Jo şu anda uygun olduğuna göre belki kaçınılmaz olanı ertelemenin anlamı yoktu. Ona doğru yürüdü.

"Koşu nasıldı?" diye sordu Mary Jo.

Kendi düşüncelerine dalan Mack cevap vermedi. "Bir dakikan var mı?" diye sordu, boş konuşmanın önüne geçmek amacıyla.

"Şey, elbette. Bir terslik mi var?"

Ellerini beline yaslayan Mack başını geri atarak bulutsuz gökyüzüne baktı. Onun şüphelerini giderme gereği duymadan eliyle Mary Jo'nun evini işaret etti.

İçeri girip mutfağa giden Mary Jo'yu takip etti. Mack'in buzlu çay sevdiğini bilen Mary Jo buzdolabında bir sürahi tutuyordu. Mack bunu önemsendiğine dair bir işaret olarak görmüştü, oysa şimdi Mary Jo'nun bunu ağabeyi, arkadaşı ya da herhangi biri için de yapabileceğini fark ediyordu.

"Teşekkürler," dedi, Mary Jo dolaptan uzun bir bardak alırken.

"Neler oluyor?" diye soran Mary Jo, ona çayını uzattı.

Mack soğuk içecekten iri bir yudum alıp sıvı boğazından aşağı inerken keyfini çıkardı. Düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu. Çayının bir kısmını içtikten sonra bardağı tezgâhın üstüne koydu. Mary Jo mutfağın bir ucundaydı, kendisi diğer ucunda.

"Sadece spor olsun diye koşmuyorum," dedi. Onun gözlerine bakmakta güçlük çekiyordu. "Bana düşünme fırsatı veriyor."

Mary Jo yorum yapmadı.

"Bugün dışardayken seninle özel bir bağımız olduğunu fark ettim."

Mary Jo'nun tebessümü sıcaktı. "Biliyorum."

"O bağ Noelle."

Ne dediğini anlamakta güçlük çeker gibi, Mary Jo gözlerini kırpıştırdı.

"İkimiz de Noelle'i seviyoruz." Sonunda doğruca kadının yü-

züne bakabildi. "Sen onun annesisin, ben doğumunu gerçekleştirdim. Küçük kız ilk nefesini aldığı andan itibaren kalbimi çaldı."

Mary Jo sessizce izliyor, onun devam etmesini bekliyordu.

"Korkarım Noelle... kafamı karıştırdı, sana da âşık olduğumu düşündüm. Bugün koşarken, duygularımı birbirine karıştırdığımı anladım; şey, yani... sana olan sevgim düşündüğüm şey değildi." Sözcükler boğazına diziliyordu ama göz temasını sürdürmeyi başardı.

"Ne demek istediğini anlamıyorum," dedi Mary Jo, gergin bir sessizliğin ardından.

"Sanırım anlatmaya çalıştığım şey, David'in Noelle'i almakla seni tehdit ettiğini duyunca panikledim. Seninle evlenmek uygun bir çözüm gibi göründü ve şimdi..."

"Öyle görünmüyor," diye onun adına Mary Jo cümleyi tamamladı.

"Evet," diyen Mack bunu söyleyen o olduğu için minnettardı. Şu anda bile bunu yapabileceğinden emin değildi çünkü onu dünyadaki her şeyden çok seviyordu, karısı olmasını istiyordu.

"Noelle yüzünden..."

"Evet, Noelle. Nişan onu korumak içindi. İkimiz de nişanlandıktan sonra evlenirsek David'in seni rahatsız etmekten vazgeçeceğini düşündük."

"Fakat David'in Noelle'le ilgilenmesinin tek sebebi, kızını koz olarak kullanıp babasından para sızdırmaya çalışmak."

"Doğru." Mack başıyla onayladı. "Onunla ilgili herhangi bir sorunun olursa bana haber ver."

"Ne yapacaksın?" diye sordu Mary Jo.

Mack'in buna verecek bir cevabı yoktu. "Mecbur kalırsam gereğini yaparım ama için kesinlikle rahat etsin, Noelle'e bir şey ol-

masına izin vermem." *Veya Mary Jo'ya.* "Ne zaman ihtiyacın olursa yardıma hazırım. Bu konuda sözüme güvenebilirsin."

Mary Jo uzaklara bakarak içini çekti. "Benimle evlenmek zorunda kalmadan da yardım edebileceğini keşfettin."

"Evet," dedi Mack. "Bunu sen zaten içgüdülerinle biliyordun."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, hafif öfkeli bir tonda.

"Altı ay nişanlılık istedin," diye hatırlattı Mack. "Bu deneme süresinden öte bir şeydi."

"Ah... evet." Mary Jo mutfakta bir şeylerle uğraşıyordu, *Cedar Cove Chronicle*'ı katlayıp çöpe attı, sonra bir havluyla tezgâhın üstünü sildi. "Yani demek istediğin, nişanı bozmak mı?"

Mack tereddüt edip güçlükle yutkundu. "En iyisi bu gibi görünüyor."

"Güzel." Mary Jo havluyu fırın kapağına astı. "Evliliğin benim için uygun olmadığını bildiğimi söyledin ama açıkçası bunu sen de biliyordun."

Mack kaşlarını çattı.

"Ailene söylemedin, unuttun mu? Sebebi bu olmalı."

Belki ama Mack'in bundan şüphesi vardı. Buzlu çayından koca bir yudum daha alıp boş bardağı kenara koydu. "Öyleyse birbirimizi anlıyoruz?"

Mary Jo eliyle hafif bir işaret yaptı. "Üzgünüm, sanırım anlamıyorum. Bizim ilişkimiz *nedir* Mack?"

İyi soruydu. Mack omuz silkti.

"Komşuyuz," diye başladı Mary Jo.

"Şey, elbette," dedi. Üstelik hem ev sahibi hem de kiracı olarak. Mack *bunu* açıklamak için uygun bir zaman olmadığına karar verdi. Üstelik maddi açıdan zorlanmıyordu, ikiz villa ona bir derece de olsa özgürlük sağlıyordu.

"Arkadaşız."

"Kesinlikle öyle umuyorum."

Cevabı Mary Jo'yu ikna etmiş gibiydi.

"Fakat yine de... başka kadınlarla görüşme özgürlüğü istiyorsun, değil mi?" diye sorarken sesi sertleşmişti. "Aslında işin *gerçeği* bu, değil mi?"

Mack gerildi. "Eğer başka biriyle görüştüğümü ima etmeye çalışıyorsan yanılıyorsun." Mack'in onu umursamadan başından atacak yeni bir David olduğunu düşünmesini istemiyordu.

"Yine de başkalarıyla görüşme özgürlüğü istersin," dedi.

"Bu senin için de geçerli." Bir kez daha sözcükler boğazına düğümlenmişti. "Arzu edersen başka erkeklerle flört edebilirsin." Böyle bir durum olmamasını diliyordu. Başka bir adamın onun hayatına girdiğini görmek, sadece izlemek cehennem azabı olurdu. Mack buna dayanabileceğinden emin değildi.

Mary Jo çıplak eline baktı. "Sanırım yüzük bakmak için hiçbir zaman alışverişe gitmeyişimizin sebeplerinden biri de bu."

"Mümkün," diye tekrarladı Mack.

"Muhtemelen ikimizin de evliliğin bizim için uygun olmadığını bildiğinin bir başka işareti."

"Olabilir," diye ona katıldı Mack.

Söylenecek şeyleri tüketmiş gibi görünüyorlardı ama Mack bir türlü kalkıp gidemiyordu. İçerde bir yerde, o kapıdan çıktığı anda ziyaret ve davetlerin yok denecek kadar azalacağını biliyordu.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu Mary Jo, uzun bir sessizlikten sonra. "Birine er ya da geç doğruyu söylediğimde ben hep öyle hissederim."

"Evet," diyen Mack bu cümledeki ironiye zoraki güldü. Kapıya

doğru yöneldi, sonra birden döndü. "Bir ihtiyacın olursa söylemekte tereddüt etme, tamam mı?"

"Tamam."

"Aramıza gurur girmeyeceğine söz ver."

"Noelle varken böyle bir söz veremem," dedi. "Yine de ona ne kadar değer verdiğini biliyorum, sizi ayırmam."

"Minnet duyarım."

Mary Jo onunla birlikte yürüyerek kapıyı açtı. Başı öndeydi, saçları yüzünü gizliyordu. "Ben de minnettarım, benim... arkadaşım olduğun için."

Mack onu öpmeden gidemeyeceğini hissetti. Parmaklarıyla çenesini tuttu, yüzünü kaldırıp bir an bile düşünmeden ağzını dudaklarına bastırdı. Sakin ve sevecen bir öpücüktü. Başını kaldırdığında konuşmakta zorlanıyordu. "Arkadaş, komşu ve... belki daha fazlası." Hâlâ bir ihtimal olduğunu anlamasını istiyordu. Öyle umuyordu, buna ihtiyacı vardı, Mary Jo'nun da onun hayatının bir parçası olmak istediğine dair bir işaret bekliyordu. Ancak ondan sonra yollarına devam edebilirlerdi.

Mary Jo, Mack'in ardından kapıyı kapadı, salondaki kanepeye çöktü, düşünemeyecek kadar afallamıştı. Mack'in nişanı bozmakta haklı olduğunu düşündü. Mary Jo onu çok sevmişti, hatta hafiften âşık bile olmaya başlamıştı; belki tümüyle âşıktı. Geçtiğimiz yıl içinde çok şey olmuştu, tam olarak anlayamadığı pek çok şey. Annesi hayatta olsaydı bunları onunla konuşabilirdi. Başka kimse yoktu. Grace ya da Olivia'nın canını sıkmayı aklına bile getirmezdi.

Hayatı, birkaç ay öncesine göre tamamen farklıydı. Son gün-

lerde, en yakın arkadaşlarıyla bile paylaşacağı çok az şey vardı. Evet, arada laflıyor, irtibatı kesmiyorlardı ama Mary Jo'nun bir bebeği vardı; canı istediği zaman sinemaya, alışverişe ya da başka bir yere gidemezdi. Bütün hayatı, dolayısıyla bütün ilişkileri Noelle'in doğumuyla birlikte değişmişti.

Çok kısa bir zaman diliminde anne olmuş, aile evini terk etmiş, yeni bir kasabaya taşınmış, yeni bir iş bulmuştu. Şimdi bu listeye eklenecek bir şey daha vardı. Bir ay içinde nişanlanıp nişanı bozmuştu. Fakat diğer her şey gibi, bununla ve Mack'in onunla ilgili karmaşık duygularıyla başa çıkabilirdi.

Mack kuşkusuz haklıydı; Mary Jo ilişkilerinin nerede durduğunu tam anlamasa da dürüst olmak en iyisiydi. Emin olduğu tek şey, Mack'in, Noelle'i korumak için dünyayı yerinden oynatacağıydı.

Bebek öğle uykusundan uyandı, Mary Jo onun odasına gitti. Noelle'in bezini değiştirip karnını doyurduktan sonra, bebeği koltuğuna oturtup ne zaman bunaldığını hissetse yaptığı şeyi yaptı. Evi temizlemeye başladı.

Giysilerini yatak odasındaki gardıroba asarken, ahşapların birinden gevşeyen çivi çorabının ucuna takıldı. Bu çiviye çorabının takılması ilk değildi. Başka koşullarda, ev sahibi ona yetki verdiği için Mack'ten onu yerine sabitlemesini isterdi ama şu anda ona gidemezdi. Ayrıca, kendisi de oldukça becerikliydi. Bütün ihtiyacı olan çiviyi yerine yerleştirmek için çakacak bir şeydi. Sağlam topuklu bir pabuç da aynı işi görürdü.

"Annen mankafa değil," dedi Noelle'e, diz çöküp uygun bir pabuç ararken. Diz çöktüğünde, Mary Jo birden fazla tahtanın gevşediğini fark etti. Çekmeceden bir el feneri alarak dolabın zeminine tuttu, tam çakmaya hazırlanırken garip bir şey dikkatini çekti.

"Noelle," dedi sesini yükselterek. "Bu levhanın altında bir şey var."

Diğer odadan bebeğin cıvıldayan sesi geldi.

Mary Jo parmaklarıyla çiviyi çıkardı, sonra ikincisini de kurtarmayı başardı. Levha gevşeyince kaldırdı ve altından, hâlâ yarısı görünmeyen ahşap kutuya benzer bir şey çıktı.

Mary Jo kutuya ulaşana kadar diğer levhalarla uğraştı, sonunda kucağında kutuyla yere nefes nefese oturdu. Ahşap kutunun hayli eski olduğu açıktı. Puro kutusundan biraz büyük ve hafifti. Üstündeki yazı artık okunamayacak kadar silinmişti.

"İçine bakayım mı?" diye sordu Noelle'e.

Bebek gözlerini kocaman açarak ona karşılık verdi.

"Ben de merak ediyorum," dedi Mary Jo. Nefesini tutarak kapağı kaldırdı. İçinde mektuplar vardı. Eski mektuplar. İlk zarfı alarak Noelle'e döndü, yazıları okumaya çalıştı, "Bu mektuplar 1943'te yazılmış ve yazan..." Mavi uçak zarfının üstündeki mürekkep solmuştu. "Albay Jacob Dennison." Mektuplar, Washington, Cedar Cove'da Çam Yeşili Sokak 1022 numarada oturan Bayan Joan Manry'ye yazılmıştı.

"Okuyacağım," dedi kızına. "Joan'un bunları neden sakladığını merak ettim." Hassas kâğıdı dikkatle açtı.

Örümcek gibi el yazısını okumak güçtü, yer yer siyah lekelerle kararmıştı. "Savaş sırasında Jacob –Jake– tarafından yazılmış," dedi Mary Jo. "Avrupa'da... anlaşılan İngiltere'den uçan bir pilot." Dudağını ısırdı. "Bu bir aşk mektubu. Ah Noelle, Alman mevzilerini bombalamak için havalanıp ölmekten korkuyor. Eğer kurtulamazsa, Joan'a dönmenin bir yolunu bulacağını ve... onu daima seveceğini söylüyor."

Yaklaşık bir saat ya da daha fazla, Mary Jo mektupların içinde kayboldu. Noelle'in yanında yatak odasının zeminine oturmuş, gözyaşları içinde teker teker mektupları okuyordu.

Önce zilin sesi, sonra kapının vurulmasıyla sıçrayarak kendine geldi. Bu işaret Mack'in geldiğini gösteriyordu. Mektuplara öylesine dalmıştı ki gözlerini silip hızla ayağa kalktı. Keşfini Mack'le paylaşmak için sabırsızlanıyordu.

Kapıyı ardına kadar açtı.

"Mary Jo, dinle. Galiba sende yanlış bir izlenim uyandırdım."

"Yo, yo, sorun değil," dedi Mary Jo. Mack'in kolunu kavrayarak içeri çekti. "Sana göstermek istediğim bir şey var."

Mack kaşlarını çattı. "Ne?"

"Dolapta gevşeyen bir tahta vardı ve..."

"Bana söylemeliydin. Hallederdim."

"Bu önemli değil Mack. Mektuplar önemli." Heyecanını saklayamıyordu. "Dolapta saklanmış bir kutu buldum. İçinde, II. Dünya Savaşı'nda yazılmış en güzel aşk mektupları var."

"Onları okudun mu?"

"Şey, elbette... kim olsa okurdu. Sen de okumalısın! Ben başladıktan sonra duramadım. Çok dokunaklı, duygu yüklü... Jake'le Joan'a ne olduğunu merak ediyorum. Jacob Dennison'ın savaştan dönüp dönmediğini, Joan'la evlenip evlenmediğini, çoluk çocuğa karışıp karışmadıklarını öğrenmek istiyorum. Arkadaşınla hemen şimdi konuşabilirsin."

"Arkadaşım mı?" Mack'in kafası karışmış gibiydi ama Mary Jo onu sürükleyerek eve sokmuştu, hiç durmadan konuşuyordu.

"Bu evin sahibi," diye açıkladı Mary Jo. "Onunla ilgili olabilir. Eminim bu mektupları isteyecektir, bunlar bir hazine."

Mack başını iki yana salladı. "Bu mümkün değil. Benim... arkadaşım, ev sahibi, ilgili olamaz. Evi bir süre önce satın aldı."

"Öyleyse kimden aldıysa o biliyordur."

"İstersen bulabilirim."

Mary Jo hevesle başıyla onayladı. "Lütfen."

Mack sırıttı. "Bakalım savaş yıllarında evin sahibi kimmiş."

"Teşekkürler Mack."

Birden huzursuzluk geri döndü. "Özür dilerim," dedi Mary Jo gergin bir tavırla. "Neden geldiğini açıklama fırsatı bile vermedim."

Mack omuz silkti. "Sebebi yoktu. Sadece aramızın iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Öyle," diyerek onu rahatlatmaya çalıştı Mary Jo.

Bunun nasıl olduğunu Mary Jo tam olarak bilemiyordu ama mektupları okuyunca her şey yerine oturmuştu.

Otuz Altı

"İyi misin baba?" diye sordu Troy'u yakından inceleyen Megan. "Solgun görünüyorsun."

Troy hayatının hiçbir döneminde bu kadar gerildiğini hatırlamıyordu. "Bir erkek her gün bir kadına evlenme teklifinde bulunmaz."

"Bunda gerilecek ne var?" diye sordu Megan. Çocukken, babasının yapamayacağı hiçbir şey olmadığını düşünürdü, bazen buna hâlâ inandığını fark ediyordu. "İkimiz de Faith'in kabul edeceğini biliyoruz."

Keşke Troy da kızı kadar güvenebilseydi. Faith'in teklifini kabul etmesini istiyor, bunun için dua ediyordu ama yine de şüpheleri vardı. Bir yandan iyimser olmaya çalışıyor, Troy'un hayatında olmasını istediğine dair işaretler gördüğünü hissediyordu. Öte yandan... birkaç ciddi olay yaşanmıştı, hiçbir şey varsaymak istemiyordu.

"Tamam baba, git ve onu getir," dedi Megan yanağını öperek. Babasını ön kapıya uğurladı. "Faith'in evde olduğuna emin misin?"

Troy, bir cuma akşamı Faith'in başka bir yerde olabileceğini düşünmeden duramıyordu. Tutuklamadan bu yana bir-iki kere

konuşmuşlardı ama bunun üstünden bir haftadan fazla geçmişti ve konu genelde bununla bağlantılıydı.

"Sanırım."

"Baba!" Megan ellerini beline koydu. "Onu aramadığını mı söylüyorsun?"

"Aslında, hayır."

Megan tek kelime etmeden telefonun yanına gidip Faith'in numarasını çevirdi. Eliyle mikrofonu kapatıp babasına döndü. "Faith dışarı çıktıysa işine gelir, değil mi?"

Bu sözler Troy'u öfkelendirdi. "Kimle?" Eğer Faith başka bir erkekle görüşüyorsa, örneğin Will Jefferson'la, o zaman... o zaman...

"Cevap yok baba," dedi Megan başını iki yana sallayarak. "Telefon edip onunla konuşmak istediğini söylemediğine inanamıyorum. Evli bile değilsiniz, Faith'i çantada keklik sanıyorsun." Megan canı sıkılmıştan ziyade eğlenmişe benziyordu.

"Kimle olabilir?" diye yüksek sesle merak etti Troy.

"Nereden bileyim?"

Yelkenleri suya inen Troy kendine aptallıkla ilgili her türlü sıfatı yakıştırarak kızının evinden çıktı. Faith'in cuma akşamı onu beklemekten başka işi olmadığını düşüneceğine telefon etmeliydi.

Eve dönmüş, kendini berbat hissederken Megan aradı.

"Nereden bildiğimi sorma ama Faith, Olivia ve Grace'le birlikte sinemada."

"Şimdi mi?"

"Evet, şimdi!"

"Hangi sinema?"

Megan sinemayı söyleyip sesinde bir tebessümle, "Yoksa birden Clive Owen'ı görmek için dayanılmaz bir istek mi duydun?" diye sordu.

"Aynen öyle! Hoşça kal tatlım, teşekkürler."

"İyi şanslar."

Troy hızla kapıdan çıkıp neredeyse koşarak arabasına bindi. Sinemanın otoparkı doluydu, boş yer bulabilmek için iki tur atmak zorunda kaldı. Biletini aldı; sonra, tesadüfi bir karşılaşma gibi görünmesi için patlamış mısırla gazoz da aldı.

İçeri girdiğinde film başlamıştı, içerisi o kadar karanlıktı ki kendi ayaklarından ötesini göremiyordu. İlk boş koltuğa oturdu, Faith'i bulabilmek için insanların enselerini taramaya başladı.

Gözlerini kısarak eğildi, neredeyse mısırlarıyla gazozunu dökü-yordu ama Faith'i göremedi. Aslında, filmin sonunda jenerik akmaya başlayıp ışıklar yanana kadar Faith'i bulamadı.

Sadece dört sıra önünde Olivia ve Grace'le beraberdi. Onun kendisini görmesini boşuna beklemektense yanlarına gitmeye karar verdi.

"Faith, seni burada göreceğimi sanmazdım," dedi, sesinin yapmacık çıkmaması için gayret göstererek.

"Evet, sanmazdın," dedi Grace, imalı bir şekilde Olivia'ya bakarak. Yoksa sırıtarak mı?

"Megan, Jack'i aramış," dedi Olivia dişlerinin arasından. Bir başka ifadeyle, Faith'i aradığını biliyorlardı.

"Selam Troy," dedi Faith, arkadaşlarına kulak asmayarak. Tebessümü sıcaktı. "Karşılaştığımıza sevindim."

"Evet, ben de..." Olivia'yla Grace onu utandırmaktan keyif alabilirdi ama Faith onu rahatlatmak için çaba harcıyordu.

Salon boşalmış, genç bir delikanlı elinde süpürge ve faraşla koridorları süpürmeye, koltuklardaki mısırları ve diğer çöpleri temizlemeye başlamıştı.

"Belki dışarda konuşsak iyi olur," dedi Troy. Gözlerini Faith'ten alamıyordu. Birden, ne söyleyeceğini merak eden Olivia'yla Grace'in orada beklediğini görünce ekledi. "Ben seni eve bırakırım Faith."

"Pancake Palace'a gidecektik," dedi Grace. "Bize katılmak ister misin?"

Faith ona baktığında diğer her şey silindi gitti. Grace ismini tekrarladığında soruyu nihayet anlayabilmişti. "Şey... elbette," diye mırıldandı dalgın bir halde.

"Harika. On beş dakika sonra orada görüşürüz."

"Elbette," dedi tekrar.

İki kadın uzaklaştı, Troy'la Faith ağır adımlarla sinemadan çıktılar.

"Megan'la konuştun mu?" diye sordu Troy.

"Ceptelefonumdan," dedi Faith. "Kısaca."

"Bir şey söyledi mi?" Kızının, evlilik teklifi hakkında çenesini kapalı tutmuş olmasını diliyordu.

Faith güldü. "Sadece sana iyi davranmamı söyledi, ne demekse."

Troy kaşlarını çattı; park yerinin yarı yolunu kat etmişlerdi, üst dudağında ter damlaları birikmeye başlamıştı. Söyleyeceklerinin ayna karşısında defalarca prova etmişti. Megan hazırda kısa bir konuşma olması konusunda ısrar etmişti. Oysa şimdi, tek kelime bile hatırlamıyordu.

Arabaya ulaştıklarında Troy dudaklarını yaladı. "Sanırım seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun," diye mırıldandı, Faith'e kapıyı açarken.

"Sanırım öyle," dedi Faith. Troy, Faith'in arabaya binmesine

yardım ederek hızla sürücü tarafına geçti, elleriyle direksiyonu sımsıkı kavradı. "Düşünüyordum ki yani umuyordum ki, aslında..."

"Umuyor muydun?"

"Evet, anlarsın ya, sen ve ben... bir araya gelebiliriz."

"Akşam yemeği için mi?"

"Yemek değil," diye terslendi Troy. "Ömür boyu."

Sözlerini uzun bir sessizlik izledi, ardından Faith sordu: "Troy, bana evlenme mi teklif ediyorsun?"

"Sen ne olduğunu düşünmüştün?"

"Şey, kızacak bir şey yok."

Direksiyonu kavrayan ellerini biraz daha sıkan Troy soluğunu bıraktı. "Tamam, özür dilerim."

"Teklif ettiğin için mi?"

"Hayır, elime yüzüme bulaştırdığım için." Troy uğraşsa, bundan daha beterini yapamayacağını düşünüyordu.

"Cevabımı duymak ister misin?" diye sordu Faith.

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır demek istemedim, cevap istemiyorum dedim. Demek istediğim, hayır, tekrar deneyip bu kez doğru dürüst yapmak istiyorum."

"Tamam, o halde sessizce beklerim." Faith koltuğuna yaslandı.

Daha şık bir biçimde sormak bir yana, Troy nereden başlayacağını dahi bilemiyordu. Sonra sırıttı. "Gizli mekânımızda memurlarımdan birine yakalandığımız akşamı hatırlıyor musun?"

"Of Troy, çok utanmıştım." Faith elleriyle yüzünü kapadı.

"Sen mi?" diye mırıldandı Troy. "Ertesi gün onun yüzüne bakarak hiçbir şey olmamış gibi davranmak zorunda kalan bendim."

Bu anı havayı dağıttı, aralarındaki gerilimi hafifletti.

"Seni seviyorum Troy," diye fısıldadı Faith. Parmaklarıyla onun elini kavradı. "Yeniyetme bir kızken de seviyordum, şimdi de seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Sesi duygularının derinliğiyle boğuluyordu. "Kalan hayatımı seninle geçirmek istiyorum. Seninle emekli olmak, seninle seyahat etmek, seninle burada, Cedar Cove'da yaşamak istiyorum."

"Bunu ben de isterim."

"Benimle evlenir misin Faith Beckwith?"

Faith gözyaşları içinde gülümsedi. "Başka hiçbir şeyi daha çok istemem Troy Davis."

Troy camı indirip ciğerleri izin verdiği kadar haykırmak istedi. Bütün dünyanın Faith'in onunla evlenmeyi kabul ettiğini duymasını istiyordu ama yapamadı.

"Şimdi beni öpecek misin?" diye sordu Faith.

"Başka hiçbir şeyi daha çok istemem," dedi, Faith'in evlenme teklifine cevabını tekrarlayarak.

Konsolun üstünden uzanıp sarıldılar, aylardır ayrı kalmanın özlemiyle öpüştüler. Üzüntü ve yanlış anlamalarla dolu aylar...

"Biliyor musun?" diye fısıldadı Faith, başını onun omuzuna yaslayarak. "Eve giren saldırgana minettarım."

"Ben de," diye itiraf eden Troy onun başının üstünü öptü.

Tekrar öpüştüler. Faith, "Gitmeliyiz," dedi.

Troy marşa bastı. "Megan'ı aramalıyım," dedi.

"Benim de Scott ve Jay Linn'le konuşmam gerek," diyen Faith ekledi: "Of." Elini açıp avcunu göğsüne yasladı. "Ne zaman yapacağız?"

Troy bunu hiç düşünmemişti. Tek düşüncesi Faith'in teklifini kabul etmesiydi, bunun dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. "Haftaya?"

"Troy, mantıklı ol! Ben haziran diye düşünmüştüm. Belki temmuz."

"Öyleyse haziran." Ne kadar erken olursa o kadar iyiydi.

"Nerede yaşayacağız?"

"Tabii ki birlikte."

"İyi de nerede?"

"Pasifik Bulvarı 92 numarada."

"Tamam," diyen Faith düşünceli görünüyordu. "Şimdilik."

Troy başıyla onayladı. *Şimdilik* derken Faith'in ne kastettiğini bilmiyordu; belki ileride, içinde ikisinden başka kimseye ait bir geçmiş olmayan yeni bir evden söz ediyordu.

"Tanrım, Olivia'yla Grace'e söylememiz gerek. Pancake Palace'ta bizi bekliyorlar."

Troy dikiz aynasını kontrol etti, geri manevrayla park yerinden çıktı, heyecan ve rahatlamayla karışık sarhoş gibiydi. Palace'a girdiklerinde Jack'le Cliff'in onlara katıldığını gördü.

İki çift karşılıklı oturmuş, merakla Faith ve Troy'a bakıyorlardı.

"Pekâlâ," dedi Jack, kimsenin bir şey söylemesine fırsat kalmadan. "Pazartesi baskısında vereceğim bir ilan var mı?"

Troy kolunu Faith'in beline doladı, Faith ona yaslandı. "Olduğuna inanıyorum."

Grace'le Olivia neşeyle çığlık atarak ellerini çırptılar.

"Bu harika bir haber," dedi Grace gülümseyerek. "Gerçekten harika."

"Nedir bu şamata?" diye sordu, elinde kahve cezvesiyle yanlarına gelen Goldie. "Biraz daha azarsanız yetkilileri çağıracağım."

Hepsi gülüştü. "Yetkililer, saygıdeğer şerifimiz kılığında, zaten yanımızda," dedi Jack.

"Troy'la Faith nişanlandı," dedi, onları işaret eden Olivia.

Goldie başını iki yana salladı. "Bana sorarsanız geç bile kaldı."

"Bence de," diye fısıldadı Troy, Faith'in kulağına.

Arkadaşları biraz sıkıştı, Faith'le Troy yanlarına yerleştiler. Herkes aynı anda konuşuyor, cevap vermek için elinden geleni yapan Faith'i soru yağmuruna tutuyordu.

Birkaç dakika sonra, Grace elinde hindistancevizi kreması dilimleri dolu bir tepsiyle geri döndü. "Kutlama olduğuna göre, bu şirketten."

"Bu çok hoş," dedi Faith.

"Evet, ama kahve için ne alacağını bilmiyoruz," diye dalga geçti Cliff.

"Sen iki misli ödeyeceksin," diyerek parmağını ona salladı Goldie.

Turtayla kahvenin tadını çıkararak sohbeti sürdürdüler.

"Dinleyin," dedi, çatalının sırtını yalayan Jack. "Çam Yeşili Sokak'taki ikiz villada bulunan mektuplarla ilgili bir şey duydunuz mu?

Herkes omuz silkti. "Sen nereden duydun?" diye sordu Grace.

"Bu sabah Mack McAfee geldi, *Chronicle*'ın eski sayılarına bakmak istediğini söyledi; ta 1940'lardan kalma sayılar. Sebebini sorduğumda, dolaplardan birinde bir kutu mektup bulduğunu söyledi."

"Gazetelerden bir şey çıktı mı?"

"Pek sayılmaz. Gerçi birkaç mektubu okudum, hayli ilginç," dedi Jack.

"Çam Yeşili Sokağı," diye tekrarladı Olivia. "Bunu hatırlayacak bir kişi varsa annemdir."

Troy buna coşkuyla katıldı.

"O halde Mack'e Charlotte'la konuşmasını önereceğim," dedi Jack.

Troy boştaki eliyle uzanıp Faith'in elini tuttu. Burada, hayatı boyunca tanıdığı insanlarla –özellikle de sevdiği kadınla– otura-rak bu anı paylaşmak güzeldi. Yakında eşi olacak kadınla.

Cedar Cove'a ve ÇAM YEŞİLİ SOKAĞI 1022 numaraya geri dönerseniz,

Mack McAfee'yle Mary Jo Wyse'ın neler yaptığını öğrenebilirsiniz.

Gerçek ev sahibinin kim olduğunu Mary Jo'ya söyleyecek mi?

Evlenecekler mi?

II. Dünya Savaşı'ndan kalan mektuplar neyin nesi?

Mektupları yazan askeri ya da alıcıyı tespit edebilecekler mi?

David Rhodes neler planlıyor?

Ayrıca Lori ile Linc var. Lori'nin ebeveynleri evliliğine ne diyecek?

Shirley, Will'le samimiyetini sürdürecek mi?

Ve Rachel'ın hamileliği... Bruce'la Jolene henüz bilmiyor. Aileyi nasıl etkileyecek?

Bütün bunlar bir sonraki Cedar Cove *kitabında yer alacak konuların sadece birkaçı...*